

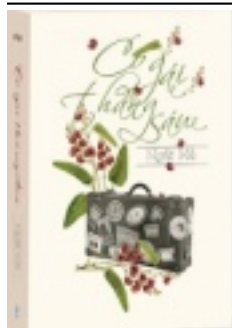
Cô Gái Tháng Sáu

Contents

Cô Gái Tháng Sáu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	18
8. Chương 8	24
9. Chương 9	28
10. Chương 10	33
11. Chương 11	38
12. Chương 12	42
13. Chương 13	47
14. Chương 14	48
15. Chương 15	53
16. Chương 16	56
17. Chương 17	60
18. Chương 18	65
19. Chương 19	69
20. Chương 20	74
21. Chương 21	79
22. Chương 22	86
23. Chương 23	90
24. Chương 24	97
25. Chương 25	101
26. Chương 26	107
27. Chương 27	111
28. Chương 28	116
29. Chương 29	121
30. Chương 30	126
31. Chương 31	130
32. Chương 32	134
33. Chương 33	138
34. Chương 34	143
35. Chương 35	149
36. Chương 36	155
37. Chương 37	160
38. Chương 38	165
39. Chương 39	170
40. Chương 40	174
41. Chương 41	178

42. Chương 42	183
43. Chương 43	188
44. Chương 44	192
45. Chương 45	197
46. Chương 46	203
47. Chương 47	208
48. Chương 48	214
49. Chương 49	221
50. Chương 50	226
51. Chương 51	231
52. Chương 52	237
53. Chương 53	242
54. Chương 54	246
55. Chương 55	250
56. Chương 56	255
57. Chương 57	261
58. Chương 58	265
59. Chương 59	270
60. Chương 60	275
61. Chương 61	280
62. Chương 62	284
63. Chương 63	289
64. Chương 64	295
65. Chương 65 – Hoàn	300

Cô Gái Thằng Sáu

Giới thiệu

Cô Gái Thằng Sáu Anh hỏi: “Em đã gặp được chàng trai vì tình yêu mà bất chấp tất cả chưa?” “Hơ h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gai-thang-sau>

1. Chương 1

Triết gia A nói: Chồng cặp bồ, vợ luôn là người cuối cùng biết sự thật.

Triết gia B nói: Chồng cặp bồ, nhờ trực giác mách bảo, vợ luôn là người biết chuyện đầu tiên.

Kể từ khi chồng về nước, hai câu nói này luôn ám ảnh Vương Quân, cô là một research scientist (nhà nghiên cứu), sống bằng đồng lương nghiên cứu, đã quen với việc dùng các số liệu thí nghiệm để nói chuyện, mỗi

khi thực hiện các đề tài nghiên cứu tại phòng thí nghiệm, cô đều đặt ra hai giả thiết mâu thuẫn, xung đột nhau.

Giả thiết 1: Gen A có thể ức chế tế bào ung thư phát triển.

Giả thiết 2: Gen A không thể sự phát triển của tế bào ung thư.

Nhiệm vụ của cô dùng các thí nghiệm để xác định rốt cuộc giả thiết A vững chắc hay giả thiết B vững chắc.

Chính vì thế cô không cảm thấy lạ trước sự xung đột giữa triết gia A và triết gia B, trái lại, vừa nhìn thấy hai mệnh đề đối lập này, cô vô cùng phấn chấn, chỉ muốn tiến hành ngay một thí nghiệm để kết luận ai đúng, ai sai.

Chỉ có điều, việc cặp bồ không giống tế bào ung thư, dường như chưa có ai thông qua phương pháp thí nghiệm để chứng minh.

Điền Bân – cô bạn làm ở phòng thí nghiệm – chắc chắn là đệ tử của triết gia A, gần như lần nào đi ăn trưa gặp Vương Quân, Điền Bân đều tỏ ra lo lắng. “Cô giáo Vương à, cô thật sự không nên để thầy Đại Vương nhà cô về nước...”

“Thầy Đại Vương” mà Điền Bân nói ở đây chính là Vương Thế Vĩ – chồng của Vương Quân. Vì hai vợ chồng cô đều mang họ Vương nên các đồng nghiệp liền gọi họ là “Đại Vương” và “Tiểu Vương”. Còn Điền Bân luôn gọi cô là “cô giáo Vương”, còn chồng cô là “thầy Đại Vương.”

Vương Quân biết suốt ngày Điền Bân chỉ quanh ra quần vào với ba đứa con, không có thời gian online đọc tin tức của giới showbiz, chắc chắn không biết cái tên “cô giáo Sola Aoi” (1) nổi như cồn, cách xưng hô “cô giáo” lại bao gồm ẩn ý khác, chính vì thế cứ nghe thấy người nào gọi mình là “cô giáo”, Vương Quân lại sồn gai ốc.

Hơn nữa, hiện tại cô cũng không phải là cô giáo, mặc dù trong viện nghiên cứu của cô cũng có chức danh academic (giảng dạy, giáo viên), nhưng chức danh cũng không phải được trao tùy tiện cho anh, anh phải xin được grant (kinh phí nghiên cứu khoa học), đồng thời phải trải qua một quá trình thẩm định, sát hạch rất gắt gao mới có thể kiếm được vị trí assistant professor (giáo sư trợ giảng) (2). Tuy nhiên trong viện, bất cứ professor ở cấp nào cũng chỉ là học hàm chứ không phải là giảng dạy thực thụ.

Hay nói cách khác, trong viện nghiên cứu cô làm không có “giáo viên” nào.

Mặc dù cô biết nói cũng không giải quyết được vấn đề gì nhưng lần nào cô cũng khéo léo tỏ ý từ chối trước cách xưng hô “cô giáo Vương” này: “Điền Bân à, đừng gọi chị là cô giáo Vương nữa.”

“Haizz, không gọi chị là cô giáo Vương thì gọi là gì?”

“Cứ gọi là Vương Quân cho dễ.”

“Ai dám làm thế, chị là bậc tiền bối, sao em dám gọi thẳng tên?”

Cụm từ “bậc tiền bối” này nghe rất chói tai, chẳng khác gì gọi ông già bà cả. Sau khi bước sang tuổi ba mươi, Vương Quân rất dị ứng với những cách xưng hô như “bà chị, bà cô, bà cụ”, nói gì đến “bậc tiền bối”, đặc biệt là khi từ này phát ra từ một cô nàng không kém mình bao nhiêu tuổi, khiến cô có cảm giác như trong tích tắc, tóc đã biến thành màu hoa râm.

Cô không biết Điền Bân muốn thể hiện mình là bậc hậu bối dù chỉ ít hơn người ta một tuổi hay tỏ ý khiêm tốn trong vấn đề chức danh.

Chức danh của Điền Bân là technician (kỹ thuật viên), cách research scientist mấy bậc xa, hay có thể nói là một khoảng cách không thể với tới. Dù technician scientist lên bậc đến đâu thì cũng chỉ có thể lên tới technician 1, 2, 3, không thể lên tới vị trí research scientist, vì là hai quỹ đạo hoàn toàn khác nhau.

Tuy nhiên, Điền Bân lên làm được technician đã là một kỳ tích rồi, vì hồi ở trong nước, cô ấy chỉ là y tá, sau đó chồng ra nước ngoài làm tiến sĩ khoa học, cô ấy cũng theo sang, thời gian đầu đi làm thuê trong nhà hàng, sau đó đến phòng thí nghiệm của chồng làm volunteer (tình nguyện viên). Mặc dù Điền Bân chưa từng được đào tạo trong lĩnh vực này nhưng không hiểu sao lại được sếp rất quý mến, cuối cùng sếp đã thuê cô ấy làm technician cho phòng thí nghiệm.

Phòng thí nghiệm của viện nghiên cứu này đều dựa vào grant của sếp, về cơ bản có thể dùng cụm từ “được ngày nào hay ngày ấy” để miêu tả. Hôm nay có tiền, có thể thuê một nhóm người từ Bắc chí Nam đến làm việc; ngày mai hết tiền, lại có đuổi một nhóm người từ Bắc chí Nam. Có lúc thậm chí đến bản thân sếp cũng phải thu dọn hành lý ra về, vì vấn đề kinh phí mà chồng của Điền Bân buộc phải chuyển sang phòng thí nghiệm khác làm, những người khác cũng thay như đèn cù, nhưng Điền Bân lại như cờ chiến trong phim Nữ nhi anh hùng, thủ thế vững chãi ở phòng thí nghiệm bên cạnh.

Vương Quân thấy hơi sợ khi phải ăn cơm trưa cùng Điền Bân, vì Điền Bân rất thích nhắc đến chồng cô, Vương Thế Vĩ, trong khi cô lại không hề thích đề cập đến vấn đề này, lần nào cũng bị Điền Bân hỏi hết câu này đến câu khác, bị dồn vào chân tường, quả thật rất mất mặt, trong khi Điền Bân dường như không hề phát hiện ra điều này, chỉ cần chạm mặt trong giờ ăn trưa là lại lòi ra để hỏi.

“Cô giáo Vương, bao giờ thầy Đại Vương nhà cô sang?”

“Ồ...sắp rồi.” Cô không dám nói chồng sang có mấy ngày có chút việc rồi lại về nước, chỉ mong Điền Bân hiểu rõ rằng chồng cô đã “về nước” hẳn, như thế hôm nay cô cũng đỡ bị tra khảo nhiều.

Tuy nhiên cái miệng của Điền Bân không dễ bịt như cái lỗ châu mai trong bộ phim Hoàng Kế Quang(3). “Ừ, thế thì tốt rồi! Nói thật hai vợ chồng một chốn hai nơi thực sự rất đáng lo, không tốt cho cả vấn đề sinh lý và tâm lý. Hồi ấy, ở trong nước em rất sống rất ổn, trong viện ai cũng quý mến em, thế nhưng “Mao Phiến” ra nước ngoài, em cũng phải bám theo ngay...”

“Mao Phiến” ở đây chính là chồng Điền Bân, vốn tên là Mao Bình Nhạn nhưng ba chữ này phát ra từ đôi môi mỏng của Điền Bân, nghe cứ như “Mao Phiến(4)” vậy.

Vương Quân đã gặp “Mao Phiến” mấy lần, anh ta gầy gầy, thấp bé, tướng mạo bình thường, trông như cậu bé chưa đến tuổi dậy thì.

Nếu chỉ xét về tướng mạo, cô không thể tưởng tượng ra nổi “Mao Phiến” chính là “anh Mao Bình Nhạn nhà em” mà Điền Bân luôn miệng nhắc đến, giọng ngọt như mía lùi, mặc dù Điền Bân vẫn diện những bộ quần áo mấy năm trước mang từ trong nước sang nhưng trông cũng khá xinh xắn, dáng thì không cao, sinh xong ba đứa con nhưng vẫn giữ được vóc dáng, đồng thời lại sở hữu gương mặt trái xoan, chiếc cằm nhọn đang là một hiện nay, khá giống nữ diễn viên của Pháp Juliette Binoche trong bộ phim Bệnh nhân người Anh.

Điều khiến Vương Quân không thể lý giải được là, cùng là khuôn mặt trái xoan, chiếc cằm nhọn, mắt mũi ở đúng vị trí, tại sao nhìn Juliette Binoche trang nhã, lịch lãm như vậy, còn Điền Bân thì lại cục mịch, quê mùa như thế?

Vương Quân chưa bao giờ nói công khai rằng Điền Bân giống Juliette Binoche, vì Điền Bân đã cảm thấy rất tự mãn rồi, nếu nói nữa chắc cô nàng sẽ nổ tung mất. Mặc dù Điền Bân là người Trung Quốc có bằng cấp thấp nhất, chức danh thấp nhất trong khu nhà họ ở nhưng nói năng lúc nào cũng rất ta đây, bất luận đề tài nghiên cứu khoa học của ai, bất kể trong lĩnh vực nào, cô ta đều xen vào bình luận. Nếu là chủ đề không liên quan đến công tác nghiên cứu thì cô ta lại càng coi mình là cha thiên hạ, bất kể đối phương là ai cũng đều nhiệt tình đưa ra lời khuyên.

Điền Bân nói, giọng rất quan tâm: “Cô giáo Vương à, phòng thí nghiệm của anh “Mao Phiến” nhà em đang tuyển người đấy, chị có thể bảo anh Vương nhà chị thử xem.”

Vương Quân là người không dễ bị mủi lòng, hề mủi lòng là chỉ muốn móc hết ruột gan cho đối phương xem. “Vậy hả, cảm ơn cậu, nhưng anh Vương Thế Vĩ chỉ sang một vài ngày rồi lại về.”

“Về đâu cơ?”

“Về nước.”

“Lại về nước nữa hả? Em cứ tưởng anh ấy... đã hiểu ra, muốn sang để được gần chị...”

Câu này nghe sao mà chói tai vậy? Cứ như Vương Thế Vĩ đã có người đàn bà khác.

Vương Quân muốn giải thích hoặc phản bác nhưng trong lòng cũng không có gì chắc chắn.

Làm sao biết chồng cô không có người đàn bà khác? Chưa biết chừng họ hàng, người thân của Điền Bân ở trong nước lại có điều gì nhỏ to sang tận bên này, hiện tại cả thế giới đều biết chồng cô đã có người khác, chỉ có cô là chưa biết mà thôi.

Triết gia A đâu phải là người sinh ra chỉ biết mỗi việc ngồi ăn!

Cô không biết phải đáp thế nào, đành vờ như không nghe thấy, tập trung vào quả táo đang gọt.

Điền Bân lại than thở: “Nhưng mà thầy Đại Vương ở trong nước phát triển cũng tốt, nếu sang đây, thầy cũng sẽ thấy thiếu tự tin, chị đã làm đến research scientist rồi mà thầy ấy mới chỉ là postdoc (tiến sĩ khoa học). Nếu là em, chắc chắn em cũng phải suy nghĩ!”

Vương Quân liền đùa: “Hơ hơ, ý của cậu là tớ ép anh ấy sang ư?”

“Cũng không hẳn là thế, nhưng... nói thế nào nhỉ, phụ nữ mà giỏi quá cũng không ổn...”

“Tớ có giỏi quá đâu! Làm bao nhiêu năm mới lên được vị trí research scientist đã là... kém cỏi lắm rồi!”

“Nhưng anh nhà chị ngay cả research scientist cũng còn chưa tới được.”

“Thế cậu bảo tớ phải làm gì? Lẽ nào tớ nên quay lại làm postdoc ư?”

“Quay lại làm postdoc thì có gì không ổn đâu! Chỉ là chức danh thôi mà, chỉ cần trình độ anh ở mức đó, mang chức danh gì cũng thế thôi”

Cô không biết đây là lời Điền Bân mang ra để an ủi mình hay “Mao Phiến” lấy đó để an ủi vợ, bất kể là phát minh của ai thì cả hai vợ chồng Điền Bân đều rất vui lòng trước lời an ủi này, một người yên tâm làm “tiến sĩ khoa học ngàn năm”, người kia thì yên tâm làm vợ “tiến sĩ khoa học ngàn năm”.

Cô liền đùa: “Tớ cũng biết chức danh này chỉ là một cái tên gọi mà thôi, nhưng Vương Thế Vĩ không nghĩ như vậy, nếu cậu nói được với anh ấy điều này thì tốt quá.”

Điền Bân liền sốt sắng thanh minh: “Cô giáo Vương, em có liên hệ gì với thầy Đại Vương đâu.”

Vương Quân vốn không có ý nói Điền Bân có mối liên hệ với chồng mình, nhưng thấy Điền Bân mặt thoát đỏ thoát tái chối ngay như vậy, tự nhiên trong lòng cô cũng sinh nghi: Chẳng lẽ Điền Bân và chồng cô có mối liên hệ gì thật sao?

Trước khi về nước, chồng cô cũng làm ở viện nghiên cứu này, nhưng không cùng tầng với cô, cô ở tầng bốn, chồng cô làm ở tầng hai, trong giờ làm việc rất ít khi gặp nhau, thỉnh thoảng có việc gì, chồng cô liền tăng hai lên tầng bốn, nếu gặp các đồng nghiệp nữ Trung Quốc như Điền Bân, bao giờ cũng đùa vui mấy câu.

Vương Quân không còn thấy lạ trước những chuyện này, vì chồng cô được mọi người công nhận là Don Juan, mặc dù chỉ là Don Juan trong giới người Hoa và cũng chỉ có người Hoa công nhận, nhưng số Don Juan trong giới người Hoa cũng ít, đến tuổi trung niên mà vẫn được gọi là Don Juan thì lại càng ít hơn, chính vì thế vẫn được coi là rất có tiếng, đến đâu cũng có phụ nữ bắt chuyện, làm quen.

Đã từ lâu bản thân cô không còn cảm thấy rung động trước tướng mạo của chồng, không còn hào hứng muốn gọi lại bắt chuyện mấy câu nữa, nhưng nhớ lại ngày xưa, chỉ cần nhìn thấy bóng dáng Vương Thế Vĩ, thậm chí nghe thấy mấy chữ “Vương Thế Vĩ”, người cô đã sô lên sùng sục.

Hồi ấy, cứ đến giờ ăn là cô lại ngồi trước cửa sổ ký túc xá giả vờ đọc sách, thực ra là ngó con đường nhỏ ngoài cửa sổ, vừa nhìn thấy anh đến nhà ăn mua cơm, cô lại mang cặp lồng chạy ra nhà ăn, tất cả chỉ là để gặp anh trên đường, mặc dù hồi ấy anh không hề biết cô, cũng không chào hỏi cô, nhưng được ngắm anh một lát, cô cũng cảm thấy vui mấy ngày liền.

Hồi ấy, những cô gái gốc như cô không phải là ít, chỉ riêng phòng cô đã có ba người, đều là những nhân vật nhìn thấy Vương Thế Vĩ là hưng phấn suốt ba ngày.

1. Sola Aoi là một người mẫu, diễn viên khiêu dâm, thần tượng phim người lớn của Nhật Bản.

2. Ở Mỹ, thông thường, sau khi sinh viên tốt nghiệp tiến sĩ và sau ít nhất là hai năm nghiên cứu hậu tiến sĩ, họ có thể xin đề bạt vào ngạch giáo sư. Có ba bậc giáo sư được xếp theo thứ tự thấp nhất đến cao nhất: Assistant Professor (giáo sư trợ giảng), Associate Professor (phó giáo sư) và Professor (giáo sư).
3. Hoàng Kế Quang là liệt sĩ được phong danh anh hùng của Trung Quốc vì đã lấy thân mình lấp lỗ châu mai khi quân đội Trung Quốc trợ giúp Triều Tiên trong cuộc kháng chiến chống Mỹ ngày 19-10-1952.
4. Mao Phiến phát âm là Mao Pian, Mao Bình Nhận phát âm là Mao Ping Yan. Từ “Mao Phiến” vốn có nghĩa là đĩa sex.

2. Chương 2

Hồi học đại học, Vương Quân học lớp I, Vương Thế Vĩ học lớp II, nếu không có đợt tập huấn quân sự, chắc là cô sẽ chẳng bao giờ chú ý đến anh.

Năm ấy, thời tiết khá nóng bức, đã sang tháng Chín mà trời vẫn nóng như đổ lửa. Các sinh viên mới khoác trên người bộ quân phục màu xanh dày bịch, đứng dưới trời nắng chang chang, hết nghiêm lại nghỉ, nhìn trái thẳng, nhìn phải thẳng, những ngày tháng đó thật sự chẳng phải dành cho con người!

Lúc đầu, Vương Quân chẳng để ý đến Vương Thế Vĩ.

Cũng không thể trách cô, trời nóng như vậy, từng giờ, từng phút chống chọi với các nội dung tập luyện, giữ mình không gục đã là tốt lắm rồi, làm gì còn đầu óc nào để ngắm Don Juan?

Hơn nữa, sinh viên nào cũng đóng bộ quân phục rộng dài thùng thình chẳng thấy dáng dấp, kể cả có chiếc thắt lưng quân trang cũng không thể tạo dáng, rồi suốt ngày đầu trần đứng dưới nắng, ai cũng đen như thợ mỏ, sao còn có thể nhận ra ai đẹp trai, ai xấu trai?

Thế mà lại có người để ý đến anh chàng Don Juan Vương Thế Vĩ.

Đôi mắt sắc sảo này là của chị cả Bùi Tiểu Bảo phòng cô.

Bùi Tiểu Bảo là sinh viên thi trượt đại học hai năm nên hơn tuổi tất cả các sinh viên đỗ năm đầu, Bùi Tiểu Bảo cũng không ngại ngùng trong chuyện này mà tuyên bố với các cô bạn trong phòng một cách quang minh chính đại: “Tớ thi trượt hai năm nên lớn tuổi hơn các cậu, tớ là chị cả của phòng.”

Chẳng mấy chốc Vương Quân phát hiện ra chị cả có đầu óc uyên bác, hiểu biết sâu rộng hơn cô, việc gì cũng biết, lần đầu tiên đi học xa nhà, được gặp một người chị năng nổ như vậy, cô thật sự phục sát đất, mọi chuyện đều nghe theo răm rắp.

Tối hôm ấy, trước khi tắt đèn, cô nghe thấy chị cả và mấy cô bạn trong phòng bàn luận:

“Chính là anh chàng đội trưởng của lớp II đó! Tớ để ý hần ta từ lâu rồi!”

“Chân dài quá nhỉ...”

“Động tác chuẩn ghê...”

“Không chuẩn sao được làm đội trưởng?”

“Tiếc thật, gã đội trưởng lớp mình xấu quá...”

“Đội trưởng lớp mình là ai vậy?”

“Ngay cả đội trưởng của lớp mà cậu cũng không biết à? Thế trong giờ tập, mỗi lần nhìn sang trái nhìn sang phải thẳng, cậu nhìn sang ai?”

“Tớ nhìn sang người đứng cạnh mình thôi.”

“Hơ hơ, tớ thì chỉ nhìn sang đội trưởng lớp II thôi.”

“Nếu đội trưởng lớp mình động tác cũng chuẩn như đội trưởng lớp II thì chắc chắn hội thao năm nào lớp mình cũng giành giải nhất.”

“Thế sao lớp II không đoạt giải nhất trong kỳ hội thao nhỉ?”

“Bọn họ có mắt mà không biết núi Thái Sơn.”

“Có tài nguyên mà không biết khai thác!”

Ngày hôm sau hội thao, Vương Quân thử để ý đội trưởng của lớp II. Đứng hơi xa nên cô không nhận ra điểm gì đặc biệt, đúng là chân rất thẳng, động tác rất chuẩn, nhưng chui trong ống quần rộng thùng thình thế đó, chân ai không thẳng cơ chứ? Mà không thẳng thì cũng chẳng nhận ra! Còn về động tác, tập quân sự từng ấy ngày rồi, động tác của ai mà không chuẩn? Không chuẩn thì phải chuyển sang nhóm khác, tăng thời lượng huấn luyện đến khi nào động tác chuẩn thì thôi.

Tuy nhiên đám con gái trong phòng vẫn bàn tán sôi nổi về lớp trưởng lớp II.

Vương Quân thầm nghĩ, nếu mình không nhìn ra được điểm hơn người của đội trưởng lớp II chứng tỏ mắt mình có vấn đề, mấy đôi mắt còn lại của phòng không thể nhìn nhầm, các sĩ quan huấn luyện càng không thể có mắt như mù.

Và thế là cô cũng gia nhập đội fan của đội trưởng lớp II, chỉ cần có cơ hội là lại tìm kiếm bóng dáng của anh chàng, dần dần cũng đã phát hiện một số điểm đặc biệt, đúng là chân rất thẳng, động tác rất chuẩn, cao ráo, rất đẹp trai.

Con người khi đã có việc để làm, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh.

Việc này cũng đã khiến cuộc sống của cô trong thời gian tập quân sự phong phú hơn nhiều.

3. Chương 3

Mặc dù hình bóng chàng đã in sâu vào trái tim cô nhưng chàng lại không hề để mắt đến cô. Sau khi trở lại trường, mấy lần cô gặp chàng đi mua cơm, nhưng chàng lại không hề lên tiếng chào cô, cũng chẳng buồn để mắt đến cô một cái, tóm lại là không hề nhận ra cô.

Cô đành phải trút bày tình yêu đơn phương và nỗi niềm tương tư vào mấy cuốn tiểu thuyết tình cảm.

Sau khi đọc xong chồng tiểu thuyết tình cảm cao ngất, cô đã rút ra được quy luật của tình yêu: Thế gian này có hai loại tình yêu. Loại thứ nhất, yêu từ cái nhìn đầu tiên hoặc thanh mai trúc mã, gia đình hai bên rất ủng hộ, nhưng đến nửa đường lại nảy sinh rất nhiều vấn đề, hoặc là một bên ốm rồi qua đời, hoặc là một bên thay lòng đổi dạ, cuối cùng mỗi người một ngã. Loại thứ hai, ban đầu gặp rất nhiều sóng gió trở ngại, hoặc là nam chính nữ chính hiểu lầm nhau, hoặc là gia đình hai bên ngăn cản, thậm chí nam chính hoặc nữ chính đều có người yêu nhưng càng về sau, nam chính, nữ chính càng yêu nhau, vượt qua mọi khó khăn, đến được với nhau. Từ đó trở đi, họ sống hạnh phúc đến đầu bạc răng long.

Cô thích hình mẫu thứ hai hơn, ban đầu gặp chút sóng gió cũng không sợ, chỉ cần cuối cùng đến được với nhau, hạnh phúc trọn đời là được.

Và hoàn cảnh hiện tại của cô có vẻ giống với hình mẫu thứ hai hơn, vì trong thời gian cô đang yêu thầm thì biết tin dữ Vương Thế Vĩ đã có người yêu.

Dĩ nhiên chị cả là người đầu tiên biết được tin này.

“Vương Thế Vĩ có người yêu rồi.”

“Hà? Chàng có người yêu rồi ư?”

“Sao cậu biết?”

“Cậu chắc chắn chứ?”

“Dĩ nhiên là chắc chắn rồi, tớ tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ còn giả à?”

“Cậu nhìn thấy hả? Nhìn thấy ở đâu vậy?”

“Tớ đến nhà ăn số 3 ăn cơm, nhìn thấy hần ta đi với một cô nàng.”

Mọi người liền thở phào. “Đi ăn cùng nhau thì là người yêu hả?”

“Dĩ nhiên rồi, cô nàng đó dồn hết những thứ không ăn sang bát hân ta.”

“Thế hân làm thế nào?”

“Còn phải làm thế nào nữa! Ăn hết thôi.”

Vương Quân nghe mà vô cùng ngưỡng mộ! Không biết cô nàng nào có diễm phúc lớn như vậy, không những được ngồi ăn với Vương Thế Vĩ mà còn được gạt hết đồ ăn mình không ăn sang cho anh, anh cũng không phản đối mà ăn hết ngay, việc này...cũng có khác gì hôn nhau đâu nhỉ?

Cô tưởng tượng ra cảnh nếu mình cũng được ngồi ăn cùng bàn với Vương Thế Vĩ, chắc chắn cô sẽ gắp hết những thứ anh thích ăn trong bát cô sang bát anh.

Nhưng sao đàn ông lại vậy nhỉ? Luôn thích yêu những người dồn cho họ những đồ ăn mà họ không thích và không yêu những người hay nhường các món mà họ thích sang bát họ!

Lúc này cô mới hiểu tại sao gần đây, khi đi ăn không gặp Vương Thế Vĩ, hóa ra là anh sang nhà ăn số 3, cô còn tưởng mình cần thời gian không chuẩn.

Nghĩ đến cảnh mình khổ sở chờ đợi anh đi ăn ở nhà ăn số 2, còn anh thì vui vẻ đi ăn với người yêu ở nhà ăn số 3 mà cô thương thay ỉn!

Cô vốn rất ít nói, vậy mà lúc này cũng lấy hết can đảm hỏi: “Người yêu cậu ấy học ở khoa Sử hả?”

“Tớ không hỏi. Tại sao cậu biết là khoa Sử?”

“Cô bạn đó ăn cơm ở nhà ăn số 3 mà.”

“Ồ, cũng có thể là như vậy, nhưng khoa Văn cũng ăn ở nhà ăn số 3 mà.”

“Tóm lại là học ngành xã hội.”

“Con gái học ngành xã hội có duyên nhỉ? Con trai ngành tự nhiên bọn mình đều thích con gái bên đó, sau này một người nghiên cứu xã hội, một người nghiên cứu tự nhiên, tuyệt biết bao! Nếu cả hai vợ chồng đều làm ngành tự nhiên, suốt ngày chúi đầu trong phòng thí nghiệm, không về nhà thì đó còn gọi là nhà không?”

“Tốt nhất là tự nhiên đi với xã hội.”

“Nhưng con trai khoa Văn, Sử cũng không thích con gái học tự nhiên, họ nói bọn mình không lãng mạn, cô nào cô nấy khô như ngói.”

“Ai bảo con gái tự nhiên không lãng mạn? Bọn mình còn sướng hơn cả con gái khoa Văn, Sử ấy chứ!”

“Nàng đứng đây gào thét thì giải quyết được gì? Có giỏi thì cứ hạ gục mấy gã bên khoa Văn, Sử đi rồi hãy nói.”

“Đây coi thường bọn con trai khoa Văn, Sử!”

“Thế đám con gái học tự nhiên như bọn mình phải tìm ai đây?”

Cả đám như chùm bong bóng bị xẹp hơi.

Vương Quân nghĩ, sớm biết thế này, hồi đầu thà chọn ngành xã hội còn hơn! Thật ra điểm các môn xã hội của cô cũng không tồi, không kém gì các môn tự nhiên, nhưng bố mẹ cô đều nói học xã hội khó xin việc, bản thân cô cũng không có chính kiến nên đã chọn tự nhiên.

Không ngờ, chỉ vì sự lựa chọn này mà phải buông tay nhường người bạn đời lý tưởng cho người khác. Có thể còn ế suốt đời. Viễn cảnh này u ám đến thế ư? Đổi ngành học ư? Hình như đã không còn kịp nữa.

Tuy nhiên, một điều đáng mừng là, mấy năm sau, đám con gái trong phòng cô đều lần lượt kiếm được người yêu, chứng minh cho lời đồn đại con gái học tự nhiên không có ai thèm ngó là hoàn toàn lãng nhách.

Nhưng cô vẫn chưa có người yêu, cô không hiểu sao đám bạn trong phòng đều thích Vương Thế Vĩ như vậy mà lại có thể tìm được bạn trai, lẽ nào bình thường họ luôn miệng nhắc đến anh đều chỉ là nhắc cho cô nghe ư?

Ngoài Vương Thế Vĩ, cô chẳng có thiện cảm với anh chàng nào cả. Cô dồn mọi sự chú ý vào Vương Thế Vĩ và cô bạn gái của anh.

Đúng là ông trời không phụ lòng người, cuối cùng cô cũng dò la được thông tin: Bạn gái của Vương Thế Vĩ học khoa Văn, tên là Tông Gia Anh, một cái tên rất quê nhưng lại khá xinh xắn, dáng không cao, mặt trái xoan, mắt khá to, khuôn mặt cũng khá to, mũi không cao lắm, nếu nhìn thẳng sẽ thấy khá hơn, đi với Vương Thế Vĩ chắc là thua xa rồi, nhưng người ta số hên, là đồng hương của Vương Thế Vĩ, nhất cự ly, nhì tốc độ, hai người nghỉ đông, nghỉ hè lại cùng về nhà, cùng trở về trường, vài lần như vậy rồi thành người yêu.

Vương Quân chọn hẳn một môn học gần nhà ăn số 3, học xong liền ăn cơm ở đó. Nếu căn chuẩn thời gian, hoặc chịu khó ăn rành rang là có thể gặp được Vương Thế Vĩ và người yêu anh.

Cô phát hiện ra rằng anh rất thích mặc chiếc quần quân trang đó, trông vô cùng phong độ, về chiều dài hay độ rộng đều nhìn rất phong độ, nhìn đám con trai mặc mấy chiếc quần vừa vặn lại thấy cứng ngắc, gò bó.

Mỗi lần ăn cơm gần nhà ăn, đều là họ ở chỗ sáng, cô ở chỗ tối, cô vừa ăn vừa quan sát hai người, nhưng họ chưa bao giờ biết mình đang bị theo dõi.

Đúng là cô nhìn thấy Tông Gia Anh gấp thức ăn trong bát mình sang cho Vương Thế Vĩ và dường như Vương Thế Vĩ không có phản ứng gì đặc biệt, vẫn ăn như thường, bao giờ cũng ăn xong trước người yêu rồi ngồi đó đợi người yêu ăn xong, hai người liền cầm cặp lồng rời nhà ăn, không biết đi về hướng nào.

Vì chuyện này mà Vương Quân đã tưởng tượng ra rất nhiều bước ngoặt khác nhau, ví dụ Tông Gia Anh yêu người khác rồi bỏ rơi Vương Thế Vĩ, trong lúc Vương Thế Vĩ đang đau khổ tột độ, muốn tìm đến cái chết thì cô đã đến bên anh, thổ lộ tình cảm bao năm qua với anh, và thế là anh chợt bừng tỉnh: Vương Quân mới là cô gái xứng đáng để mình yêu thương!

Tuy nhiên cô cũng biết không thể có chuyện Tông Gia Anh đem lòng yêu người khác, vì với nhan sắc như Tông Gia Anh, tìm được người như Vương Thế Vĩ đã là kỳ tích rồi, làm sao người ta có thể bỏ rơi người đàn ông tuyệt vời như vậy mà đi tìm một người khác thua xa Vương Thế Vĩ về mọi mặt? Chẳng lẽ để nhà người thế chân ư?

Cô còn đặt ra giả thiết khác: Vương Thế Vĩ bị thương, ví dụ cụt chân chẳng hạn, điều này là nhắm tâm với anh, nhưng trong chuyện tình yêu, đôi lúc rất tàn khốc! Trước sự thử thách tàn khốc này, Tông Gia Anh đã dao động, không muốn gắn bó suốt đời với người chồng cụt chân. Thế là Tông Gia Anh rời xa Vương Thế Vĩ, và trong giây phút quan trọng này, cô đã đến với anh.

Tình tiết còn lại giống như những gì đã nói ở phần trên.

Cô hiểu không thể để cho bố mẹ cô biết những suy nghĩ này, không thể nói cho chị em trong phòng, nếu để họ biết, chắc chắn sẽ rửa cô là kẻ đê tiện. Nhưng cô không thấy mình đê tiện, tất cả những cái cô làm đều là vì tình yêu. Không phải các nữ chính đa tình trong tiểu thuyết đều vì tình yêu mà bất chấp tất cả đó sao?

4. Chương 4

Chỉ tiếc rằng cho đến tận lúc tốt nghiệp đại học, Tông Gia Anh vẫn chưa yêu ai khác, Vương Thế Vĩ cũng không bị cụt chân, còn Vương Quân thì vẫn lẻ bóng.

May thay cho cô! Đọc bao nhiêu tiểu thuyết tình cảm như thế, đặt ra nhiều giả thiết hão huyền như vậy, còn bỏ ra nhiều thời gian để theo dõi Vương Thế Vĩ và cô bạn gái trêu ghẹo nhau mà không bị “tạch” môn nào, thuận lợi tốt nghiệp, sau đó còn học cả thạc sĩ tại khoa.

Mấy cô bạn cùng phòng giờ đã mỗi người một phương, chỉ có chị cả chọn con đường học cao học như cô, hai người lại cùng phòng, nhưng lần này điều kiện khá hơn hẳn, phòng chỉ có hai người nên càng thân.

Chị cả yêu thầy giáo họ Mục tại khoa, nhưng người ta đã yên bề gia thất, vợ chồng sống không hạnh phúc, thường xuyên cãi vã, thầy liền đi tìm cô sinh viên để được an ủi về tinh thần, kết quả đã tìm đến chị cả.

Thầy Mục nói với chị cả rằng: “Bây giờ mình đang là thầy trò, không nên công khai mối quan hệ, đợi em tốt nghiệp, anh sẽ ly hôn.”

Vương Quân thấy chuyện này có vẻ không ổn. “Thầy ấy biết thầy trò không được yêu nhau thì sao lại bảo người học cao học?”

“Ta đòi học đó chứ!”

“Nhà người đòi học cao học hả?”

“Ừ, nếu không học, ta sẽ bị tống về huyện làm ngay.”

Cô biết điều chị cả nói là thật, vì rất nhiều người đã bị phân công công tác về huyện, Vương Thế Vĩ cũng bị đưa về huyện, nghe nói trước khi chia tay, anh còn đi uống rượu với đám con trai trong lớp, cả đám uống đến say mềm rồi ngồi khóc với nhau.

Biết tin anh khóc, cô cảm thấy vô cùng đau đớn, nếu không có chuyện gì quá buồn, đáng nam nhi cool như anh chắc chắn sẽ không bao giờ khóc.

Sau đó, cô nghe nói Tông Gia Anh cũng bị phân về huyện nhưng không cùng huyện với Vương Thế Vĩ, hai người ở cách nhau mấy trăm cây số, lúc này cô mới hiểu tại sao Vương Thế Vĩ lại khóc.

Cô vô cùng cảm động và nao lòng, tại sao mình lại không gặp được người đàn ông nặng tình như vậy?

Bốn năm học đại học, cũng có mấy anh đến với cô, nhưng dù xét về tướng mạo, tài năng hay cách theo đuổi, cô đều chẳng buồn suy nghĩ mà từ chối luôn.

Nếu đàn ông trên thế gian này đều như vậy thì cô quyết định kiếp này sẽ không lấy chồng, cứ thế chờ đợi, cho đến ngày Tông Gia Anh không may qua đời, khi ấy, dù tóc đã bạc, da đã mồi, cô vẫn sẽ chạy đến trước mặt Vương Thế Vĩ tóc cũng đã bạc phơ, nói với anh rằng: “Em đã đợi anh suốt cuộc đời!”

Tuy nhiên, hình như sự tưởng tượng này không công bằng với Tông Gia Anh cho lắm, tại sao người ta phải chết trước chứ? Nghe nói phụ nữ thọ hơn đàn ông, có khi tới ngày Vương Thế Vĩ mất, Tông Gia Anh vẫn đang sống sờ sờ.

Thôi thì thế này vậy, đợi đến ngày Vương Thế Vĩ mất, nhất định cô sẽ đến bên giường anh, nắm chặt tay anh và thỏ thẻ: “Em đã yêu anh cả cuộc đời!”

Chắc là anh sẽ không vì tình yêu này mà bị giày giở dưới âm gian nhỉ? Biết đâu có khi lại vì tình yêu chân thành này mà hồi sinh. Mặc dù sau khi hồi sinh, anh vẫn sẽ quay về với vòng tay của Tông Gia Anh nhưng cô cũng chấp nhận, cứu một mạng người phúc đức hà sa mà.

Cô sợ Tông Gia Anh sẽ không cho cô gặp Vương Thế Vĩ. Nhưng chắc chắn cô sẽ nghĩ ra cách để gặp anh một lần. Trong tiểu thuyết, những người yêu đơn phương cả đời sẽ được số phận an bài cho gặp đối tượng thầm yêu một lần.

Còn có một khả năng nữa là cả hai vợ chồng họ đều rất thọ, còn cô thì lại về chầu Diêm Vương trước, không biết có mời được Vương Thế Vĩ đến bên giường bệnh của cô một lần hay không, chỉ một lần thôi, chỉ mấy phút thôi, cô sẽ dùng chút hơi tàn để thề thào với anh rằng, cô đã yêu anh trọn đời, vì anh mà cả đời không lấy chồng.

Vừa nghĩ đến đây, nước mắt cô lại lăn dài, thật quá cảm động trước sự chung thủy của mình. Cô cảm thấy nếu Vương Thế Vĩ không phải là kẻ lòng dạ sắt đá thì chắc chắn sẽ cảm động trước tình yêu chân thành, vĩ đại của cô, có khi từ đó trở đi năm nào cũng đến thấp hương trước mộ cô cũng nên. Còn Tông Gia Anh chắc chắn sẽ ghem lồng lộn, lúc nào cũng cạnh khoe, nói mát, cuối cùng anh sẽ không chịu nổi nữa và quyết định bỏ Tông Gia Anh, chỉ ngồi bên mộ cô, sống nốt quãng đời còn lại. Khi ấy, người ta luôn nhìn thấy một cụ già râu tóc bạc phơ lặng lẽ túc trực trước một ngôi mộ lẻ loi.

Tình yêu này cũng không tồi nhỉ? Có thể coi là kẻ chiến thắng cuối cùng đúng không?

Cô cũng có cuộc sống không đến nỗi tồi trong những ảo tưởng của mình, nhưng bố mẹ cô thì bắt đầu sốt ruột. “Bốn năm đại học con không kiếm được thằng nào, giờ còn đòi học lên? Con gái bằng cấp càng cao thì càng khó kiếm người yêu!”

Cô thắc mắc: “Tại sao nhất định phải tìm người yêu ạ?”

“Không tìm được người yêu thì lấy chồng kiểu gì?”

“Tại sao nhất thiết phải lấy chồng ạ?”

“Hả? Lẽ nào mà định làm bà cô suốt đời sao?”

“Tìm được người ưng ý hãy lấy, không tìm được thì thôi.”

Mẹ cô sốt ruột quá, đích thân đến trường cô một lần, cũng không phát hiện ra đầu óc cô con gái có điều gì bất thường nhưng cũng chẳng nhìn thấy có anh học viên cao học nào ra hồn, đành chán chường quay về.

Cuối cùng, một ngày nọ, chị cả báo tin cho Vương Quân: “Anh chàng Vương Thế Vĩ đã bị người yêu đá rồi đấy!”

Một luồng tin chẳng khác gì sét đánh giữa ban ngày! Không, một thông tin cực kỳ tốt lành đến cứu vãn cuộc đời cô!

Nếu trên thế gian thực sự có vị thần Số phận thì chắc chắn vị thần này mang họ Vương!

Cô hỏi lại với vẻ rất không tin: “Tại... Tại sao?”

“Cô nàng đó chê Vương Thế Vĩ vô tích sự, không tìm được đường chuyển công tác của hai người lên thành phố nên đã tìm một anh giỏi giang hơn rồi đá bay anh chàng.”

“Người nghe ai nói vậy?”

“Ông Mục nói chứ ai.”

“Sao thầy Mục lại biết?”

“Ông ấy nghe ông Mạc đồng nghiệp nói.”

“Sao đồng nghiệp của thầy ấy lại biết?”

“Vì đồng nghiệp của ông ấy chính là “anh giỏi giang” đó.”

“Hả? Vậy à? Thế hiện tại...”

“Hiện tại người yêu cũ của Vương Thế Vĩ được chuyển công tác đến trường cấp ba nằm trong trường Đại học D của bọn mình rồi.”

“Thế Vương Thế Vĩ thì sao?”

“Vương Thế Vĩ? Vẫn làm ở huyện đó thôi.”

Cô lập tức quyết định sẽ đến huyện B thăm Vương Thế Vĩ, cô không thể để anh tự tử trong thời khắc đen tối này được.

Cô không bàn bạc với bất kỳ ai mà vội vã đi mua vé rồi tức tốc về huyện B.

Đến huyện B, vừa xuống xe, cô mới sực nhớ ra mình chẳng có lý do nào để đến thăm anh cả, có khi Vương Thế Vĩ còn chẳng nhớ cô, nếu anh đuổi cô đi thì cô phải làm sao?

Cô ngồi xe đến huyện B, tính toán một lúc, cuối cùng nghĩ ra một lý do rất ngớ ngẩn, thôi đành nói là đến huyện B có việc nghe nói anh cũng ở huyện B nên nhờ anh tìm hộ một chỗ ngủ trong ký túc xá một đêm để tiết kiệm tiền trọ.

Cô bấm bụng đến trường Nhất Trung ở huyện B, hỏi mọi người về thầy Vương Thế Vĩ, mọi người nói thầy đang có giờ dạy, bảo cô ngồi ở văn phòng đợi một lát.

Cô đợi ở đó, đã mấy lần định bỏ về nhưng cuối cùng cố gắng ở lại, tự khích lệ mình rằng: Dù gì thì thể này vẫn còn tốt hơn là trước lúc lâm chung mới cử người đến tìm anh. Ngay cả giả thiết hãi hùng đó mình còn không sợ, vậy thì việc gì phải sợ cái này?

Nhưng cô cũng nghĩ rồi, lát nữa, nếu vào gặp cô mà anh cười nhạt cô, cô sẽ bỏ về ngay, tìm một nhà trọ ngủ một đêm, sáng mai bắt xe về, mãi mãi không bao giờ nhớ đến anh nữa.

Không biết đã đợi bao lâu, có mấy giáo viên thập thò ngó trộm, còn đứng ngoài bàn tán gì đó, cô đều cố gắng chịu đựng.

Cuối cùng cũng đợi được đến lúc hoàng đế giá lâm, anh chưa bước vào, cô đã nhìn thấy bóng dáng anh qua cửa kính, cô xúc động đến mức mắt nhòe đi, suýt bật khóc.

Nhưng người ta vẫn coi như không hề có chuyện gì xảy ra, bình thản bước vào, bình thản đến đứng một lát trước mặt cô, bình thản nói: “Về phòng anh nhé?”

Cô như nhận được lệnh đặc xá, thở phào một tiếng, ngoan ngoãn theo anh ra ngoài, bên tai vẫn nghe thấy mấy giáo viên thì thào.

Về đến phòng anh, cô đặt ba lô xuống, anh dồn quần áo bẩn trên ghế vào góc tường rồi mời cô ngồi xuống. Sau đó, anh lại bỏ tuýp kem đánh răng và bàn chải trong cái cốc ra, rót nước từ một cái phích còn khá mới, đưa cho cô.

Từ đầu đến cuối anh không nói gì, vẫn lặng lẽ và cool như thế.

Nước không nóng, chỉ ấm ấm, cô uống mấy ngụm rồi bấm bụng hỏi: “Anh có biết em là ai không?”

5. Chương 5

“Biết chứ!”

“Vậy hả? Em là ai?”

“Vương Quân lớp I chứ gì!”

“Sao anh lại biết tên em?” Cô chỉ sợ anh nói: “Em theo dõi anh mấy năm, suýt thì anh phải báo cảnh sát, lại còn không biết tên em nữa à?”

Cũng may là anh không nói như thế, chỉ mỉm cười đáp: “Học với nhau bốn năm, làm sao có thể đến tên cũng không biết?”

“Học cùng nhau bốn năm thì buộc phải biết tên ư? Lớp anh có rất nhiều người mà em không biết tên.”

“Con trai đông, con gái ít mà.”

Chân lý!

Im lặng một lát, cô hỏi tiếp: “Anh không hỏi em đến đây làm gì à?”

“Em sẽ nói với anh mà.”

“Nếu em không nói thì sao?”

“Thế thì anh hỏi cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì.”

Coi lối logic này! Cool quá!

Logic cool như vậy, người sao không cool cơ chứ? Nếu cô có thể làm việc theo logic này, cô cũng sẽ rất cool. Chỉ tiếc rằng cô không được tự nhiên như vậy.

Cô đoán: “Có phải thường xuyên có người đến thăm anh bất thành linh như thế này không?”

“Không, ai thèm đến nơi khi họ còn gáy này thăm anh chứ?”

“Người yêu anh không đến à?”

Anh liền cau mày: “Cô ấy không còn là người yêu anh. Anh không muốn nhắc đến cô ấy nữa.”

Cô rất mừng. “Ok, em không nhắc tới nữa. Người khác thì sao? Bố mẹ anh không đến thăm anh sao?”

“Không.”

“Anh chị em?”

“Cũng không đến.”

“Vậy hả, sao có thể thế được?”

“Sao lại không thể? Bọn anh nhà quê, không giống dân thành phố bọn em bỏ ra nhiều thời gian để thăm hỏi nhau đâu.”

Cô chưa bao giờ nghĩ anh là người nhà quê, tướng mạo của anh không giống, lời nói, cử chỉ cũng không giống, ngay cả việc anh bị phân công tác về huyện, cô cũng không cảm thấy anh là người nhà quê. Cô lẩm bẩm: “Anh đâu có phải nhà quê!”

“Sao lại không phải? Anh là người xã C, huyện B.”

“Em chẳng nhận ra được.”

Anh liền cười. “Em đã đến xã C bao giờ đâu, có biết người xã C trông thế nào đâu, làm sao biết anh giống hay không?”

“Ý em là... anh chẳng giống người nhà quê chút nào.”

Hai người lại chìm trong yên lặng.

Cô không biết có phải anh muốn đuổi khéo cô hay không, tóm lại là anh cũng không giữ cô, cô đành phải thăm dò: “Ở đây có chỗ nào có thể... ăn cơm hay không?”

Lúc này dường như anh mới bừng tỉnh sau giấc mộng. “Ồ...có...có... ngoài trường có quán ăn, để anh đưa em đi.”

Hai người đi ra ngoài, anh liếc cái ba lô của cô, hỏi: “Em không mang ba lô theo à?”

“Không cần đâu, nặng lắm...”

Anh hiểu ý liền nói: “Thế tranh thủ giáo viên trường anh chưa về, anh mượn tạm phòng cho em nghỉ nhé?”

Anh ra ngoài một lát rồi quay vào nói: “Mượn được rồi, đêm nay em ngủ ở phòng cô Uất.”

“Cảm ơn anh nhiều lắm!”

Hai người ra quán ăn ngoài cổng trường, gọi đồ ăn rồi chậm rãi thưởng thức.

Bà chủ quán ăn liền đến bắt chuyện: “Thầy Vương, đây là... bạn gái mới của thầy à?”

Anh ậm ờ đáp một tiếng.

Bà chủ bèn lấy lòng: “Thầy Vương, tôi đã nói với thầy từ lâu rồi, cũ không đi, sao có mới, thầy thấy tôi nói có đúng không? Cô bạn này của thầy nhìn vừa xinh xắn vừa tốt bụng, ăn đứt cô người yêu cũ...”

Cả hai người đều không nói gì.

Cho đến khi ăn xong, ra khỏi quán ăn, anh mới nói nhỏ: “Sorry em nhé, vừa nãy vì sĩ diện nên không giải thích với họ...”

Cô cũng lí nhí: “Tại sao phải giải thích?”

Anh cười vẻ ngại ngùng. “Nói là không hỏi nhưng cuối cùng vẫn muốn hỏi, hôm nay sao em lại đến đây?”

Đến giờ phút này cô đã quên hẳn cái cơ đã chuẩn bị từ trước, đành khai thật: “Em đến đây để thăm anh...”

“Vậy hả? Sao đột nhiên lại đến thăm anh vậy?”

“Đâu có phải đột nhiên. Em... theo dõi anh mấy năm rồi.”

Anh liền đứng lại. “Thật hả? Em theo dõi anh ở đâu?”

“Trong nhà ăn.”

“Nhà ăn nào?”

“Nhà ăn số 3, nhà ăn số 2. Anh ăn ở nhà ăn nào, em liền theo dõi anh ở nhà ăn đó.”

“Thật hả? Sao anh chẳng biết gì nhỉ?”

“Trong mắt anh chỉ có cô ấy thôi mà.”

Vương Thế Vĩ không nói gì nữa, chỉ trân trân nhìn cô.

6. Chương 6

Khi còn đang ngồi trên xe trở về thành phố D, Vương Quân đã nghĩ đến chuyện phải viết lá thư tình đầu tiên gửi cho Vương Thế Vĩ như thế nào.

Cô cảm thấy thư tình là một nội dung không thể thiếu trong cuộc sống tình yêu, tình yêu lãng mạn nếu không có thư tình thì chẳng khác gì vẽ rồng mà không vẽ mắt, chẳng thể bay lên được.

Về đến phòng, cô liền lấy ngay bút viết ra viết thư cho Vương Thế Vĩ, cũng không biết văn chương lấy ở đâu ra mà dào dạt đến thế, viết liền một mạch hết ba tờ giấy, mỗi tờ hai mặt, không viết theo ô chữ dày đặt, hết dòng này lại chuyển sang dòng khác.

Cô chưa bao giờ viết được lá thư dài như thế này cho bố mẹ.

Sau khi viết xong, cô mò ra thùng thư gửi dù trời đã tốiมืด, sợ thư nặng bị trả lại, cô còn dán thêm mấy con tem.

Sau đó cô bắt đầu đợi hồi âm, rõ ràng là biết trong vòng hai, ba ngày không thể nhận được thư trả lời nhưng cô vẫn mỗi mắt trông ngóng, có thể anh cũng như cô, cô vừa về, anh cũng viết thư cho cô thì sao?

Ngày nào cô cũng chạy đến hòm thư dành cho nghiên cứu sinh của khoa để kiểm tra, thấy rất nhiều thư của mọi người, chỉ mỗi cô là không có.

Lại nóng lòng chờ thêm một tuần nữa, vẫn không thấy thư hồi âm.

Đến thời điểm này cô bắt đầu lo lắng, ôn lại mấy lần mọi tình tiết diễn ra trong lần gặp gỡ trước, càng nghĩ càng thấy mình chẳng khác gì kẻ nằm mơ giữa ban ngày, đang yên đang lành, tự dưng lại mò đến trường người ta, người ta tiếp người chỉ vì phép lịch sự mà người đã tưởng bỏ rồi ư?

Thật đúng là mơ mộng hão huyền!

Cô lại nguyên rửa mình thêm một hồi nữa, rồi lại ôn lại mọi tình tiết, có vẻ như anh vẫn thích cô, chẳng phải anh đã từng nằm mơ về cô đó còn gì? Anh còn nói là lần sau cô đến nữa mà. Nếu không thích cô, tại sao anh lại nói “lần sau sẽ nói cho em biết” chứ?

Chẳng lẽ “lần sau” chỉ là câu nói đăi bôi ư?

Cô lại tức tốc đạp xe về huyện B.

Lần này, cô không đến văn phòng để đỡ bị mất mặt mà đến thẳng lớp anh dạy, thấy bóng cô thấp thoáng ngoài cửa sổ, anh liền chạy ra ngay: “Em đến rồi à?”

“Anh...nhận được thư của em chưa?”

“Nhận được rồi.”

“Sao anh không hồi âm?”

Anh chỉ “hê hê” hai tiếng với vẻ ngại ngùng mà không trả lời gì thêm.

Cô hỏi: “Không nghĩ hôm nay em đến à?”

“Không...”

Cô thấy học sinh đứng chen chân trước cửa sổ nhìn nghe họ nói chuyện, bèn giục: “Thôi anh vào lớp đi.”

Anh móc chìa khóa ra. “Em cầm đi, chìa khóa phòng anh, em cứ về đó đợi anh, hết giờ anh sẽ về ngay.”

Cô liền đón lấy chùm chìa khóa, nghe thấy sau lưng có tiếng đùa giỡn, chắc chắn đám học sinh đó lại đang trêu thầy giáo Vương của chúng.

Thực sự cô chỉ muốn làm học sinh trong lớp anh, ngày ngày được nhìn thấy anh, không phải đi lại vất vả như vậy, ở chẳng được bao lâu lại phải quay về.

Cô về phòng anh, xắn tay áo rồi dọn dẹp phòng ốc, sau đó cô còn bỏ quần áo bẩn của anh vào chậu mang ra bể nước bên ngoài giặt.

Đang giặt thì anh đến. “Sao em lại mò ra đây? Làm anh tìm mãi.”

“Em thấy quần áo anh thay ra...”

“Oái, sao để em giặt được?”

“Tại sao em không thể giặt?”

“Bẩn...”

“Chính vì bẩn nên mới phải giặt mà.”

Anh tần ngần nhìn một lát rồi nói: “Thế anh... ra nhà ăn mua cơm nhé...”

Nghe đến hai chữ “nhà ăn”, cô liền dừng tay, ngồi ngay thẳng lên trên trên nhìn anh.

Anh thắc mắc: “Sao vậy? Em không thích đồ ăn của nhà ăn à?”

“Đâu có, em nghe anh nhắc đến “nhà ăn” lại nhớ đến chuyện ngày trước mua cơm.”

“Chuyện mua cơm gì?”

“Anh đợi em giặt xong rồi em đi với anh.”

Anh đứng ở đó đợi, cô đã giặt xong quần áo, hai người liền quay về phòng anh, lấy hai bát tô sứ đến nhà ăn mua cơm.

Nhà ăn nhỏ hơn nhiều so với nhà ăn của trường đại học D, chỉ có ba cửa sổ bán cơm, trên tường có treo một tấm bảng ghi tên món ăn của ngày hôm đó.

Anh nói: “Đồ ăn trường anh chán lắm, ngày nào cũng chỉ loanh quanh mấy món, em xem có món nào nuốt nổi không?”

“Đâu đến nỗi, anh ăn gì thì mua cái đó.”

Anh đưa hai bát qua cửa sổ, nói tên món ăn, nộp phiếu ăn rồi bê hai bát vừa cơm vừa thức ăn.

Đây là lần đầu tiên cô được đứng gần xem anh mua cơm, lại còn mua cơm cho cô, nên lòng cô tràn ngập hạnh phúc.

Hai người bê cơm về phòng, một người ngồi trên chiếc ghế duy nhất trong phòng, người kia ngồi ở giường và bắt đầu ăn cơm.

Cô ăn được hai miếng bèn ngước mắt lên nhìn anh, thấy anh đang cúi đầu miệt mài làm việc.

Cô chỉ nhìn anh, đồ ăn trong bát dường như chưa ăn mấy.

Cuối cùng anh đã phát hiện ra cô đang nhìn mình, bèn hỏi: “Sao vậy? Em không thấy ngon à?”

“Đâu có, em còn chưa biết mùi vị của nó thế nào.”

“Vậy hả?”

“Em còn chưa trở về được với thực tại đây này.”

“Đi xe mệt quá à?”

“Không.”

“Thế thì vì sao?”

“Vì...vì em vẫn nhớ đến chuyện ngày trước theo dõi anh và cô ấy đến nhà ăn.”

Nét mặt anh rất khó hiểu, không biết là cảm động hay là không muốn nhắc đến chuyện cũ. “Còn nghĩ linh tinh gì nữa? Mau ăn đi, nguội hết rồi.”

Cô liền thăm dò: “Em không thích ăn cuộn cải thảo.”

“Đưa đây cho anh.”

Cô gạt hết cuộn cải thảo sang bát anh, anh vẫn mệt mải làm việc.

Cô vui lắm. Vương Quân à Vương Quân, người đã theo dõi bốn năm, cuối cùng cũng tu thành chính quả.

Cô cũng gấp thịt trong bát mình sang bát anh.

Anh tò mò hỏi: “Chẳng lẽ thịt nạc em cũng không ăn à?”

“Ăn chứ!”

“Thế thì tại sao dồn hết cho anh.”

“Vì anh thích mà.”

Anh có vẻ rất cảm động.

Cô cũng không muốn giấu nữa. “Lần nào nhìn thấy cô ấy dồn những cái không thích ăn sang bát anh, em đều nghĩ: Nếu là mình, mình sẽ nhường hết những cái anh ấy thích ăn nhất cho anh ấy.”

Anh không ăn nữa, chỉ nhìn cô trân trân.

Cô nhìn ra hướng khác rồi nói tiếp: “Lần nào em cũng vừa nghĩ vừa gấp thức ăn mà anh thích ăn sang một bên, nhưng...nhưng cuối cùng em lại ăn mất, vì lúc đó em không có tư cách gì để nhường cho anh cả...”

Anh liền nói nhỏ: “Em.. nhóc tì... có định để anh ăn cơm nữa hay không đây?”

Có bao nhiêu lần em vừa ăn những thức ăn em phần riêng cho anh... vừa khóc... chắc chắn mọi người đều nghĩ em bị bệnh thần kinh...”

Tự nhiên cô cũng cảm động đến bật khóc trước cảnh tượng nao lòng mà mình vừa tả.

Anh buông bát đĩa xuống, ôm chặt cô và nói: “Em đừng nói nữa, những lời em nói khiến anh đau đớn vô cùng.”

Cô cũng buông bát đĩa xuống, gục đầu vào lòng anh khóc hu hu.

Anh lấy tay lau nước mắt cho cô, càng lau nước mắt cô càng tuôn trào như suối.

Cô khóc nức nở, hỏi: “Bọn mình như thế này có phải mãi mãi như trong tiểu thuyết không anh?”

“Ừ.”

“Có phải rất cảm động không?”

“Ừ.”

Anh bế cô lên giường, thì thầm: “Hôm nay anh không hỏi mượn phòng cho em đâu nhé...”

Cô ngất ngây đáp: “Em biết.”

“Thế em còn dám đến nữa không?”

“Sao lại không dám.”

“Thế thì em là miếng mỡ treo miệng mèo rồi đấy!”

“Không biết ai là mỗ, ai là mèo.”

Anh cởi áo cho cô, hỏi: “Có được không em?”

Cô gật đầu.

Anh liền cởi tiếp, hỏi: “Em có muốn biết đám con trai phòng anh bình phẩm gì về em không?”

“Có!”

“Bình phẩm về cái này của em.”

“Cái nào?”

Anh liền dẫu môi: “Cái này.”

“Cái nào?”

Anh cuối xuống ngoạm lấy bầu ngực cô, cô la lớn: “Á, anh làm gì vậy?”

Anh bỏ miệng ra. “Không phải em muốn biết bọn anh bình luận cái gì đó sao?”

“Bọn anh bình luận cái này hả?”

Anh ghé sát vào tai cô thì thầm: “Bọn anh bình phẩm ngực em to thật, nếu lấy tay ôm thì một bàn tay ôm không hết, nếu ngoạm bằng miệng thì chỉ ngoạm được một phần.”

Cô sững sờ. “Các anh... nói... những lời lãnh nhách này hả?”

“Có gì là lãnh nhách đâu? Chỉ khi thích một cô gái, bọn con trai mới nói như vậy...”

“Thế anh cũng nói hả?”

“Anh... không.”

“Thế tức là anh không thích em à?”

“Anh không nói... nhưng anh đã làm.”

“Làm cái gì?”

“Làm những việc mà anh vừa làm.”

“Anh làm... việc đó bao giờ?”

“Trong mơ.”

Cô thực sự không thể nào tin. “Anh làm trong mơ???”

“Ừ, thế nên ban ngày gặp em, anh không dám nhìn em.”

“Nhưng lúc ấy anh có người yêu rồi mà?”

“Có người yêu thì sao? Lẽ nào cô ấy kiểm soát được giấc mơ của anh ư?”

“Con trai bọn anh... đáng sợ thật!”

“Ai bảo em có bầu vú to như vậy?”

Cô thấy từ “bầu vú” này nghe rất chói tai, nhưng nghĩ đến chuyện ban ngày anh không dám hỏi han gì đến cô vì ban đêm đã nằm mơ như thế, mà anh nằm mơ như thế vì anh thích cô thì cô lại thấy vui không kể xiết, hóa ra trong lòng anh vẫn có hình ảnh của cô, mặc dù không phải là kiểu “có” như cô mong đợi, nhưng dù gì cũng tốt hơn là “không có.”

Cô hỏi: “Thế sau này anh còn làm như thế với cô gái khác trong mơ không?”

Anh dừng tay lại, nói: “Chuyện trong mơ mà em còn so đo à?”

Cô sợ anh giận, vội xoa dịu: “Em đâu có so đo.”

“Đừng có ngốc nữa, đàn ông là như vậy, nhìn thấy phụ nữ sexy là mơ mộng hão huyền, nhưng đó không có nghĩa là anh ta... không yêu em.”

Cô liền thờ cơ tra khảo: “Thế anh đối với em... rốt cuộc là mơ mộng hão huyền hay là... yêu em?”

“Cả hai.”

Cô cảm thấy câu trả lời này vẫn khiến cô khá hài lòng

7. Chương 7

Vương Quân nghe thấy hai chữ cả hai liền cảm thấy vững tâm hơn rất nhiều, rồi cô nũng nịu hỏi:

“Thế sao anh không theo đuổi em?”

“Anh đâu dám theo đuổi em.”

“Sao lại không dám?”

“Đến cả con trai thị trưởng mà em còn từ chối thì sao anh dám đến trồng cây si? Anh đâu phải con trai tỉnh trưởng.”

“Con trai thị trưởng mà em còn từ chối hả? Ai vậy? Ai là con trai thị trưởng?”

“ Hứa Đào là con trai thị trưởng còn gì? ”

Nhắc đến cái tên này, cô mới nhớ ra có một cậu tên là Hứa Đào từng đến tìm cô mấy lần, tướng mạo bình thường, miệng còn rất hôi, lần nào cũng nỗ lực bắt tuyệt, cứ làm như mình có tài ăn nói lắm, đâu có biết rằng miệng hôi như thế, ai nghe cũng chỉ muốn xiu.

Cô rất mơ hồ. “ Cậu ấy là con trai thị trưởng hả ? ”

“ Chứ sao, lẽ nào cậu ta không nói gì với em ư ? ”

“ Thảo nào cậu ta toàn nói về chuyện đấu tranh quyền lực của thành phố H, bố cậu ta là thị trưởng thành phố H à ? ”

“ Ủ, cậu ta không nói với em hả ? ”

“ Có thể là có nói, nhưng em không để ý. ”

“ Hơ hơ, một viên ngọc sáng như thế mà em không có con mắt tinh đời. ”

Cô không còn nhớ chuyện mình từ chối Hứa Đào, hay nói cách khác là cô không hề có ấn tượng với việc Hứa Đào đã từng theo đuổi cô, Hứa Đào chưa bao giờ tỏ tình gì với cô, cũng chưa từng viết lá thư tình nào, cậu ta chỉ đến phòng cô mấy lần, trong giờ tự học trên giảng đường, cậu ta có nói chuyện với cô mấy lần, cô còn tưởng đó là quan hệ bình thường của bạn bè cùng khóa, không ngờ đợt ấy là Hứa Đào theo đuổi cô, và cô càng không thể ngờ được rằng, chuyện của Hứa Đào lại ảnh hưởng đến Vương Thế Vĩ, khiến anh không dám đến trồng cây si cô nữa.

Tuy nhiên, khi biết Vương Thế Vĩ vì Hứa Đào nên mới không dám theo đuổi cô, Vương Quân vẫn rất vui.

“ Sao anh nhát gan vậy ?”

“Không phải nhát gan mà...”

“Mà sao?”

“Mà có con mắt nhìn xa trông rộng.”

“Chị cả phòng em nói, với những người không thể cửa đổ, con trai không muốn tốn công theo đuổi đúng không?”

“Chẳng lẽ con gái không như vậy sao?”

“Dĩ nhiên là không rồi! Anh coi em đó, rõ ràng biết anh có người yêu mà em vẫn... thích anh như vậy... ”

Cô liền kể hết cho Vương Thế Vĩ nghe những viễn cảnh thê lương mà mình vẽ ra, anh lắc đầu nói :

“ Em giỏi tưởng tượng thật đấy, ngay cả chuyện tảo mộ cũng còn nghĩ đến được ?

Không sợ xui xẻo à ? ”

“ Cái đó thì có gì xui xẻo ? ”

“ Ủ, thôi thì không xui xẻo. Nhưng đợi đến lúc lâm chung em mới chạy đến nói cho anh biết em thích anh thì giải quyết được gì nữa ? ”

“ Thì để anh biết thôi mà. ”

“ Biết cũng giải quyết được gì ? Người đã chết rồi còn đâu... ”

“ Lẽ nào anh không thích có người... yêu thầm anh cả đời à ? ”

“ Không phải không thích, mà là... chẳng giải quyết được gì cả. ”

“ Thế anh cảm thấy như thế nào mới là... giải quyết được ? ”

Anh liền ôm chặt cô. “ Như em đây này... đến tận đây thăm anh... ”

Cô cũng ôm chặt anh. “ Em sẽ... yêu anh suốt đời. Còn anh thì sao ? ”

Anh không trả lời.

Cô hơi buồn nhưng cũng không dám hỏi thêm, sợ anh lại nói ra điều cô không muốn nghe.

Một lát sau, anh nói với giọng quả quyết : “ Thực ra em không yêu anh. ”

Cô giật bắn mình. “ Ai bảo thế ? ”

“ Anh bảo. ”

“ Tại sao anh lại nói thế ? ”

“ Vì chỗ này của em khô lắm. ”

Trong lúc nói chuyện, bàn tay anh chỉ vuốt ve ở phần trên của cơ thể cô, không biết đã chuyển xuống phía dưới từ lúc nào, giờ tay anh đang đặt trên chỗ đó.

Vừa nãy cô chỉ tập trung vào việc tra khảo tại sao anh không đến theo đuổi cô, giờ mới phát hiện ra bàn tay anh đang đặt ở chỗ đó của cô. Cô ngại ngùng gạt tay anh ra, miệng lẩm bẩm : “ Chỗ này khô chứng tỏ em không yêu anh ư ? ”

“ Dĩ nhiên rồi. ”

“ Ai bảo thế ? ”

“ Anh bảo. ”

“ Dựa vào đâu mà anh nói thế ? ”

Anh liền cười. “ Chuyện này thì ai mà chẳng biết. ”

“ Ai mà chẳng biết ? Sao em lại không biết ? ”

“ Em giả vờ đúng không ? ”

Cô ghét nhất là bị người khác nghi ngờ và bảo cô nói dối nên hậm hực đáp : “ Không biết thì em bảo không biết, em giả vờ làm gì ? ”

“ Em học thạc sĩ rồi mà còn không biết chỗ này khô có nghĩa gì à ? ”

“ Việc này thì liên quan gì đến chuyện học thạc sĩ ? ”

Anh nhìn cô một lát rồi lẩm bẩm : “ Nếu em yêu anh, anh ôm em, hôn em thì em phải... rung động. ”

Cô vội vàng thanh minh : “ Em có rung động đó chứ ! ”

Anh liền mắng : “ Em rung động cái con khỉ ! ”

“ Dĩ nhiên là em rung động chứ ! ”

“ Em rung động thế nào ? ”

“Em... cảm thấy... rất ngọt ngào.”

“Thế gọi là rung động à?”

“ Không gọi là rung động thì gọi là gì ? ”

“ Đây là động não... ”

“ Thế anh bảo rung động là phải thế nào ? ”

Anh định nói gì xong lại thôi.

“ Nói đi, rốt cuộc là thế nào ? ”

“ Em không biết thật à ? ”

“ Thật mà. ”

“ Haizz, anh thực sự không thể tin em ngần này tuổi rồi mà... chuyện này cũng không biết. ”

Cô hỏi với vẻ không vui : “ Ngần nào tuổi hả ? Ý anh là em... già lắm rồi ư ? ”

“ Không, anh không có ý đó, ý anh là... con gái đến tuổi của em, kiểu gì cũng phải... hiểu những chuyện này rồi chứ ? Không phải nữ thập tam là gì ? ”

“ Vâng, dậy thì ở tuổi mười ba mà. ”

“ Thế chẳng lẽ... em... chưa bao giờ... thấy ảm à ? ”

Cô vẫn không hiểu. “ Ắm gì cơ ? ”

“ Không phải ắm, mà là... không thấy ắm ướt à ? ”

“ Ắm ướt ? Ắm ướt cái gì ? ”

“ Thì chỗ này... ắm ướt ấy, chảy nước đó. ”

Cô nghe mà sờn gai ốc, liền phủ nhận luôn : “ Không có. ”

“ Em xem phim sex cũng không ả à ? ”

“Em chưa bao giờ xem loại phim đó.”

“Thế đọc truyện sex em không thấy ả à?”

“Em cũng chưa bao giờ đọc truyện sex. Hồi cấp ba, bố mẹ em không cho em đọc những loại sách đó.”

“Thế vào đại học rồi mà bố mẹ em vẫn không cho em đọc truyện sex à?”

“Vào đại học họ không quản lý em nữa. Em cũng đã mượn rất nhiều truyện đến đọc...”

“Chắc chắn em toàn mượn tiểu thuyết Quỳnh Dao!”

“Không, em còn mượn các sách khác nữa.”

“Chắc chắn toàn thể loại như tiểu thuyết Quỳnh Dao, suốt ngày chỉ yêu đương, khóc lóc, chẳng biết thưởng thức chuyện diêm hỏa nhân gian là gì...”

“Thế chuyện diêm hỏa nhân gian mà anh nói là gì?”

“Chẳng phải em đang thưởng thức chuyện... diêm hỏa nhân gian đó sao?”

Anh buông cô ra, nằm ngửa trên giường, đặt hai tay sau gáy.

Cô đoán anh đang giận nhưng cô không biết mình đã làm sai ở điểm nào, không kìm được bèn hỏi: “Thế chắc... Tông Gia Anh cũng vậy nhỉ?”

Anh không nói gì.

Cô vẫn chưa chịu buông tha. “Rốt cuộc có phải thế không?”

Anh hậm hực nói: “Em muốn biết thật à?”

“Vâng.”

“Nói em không được giận đó nhé!”

“Vâng, em không giận.”

“Cô ấy... không thế, chỉ cần anh ôm và hôn cô ấy, cô ấy sẽ... ả ướt.”

Cô không phục. “Điều đó chứng minh cô ấy yêu anh ư? Nếu yêu anh thật lòng thì sao cô ấy lại... bỏ anh?”

Vương Thế Vĩ liền đáp với giọng rất cay cú: “Vì cô ta muốn chuyển về thành phố D đến phát điên! Hừ, anh không tin gã kia sẽ lấy cô ta, thấy cô ta muốn đến thành phố D nên người ta mới lấy trò này làm mồi dụ. Cứ chờ xem, sớm muộn gì thằng đó cũng đá cô ta, rồi xem đến lúc đó cô ta khóc thế nào.”

Cô lo lắng hỏi: “Nếu ông Mạc đó bỏ cô ta thì liệu cô ta có quay lại tìm anh không?”

“Hừ, cô ta quay lại cũng chẳng giải quyết được gì, dù có quỳ xuống xin anh, anh cũng không bao giờ thèm.”

Thấy Vương Thế Vĩ nói quả quyết như vậy, cô đã yên tâm hơn rất nhiều nên tuyên bố:

“Em yêu anh rất thật lòng. Em sẽ không như cô ta đâu!”

“Haizz, chuyện này ai mà nói trước được? Hồi đầu cô ta chẳng thể thốt đủ điều còn gì.”

“Nhưng em không giống cô ta! Em đã nói là làm...”

“ Em chấp nhận về vùng này dạy học với anh ư ? ”

“ Dĩ nhiên là chấp nhận chứ ! ”

“ Bố mẹ em có đồng ý cho em về đây không ? ”

Việc này cô không chắc chắn nên cũng không dám nói bừa, nhưng cô rất tin vào mình. “

Bố mẹ em không đồng ý thì cũng giải quyết được gì ? Chân là của em chứ của ai ? ”

“ Tất nhiên chân là của em, nhưng nếu bố mẹ em... đe dọa, đòi cắt đứt quan hệ mẹ con với em, hoặc mẹ em đòi... tìm đến cái chết thì... em làm thế nào ? ”

Cô chưa bao giờ nghĩ đến điều đó, nhưng cô biết bố mẹ cô không phải loại người như thế. “ Anh cứ yên tâm, bố mẹ em đều là người rất thấu tình đạt lý, họ cũng mong em có cuộc sống hạnh phúc, nếu em bảo với họ rằng chỉ khi được sống bên anh em mới hạnh phúc thì chắc chắn họ sẽ không ngăn cản em đâu. ”

“ Anh chỉ mong em nghĩ sớm đến những tình huống này, không nên vì nổi hứng nhất thời mà mấy ngày sau lại hối hận. Em hối hận thì chẳng vấn đề gì, phải mông bỏ đi là xong. Chỉ có anh là khổ, đầu tiên em tâng anh lên mây, sau đó lại đá xuống địa ngục, lên voi xuống chó. Anh không muốn trải qua chuyện này thêm một lần nữa... ”

Nghe đến chữ “ thêm ” này mà cô thấy sờn gai ốc, điều này chẳng chứng tỏ Tông Gia

Anh cũng đã từng tâng anh lên mây đó sao ? Nhưng tình yêu của Tông Gia Anh làm sao sánh được với cô ? Anh coi cô như Tông Gia Anh thì thực là... sỉ nhục cô quá !

Cô liền tuyên bố : “ Em không giống cô ta, em yêu anh chân thành, em sẽ không vì chuyện chuyển về thành phố D mà bỏ anh đâu. ”

Anh lại ôm chặt cô. “ Cầu mong em nói lời sẽ giữ lấy lời, anh không thể chịu thêm cú sốc nào nữa... ”

Cô không vui cho lắm, nếu anh không yêu Tông Gia Anh thì sao có thể bị sốc trước sự bỏ đi của Tông Gia Anh ?

Cô rất ấm ức với cô nàng Tông Gia Anh đó, chia tay nhau rồi, người không còn ở đây mà âm hồn bất tán lúc nào cũng ám ảnh anh, xem ra cuộc chiến tranh còn rất trường kỳ !

Không biết cuối cùng có đấu được với Tông Gia Anh hay không nhưng cô sẽ không buông tay chờ chết.

Cô liền gạt đi. “ Thôi quên cô ta đi, từ giờ phút này trở đi bọn mình đừng nhắc đến cô ta nữa. ”

“ Ủ. Không nhắc đến nữa. ”

Nhưng một lát sau, Vương Thế Vĩ lại nói với giọng rất cay cú : “ Hừ, anh muốn thử xem xem rốt cuộc cô ta sống ổn hay anh sống ổn. Cô ta cũng quá coi thường người khác đấy, tương r rằng suốt đời anh phải chôn chân ở chốn này, đâu có biết rằng ông trời chẳng đùa ai vào đường cùng, hết con bĩ cực đến hồi thái lai, cuộc đời còn dài lắm ! ”

Mặc dù đã bảo là không nhấc nhưng anh vẫn nói về Tông Gia Anh, hơn nữa lại còn có ý suốt đời muốn đấu với Tông Gia Anh, trong lòng cô rất hoảng sợ, không biết làm thế nào mới có thể gỡ bỏ được bóng hình Tông Gia Anh trong trái tim anh.

Cô liền ôm chặt anh, hôn anh, không để anh nói đến Tông Gia Anh nữa.

Anh cũng đáp lại cô bằng một nụ hôn nồng nàn và nói : “ Thế... bọn mình... thử tiếp nhé ? ”

Cô hiểu anh đang nói gì, bèn tích cực hưởng ứng : “ Thử đi, thử đi. ”

“ Em chưa làm bao giờ à ? ”

Cô lắc đầu.

“ Em có sợ không ? ”

Cô lại lắc đầu.

“ Anh sẽ làm thật nhẹ thôi, được không em ? ”

Cô khẽ gật đầu.

Anh mân mê ở phía dưới một lúc rồi quỳ xuống, kéo chân cô sang hai bên.

Cô biết anh đang nhìn vào chỗ đó, ngượng ngùng bèn nhắm mắt lại.

Cô biết đây chính là “ chuyện gối chăn ” mà người ta vẫn hay nói, cô không dám mở mắt nhìn anh, chỉ nhắm tịt lại, lo lắng chờ đợi hồi sau.

Anh miệt mài công phá.

Cô cảm thấy vô cùng đau đớn.

Nhưng cô biết mỗi người con gái đều trải qua giây phút này, cô tin rằng anh đã cố gắng hết sức để ” thật nhẹ ”.

Anh lẩm bẩm : “ Sao vẫn khô vậy nhỉ ? ”

Cô vô cùng xấu hổ.

Anh tiếp tục công phá.

Cô nghiến chặt răng chịu đựng đau đớn, nhưng chỉ được một lát, cuối cùng không kiềm được liền rên rỉ : “ Đau quá ! ”

Anh vội an ủi : “ Lúc đầu sẽ hơi đau, lát nữa sẽ khá hơn. ”

Cô lại cố gắng chịu thêm lát nữa, vẫn thấy đau, đành la : “ Vẫn đau lắm ! ”

Anh không nói gì mà vẫn tiếp tục miệt mài với công việc của mình.

Cô giữ anh lại, không cho anh cử động nữa. “ Em đau quá ! ”

“ Lúc mới đầu thì hơi đau, một lát sẽ khá hơn. ”

“ Nhưng đã một lát rồi mà vẫn không khá hơn. ”

“ Vậy em bảo anh phải làm thế nào ? ”

“ Dừng lại ! ”

“ Dừng lại bây giờ ư ? Như thế sẽ càng tệ hơn, lát nữa em lại bị đau từ đầu. Đến giờ đã đau được một nửa rồi, đâm lao phải theo lao thôi. ”

Cô cũng nghĩ như thế, nhưng thực sự đau không thể chịu đựng nổi nữa. “ Không được, em... không chịu được nữa đâu, đau lắm...”

Vương Thế Vĩ đang nằm trên liền vật xuống giường. “ Haizz, tội gì em phải như vậy chứ

8. Chương 8

Vương Quân nghe hai chữ “tội gì” mà giật bản mình. Theo sự hiểu biết của cô đối với tiếng Trung, từ “tội gì” này thường được dùng để mĩa mai người khác, thường là bạn văt vả làm một việc gì đấy nhưng người ta cho rằng hoàn toàn không cần thiết mới dùng từ “tội gì” này.

Cô biết Vương Thế Vĩ đang mĩa mai cô, nhưng cô không rõ anh đang mĩa mai cô chuyện gì.

Mĩa mai rằng nếu cô không yêu anh thì tội gì phải lặn lội từ xa đến thăm anh? Hay là mĩa mai cô sợ đau như vậy thì tội gì phải nói “Thử đi”?

Không phải, có vẻ đều không phải.

Cô muốn thanh minh ình, nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu. Cô chỉ có thể thề với ông trời rằng cô yêu anh thật lòng.

Nhưng anh sẽ không tin, vì anh không tin vào lời nói, chỉ tin vào ngôn ngữ cơ thể, trong khi cơ thể của cô đang lỏa lồ ở đây.

Cô bắt đầu cảm thấy hối hận, đáng lẽ trước khi đến phải hỏi chị cả xem chị cả nói thế nào. Chắc chắn chị cả đã làm chuyện này với thầy Mục, vì chị cả thường xuyên rời ký túc xá vào đêm hôm khuya khoắt, hoặc là cả đêm không về, hoặc là về rất muộn, nhưng chưa bao giờ nghe thấy chị cả phàn nàn rằng đau đớn hay sao cả.

Tuy nhiên dường như lấy trường hợp chị cả ra cũng không thể thanh minh cho cô, vì chắc chắn là chị cả yêu thầy Mục, vậy theo lý thuyết của Vương Thế Vĩ thì chắc chắn chị cả sẽ rung động trước thầy và sẽ không cảm thấy đau khi làm chuyện đó.

Lấy trường hợp Tông Gia Anh ra cũng không thể minh oan cho cô, cùng lắm chỉ chứng minh được ệnh đề không yêu một người cũng có thể rung động, nhưng không thể chứng minh ệnh đề yêu một người lại có thể không rung động.

Cô đang nghĩ cách thanh minh ình thì nghe thấy có tiếng gõ cửa rất mạnh, một giọng đàn ông nói lớn bên ngoài: “Thế Vĩ, hôm nay cậu có đá không?”

Vương Thế Vĩ đáp lớn: “Đá chứ, sao lại không đá?”

Anh chàng bên ngoài liền cười hề hề, nói: “Thấy người yêu cậu đến, tôi tưởng...”

“Cậu cứ ra sân trước đi, tôi ra ngay đây.”

Anh chàng bên ngoài cười hề hề rồi bỏ đi.

Vương Thế Vĩ liền ngồi ngay dậy, xuống giường mặc quần áo, vừa mặc vừa nói: “Suýt nữa thì quên, hôm nay còn trận bóng nữa.”

Cô hỏi: “Anh đi đá bóng hả?”

“Ừ.”

“Đá với đội nào vậy?”

“Học sinh.”

“Đá ở đâu?”

“Sân bóng của trường.”

“Trường bọn anh coi trọng hoạt động thể thao nhỉ?”

“Coi trọng cái quái gì, do thầy thể dục ham tiền thôi. Nếu trường bọn anh đoạt giải, ông ta có tiền thưởng.”

“Đoạt giải ở đâu? Hội thao giáo viên hả?”

“Làm gì có hội thao giáo viên nào, hội thao của học sinh, giáo viên bọn anh ké chân thôi.”

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời chưa lặn, chắc phải hơn một tiếng đồng hồ nữa trời mới tối hẳn, bất giác lẩm bẩm: “Em ở phòng một mình chán chết đi được!”

“Thế em ra xem bọn anh đá đi?”

“Có được xem không?”

“Hơ hơ, sân bóng trống huếch trống hoắc, không có tường bao, ai cấm em được? Chỉ sợ em xem không hiểu rồi chán thôi.”

“Không đâu, xem không hiểu nhưng cũng còn hơn là ở đây một mình.”

“Thế em dậy ăn cơm đi, không lại muộn đấy!”

Cô vội mặc quần áo vào rồi ăn cơm, đồ ăn đã nguội, cô lấy phích rót ít nước ấm vào bát làm canh cũng đỡ hơn chút.

Cô ăn trệu trạo cho xong bữa rồi theo anh ra sân, thấy đã có một số người ở đó, đều là con trai, người thì mặc áo may ô, quần soóc, người thì chỉ mặc quần soóc, để trần, chắc

đều là cầu thủ thi đấu, không có khán giả, càng không có khán giả nữ.

Vừa ra đến sân anh liền cởi quần áo rồi dọn một đồng đồ dùng cho cô. “Cầm hộ anh.”

Nói xong, anh chạy vào đội áo may ô, quần soóc.

Cô ngó nghiêng xung quanh, không có ghế để ngồi, đành phải tìm một tảng đá to ngồi xuống.

Sân bóng rất tuềnh toàng, không có thảm cỏ, chỉ có đất trống, mặt sân được kẻ bằng vạch vôi. Hai bên cầu môn làm bằng cành cây, một bên to, một bên nhỏ, không quét

sơn gì cả, cầu môn cũng không có lưới.

Sau khi trận đấu bắt đầu, sân bóng ồn ào hẳn lên, cầu thủ la lối, nhắc nhở nhau, tiếng còi của trọng tài cũng vang lên liên tiếp.

Cô không hiểu bóng đá, cũng không quen ai, xem hồi lâu mới ngộ ra được một số vấn đề: Đội cởi trần, quần soóc là đội học sinh, đội áo may ô, quần soóc là đội giáo viên, mọi người đều không mang số, có người còn chẳng đi giày, đá chân đất, cô nhìn mà

rùng mình, cứ tưởng tượng ra cảnh móng chân của một cầu thủ nào đó bị đá bay.

Cũng may là Vương Thế Vĩ đi giày. Mặc dù không có số nhưng vừa nhìn là cô nhận ra anh ngay, chẳng khác gì con hạc đứng giữa đàn gà, nhìn kiểu gì cũng thích. Anh mặc một chiếc áo may ô trắng, quần soóc xanh, da trắng, cao ráo hơn mọi người, đặc biệt là đôi tất của anh cũng màu trắng, dường như là đôi tất trắng duy nhất trên sân.

Đôi cánh tay dài, bắp chân rắn chắc, thân hình cân đối, đôi chân dài và thẳng, cổ chân nhìn rất bắt mắt, nhỏ, dài, được ôm gọn trong đôi tất trắng, phía dưới là đôi giày thể thao màu trắng, nhìn rất khỏe khoắn.

Trước đây chỉ nhìn thấy cảnh anh tập quân sự và mua cơm, hiện tại nhìn anh chạy trên sân bóng, cô càng ngưỡng mộ. Lúc chạy, trông anh như một chú tuần mã, bàn chân lướt đi, có cảm giác như chân không chạm đất. Lúc anh lùi ra phía sau, hai chân dường như thẳng đứng, đầu gối dường như không cử động, nhưng lại có thể rút rất mau lẹ về sân nhà mình.

Anh là linh hồn của đội giáo viên, những người khác có được bóng đều tìm mọi cách chuyển cho anh, chiến thuật chiến lược đều nghe theo anh, ngay cả đội học sinh đều coi anh là đối tượng phải kèm chặt, có mấy học sinh liên tục phạm lỗi, định ngáng ngã anh, nhưng đều bị anh tránh được một cách mau lẹ, có lúc còn cản ngã cả kẻ định gây sự.

Cô ôm quần áo của anh ngồi dưới ánh tà dương phía tây, nhìn anh tung hoành trên sân cỏ như một chú tuần mã, trong mắt cô là bóng dáng nhanh nhẹn của anh, bên tai cô là tiếng chỉ đạo khỏe khoắn của anh, đằng sau là bầu trời đỏ rực.

Cô thật sự ngất ngây.

Mãi cho đến khi trời tối hẳn, không nhìn thấy gì nữa, trận đấu mới kết thúc.

Anh và mấy giáo viên khác vừa nói chuyện vừa bước về phía cô, cô đứng dậy đón anh.

Mấy giáo viên đó chào cô, trêu anh mấy câu rồi ý tứ bỏ đi.

Anh đón quần áo từ tay cô nhưng không mặc vào mà nói: “Mình về phòng đi!”

Hai người cùng về phòng, anh tìm bộ quần áo để thay, lấy chậu, khăn mặt và xả phòng thơm ra rồi nói: “Anh đi tắm đã.”

“Trong trường có tắm nước nóng à?”

“Có cái nhà tắm rách, hôm nay có ca cho đàn ông.”

Cô không thể đi to, đành phải ngồi trong phòng đợi anh.

Một lát sau, Vương Thế Vĩ lại chạy vào.

Cô sững sốt hỏi: “Anh tắm nhanh thế?”

“Đâu có, anh đã tắm đâu. Cho em mượn quyển sách, đọc đi cho đỡ buồn.”

Thấy anh chu đáo như vậy, cô vô cùng cảm động, “Anh mau đi tắm đi, ăn mặc phong phanh như vậy dễ cảm lạnh.”

Anh đi tắm rồi, cô liền mở quyển sách anh vừa đưa, thấy không phải sách mà là một

cuốn sổ ghi chép, nhưng bên trong không phải giáo án mà là tiểu thuyết chép tay, nét chữ rất đẹp.

Xem ra đây chính là cuốn “sách chép tay” mà mọi người vẫn nói.

Cô linh cảm thấy có điều gì đó khác thường, nhưng trí tò mò nổi lên, bèn giở trang đầu ra đọc.

Thật kinh khủng! Chỉ nhìn tiêu đề, cô đã đỏ hết mặt: Kể hiếp dâm khiến cô lần đầu tiên được lên đỉnh.

Hai chữ “hiếp dâm” quá cấm kỵ, bình thường cô không dám nhắc tới, nếu buộc phải nhắc đến thì đều dùng chữ “cái ấy” để thay thế, hiện tại lù lù đập vào mắt, hơn nữa lại đi với từ “lên đỉnh”, khiến tim cô đập thành thịch, vội gấp ngay cuốn sổ vào.

Tại sao anh ấy lại đưa mình cuốn sách này? Có phải là muốn thử xem mình có phản ứng khi đọc sách sex hay không?

Tuyệt đối không được đọc, ngộ nhỡ có phản ứng thì khác gì để anh chàng cười vào mặt?

Nhưng cô lại rất tò mò: Không biết mình đọc sách sex thì có phản ứng gì không nhỉ?

Cô không nén được tò mò lại mở quyển tiểu thuyết kia ra đọc lướt mấy trang, đại ý nói rằng có một phụ nữ đã có chồng và hai đứa con, nhà ở gần một mỏ than, tối nọ từ mỏ về nhà, cô bị một gã chặn đường rồi đè ngựa ra đất. Người phụ nữ đó kêu la thất thanh, giãy giụa, khiến gã kia không làm được gì.

Nhưng gã đó lại rút ra một con dao nhọn, đe dọa: “Người mà còn chống cự, ta sẽ giết người. Ta biết người ở chỗ nào, ta còn giết chết cả nhà người nữa.”

Và thế là người phụ nữ đó không dám giãy giụa nữa, gã đàn ông kia cũng được ném mùi.

Tình tiết câu chuyện rất đơn giản nhưng miêu tả rất chân thực, cụ thể quá trình gã kia giở trò đồi bại với người phụ nữ đó và cảm nhận của người phụ nữ cũng được viết rất chi tiết.

Sau vụ này, người phụ nữ đó mới biết chuyện ấy có thể làm rất hứng thú, mới biết hóa ra cái đó của chồng chị ta quá nhỏ, thời gian quá ngắn, khiến bấy lâu nay chị ta chẳng có cảm giác gì.

Và thế là tối nào chị ta cũng cố tình về nhà vào lúc trời tối, chỉ mong được gặp lại gã kia.

Gã kia cũng rất nhiệt tình phối hợp, không những đứng đợi người phụ nữ kia để thực hiện chuyện ấy, mà còn nói cho anh em trong mỏ biết, mọi người đều thay nhau đợi để vui thú, người nọ luân phiên người kia, hoặc cùng nhau rat ay, khiến người phụ nữ đó ngất ngây, điên đảo.

Vương Quân vừa đọc xong chuyện thứ nhất thì Vương Thế Vĩ quay về.

Dưới ánh đèn, trong anh lại càng đẹp trai khi chỉ mặc quần đùi, áo may ô, mái tóc còn ướt, đen bóng, khuôn mặt hồng hào, lồng ngực cũng hơi đỏ, không biết là do đá bóng

nóng, hay tắm nước nóng quá.

Cô thần thờ nhìn anh.

Anh nhìn cô với ánh mắt hào hứng. “Em đọc sách chưa?”

“Hả?”

“Anh hỏi em đã đọc quyển sách kia chưa?”

“Em...”

“Chắc chắn là đọc rồi, đúng không? Anh thấy em mơ màng lắm...”

“Em không...”

Anh chốt cửa lại rồi chạy vào giường, kéo cô vào trong chăn, cởi quần áo cô ra. “Chắc chắn là em đọc rồi, chắc chắn là em đọc rồi...”

Người cô mềm nhũn, để mặc anh cởi.

Anh ôm cô hôn hít một hồi rồi thì thầm bên tai cô: “Để anh kiểm tra đã.”

Cô còn chưa kịp hiểu anh đòi kiểm tra gì thì thấy bàn tay anh đã đưa vào chỗ đó, cô luống cuống định gạt tay anh ra. “Anh làm gì vậy...”

Anh phẫn chấn reo lên: “Haha, cuối cùng cũng ướt rồi!”

9. Chương 9

Vương Quân đọc nhiều tiểu thuyết như vậy rồi mà chưa bao giờ thấy anh nam chính nào như Vương Thế Vĩ. Tướng mạo, tài năng của anh có thể sánh ngang với các nam chính đó, nhưng khi ở trên giường, anh lại giống với kẻ hiếp dâm trong cuốn truyện chép tay kia hơn.

Cô rất thất vọng, thậm chí hơi phản cảm. Nhưng cô cũng như người phụ nữ nông thôn kia, không dám bỏ trốn.

Cô sợ nếu bỏ trốn, anh sẽ tưởng rằng cô không yêu anh. Thế thì oan quá!

Vừa nãy đọc cuốn truyện chép tay, cô cũng biết mặt mình đỏ, tim mình đập thành thịch, cơ thể cũng có cảm giác bất thường, ngứa ngáy, nóng bừng, nhưng cô chưa kiểm tra chỗ đó của mình có ướt hay không.

Ai mà lãng nhách như vậy chứ?

Hiện tại nghe anh nói “ướt” rồi, cô vừa mừng vừa sợ. Nếu cô không ảm ướt thì chứng tỏ sinh lý của cô không giống với những người phụ nữ mà anh nói. Nhưng nếu đọc sách sex mà cô ảm ướt, trong khi lúc được anh ôm hôn lại không ướt thì anh sẽ nghĩ thế nào? Chuyện này đúng là dù nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không gột sạch được!

Cô không biết phải giải thích về cơ thể mình như thế nào, tóm lại không phải cô cố tình, ướt cũng không phải cố tình, không ướt cũng không phải cố tình. Nhưng chắc chắn anh sẽ nói đại nào yêu ai đều không tính, phải xem cơ thể có yêu hay không. Nếu cô nói như thế nào anh cũng không chịu nghe thì sao?

Cảm ơn trời Phật, dường như anh không quan tâm lắm đến chuyện cô ướt vì ai mà chỉ hào hứng bên trên bên dưới.

Cô vì sợ anh chất vấn nên từ đầu đến cuối chỉ vắt óc tìm lời giải thích và thanh minh cho mình, không để ý đến những việc anh làm, chỉ thấy vẫn đau nhưng không còn đau kịch liệt như lúc trước nữa mà vẫn có thể chịu đựng. Cô đã yên tâm hơn rất nhiều. Và thế là cô bắt đầu chú ý đến việc anh làm gì, nói gì, rồi cô phát hiện ra cơ thể anh sử dụng những động từ trong cuốn tiểu thuyết chép tay, miệng thì sử dụng các danh từ, tính từ và thán từ trong đó. Mọi việc chẳng khác gì cuốn tiểu thuyết kia! Cô không biết bản chất của anh là như vậy hay bắt chước từ cuốn sách đó. Nếu bản chất anh là như vậy thì sẽ không thể thay đổi anh ư? Nếu do anh bắt chước thì phải chăng anh cũng coi cô là hạng người như người phụ nữ nông thôn kia?

Cô biết mình không giống với người phụ nữ nông thôn kia, ban đầu là chống cự, sau đó chuyển sang không chống cự, dần dần lại thích được tấn công, thích đến mức sau khi xong chuyện còn nài nỉ “làm một lần nữa”. Cô không chống cự, cũng chẳng thích.

Không chống cự vì sợ anh không vui. Không thích vì chuyện này hoàn toàn trái ngược với tình yêu mà cô hằng mơ ước.

Khi anh thở hắt ra bằng mũi và nằm vật trên người cô, dĩ nhiên cô sẽ không bắt anh “làm một lần nữa”. Còn anh dĩ nhiên cũng sẽ không như gã phạm nhân kia, lấy “bắp ngô” của nhà trồng được để đáp ứng lời đề nghị “làm một lần nữa”.

Anh như ngọn núi Thái Sơn đè lên cô, khiến cô muốn ngộp thở, đành phải đẩy anh ra. Như đang ở trên sân bóng, không hiểu sao anh chỉ lắc nhẹ một cái là đã lật được người, lúc trước đó là một người nằm trên, một người nằm dưới, giờ chuyển thành một người bên trái, một người bên phải. Hai cánh tay anh vẫn ôm cô, hai chân vẫn kẹp phần thân dưới của cô, tựa như con bạch tuộc quấn chặt lấy cô, khiến cô không tài nào nhúc nhích nổi. Và cô lại có thể ngủ thiếp đi trong trạng thái người đau tê tái, hai chân nhóp nhép, mặc cho con bạch tuộc vằn vò.

Ngày hôm sau, cô bị tiếng chuông đồng hồ báo thức đánh thức.

Con bạch tuộc cũng đã tỉnh giấc, buông cô ra, ngồi dậy tắt chuông đồng hồ đi và nói như người mê ngủ: “Đang ngủ ngon thì...”

Cô hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Sáu rưỡi.”

“Sao anh dậy sớm vậy?”

“Bình thường anh đều dậy giờ này.”

“Trường anh học sớm thế hả?”

“Không, dậy đi đá bóng.”

“Buổi sáng cũng thi đấu hả?”

“Không thi, tập thôi.”

“Thế anh còn không dậy đi?”

“Tập thì đi cũng được, không đi cũng chẳng sao!” Anh lại ghì siết lấy cô. “Có em ở đây, sao anh nở dậy?”

“Thế hôm nay anh không lên lớp à?”

“Sao bỏ giờ được? Nhưng giờ vẫn sớm mà.” Anh vừa mơn trớn, vuốt ve cô vừa hỏi: “Em có muốn làm lần nữa không?”

Cô lập tức liên tưởng đến “bấp ngô”, vừa nghĩ vừa lợm giọng.

Anh không phát hiện ra, cứ tưởng im lặng là đồng ý, bèn hào hứng “làm một lần nữa”.

Cô lại thấy đau nhưng không còn đến mức không thể chịu đựng nữa.

Anh vừa chống đẩy vừa cười giả lả hỏi: “Tối qua em thấy có tuyệt không?”

“Tuyệt gì cơ?”

“Hơ hơ, em thấy có thích không?”

Cô rất bức vì lại thấy anh lôi đám ngôn từ trong cuốn tiểu thuyết chép tay ra.

Anh phát hiện ra cô không vui, bèn tò mò hỏi: “Tối qua em không có cảm giác gì à?”

Cô càng lợm giọng hơn. “Anh phát ngôn gì vậy?”

“Anh hỏi tối qua em có thích không?”

“Anh hỏi làm gì?”

“Anh đoán chắc em thích lắm nhỉ?”

Cô không muốn trả lời.

Anh liền giải thích: “Anh không phải là gã đàn ông ích kỷ, chỉ biết ối bản thân. Tối qua anh đã phải sử dụng hết ngón nghề rồi đấy...”

Cô hậm hừ nói: “Sao anh toàn nói giọng đó vậy?”

“Giọng nào?”

“Giọng... lưu manh...”

“Đấy mà là giọng lưu manh à?”

“Đây đều là những lời mà... gã thợ mỏ trong... cuốn tiểu thuyết chép tay đó... nói.”

“Những điều thợ mỏ nói đều là lưu manh sao?”

“Sao lại không chứ? Hắn ta là... kẻ phạm tội.”

Anh liền cười ha ha. “Những điều tội phạm nói đều là lời lẽ lưu manh ư? Nếu hắn nói “ăn cơm đi” thì ngay cả câu “ăn cơm đi” anh cũng không được nói à?”

Cô cảm thấy logic của mình có vẻ không đứng vững.

Vương Thế Vĩ nói: “Thực ra gã đó không bị coi là tội phạm hiếp dâm, lúc mới đầu hắn ta hãm hiếp, nhưng sao đó người đàn bà đó... chẳng đồng ý là gì? Nói một cách chính xác thì gã là thầy giáo khai sáng về tình dục cho người phụ nữ đó...”

“Nhưng ngay cả tên truyện cũng nói hắn là...”

“Tên truyện dĩ nhiên là phải giật gân rồi. Cuối cùng gã đó có bị bắt đi tù đâu? Ai kết án hắn tội hiếp dâm?”

Cô không muốn tiếp tục nói về đề tài này nữa, càng không muốn nghe thấy hai chữ

“hiếp dâm”. “Em không cần biết hắn có phải như thế hay không, tóm lại em không thích

nghe cách phát ngôn như thế.”

Cô sợ anh sẽ giận, nói cô giả vờ hoặc đuối khéo cô về. Nhưng anh chỉ ngăn người ra một lát rồi đáp: “Em không thích nghe thì anh sẽ không nói nữa.”

Đúng là anh không nói nữa thật, lại quay ra bận rộn liên hồi.

Cô vui hẳn lên.

Vì chuyện của họ là cộc đi tìm trâu nên từ lâu cô vẫn hơi sợ anh, nghĩ anh chấp nhận cô đã là nể mặt cô lắm rồi, cô chỉ sợ có chút gì đó không vừa ý là anh sẽ tống cô ra khỏi nhà ngay. Hiện tại, xem ra anh cũng không dễ giận như cô vẫn tưởng. Cô nói không thích cái gì, anh sẽ răm rắp làm theo chẳng khác gì các trường hợp trâu đi tìm cộc.

Tuy nhiên trực giác mách bảo cô rằng sở dĩ anh có thể răm rắp nghe theo lời cô là vì anh có chuyện muốn níu kéo cô – anh muốn làm chuyện đó nên đành phải nhượng bộ cô.

Thực ra kể cả anh không nhượng bộ, cô cũng sẽ cho anh làm chuyện đó, vì cô sợ mất anh, sợ anh hiểu lầm cô không yêu anh, nhưng chắc là anh không hiểu điều này, cứ tưởng rằng nếu không chiều theo ý cô, cô sẽ bỏ anh mà đi.

Tuyệt quá! Sau này cô cũng không nên để cho anh biết cô sợ mất anh, phải để anh tưởng rằng cô là cô gái rất ngang ngạnh, nêu anh không nghe cô, cô sẽ không cho anh làm chuyện đó, thậm chí còn có thể đá anh luôn. Như thế anh sẽ ngoan ngoãn phục tùng cô.

Mặc dù cô nghĩ đây có thể coi là thủ đoạn không vẻ vang gì nhưng cô thật sự muốn có một cái gì đó có thể cột chặt trái tim anh, đành phải sử dụng chiêu bài này thôi.

Sau khi bận rộn xong xuôi, anh nằm thêm một lát rồi miễn cưỡng trở dậy. “Haizz, hôm nay lại có tiết đầu, không dậy không được.”

“Thôi anh dậy mau đi.”

“Bao giờ em về?”

“Chiều em về.”

“Ngay chiều nay ư?”

“Mai em có giờ.”

“Sao em chọn toàn thời điểm có giờ để đến đây vậy? Cuối tuần đến còn ở được dài dài.”

Cô ngại ngần thanh minh: “Em sợ cuối tuần không tìm được anh.”

“Sao lại không tìm được anh?”

“Cuối tuần anh không về nhà à?”

“Anh về nhà làm gì?”

“Thăm bố mẹ chứ còn làm gì nữa.”

“Nghỉ đông, nghỉ hè anh mới về.”

“Chẳng lẽ cuối tuần anh cứ ở lì trong phòng mà không đi đâu ư?”

“Nếu em đến thì anh đi đâu làm gì?”

Lúc này cô mới ý thức được rằng mình đã có quyền bắt anh ở phòng đợi cô, bắt giắc hào hứng nói: “Thế lần sau em sẽ đến vào cuối tuần nhé?”

Anh cũng tỏ ra rất vui. “Ok, đến vào cuối tuần sẽ không phải sắp sắp ngựa ngựa lo về

nữa.”

Đang nói chuyện thì chuông báo vào lớp.

Anh nói: “Chuông vào lớp rồi, anh sang lớp điểm danh ổn định rồi quay về, em cứ ngủ tiếp đi.”

Anh cầm theo cả cặp lồng rồi chạy đi.

Cô đã muốn đi vệ sinh từ lâu, đợi anh ra khỏi phòng liền mặc quần áo vào rồi ra nhà vệ sinh ở cuối hành lang, sau đó lại trở về phòng, cởi áo ngoài và tiếp tục chui vào chăn.

Một lát sau, anh quay về, đặt cháo và màn thầu lên bàn rồi nói: “Anh mua đồ ăn sáng cho em rồi đây, nước đánh răng, rửa mặt cũng mang vào rồi, em đánh răng, rửa mặt ngay trong phòng, ăn sáng xong không được đi đâu đấy, cứ nằm trên giường đợi anh, đừng mặc quần áo nhé...”

Cô hỏi: “Anh trốn về à?”

“Ừ, anh bảo học sinh ngồi đọc sách.”

“Lãnh đạo nhà trường biết không nói anh à?”

“Sao để nhà trường biết được? Anh quay sang lớp đây.”

Anh chạy về lớp học, nhưng dường như chỉ được một lát lại quay về.

Cô vừa đánh răng xong, đang ăn sáng.

Anh xoa tay, nói: “Em chưa ăn sáng xong à? Sao chậm thế?”

“Cần gì phải nhanh?”

“Lát nữa anh lại có tiết mà.”

“Có tiết thì anh cứ lên lớp thôi.”

“Nhưng anh muốn lên em trước rồi lên lớp sau.”

Nghe chữ “lên” này mà cô chỉ muốn phát mửa, liền nhăn mặt nói: “Em đã nói với anh rồi, đừng phát ngôn kiểu đó nữa.”

“Phát ngôn kiểu nào?”

Cô không nói ra, nhưng anh đã hiểu ra vấn đề. “Em không thích từ “lên” này hả? Ok...”

Anh sẽ không dùng từ này nữa, em thích anh dùng từ nào?”

Cô nghĩ một lát, không có từ nào khá hơn cả, bèn nói: “Không dùng từ nào cả.”

“Ok, không dùng từ nào nữa.”

Cô lại một lần nữa cảm thấy lâng lâng vì đã có thể chỉ tay năm ngón với anh, thấy anh thật là cute. Rồi cô cũng không gây khó dễ cho anh nữa mà đặt chiếc màn thầu đang cầm trên tay xuống.

Anh chạy ra chốt cửa rồi trở lại giường cởi cúc áo cho cô. “Ăn sáng mà cũng phải chỉnh tề thế này ư?”

“Vừa nãy em đi vệ sinh. Anh lên lớp không bị mất hồn chứ?”

“Nghĩ đến cảnh em trần như nhộng nằm trên giường đợi anh mà không mất hồn sao?”

“Thế anh không nói gì hớ chứ?”

“Không, anh chỉ nói với học sinh rằng: Các em cứ đọc sách đi, thầy phải về phòng đã, người yêu thầy đang thoát y đợi thầy trên giường.”

Cô giật bắn mình. “Gì cơ? Anh nói như vậy hả?”

“Ừ.”

“Sao anh có thể nói như vậy?”

“Tại sao lại không thể? Chẳng lẽ em không phải là người yêu anh à?”

“Có, nhưng mà...”

“Chẳng lẽ em không phải đang đợi anh trên giường à?”

“Nhưng mà... Sao anh có thể nói chuyện này với lớp?”

Anh nhìn cơ thể trần truồng của cô với vẻ đầy tà ý. “Ha ha, coi em sợ tái mặt kìa.”

Cô biết mình bị lừa, vội chui vào trong chăn. Anh cũng chui vào trong chăn, thò tay vào kiểm tra cái đồ của cô rồi nói với giọng tiếc rẻ: “Lại khô rồi.”

Cô vội vàng thanh minh: “Em vừa đi vệ sinh nên lau hết rồi...”

Anh vuốt ve cô một lát rồi lại mó mẩn, nhưng cuối cùng vẫn ủa rũ nói: “Vẫn không có phản ứng gì với anh.”

“Còn anh thì sao?”

“Em cứ kiểm tra đi!” Anh túm chặt tay cô, bắt cô kiểm tra, giọng có vẻ rất đặc ý: “Thấy chưa? Anh yêu em, bắt tận tay, day tận trán nhé, em có thể kiểm tra bất kỳ lúc nào.

Nhưng em đâu có như thế...”

“Nhưng em... yêu anh thật lòng mà...”

10. Chương 10

“Dạo này đầu óc anh lúc nào cũng mông lung như đang chiêm bao ấy?”

“Tại sao?”

“Không dám tin vào sự thật chứ sao!”

Cô lại vừa nũng nịu vừa cảm động ôm chặt anh. “Giờ anh đã tin chưa?”

“Hơi hơi tin rồi.”

“Vì sao?”

“Vì em rung động trước anh rồi.”

Cô liền thui cho anh một quả. “Anh lại nói linh tinh rồi đấy!”

“Thật mà. Em không cảm nhận được à?”

“Em không hiểu anh đang nói gì.”

“Em không biết thật à? Đau hay không mà em không biết sao?”

Cô thấy vẫn hơi đau, nhưng chủ yếu đau ở một điểm nào đó bên ngoài chứ không đau từ trong ra ngoài như lần trước.

Anh liền giảng giải: “GIờ có nước rồi, trơn hơn sẽ không đau nữa. Em xem, còn có tiếng động nữa này.”

Anh cố tình tạo ra một vài âm thanh, cô tức lắm, lại thụi anh mấy quả.

Anh đang bận rộn nên không đỡ được, cũng không có chỗ trốn, đành để cô đấm, cười ranh mãnh, nói: “Dám phản hủ, đánh cả thầy giáo dạy lớp võ lòng ình là sao!”

Cô bịt chặt miệng anh lại. “Đã bảo đừng phát ngôn kiểu đó nữa mà anh vẫn cứ nói!”

Anh gạt tay cô ra, cúi xuống đáp trả bằng một nụ hôn bỏng cháy.

Cô đứng cảm đón nhận nụ hôn của anh và chặn đứng thành công những câu từ kinh điển mà anh chuẩn bị tuôn ra.

Buổi trưa, hai người vẫn ra nhà ăn ăn cơm, ăn xong liền ra bến xe mua vé.

Trên đường trở về thành phố D, cô đã không còn đầu óc nào để nghĩ dàn ý cho bức thư tình mà chỉ ngủ gà ngủ gật, nước miếng chảy cả ra ngoài, không hiểu tại sao lại buồn ngủ đến thế, cứ như hai ngày vừa rồi cô không hề chớp mắt vậy.

Về đến thành phố D, đầu tiên cô ra khi nhà tắm nước nóng tắm gội, sau đó úp bát mì ăn liền ăn tạm, no rồi mới lấy giấy bút ra viết thư, vừa viết được mấy chữ đã thấy眼皮打架, liền quyết định lên giường đi ngủ.

Ngày hôm sau, cô sắp sếp ngủ gật đi học mấy tiết, còn đến phòng thí nghiệm làm việc nọ việc kia khá lâu, quay về đến phòng người mệt mỏi rã rời, chuyện thư tình đành phải gác lại.

Việc viết thư tình bị trì hoãn mấy ngày, cuối cùng cô cũng cố gắng tranh thủ thời gian ngồi xuống viết thư, nhưng đến giờ mới phát hiện ra dường như văn chương không thể lai láng được nữa.

Đáng lẽ lần trước không nên viết nhiều như vậy, bốn năm yêu đơn phương dồn hết vào một lá thư, lần này biết viết gì đây?

Nhưng cô vẫn chưa thể xóa bỏ một cách triệt để tư tưởng “yêu nhau nhất định phải viết thư tình”, chính vì thế vẫn viết một lá, cố gắng lắm mới viết hết ba tờ giấy, nhưng chỉ viết một mặt.

Ngày hôm sau đi học, tiện đường cô bỏ thư vào thùng.

Lần này cô không kỳ vọng anh trả lời thì lại nhận được thư hồi âm. Chị cả mang thư từ khoa về cho cô. “Nè, thư tình của nhà người.”

“Làm gì có ai viết thư tình cho ta, chắc là thư của thầy u thôi.”

“Chấn chấn không phải, nhìn bộ dạng có vẻ lén lút lắm, địa chỉ người gửi cũng không có mà là thư của thầy u hả?”

Cô rất tò mò không hiểu ai viết thư mà không ghi địa chỉ người gửi, mở ra xem thì cũng không thấy ký tên. Nhưng vừa đọc nội dung là biết thư anh viết. Từ đầu đến cuối lá thư chỉ đọc mấy câu “anh nhớ em”, “bao giờ em đến”, “không đến ngay đi chắc anh chết

mất.”

Thư viết rất ngắn, chỉ dài một trang, còn sử dụng rất nhiều từ trong cuốn tiểu thuyết lãng nhách kia, nhưng cô vẫn rất vui, vì đây là lá thư đầu tiên anh viết cho cô. Xem ra anh càng ngày càng lún sâu vào lưới tình, mặc dù “tình” của anh rất có thể là “tình dục” , nhưng dù gì thì cũng là rơi vào lưới tình rồi.

Chị cả liền hỏi cô: “Anh chàng viết thư hả?”

Cô giả bộ không hiểu. “Ai cơ?”

“Bạn Vương Đẹp Trai của người ấy.”

“Bạn Vương Đẹp Trai nào?”

“Đừng giả vờ giả vịt nữa, nhà người mà không thành khẩn với ta, ta sẽ không tiết lộ cho nhà người biết thông tin tình báo quan trọng đâu.”

“Tình báo quan trọng nào?”

“Đầu tiên trả lời có phải hần không đã, nếu không phải thì chuyện này không liên quan gì đến người.”

Cô đành phải thừa nhận: “Phải.”

“Hơ hơ, ta đoán ngay là hần ta mà. Xem ra bọn mình đều tuổi ruồi nhỉ ? ”

“ Sao lại tuổi ruồi ? Nghe kinh chết đi được. ”

“ Thì ruồi chỉ đậu vào quả trứng bị rạn mà. ”

Nghĩ một lát cô mới hiểu ý chị cả, bèn thanh minh ngay : “ Đây không có chuyện đậu vào quả trứng nứt đâu nhé, bọn họ chia tay rồi đây mới... ”

“ Thế chẳng phải rạn là gì ? Nếu không có vết rạn này thì sao người chen vào được ? ”

“ Tóm lại là đây thấy không giống... ”

“ Bất luận giống hay không thì ta vẫn nhớ ta là người đầu tiên tiết lộ cho người thông tin hần ta bị bồ đá. Nếu không, đợi đến khi người tỉnh giấc, nắm được phong phanh thì hần đã bị người khác nắm tay trên từ lâu rồi. ”

Cô tin câu này, vì từ lâu cô đã biết không phải chỉ một mình cô thích anh.

Cô nói rất cảm kích : “ Ta phải cảm ơn người thật. ”

Chị cả liền cảnh báo : “ Nhưng người phải cẩn thận nhé, ta nghe nói bố mẹ ông Mạc không đồng ý cho ông ấy yêu Tông Gia Anh đâu... ”

“ Tại sao ? ”

“ Ông Mạc là người thành phố D mà. ”

“ Người thành phố D thì sao ? ”

“ Người thành phố D lúc nào cũng coi mình là cha thiên hạ, chỉ thích lấy người cùng thành phố thôi. ”

“ Nhưng có phải lấy cho bố mẹ ông ấy đâu ? ”

“ Ông Mạc là đứa con có hiếu, nhất nhất nghe lời thầy u, chuyện giữa ông ấy và cô vợ

cũ cũng bị bố mẹ ông ấy phá nên mới... ”

“ Sao lại phá ? ”

“ Vì bà đó không hợp tính bố mẹ ông ấy ? ”

Cô đang suy nghĩ tại sao một người đàn ông có thể vì bố mẹ mà ly hôn với vợ mình thì chị cả lại bồi thêm : “ Thế nên người phải cẩn thận đấy. ”

“ Cẩn thận gì cơ ? ”

“ Cẩn thận ông Mạc đá con bé Tông Gia Anh đó. ”

Bộ não khiên tốn của cô dừng tư duy hồi lâu.

Chị cả liền nhắc : “ Nếu con bé Tông Gia Anh đó không thành công ở đầu này, chắc chắn sẽ quay về tìm đầu kia. ”

“ Tìm đầu nào ? ”

“ Tìm người yêu cũ chứ còn gì nữa ! ”

Cô bưng tỉnh. “ Hả, hóa ra là người nói cái này à ? Nhưng... anh ấy nói... anh ấy bảo là kể cả Tông Gia Anh quay lại, anh ấy cũng không bao giờ chấp nhận cô ta nữa. ”

“ Chuyện này ai dám nói trước được ? Đàn ông tình cũ không rủ cũng đến mà. ”

“ Thật hả ? ”

“ Không thật chẳng lẽ lại giả à ? ” Chị cả than thở. “ Haizz, phụ nữ lí tưởng nhất là được làm mối tình đầu của đàn ông, nếu cậu là kẻ đến sau thì cho dù cậu tốt với anh ta thế nào, quay đi quay lại anh ta vẫn không quên được mối tình đầu đó... ”

Bộ não khiên tốn của cô đã bắt đầu hoạt động. “ Thầy Mục... ”

“ Ông ấy không phải đàn ông sao ? Đã là đàn ông thì đều cùng một giuộc ! Nhà người thử xem mặt vợ cũ của ông ta đó, vừa xấu vừa ghê gớm, lại còn lười như hủi, vậy mà ông ta vẫn dùng dằng không chịu dứt khoát, không biết đang đợi cái gì nữa... Ta đã giữ hết mọi thư từ trao đổi và ảnh chụp của hai đứa, đến lúc đó nộp lên khoa, tiện thể gửi cho vợ lão ấy một xấp, không ăn được thì đập đổ chứ sao nữa. ”

Cô nghe mà thấy hơi sợ, bèn khuyên : “ Tội gì phải thế, thế gian này thiếu gì đàn ông tốt, việc gì phải tranh cướp của ai. ”

“ Thiếu gì đàn ông tốt ? Ở đâu ? Người chỉ cho ta xem nào. ”

Cô định nói Vương Thế Vĩ là một trong số đó nhưng rồi lại không dám, sợ bị chị cả giễu “ yêu nhau củ ấu cũng tròn ”.

Chị cả thở dài, nói “ Đàn ông tốt tuyệt chủng từ lâu rồi, còn lại toàn kẻ xấu xa thôi. ”

“ Thầy Mục thì sao ? ”

“ Ông Mục cũng thế thôi, giấu vợ tòm tem với sinh viên, chẳng lẽ không xấu à ? ”

“ Thế sao người lại... yêu thầy ấy ? ”

“ Chẳng qua là ta cố tìm ông cao nhất trong đám người lùn thôi, ông ta là giáo viên trường D, có thể giúp ta học cao học, còn có thể giúp ta xin ở lại trường , nếu không ai

thèm ngó ngang gì đến ông ta ? ”

“ Thầy ấy giúp người học cao học thế nào ? ”

“ Hơ hơ, việc này ta chỉ nói ối mình người biết thôi đấy, cấm nói cho ai nghe chưa.”

“ Không nói đâu. Thầy ấy giúp kiểu gì ? ”

“ Lão ấy giúp ta kiếm đề thi. ”

Wow, võ nghệ quả là quá cao cường ! Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy đề thi cao học cũng có thể kiếm được, may mà sau khi thi xong cô mới biết tin này, nếu biết trước khi thi, chắc chắn cô sẽ không dám thi nữa. Thi cái gì ? Người ta biết trước đề, anh có đấu nổi với người ta không ?

Chị cả lại dặn dò cô lần nữa : ” Người không được nói với ai đâu đấy, nếu không ta sẽ toi đời, đời lão Mục cũng sẽ tàn, lão ấy còn tàn hơn ta vì để lộ đề... ”

Cô lại phải cam đoan : “ Ta sẽ không nói cho ai đâu, người cứ yên tâm. Thế lúc tốt nghiệp bị phân công công tác, thầy Mục giúp người kiểu gì ? ”

“ Nếu bọn ta cười nhau thì ta có thể ở lại trường. ”

“ Vậy hả ? ”

“ Ưu tiên cho quan hệ vợ chồng mà, khoa mình có chính sách này. ”

“ Thế nếu Tông Gia Anh lấy ông Mạc thì cũng phải được ở lại trường dạy học chứ ? Tại sao lại phải xuống trường cấp ba dạy ? ”

Chị cả nói với giọng rất coi thường : “ Con bé đó khác ta, nó chỉ học đến đại học, lão Mạc cũng chỉ là người quản lý máy móc trong khoa, làm sao so được với người học cao học như ta và giảng viên như ông Mục ? Hơn nữa cũng đã biết lão Mạc có chịu lấy con bé đó hay không đâu. ”

Nghĩ đến chuyện của Tông Gia Anh và ông Mạc có thể đứt gánh giữa đường, cô lại thấy thấp thỏm lo âu, chắc chắn Tông Gia Anh sẽ quay về tìm Vương Thế Vĩ. Mặc dù anh đã nói kể cả Tông Gia Anh quay lại tìm anh, anh cũng sẽ không bao giờ chấp nhận, nhưng nhìn vẻ cay cú của Vương Thế Vĩ, chắc chắn là anh sẽ chấp nhận, mặc dù có thể chỉ nhằm mục đích trả thù Tông Gia Anh. Anh có thể làm lạnh trước rồi sau đó lại đá bay cô ta cho hả giận.

Cũng có thể sẽ như chị cả nói, đàn ông rất khó quên mối tình đầu, kể cả mối tình đầu đó đã từng phản bội anh ta, đàn ông vẫn lưu luyến bịn rịn, tất cả những người đến sau đều là đồ dùng tạm, đều bị rút giá một cách thảm hại.

Phải làm thế nào đây ? Kiểu gì cũng không thể bó tay chờ chết.

Và thế là, sau một hồi đấu tranh tư tưởng, cô lại mò đến huyện B.

11. Chương 11

Lần này Vương Quân không đến lớp học tìm Vương Thế Vĩ nữa mà về thẳng phòng anh, vì đang là cuối tuần, chắc chắn anh không lên lớp.

Nhưng cô không hẹn với anh từ trước, không biết anh có ở phòng hay không. Nếu anh không ở phòng, cô sẽ ra sân bóng tìm anh, có thể anh đang đá bóng ngoài đó.

Cô vừa đi về phía khi nhà anh ở vừa tính toán, nếu anh không có ở phòng, cũng không ở sân bóng thì cô đành phải đứng ngoài cửa đợi anh vậy, kiểu gì tối anh chẳng phải về phòng ngủ?

Nhưng đi được một lát cô bắt đầu lo lắng: Không biết Tông Gia Anh có nhanh chân đến trước không?

Rất có khả năng!

Chị cả nói rồi, đàn ông không bao giờ quên được mối tình đầu. Chị cả còn nói là bố mẹ ông Mạc không muốn ông ấy yêu cô nàng nông dân Tông Gia Anh, trong khi ông Mạc lại rất có hiếu với bố mẹ.

Hai nguyên tố này kết hợp với nhau, ngoài việc tạo ra cái gọi là “trâu ta ăn cỏ đồng ta” thì còn có thể tạo ra cái gì nữa?

Cô biết nếu Tông Gia Anh ra tay thì Vương Quân cô chỉ có thể cúi đầu chịu thua mà thôi.

Cô đến gần phòng anh, thấy cửa đang mở, trái tim cô lập tức chùng xuống, xem ra tray lại quay về ăn cỏ đồng ta rồi, có khi anh còn đang chống đẩy trong đó, cứng nựng Tông Gia Anh rằng: “Em vẫn là number 1, bao giờ cũng rung động trước anh, không giống như cô nàng ABC, miệng thì nói yêu anh, thực ra là vờ vịt, anh đã nghĩ hết mọi chiêu trò mà cô ta chẳng có phản ứng gì.”

Cô liều chết bước đến bên cửa và đứng một lát, không có tiếng động gì cả, có thể con bạch tuộc đang ôm con trâu đồng ta ngủ chảnh?

Cô gõ cửa, không có ai thưa. Nhưng hình như cô nghe thấy bên trong có tiếng sột soạt, chắc hai kẻ đó đang chui vào chăn rồi đưa mắt nhìn nhau. “Suyt, im nào, cô ta sẽ nghĩ mình không có ở nhà, chắc là sẽ về thôi.”

Cô đã hóa đá.

Phòng đối diện có người phụ nữ hỏi lớn: “Này, cô tìm thầy Vương à?”

Cô liền trở về với thực tại, nghèn nghẹn đáp: “Vâng, em...”

“Thầy ấy không biết cô đến à?”

“Dạ...em...”

“Cô ra sân bóng mà tìm, chắc là thầy ấy đang ở đó đấy.”

“Dạ vâng, em đi đây ạ...”

Cô đeo ba lô định ráo bước, người phụ nữ phòng đối diện lại nói: “Này, cô tha cái ba lô to thế ra sân bóng làm gì? Nặng lắm! Để ở phòng tôi đi, lát quay về lấy.”

Cô vội cảm ơn rồi xách ba lô vào phòng chị đó. “Lát nữa em sẽ lấy, cảm ơn chị nhiều ạ!”
Cô rảo bước thật nhanh đến sân bóng, nhìn thấy đội quân quần soóc lại đang đá với đội quần quần soóc, áo may ô, quần ồn ào như thế, vẫn là vị trọng tài nhỏ con đó, vẫn tiếng còi lạnh lạnh đó.
Cô đứng bên sân, giơ tay lên che mắt cho đỡ nắng để nhìn chân các cầu thủ. Nhưng nhìn hồi lâu vẫn không thấy đôi giày trắng đi với đôi tất trắng. Cô rất thất vọng và bắt đầu nghi ngờ người phụ nữ trong phòng đối diện đã lừa cô, có thể anh và Tông Gia Anh đang ở trong phòng nhưng bà đó lại nói dối anh không có ở trong phòng, lừa cô ra sân bóng tìm.

Nhưng tại sao bà ta phải lừa cô? Chẳng lẽ vì chiếc ba lô của cô ư?

Đó chỉ là một chiếc ba lô rất bình thường. Bên trong cũng không có đồ dùng gì đáng tiền.

Chắc không phải vì ba lô, chắc chắn là vì muốn che giấu cho anh, lừa cô đi để anh có cơ hội đưa Tông Gia Anh trốn đi.

Vấn đề là tại sao anh phải trốn đi? Anh gặp người yêu của mình là chuyện đương nhiên, cô chỉ là kẻ chen ngang, chỉ là con ruồi chuyên đi rình quả trứng nào rạn để bấu, là kẻ khờ yêu thầm bạn trai của người khác.

Còn Tông Gia Anh mới là người yêu của anh, trước đây như thế, hiện tại như thế, và tương lai cũng vẫn sẽ như thế.

Cô quyết định quay về lấy ba lô ngay lập tức rồi đi tìm một quán trọ để ở, sáng mai sẽ về thành phố D sớm.

Cô đang cúi đầu bước đi thì đột nhiên nhìn thấy dưới đất có đôi bàn chân kỳ quái, một chân đi một chiếc giày rách, chân còn lại cột vào một chiếc giày rách khác, bên chân bị cột vào chiếc giày rách đó, ngón chân cái quần băng nhưng đã lấm lem hết cả.

Cô ngẩng đầu nhìn, hóa ra là anh, anh đang nhìn cô chăm chăm. Thấy cô ngẩng đầu lên liền bực bội hỏi: “Em chạy đi đâu vậy?”

“Em... Không thấy anh trên sân... Sao hôm nay anh không đá?”

Anh hậm hực nói: “Đá cái gì? Em không nhìn thấy chân anh sao?”

“Chân anh bị sao vậy?”

“Bay móng chân rồi.”

Tim cô giật bắn, sờn hết gai óc, rã như ê đi. “Sao... sao lại... để bay móng chân vậy... Ngón nào? Anh không đi giày... khi đá à?”

“Đi giày sẽ tránh được bay móng chân hả?”

“Sao anh không đi giày?”

“Tất cả chỉ tại em thôi!”

“Em làm sao cơ?”

“Em không hỏi âm cho anh, cũng không đến thăm anh, khiến anh như người mất hồn,

không đi giày mà vẫn chạy ra đá bóng, quần số đã đông đủ nên ngại quay về, cuối cùng chân đất vào sân...”

Đáng lẽ cô phải buồn vì anh bị thương nhưng cô lại rất vui vì mình đã làm cho đầu óc anh không thể tập trung, điều này chứng tỏ cô có sức quyến rũ không nhỏ.

Cô nũng nịu nói: “Em có nói là em sẽ đến sớm đâu...”

“Em nói là hai tuần sẽ đến.”

“Em hỏi anh hai tuần có được không, nhưng cuối cùng bộ mình đã thống nhất ngày cụ thể đâu.”

Anh ngang ngạnh cự nự: “Anh không biết, tóm lại là tại em.”

Cô cười khúc khích, nói: “Thôi thôi, tại em, tại em cả. Anh nói đi, anh muốn em... đền anh thế nào?”

Anh liền dùng bàn tay đang khoác lên vai cô nắm lấy bầu ngực cô. ” Đền cái này này ! ”

Cô liền đẩy tay anh ra. “Đừng đùa nữa, cẩn thận người ta nhìn thấy đấy.”

“Nhìn thấy thì sao? Người yêu mình mà không được động chạm sao?”

Cô khóc dở mếu dở.

Anh hỏi: “Em có phải là người yêu anh không?”

“Anh bảo phải thì phải chứ sao!”

“Anh bảo phải.”

“Vậy thì phải rồi.”

Về đến phòng anh, anh lấy ra một miếng băng và gạc. “Đây rồi, phòng y tế trường cho đấy.”

Cô cởi chiếc giày đang buộc dưới chân anh ra rồi mở từng vòng dải băng đang băng dưới ngón chân anh, khi mở đến vòng cuối cùng, cô nhìn thấy miếng gạc dính chặt vào đầu ngón chân vì máu đã khô, nhìn rất hãi hùng, cô không dám làm tiếp nữa.

Anh định giật ra. Cô vội vàng ngăn lại: “Đừng giật linh tinh, cẩn thận lại giật ra cả móng đấy, để em lấy nước muối ngâm cho bỏ ra sẽ dễ bóc hơn. Anh có muối không?”

“Không có.”

“Thế làm sao đây? Không thể dung nước trắng được.”

“Em sang nhà bác Lý đổi diện xin một ít, nhà bác ấy nấu ăn, chắc chắn sẽ có muối.”

“Nhà đổi diện mà có em bé đó hả?”

“Ừ.”

“Để em sang xin, em còn đang gửi ba lô ở nhà chị ấy.”

Cô chạy sang nhà bác Lý, nói: “Cô giáo Lý cho em xin ít muối được không ạ?”

Người phụ nữ đó đang bế con trên tay và rung cho đứa bé ngủ, giọng nói cũng rung rung: “Tôi không phải là giáo viên, thầy Lý của mấy người đang đá bóng ngoài sân đó. Tất cả là do thầy Vương nhà cô thích bày vẽ, thành lập đội bóng giáo viên, mấy chục tuổi rồi, còn là học sinh nữa đâu mà còn bày đặt bóng với đá! Mất hút cả buổi chiều, việc nhà chả ngó ngang gì.”

Cô không ngờ mình lại bị mắng oan, ngại ngần đứng chôn chân một chỗ.

Người phụ nữ đó lại rung con một lúc nữa, cuối cùng đứa trẻ không khóc nữa mới dừng lại hỏi cô: “Cô xin muối làm gì?”

“Em... muốn pha ít nước muối... để rửa vết thương cho anh ấy.”

“Ừ, đúng rồi, thầy Vương bị bật móng chân. Tôi còn tưởng mấy ngày nay sẽ phải nghỉ, ngờ đâu vẫn đá, đám người này thật chẳng biết thương thân gì cả.”

Chị ta vừa tìm lọ muối vừa ca than: “Cô xem cái trò đá bóng đó, không những mất thời gian lại còn tốn giày, mua một đôi mất đứt nửa tháng lương rồi, đá chỉ được mấy bữa là hỏng...”

Cuối cùng lọ muối đã được tìm thấy, chị ta liền hỏi: “Lấy nhiều không?”

“À, em lấy giấy gói một ít là đủ rồi.”

Chị ta lấy cho cô một tờ giấy và nói: “Cô cứ lấy đi, lấy bao nhiêu thì lấy.”

Cô gói ít muối rồi lấy từ trong ba lô ra một ít bánh kẹo và nói: “Em gửi cho em bé.”

“Ui da, cô khách khí quá, em bé còn đang bú sữa, làm sao ăn được cái này...”

“Thế thì chị ăn vậy.”

Cô xách ba lô về, vừa pha nước muối vừa nói: “Vợ thầy Lý đang trách anh lười thầy ấy đi đá bóng, bỏ bê việc nhà, tốn cả tiền mua giày nữa.”

Anh liền nói với vẻ không thèm chấp: “Đàn bà đúng là tóc dài trí ngắn, đàn ông chẳng lẽ không thể có một vài sở thích riêng à?”

“Nhưng cũng không thể bỏ bê việc nhà, con thầy ấy còn bé như vậy...”

“Con nhỏ, đàn ông ở nhà cũng chẳng làm được gì, có sữa cho con bú đâu...”

Cô đã pha xong nước muối, liền bê tới gần chân anh, nhỏ một ít lên tấm gạc dính máu khô, một lát sau mới từ từ bóc ra.

Anh ranh mãnh nói: “Em thấy chưa? Khô thì phải có nước mới được, không có nước thì không giải quyết được việc gì cả...”

Cô liền búng tay vào chân anh một cái: “Đá bóng ra nông nổi này mà miệng toàn thốt ra những lời nhăng cuội.”

“Anh nói gì nhăng cuội nào?”

Cô biết anh đang trêu cô, nhất quyết không chịu trả lời mà chỉ nhẹ nhàng bóc miếng gạc dính máu ra. Không bóc thì không biết, bóc rồi mới thấy sợ. Ngón chân anh tím bầm, sưng tấy, móng chân đã bong ra khỏi thịt và vẫn còn dính ở đó một ít.

Cô không dám động vào móng chân đó mà lo lắng hỏi: “Hay là ra viện khám xem sao?”

“Không cần, ngày trước học ở quê toàn đá chân đất, bay móng chân là chuyện bình thường, mấy ngày sau thay móng mới, móng cũ rụng đi là khỏi.”

“Không bị viêm hay sưng mủ gì à?”

“Không, rắc ít thuốc bột tiêu viêm là được. Em cứ băng bằng gạc sạch cho anh.”

Cô cố nén sợ, lấy nước muối rửa sạch móng chân cho anh rồi rửa sạch cả bàn chân, sau đó cẩn thận băng ngón chân cái lại.

Anh liền giục: “Sao chậm thế? Để anh làm cho.”

“Anh bằng nhanh thế làm gì?”

“Băng rồi còn phải làm chuyện nghiêm túc nữa.”

“Chẳng lẽ đây không là chuyện nghiêm túc à?”

“Nhưng còn có chuyện nghiêm túc hơn.”

Cô biết “chuyện nghiêm túc” mà anh đang nói là gì, bèn cúi đầu nói: “Chân căng như thế mà anh còn có thể...”

“Có phải đá bóng đâu, liên quan gì đến chân?”

Cô liền trêu: “Em tưởng anh đang cuống lên đòi đi đá bóng cơ.”

Anh liền cười. “Ồ, không phải đá bóng, mà là chơi bóng.”

Đến lượt cô thắc mắc: “Chơi bóng? Chân anh ra nông nổi này rồi mà còn đi chơi bóng nữa hả?”

“Không phải anh chơi bóng, mà là em chơi.”

“Em có biết chơi bóng gì đâu.”

“Không biết chơi cũng không sao, học là chơi được.” Rồi anh kéo tay cô đặt vào chỗ đó của anh, “Hai quả bóng này cho em tha hồ chơi...”

12. Chương 12

Anh cởi hết cúc áo của cô, cô không nghĩ ra được lý do gì từ chối, đành mặc anh. Để giấu đi vẻ ngại ngùng, cô bèn kéo chỗ nọ, đẩy chỗ kia. “Hôm nay lúc đến tìm anh, cửa phòng anh đóng, em còn tưởng anh và... Tông Gia Anh... đang trốn trong này cơ...”

Anh cau mày nói: “Đã nói là không nhắc đến cô ta nữa kia mà.”

“Đúng là đã thống nhất không nhắc đến nữa, nhưng em nghe nói cô ấy và anh chàng họ Mạc kia... bye bye nhau rồi...”

“Vậy hả? Đáng đời!”

Thấy anh vui mừng trước sự đau khổ của người khác như vậy, cô yên tâm hẳn lên, rồi cô nói thẳng: “Em còn sợ cô ta sẽ quay lại tìm anh cơ.”

“Cô ta tìm anh làm gì?”

“Quay về gặm cỏ đồng ta thôi.”

“Hơ hơ, cỏ đồng ta ngon vậy sao?”

“Cô ta đòi ăn, chẳng lẽ anh không cho ăn à?”

“Hừ, loại đàn bà đó, các thêm hai trăm lạng bạc anh cũng chả thèm.”

Thấy anh kiên quyết như vậy, cô rất lấy làm mừng.

Anh cũng rất vui. “Hơ hơ, em thấy lời anh rửa có thiêng không? Anh bảo là cô ta sẽ bị anh chàng đó đá bay sau khi chơi chán mà, đúng là ông trời có mắt.”

“Anh rửa cô ta à?”

“ Chẳng lẽ không nên ? ”

“ Nên, nhưng em thấy anh hận cô ta như vậy, chứng tỏ anh vẫn chưa quên được cô ta. ”

“ Suốt đời anh không bao giờ quên được ! ”

Trái tim cô chùng xuống, rồi cô buột miệng : “ Hóa ra là như vậy hả ? ”

“ Hóa ra là thế nào ? ”

“ Chị cả nói đàn ông không bao giờ quên được mối tình đầu, những người đến sau... đều là đồ thay thế, rút giá thảm hại... ”

“ Chị cả là ai vậy ? ”

“ Chính là cô bạn cùng phòng em ngày trước... Bùi Tiểu Bảo. ”

“ Hóa ra là cô nàng hả ? Không phải nàng ta cũng cặp kè với ông Mục khoa bọn mình đó sao ? Nàng ta cũng là “ kẻ đến sau ” còn gì ? ”

Cô tưởng chỉ có mình cô là biết chuyện của chị cả và thầy Mục, không ngờ ngay cả anh ở lớp 2 cũng biết bấy, tám phần, bèn sững sốt hỏi : “ Anh cũng biết chuyện của chị cả và thầy Mục hả ? ”

“ Bí mật công khai mà. ”

Cô thấy toát mồ hôi thay cho chị cả.

Thấy cô không nói gì, anh tưởng cô giận, bèn vội giải thích : “ Anh nói suốt đời không quên không có nghĩa là yêu, mà là hận. ”

“ Tại sao... anh lại hận cô ta như vậy ? ”

“ Vì cô ta đã đâm anh một cú quá đau đớn. ”

“ Cô ta đâm anh thế nào ? ”

“ Bọn anh đã đính hôn rồi đó chứ, đặt tiệc cưới ở làng, bố mẹ anh còn cho cô ta cả quà cưới rồi, cả làng đã biết hết chuyện của bọn anh, kết quả cô ta lại chạy theo thằng khác, anh còn mặt mũi nào mà gặp mọi người trong làng ? ”

“ Thế sau này anh không về làng nữa ư ? ”

“ Về chứ ! ” Anh ôm chặt lấy cô. “ Giờ có em rồi, anh có thể thoải mái về gặp mọi người.”

“ Vì sao ? ”

“ Vì em hơn cô ta cả trăm lần ! ”

Một cảm xúc khó tả trào dâng trong lòng cô, thấy Vương Thế Vĩ trân trọng mình như vậy, cô thực sự vui, nhưng không hiểu sao cô cảm thấy mình đã trở thành vũ khí để anh đòi nợ máu của Tông Gia Anh.

Xem ra đúng là phải làm mối tình đầu của người ta mới ổn, nếu không kiểu gì cũng không thể thoát khỏi cảnh ngộ “ làm mát mặt cho người khác ” hoặc “ trả thù hộ người khác ”.

Chứng tỏ triết lý của đồng chí Bùi Tiểu Bảo rất đúng đắn !

Nhưng dường như đời này kiếp này cô không thể làm được mối tình đầu của người khác,

kể cả bây giờ cô có tìm một anh người yêu khác, cũng rất có khả năng là anh ta đã từng có bạn gái, kể cả cô chọn một anh trong đám trước đây từng theo đuổi cô thì cũng rất có thể anh ta đã từng có bạn gái. Ví dụ anh chàng “ con trai thị trưởng ” đó, nếu như không có mấy đời người yêu thì chắc mặt trời phải mọc từ phía tây.

Chỉ tại hồi ấy cô nhát gan, nếu năm thứ nhất đại học đi gặp thẳng Vương Thế Vĩ để nói cho rõ thì đã yên vị trên chiếc ghế “ mối tình đầu ” rồi, làm gì còn đến lượt Tông Gia Anh ?

Cô còn đang suy nghĩ lan man thì anh đã cởi hết quần áo của cô, nhưng không kéo cô nằm xuống mà lại tự nằm xuống rồi gọi cô : “ Em ngồi lên đi. ”

“ Ngồi... ngồi đâu ? ”

“ Ngồi bên trên nó ấy. ”

“ Liệu có... làm gãy nó không ? ”

Vương Thế Vĩ cười đau khổ. “ Anh không bảo em ngồi lên nó, mà bảo em... ”

Cô đã hiểu ý anh, nhất quyết không chịu.

Anh liền kéo cô nằm sấp xuống người anh. “ Ngồi lên đi ! ”

“ Em... không biết. ”

“ Cái này thì có gì mà biết với không biết ? Em cứ cầm lấy nó rồi đưa vào của em, sau đó ngồi xuống là được. ”

Cô ngồi im không nhúc nhích.

Không còn cách nào khác, anh đành phải đạo diễn.

Anh nằm dưới bận rộn hồi lâu mà cũng chẳng ăn thua, đành thở dài nói : “ Haizz, chân anh đau thế này, em cũng phải phối hợp tích cực chút chứ ! ”

“ Chân anh đau thế, hay là... thôi nhé ! ”

“ Thôi sao được ? ”

Anh đặt cô nằm xuống còn mình thì bò dậy, lăm bắm : “ Vẫn phải để anh, em chỉ biết hưởng thụ thôi. ”

Cô thâm nghĩ, hưởng thụ cái quái gì, chịu trận thì có !

Lúc thì anh nằm sấp, lúc lại quỳ lên, rồi lại chuyển nằm sấp, rồi lại quỳ chân lên, nghiêng sang trái, rồi lại quỳ bên phải, cuối cùng cũng đã tìm ra một tư thế không ảnh hưởng đến cái chân, sau đó bắt đầu tả xung hữu đột.

Cô lại cảm thấy đau đốn nhưng cố cắn răng chịu đựng.

Anh không để ý, chạm ngay phải vết thương, đau quá miệng xuyết xoa liên hồi.

Cô liền lựa lời nói : “ Chân anh đau thế thì thôi đi. ”

Anh không đáp, chỉ xuyết xoa một hồi rồi lại tiếp tục bận rộn.

Cô thực sự không thể hiểu anh, rốt cuộc chuyện này hấp dẫn ở điểm nào ? Tại sao có thể khiến anh bất chấp đau đốn như thế ? Anh hùng cách mạng bị thương nhẹ không rời

chiến tuyến, bị thương nặng không rơi nước mắt, cô có thể lý giải, nhưng người ta là vì sự nghiệp cách mạng, còn anh không hiểu là vì cái gì ?

Cô cũng không hiểu mình, tại sao biết rõ là sẽ đau mà vẫn mò đến đây để chịu trận ?

Đúng là tội gì, tội gì chứ !

Cô gắng gượng chịu đựng, cuối cùng cũng đã xong chuyện.

Anh nằm trên cô thở hồng hộc. Đợi nhịp thở của anh đều đặn trở lại, cô liền nói nhỏ : “

Anh nằm xuống ngủ đi. ”

Anh ôm cô, vuốt ve bầu ngực cô, cô cảm thấy rất dễ chịu, cảm giác đau đớn phía dưới cũng đã đỡ hơn rất nhiều.

Anh đưa một tay xuống dưới, nhẹ nhàng mơn trớn.

Anh hỏi : “ Em còn đau không ? ”

“ Đỡ hơn nhiều rồi. ”

“ Đau ở đâu ? Bên trong hay bên ngoài ? ”

Cô nghĩ một lát rồi đáp : “ Cả hai. ”

“ Nhưng anh đã cố gắng làm nhẹ lắm rồi đấy ! ”

“ Em biết mà. ”

“ Đó là do em không có nước, không có nước thì không có chất bôi trơn nên dĩ nhiên là đau rồi. Những lúc khô quá, anh cũng cảm thấy đau. ”

Cô liền thắc mắc : “ Anh cũng đau, thế tại sao anh còn đòi... làm ? ”

“ Hê hê, biết làm thế nào được, chỉ biết là muốn làm thôi. ” Anh tò mò hỏi : “ Em không muốn chút nào hả ? ”

Cô liền đáp thẳng : “ Em nhớ anh, nhưng không muốn... cái đó. ”

“ Lại nhỉ, thế em nhớ anh rồi cuộc là nhớ cái gì ? ”

“ Em muốn được ở bên anh, được nói chuyện với anh, ngắm anh, được nghe anh nói... ”

Anh liền thở dài. “ Chắc là do em đọc tiểu thuyết Quỳnh Dao nhiều quá. Từ này không được đọc nữa nghe chưa, chỉ được đọc sách anh đưa thôi. ”

“ Truyện sex hả ? ”

“ Sách khai sáng trí tuệ chứ ! ”

Thấy anh nói với giọng nghiêm nghị, cô không kìm được liền phì cười.

Hai người ôm nhau ngủ một lát, cô nghe thấy bên ngoài hình như có tiếng ồn ào, xem đồng hồ mới hơn năm giờ, chắc là đã đến giờ bán cơm ở nhà ăn. Cô nghĩ chân anh đau như vậy, đi lại rất bất tiện, bèn quyết định xuống nhà ăn mua cơm một mình.

Ăn cơm xong, cô mang bát đĩa ra bể nước rửa, rửa xong lại quay vào phòng, phát hiện anh đã ở trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu, nhìn thấy cô liền gọi : “ Mau lên, mau lên ! ”

“ Vừa ăn xong mà... ”

“ Anh bảo em vào đây nghỉ, em lại liên tưởng đến chuyện gì vậy ? ”

Cô ngượng ngùng cười cười rồi bước đến nằm xuống cạnh anh.

Anh liền ghì chặt lấy cô, cười rất đắc ý, “ Hơ hơ, mắc mưu rồi nhé ! ”

Cô biết đầu óc anh chỉ nghĩ đến chuyện này, muốn tránh cũng không ăn thua, đành phải buông xuôi.

Anh vừa cởi quần áo cho cô vừa hứa hẹn : “ Lần này nhất định anh phải cho em một trận đả đòn. ”

Cô liền cau chặt mày.

Anh đổi giọng ngay : “ Thôi, không dùng từ đó nữa, lần này nhất định phải cho em... lên đỉnh, nói thế này chắc ổn rồi nhỉ ? ”

Cô vẫn cảm thấy rất chói tai.

“ Từ lịch sự như vậy mà vẫn chưa được hả ? Thế thì phải dùng từ gì ? ”

“ Không dùng từ gì có được không ? ”

“ Không dùng từ gì thì khác gì kịch câm ? ”

“ Kịch câm thì có sao ? ”

“ Ok, thôi cứ coi như kịch câm vậy, lát nữa em đừng có mà la lối đó nhé ! ”

Nói xong câu này, anh bắt đầu biểu diễn kịch câm thật, miệt mài cày cuốc.

Cô vẫn thấy đau, nhưng vẫn ở trong phạm vi có thể chịu đựng, bèn nhắm mắt lại cố chịu.

Anh cày cuốc một hồi rồi dừng lại, nói nhỏ : “ Nguy hiểm quá ! Vừa nãy suýt nữa thì ra mất ! ”

Đến giờ cô cũng chẳng buồn cau mày nữa, cau mày từ này, anh lại xoắn ra từ khác, nếu mỗi lần anh thốt ra một từ trong cuốn sách sex đó, cô lại cau mày thì chắc chắn chẳng mấy mà già.

Anh nằm sấp xuống, để nhịp thở đều đặn trở lại rồi lại bắt đầu cày cuốc.

Một lát sau, tình huống nguy hiểm lại xuất hiện lần nữa. Anh lại nằm sấp xuống xuýt xoa một hồi. Để nhịp thở đều đặn rồi lại bắt đầu cày cuốc.

Cứ như thế, cứ như thế, dường như chẳng có điểm dừng.

May mà cô cũng không còn cảm thấy đau xé ruột xé gan nữa, cần răng chịu đựng.

Cuối cùng anh không kìm được, vừa thở hổn hển vừa hỏi: “ Lên chưa ? ”

Cô thắc mắc : “ Lên gì, ai lên ? ”

“ Em chứ còn ai nữa. ”

“ Em ? ”

“ Anh hỏi em... lên được đỉnh chưa ? ”

Lúc này cô mới sực nhớ ra lời hứa của anh ban nãy, xem ra lần này phải đợi cô lên đỉnh, anh mới chịu buông tha.

13. Chương 13

Vấn đề nghiêm trọng rồi đây !

Cô thực sự không hiểu thế nào là “ lên đỉnh ”, đành phải nhớ lại các chi tiết trong cuốn truyện sex, mặc dù bên trong không nhắc đến hai chữ “ lên đỉnh ” nhưng cô cũng mập mờ hiểu rằng người đàn bà đó nói câu “ em chết mất ” đó chính là lên đỉnh, vì mỗi lần đến thời điểm “ em chết mất ”, chị ta luôn tỏ ra cuồng loạn, dâm dăng nhất, toàn xổ ra những câu từ dâm ô, gào thét “ anh ơi ”, “ tuyệt quá ”, “ đã quá ”... mà thôi.

Cô muốn bắt chước người đàn bà đó để anh tin cô đã lên đỉnh, như thế anh sẽ kết thúc cuộc chiến, nhưng cô không thể thốt ra những ngôn từ dâm dăng đó, đành phải bắt chước những cái có thể bắt chước như ghì siết lấy anh, kẹp chân thật chặt vào anh, thở dốc hơn, bấm sâu móng tay vào lưng anh.

Cô lấy hết can đảm để thử, thấy đúng là hiệu quả thật.

Anh mừng ra mặt. “ Em lên rồi hả ? Lên đỉnh rồi hả ? Wow, cuối cùng anh cũng đã làm cho em lên được đỉnh ! ”

Khi nói đến mấy từ cuối, người Vương Thế Vĩ rung lên kịch liệt, may mà cô ôm chặt anh, nếu không đầu hoặc lưng sẽ va vào đầu mất.

Khi anh nở nụ cười mãn nguyện nằm vật trên người cô, cô cảm thấy tim anh như sắp nổ tung, đập dữ dội, cô nghe rất rõ, cảm giác như xé trời.

Trưa hôm sau, hai người ra quán ăn nhỏ ngoài trường ăn cơm. Cô gọi hai món có thịt mỡ, một món thịt kho, một món thịt ba chỉ xào thập cẩm, cô chỉ ăn rau dưa nấu kèm, trộn nước xốt để ăn với cơm, nhường hết thịt cho anh.

Ăn được một lát thì anh phát hiện ra. “ Em không ăn thịt mỡ thì gọi thịt kho và thịt ba chỉ xào thập cẩm làm gì ? Hai món này mỡ lắm. ”

“ Em không biết. ”

Anh nghĩ một lát rồi gấp một miếng thịt vào bát cô. “ Em không ăn mỡ thì cứ cắn hết phần nạc đi, để anh ăn mỡ cho. ”

Cô liền từ chối : “ Em không ăn loại thịt nạc dính mỡ này đâu, em chỉ thích ăn loại thịt nạc tinh thôi. ”

Anh bất lực nói : “ Lần sau nhớ đừng gọi hai món này nữa. ”

Ăn đã gần xong, Vương Thế Vĩ liền tranh ra trả tiền.

Thấy thế cô liền vội theo sau, thấy anh đang đếm vé ăn bèn tò mò hỏi : “ Ở đây cũng nhận vé ăn à ? ”

“ Vâng. ”

Ông chủ bèn giải thích : “ Tôi chiếu cố cho giáo viên và học sinh trong trường, nhận cả vé ăn. ”

“ Bác nhận vé ăn làm gì ạ ? ”

“ Tôi bán lại cho nhà ăn thôt. ”

“ Vậy hả ? ”

Ông chủ liền giải thích : “ Ở đây vé ăn một đồng đổi được tám hào. ”

Cô liền giăng ngay số vé ăn anh vừa trả cho ông chủ rồi nói : “ Để cháu trả tiền mặt. ”

Anh vẫn đòi trả bằng vé ăn, nhưng cô kiên quyết ngăn lại. “ Anh tiêu hết vé ăn rồi thì vẫn phải đi mua, tự nhiên mất thêm hai mươi phần trăm làm gì ? ”

Ông chủ nói : “ Cô bạn của cậu có đầu óc tính toán thật đấy, trả tiền đi, tôi cũng thích nhận tiền. Nhân viên nhà ăn của trường các cậu khó tính lắm, vé ăn mà mất tí góc là không chịu nhận, tôi lại phải chịu thiệt. ”

Ra khỏi quán ăn, anh chỉ lăm lũi cúi đầu bước đi.

Về đến phòng, cô hỏi : “ Anh sao vậy ? Có gì không vui à ? ”

“ Không, anh chỉ cảm thấy mình thật vô tích sự. Em từ xa đến mà anh chẳng mời được bữa cơm, còn bắt em trả tiền. ”

“ Bọn mình đã thống nhất là không cần tách bạch của anh của em rồi còn gì ? ”

“ Đúng là không nên tách bạch, nhưng anh chẳng cho em được cái gì cả... ”

Cô liền nói nhỏ : “ Em chẳng đòi hỏi anh phải cho cái gì cả, chỉ cần anh... cho em tình yêu là được. ”

Anh liền vội thề : “ Anh dễ dàng trọn tình yêu cho em. ”

“ Suốt đời ? ”

“ Suốt đời ! ”

14. Chương 14

Vương Quân tham lam nói: “Nhưng anh trao cho Tông Gia Anh tình yêu của anh ngày trước rồi còn gì.”

Cô chỉ mong anh nói: “trước đây không phải tình yêu”, nhưng anh không nói như cô mong muốn mà chỉ rầu rĩ than: “Ai bảo em không nói với anh sớm là em thích anh.”

Cô hơi thất vọng, tựa như bị chịu thiệt khi một đồng vé ăn chỉ được dùng thành tám hào, chỉ mong cướp được ngay tám vé ăn trong tay Tông Gia Anh.

Cô chuyển sang tra khảo anh bằng cách khác: “Trước đây anh đối với cô ta... có phải là tình yêu không?”

Cũng may là anh còn đủ thông minh, thừa cơ lẩn tới: “Không.”

“Thế là cái gì?”

“Bị mắc lừa thôi.”

“Cô ta lừa tình anh hả?”

“Ừ.”

“Thế cái anh bỏ ra chả là tình yêu thì là gì?”

Anh cứng họng, tựa như cần phải lưỡi mình. Thấy anh sợ như vậy, cô không nổi giận anh nữa.

Vì chân đau nên anh không đưa cô ra bến xe được, bèn nhờ thầy Lý phòng đối diện chở cô ra bằng xe đạp. Cô còn đang thoái thác thì thầy Lý đã đặt túi du lịch của cô lên xe, cô đành phải làm theo. Anh rút ra một chiếc chìa khóa và đặt vào lòng bàn tay cô. “Đây là chìa khóa phòng anh, em cầm một chiếc, sau này đến không phải tới lớp hoặc ra sân bóng tìm anh nữa...”

“Thế anh còn chìa khóa khác không?”

“Anh còn một chìa nữa.”

Cô không hỏi anh tại sao lại có hai chiếc chìa khóa, nhưng cô đoán đây chính là chìa mà Tông Gia Anh vẫn dùng, đến khi đá anh đã trả lại cho anh. Cô thấy gờn gợn trong lòng nhưng không nói gì, ai bảo cô là kẻ đến sau?

Về đến thành phố D, cô không còn chút cảm hứng viết thư tình nào nữa, hiện tại việc quan trọng nhất là mua giày, mấy túi đồ muối, ít đồ hộp. Chẳng lẽ thư tình có thể đi dưới chân để đá bóng, làm thức ăn để ăn kèm với cơm à?

Cô rút hết số tiền tiết kiệm trong sổ ra, chạy ra siêu thị mua giày đá bóng, cô không còn lạ gì đôi giày đó nữa, vì anh trai cô cũng ham đá bóng, mặc dù cô chưa bao giờ ra sân xem anh đá, nhưng cũng từng mua giày làm quà tặng anh trong dịp lễ tết gì đó.

Cô lại đến cửa hàng thực phẩm mua ít thịt bò hộp và cá hộp, còn mua rất nhiều củ cải muối, su hào muối đóng túi, sau đó mua cho con gái Tiểu Triệu một túi sữa bột và ít bánh kẹo lát vặt rồi cho hết vào túi du lịch, chờ ngày lên đường.

Khi làm những việc này, trong lòng cô cảm thấy vô cùng ngọt ngào, hạnh phúc. Tưởng tượng ra vẻ bất ngờ của anh khi nhìn thấy đôi giày mới, cô chỉ muốn bay đến huyện B ngay lập tức để đi cho anh đôi giày mới này.

Điều phiền phức duy nhất là số tiền trong sổ tiết kiệm đã trở về con số không và chắc chắn một đôi giày không thể đi được suốt đời, chẳng bao lâu nữa lại phải mua đôi mới. Kiếm tiền bằng cách nào đây? Thu nhập của cô là số tiền cơm mà chính phủ trợ cấp cho nghiên cứu sinh, bố mẹ cô thu nhập cũng khá ổn, cả hai ông bà còn đang đi làm, nhà có hai đứa con, anh trai cô cũng đã có việc làm, không phải xin tiền nhà nữa, trong nhà chỉ có cô là thu nhập thấp nhất, bố mẹ thường xuyên cho cô tiền tiêu, nhưng bình thường cô đều từ chối, nói mình có thể tự nuôi sống bản thân. Hiện tại, cô cũng ngại ngùng tay xin tiền bố mẹ, đành phải đi làm gia sư.

Cô liền hỏi dò chị cả: “Người kiếm việc gia sư ở đâu vậy?”

“Nhà người cũng muốn làm gia sư hả?”

“Ừ.”

“Nhà người mà cũng phải làm gia sư ư?”

“Sao ta lại không phải làm chứ?”

“Bố mẹ người đều kiếm ra tiền, nuôi một mình người mà không đủ sao?”

“Ta không muốn xin tiền bố mẹ.”

Chị cả liền đoán ra ngay vấn đề: “Có phải muốn mua đồ cho bạn Vương Đẹp Trai không?”

“Ồ... cũng không hẳn là thế... đi lại ta cũng cần tiền mà.”

“Tội gì người phải mò đến chỗ hắn ta? Bảo hắn đến thăm người, như thế làm sao người phải mất tiền?”

“Hắn cũng chẳng khá giả gì.”

“Chẳng khá nhưng cũng phải khá hơn người chứ! Người chỉ có mấy đồng trợ cấp còm, hắn ăn lương giáo viên chứ có phải vợ vắn đâu.”

“Hắn thích đá bóng, tốn tiền mua giày lắm.”

“Người muốn mua giày cho hắn hả?”

Cô cũng chẳng giấu nữa. “Mua rồi. Ta muốn kiếm ít tiền để sau này cần thì có mà tiêu.”

“Mua rồi hả? Mang ra cho ta coi xem nào?”

Cô liền lôi hết đồ đã mua ra cho chị cả xem.

Chị cả vừa xem vừa lắc đầu : “ Người à ! Vừa mất người, vừa mất tiền, cẩn thận ngày nào đó hắn đá bay người thì mất cả chì lẫn chài. ”

“ Hắn thề rồi, nói là sẽ... yêu ta suốt đời. ”

“ Lời thề của đàn ông thì giải quyết được gì ? Lão Mục đã từng thề rằng mười đời mười kiếp yêu vợ lão ấy, kết quả rồi sao ? ”

“ Không phải người nói thầy Mục... vẫn lưu luyến mối tình đầu của thầy đó sao ? ”

“ Tình đầu cái con khỉ, chuẩn bị ly hôn rồi. ”

“ Thật hả ? ”

Chị cả hào hứng nói : “ Dĩ nhiên là thật chứ ! ”

“ Lần này sao chàng ta... lại nhanh gọn thế nhỉ, không tìm cớ để kéo dài nữa hả ? ”

“ Lão ấy còn lâu mới dám kéo. Kéo nữa bụng đây ễnh lên thì tèo. ”

Cô giật nảy mình. ” Người có bầu rồi hả ? ”

Chị cả liền gật đầu.

“ Thế phải làm sao ? ”

“ Phải làm sao gì ? ”

“ Hai người có kịp tổ chức không ? ”

“ Đây không có ý định để, có gì mà kịp với không kịp. ”

Cô ngẩn người : “ Người không định để hả ? ”

“ Ta còn đang đi học, giờ để đái có mà tàn đời à ? ”

“ Thế sao người... không có biện pháp... ”

“ Có chứ, sự cố thôi. ”

Đột nhiên cô chợt nhớ đến mình, chẳng áp dụng biện pháp gì cả, ngộ nhỡ có bầu thì làm sao ?

Chị cả cười khúc khích, nói : “ Ta nói cho người biết, người đừng kể với ai nhé ! Sự cố này là đối với lão Mục thôi, còn đối với ta thì không phải là sự cố. ”

“ Vậy hả ? ”

“ Cái gọi là sự cố này thực ra hoàn toàn nằm trong sự tính toán của ta, ta có giở chút ngón nghề... ”

“ Ngón nghề gì ? ”

“ Lão Mục này ranh ma lắm, lần nào cũng đòi đeo bao, và lần nào trước khi đeo lão ấy cũng thổi cho phồng xem có bị thủng hay không. Nhưng vỏ quýt dày có móng tay nhọn, mỗi lần chuẩn bị lên mây, ta sờ chỗ này, nắn chỗ kia, còn mát xa chỗ đó cho lão nữa, lão khoái nhất là như thế. Nhưng xoa được một lát, ta sẽ kéo cái bao ra một chút, đợi lão ra hết, mềm oặt rồi, ta vẫn ôm chặt lão không cho rút ra, và thế là cái bao liền nằm lọt trong người ta. ”

“ Ông ấy... có biết không ? ”

“ Có lúc biết, có lúc không, lão ấy cũng chỉ biết là bao tụt ở chỗ ta, không biết là kế sách của ta, người đừng có nói cho ai biết đó nhé ! ”

“ Yên tâm đi. ”

“ Hiện tại lão ấy đã đề nghị ly hôn rồi, đơn cũng đã đưa ra tòa. ”

Bản thân cô không tán thành cách cướp chồng người khác đó của chị cả, nhưng cô chưa bao giờ gặp vợ thầy Mục, không hề có tình cảm với người đàn bà đó, trong khi đã chơi thân với chị cả bốn, năm năm trời, chính vì thế cũng chẳng cần tách bạch phải trái, trắng đen mà đứng ngay về phía chị cả.

Chị cả liền tổng kết : “ Đàn bà ấy, bất luận yêu một người đàn ông đến đâu cũng vẫn phải đề phòng anh ta. ”

“ Đề phòng kiểu gì ? ”

“ Thế này nhé, bất luận làm gì cho hấn ta, người cũng phải tự cân nhắc những việc mình làm, kể cả sau này hấn ta đá bay người, người cũng không bị thiệt thòi thì có thể làm, nếu không thì tuyệt đối không được làm. Nếu người nghĩ rằng hiện tại mình hy sinh cho hấn nhiều như vậy, sau này chắc chắn “ gái có công thì chồng không phụ ”, hấn sẽ tốt với mình gấp bội, sống hạnh phúc với mình đến khi đầu bạc răng long thì tốt nhất người đừng có làm, nếu không người sẽ hối hận đấy. ”

Đầu óc cô rối như mớ bòng bong, một là không biết phải cân nhắc thế nào, hai là không biết tại sao phải cân nhắc.

Thấy cô ngẩn tò te, chị cả liền lấy ví dụ : “ Người xem, trường hợp lão Mục sẽ biết là ta

không nói sai bao giờ. Lão ấy với bà vợ là bạn học, lão ấy về nông thôn, vợ lão là con một, được ở lại thành phố, gia đình bà kia không đồng ý cho bà ấy yêu lão Mục, nhưng bà ấy không nghe, cãi nhau với bố mẹ, sống chết đòi đi theo lão. Lão Mục ở nông thôn mấy năm, học đại học mấy năm, đều sống dựa vào đồng lương của vợ, vì lão ấy mà bà vợ bỏ cả thi đại học. Người bảo những gì bà ta hy sinh cho lão ấy có lớn không ? Chắc chắn là không nhỏ, nhưng cuối cùng bà ta có được gì không ? ”

Cô không kiềm được nữa, bèn khuyên : “ Ta thấy tội nghiệp vợ thầy ấy quá ! Đáng lẽ người không nên... ”

“ Người nghĩ ta là người phá hoại hạnh phúc gia đình họ ? Người nhầm rồi ! Ta đã nói từ lâu rồi, ta vốn tuổi ruồi, nếu quả trứng không rạn thì ta có đi bầu không ? ”

Cô nghe mà thấy vô cùng thắc mắc, chủ yếu là nghĩ đến vợ ông thầy, không biết người đàn bà tội nghiệp đó có chịu được cú sốc này không.

Chị cả nói : “ Đàn bà mà muốn giữ chồng thì phải kiểm soát chặt, không được để trứng có vết rạn, nếu không đừng trách ruồi tới bầu. Vợ lão Mục thường xuyên phải làm ca, một tuần có ít nhất hai đêm không ở nhà, mấy đêm còn lại ở nhà thì dành để ngủ bù, nói nếu không ngủ bù hôm sau đi làm rất nguy hiểm, vì bà ta làm ở nhà máy dệt, một mình phải quản lý mấy chục cái máy, ngủ gật là cho ra sản phẩm kém chất lượng ngay, không cẩn thận còn bị cuốn vào máy. Lão Mục là người trần mắt thịt đang tuổi sung sức, sao chịu nổi cảnh cấm dục đó ? Dĩ nhiên là phải đi ra ngoài săn mồi rồi. ”

“ Vì chuyện này mà bọn họ ly hôn hả ? Ta tưởng... tính cách không hợp nên thường xuyên cãi nhau. ”

“ Đêm không hòa thuận thì dĩ nhiên ngày phải cãi nhau rồi. Thực ra rất nhiều vụ ly hôn là do chuyện chăn gối, nhưng mang ra tòa, ai dám nói như thế ? Đương nhiên là phải nói không hợp nhau thôi. ”

Cô nghe mà thấy sợ, vợ ông Mục chỉ một tuần có hai đêm không ở nhà mà ông ấy đã đi săn mồi ở ngoài, thế thì cô một tháng hơn hai mươi đêm không ở bên Vương Thế Vĩ, không biết anh có... đi săn mồi hay không ?

Chị cả như đã đi guốc trong bụng cô, liền phân tích : “ Anh chàng Vương Đẹp Trai của người cũng đang ở độ tuổi sung sức, sung sức hơn cả lão Mục, một tuần không làm ba đến năm lần, chắc chắn không thể chịu nổi. ”

Cô liền cuống lên : “ Vậy phải làm sao ? Ta đâu có thể ngày nào cũng ở bên anh ấy được ! ”

“ Không cần phải ngày ngày ở đó, mỗi lần đến người cứ quần cho thật đã, rút cho hần chẳng còn gì, đến khi người về, kể cả muốn đi săn mồi hần cũng lực bất tòng tâm. ”

“ Nhưng ta không thể tuần nào cũng đến đó được ! ”

“ Thế nên ta mới bảo phải bắt hần đến nữa. Tuần này người đến chỗ hần, tuần sau hần

đến với người, công bằng hợp lý ! ”

Mặt cô đỏ rần, nói : “ Ông ấy đến đây cũng không thể... ”

Chị cả rất tinh ý. “Không sao, tuần sau hẳn ta đến, ta sẽ tránh đi.”

“ Người tránh đi đâu ? ”

“ Ta sẽ có cách. ”

“ Đến chỗ thầy Mục hả ? ”

“ Tạm thời chưa đến chỗ đó được nhưng vẫn có chỗ khác. Hơ hơ, trước đây ta nói đi làm gia sư thực ra đều là đi ăn mành với lão Mục, đã bao giờ làm gia sư đâu, thế nên giờ người hỏi ta tìm việc gia sư ở đâu, ta không trả lời được thật. ”

Cô thực sự không dám tin vào tai mình. “ Người chưa bao giờ đi làm gia sư ư ? Thế tiền người mời bọn ta ăn kêm mỗi khi lãnh lương thì lấy ở đâu ? ”

“ Lão Mục cho. Lão ấy bảo cho ta ít tiền mời bọn người để bọn người khỏi thắc mắc. ”

“ Hơ hơ, người xảo quyết thật đấy ! ”

“ Học ngành bọn mình không dễ tìm được gia sư như học Toán, Văn, Ngoại ngữ đâu, người đừng mơ mộng nữa. Người muốn dựa vào trò mua cái nọ cái kia cột cổ hần thì thà cột bằng cách kia còn hơn, đừng để như vợ lão Mục, suốt ngày cấm mặt đi kiếm tiền, kết quả lại thờ ơ với chồng, để trứng bị rạn cho kẻ khác nó bấu. ”

Sau một hồi được chị cả khai sáng, cuối cùng cô mới nhận ra, đàn ông vốn tuổi mìn, khi đã nổ thì bất luận phải trái đúng sai, dù anh là hoàng thân quốc thích hay kẻ vô danh tiểu tốt, trước mặt trái mìn mọi người đều bình đẳng, ai giẫm phải thì người đó xui xẻo. Chỉ khi móc được hết thuốc nổ trong đó ra thì mới an toàn, lúc ấy bất luận ai giẫm phải đều không bị nổ.

15. Chương 15

Nghe anh giảng giải một hồi, bằng mười năm miệt mài đèn sách. Nghe chị giảng giải một hồi, bằng hai mươi năm dùi mài kinh sử.

Bài thuyết trình của chị cả thực sự khiến Vương Quân được khai sáng. Vấn đề mà mười năm trời đọc sách giáo khoa không thể vỡ vạc ra, giờ đã thấu hiểu mọi đường.

Phóng tầm mắt nhìn ra xa, thế gian chỉ còn hai loại người, mìn và công binh gỡ mìn.

Đàn ông là mìn, có thể chia thành hai loại: loại đã được móc hết thuốc nổ và loại chưa được móc hết thuốc nổ.

Đàn bà là công binh gỡ mìn, có thể chia thành hai loại: loại mìn để gỡ và loại không có mìn để gỡ.

Tuy nhiên loại mìn này ở đàn ông không giống với mìn bình thường, thuốc nổ ở đàn ông sau khi đã móc hết vẫn có thể tái sinh, thế nên công việc gỡ mìn của đàn bà phải được tiến hành một cách bền bỉ, đều đặn, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác.

Cái mà đàn bà được trả công cho việc gỡ mìn là có một người yêu, người chồng hoặc người tình.

Trước đây nghe đến lời giải thích “ưu tiên cho những người có quan hệ vợ chồng” hoặc “giải quyết vấn đề một chốn đôi nơi”, tưởng là mình đã hiểu, thực chất là không hiểu. Hay nói cách khác là đã hiểu nhưng hiểu sai vấn đề.

Hiểu sai cũng được gọi là “hiểu” ư? Đó gọi là hiểu mà không thấu! Thế nên vẫn gọi là không hiểu.

Từ hôm được khai sáng trí tuệ, gặp ai cô cũng cảm thấy trên mặt người ta khắc mấy chữ “mìn” hoặc “công binh gỡ mìn”.

Một quả mìn, nếu không có lính gỡ mìn chuyên nghiệp gỡ thường xuyên sẽ phát nổ vô tổ chức, đe dọa đến tính mạng của người khác.

Một cô công binh gỡ mìn, nếu không có mìn để gỡ, sẽ bị gia đình thúc giục, bị người ngoài chê cười.

Nếu mìn nhà anh mà anh không gỡ, kẻ khác sẽ đến gỡ.

Đây chính là cuộc sống.

Đây chính là thế gian.

Lần sau đến huyện B, cô luôn có cảm giác trên mặt mình được khắc dòng chữ “công binh gỡ mìn”, tựa như tuyên bố với mọi người rằng: Tôi là công binh, đến huyện B gỡ mìn.

Ngồi trên xe, từ đầu đến cuối cô chỉ cúi đầu hoặc nhìn ra ngoài cửa sổ, nếu không cô cứ có cảm giác rằng các hành khách trên xe đều đang nhìn cô bằng ánh mắt soi mói, đoán ra mục đích của cô trong chuyến đi này và đang thầm cười nhạo cô.

Sau khi đến huyện B, cô về thẳng phòng anh và lấy chìa khóa ra mở cửa, rồi cô vào phòng chốt cửa lại, lục tìm cuốn “sách nhập môn” kia.

Muốn lâm trận thì phải mài gươm cho sắc. Muốn mót hết số thuốc nổ trong mìn thì không thể không có một vài kỹ thuật phòng hộ. Buộc phải ôn lại “bài tập” trước khi anh về, giống như chuẩn bị cho kỳ thi đại học vậy.

May mà anh chưa mang cuốn “sách nhập môn” đó đi trả, nó vẫn còn nằm trong đồng giáo án của anh.

Có tật giật mình, cô mở cuốn giáo án thật ra trước rồi đặt trên bàn, đề phòng có ai đó đi vào. Sau đó cô mới mở cuốn “sách nhập môn” ea, vẫn đọc phần đầu, chủ yếu là đối chiếu với phần lên đỉnh, xem xem lâm trước mình giả vờ có giống không, sau này những điểm nào cần phải cải tiến, rút kinh nghiệm.

Nếu bị anh phát hiện ra là cô “giả vờ lên đỉnh”, chắc chắn anh sẽ rất bức, nghĩ cô đã lừa anh, và qua đó kết luận rằng, cô không phải là người thật thà, cô không yêu anh thật lòng.

Cô cảm thấy mình cũng không phải là người thật thà, nhưng không thể đánh đồng cái gọi là “không thật thà” với “không yêu”. Cô “giả vờ lên đỉnh”, không chỉ là vì để mình đỡ bị giày vò đau đớn, mà cũng là vì muốn để anh vui.

Cô tập trung đọc phần một, phát hiện thấy kỹ thuật “giả vờ lên đỉnh” của mình còn khá vụng về, vì còn rất nhiều kỹ xảo với độ khó à cô chưa thể nắm bắt, ví dụ toát mồ hôi, đỏ mặt, nước nhiều...

Không biết sau khi miệt mài học hành, khổ luyện, có nắm bắt được những kỹ thuật này hay không?

Mặc dù cô đã đọc lại phần một một lần, nhưng vẫn không hề có cảm giác đỏ mặt, tim đập thành thịch, rất bình thường, tựa như ngày ngày đọc báo cáo thí nghiệm vậy.

Cô bắt đầu cảm thấy lo lắng, không biết phải làm thế nào đây? Thế mà còn đòi chuẩn bị cho công cuộc mót hết thuốc nổ trong trái mìn (đã bị dồn nén trong hai tuần chứ có ít đâu!), nếu cứ khô như ngói thể này thì chết con người ta à?

Cô giở sang phần tiếp theo, một cái tên rất dài, dường như tác giả có mối thù đặc biệt với độc giả hay sao mà như thế không muốn để đọc giả nhớ tên truyện vậy.

Lần này nữ chính là một góa phụ trẻ. Mặc dù cũng sống ở nông thôn nhưng khác với nữ chính trước, chị này quá hiểu cao trào là gì, tiếc là người chồng khi đi chần dề lại sẩy chân ngã xuống vực chết, người vợ trẻ một mình lẻ bóng, không có ai bầu bạn sớm chiều.

Thân đầy tuyết kỹ, chỉ tiếc không có đối thủ! Nỗi đau này, một kẻ không chút ngón nghề như cô không thể thấu hiểu. Cũng giống như vậy, nỗi đau của cô, nhưng người như cô nàng góa phụ cũng không thể hiểu. Tông Gia Anh sẽ không thấu hiểu, chỉ cả cũng không thể hiểu. Thật sự không biết trên thế gian này có ai thấu hiểu được nỗi đau của cô!

Lại nói về người góa phụ trẻ kia, kể từ khi chồng chết, không còn được đàn ông nhuận sắc, ngày càng gầy gò, khô héo, đêm dài đằng đặc, chỉ biết ra sau vườn hái dưa, hái cà giải khuây.

Một hôm, người góa phụ trẻ thuê mộ người đến sửa chuồng lợn, đó là một chàng trai trẻ trung, cường tráng, nhìn thấy cơ bắp săn chắc của anh chàng khi đào đất, người góa phụ cảm thấy ngất ngây. Sau khi xong việc, chắc là nghĩ xung quanh không có ai, liền cởi hết quần áo và gội nước liên hồi, nước da màu đồng, bóng loáng, nước lẫn từ trên thân hình rắn chắc xuống mà không để lại dấu vết gì.

Người góa phụ nấp ngoài nhìn trộm lập tức mềm nhũn người.

Đêm đến, người góa phụ mò vào phòng anh chàng làm thuê, anh ta đang ngủ say trong tư thế đầy khiêu khích, không chịu nổi nữa, chị ta liền rón rén bước tới, cởi quần áo rồi trèo lên.

Các tình tiết sau đó tương tự như phần trước, toàn những lời dâm ô, rên rỉ các kiểu.

Cô vừa đọc xong phần này thì đến giờ phải đi mua cơm, xách nước, lần này cô đã không còn lạ lẫm, thoăn thoắt đến nhà ăn và phòng đun nước mua cơm và lấy nước, lấy một nửa xô để tắm rửa rồi ngồi đọc tiếp.

Sau khi trời tối, cô liền cất cuốn sách về chỗ cũ và đợi Vương Thế Vĩ về phòng.

Một lúc lâu sau cô mới nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện, cô nhận ngay ra tiếng anh giữa mấy người đó. Lần đầu tiên cô phát hiện ra tiếng anh cũng hay hơn tiếng người khác. Cô hồi hộp lắm, tim đập thình thịch, tưởng tượng ra cảnh anh vừa mở cửa nhìn thấy cô, chắc chắn anh lại cuống lên bắt cô làm “chuyện nghiệm túc”, ngay cả cảnh anh chốt cửa thế nào, vứt chiếc áo đang vắt trên vai xuống ra sao, sà tới ôm cô thế nào, cởi quần áo cô ra sao... cô đều tưởng tượng ra hết.

Cửa phòng bị đẩy ra, anh đứng bên khung cửa, ngoác miệng nhìn cô, cười. “Anh biết là em đến mà.”

“Sao anh lại biết?”

“Phòng bật đèn.”

Cô bật cười, nói: “Biết thế này thì em đã tắt đèn đi, trốn trong bóng tối đợi anh.”

“Tại sao?”

“Hừ anh một trận thôi.”

“Hơ hơ, hừ làm gì nhỉ?” Anh không sà tới mà chỉ buông chiếc áo đang vắt trên vai xuống ghế. “Đi, sang nhà anh Lý ăn cơm.”

“Sang nhà anh Lý ăn cơm hả?”

“Ừ, vợ anh ấy nấu xong rồi.”

Cô tưởng tượng ra cảnh Tiểu Triệu một tay bế con, một tay xào nấu thức ăn mà thấy nao lòng. “Chị ấy nấu cả cơm ỳnh nữa hả?”

“Chắc chắn là nấu rồi.”

“Chị ấy biết hôm nay em đến à?”

“Tiểu Triệu không biết hôm nay em đến, nhưng biết anh sang nhà họ ăn cơm.”

“Sao chị ấy lại biết?”

“Tối nào anh chẳng ăn cơm nhà họ.”

“Sao tối nào anh cũng sang nhà họ ăn cơm?”

“Mùa này trời tối muộn, bọn anh đá bóng xong quay về thì nhà ăn đóng cửa rồi.”

Cô cảm thấy rất áy náy. “Người ta trông6 con đã vất vả rồi mà còn phải nấu cơm cho các anh...”

“Phụ nữ thì phải làm các việc đó chứ!”

Câu nói này nghe rất chói tai, chắc chắn nét mặt cô không hề dễ coi.

Anh đã phát hiện ra, liền giải thích: “Ý anh không phải nói em, mà là nói vợ anh Lý. Đi thôi, mọi người đang đợi mình đây.”

Cô không muốn sang nhà người khác ăn cơm, chỉ muốn ăn cùng anh. “Em không sang đâu, chị ấy không biết em đến, chắc chắn không nấu suất của em.”

“Không sao đâu, anh và anh Lý uống thêm vài chai bia là no, em đủ cơm mà.”

“Thế... anh đợi em lấy túi sữa mang sang cho con chị ấy, em mua cho em bé.”

“Ừ.”

Cô ra chỗ túi xách lấy gói sữa, anh cũng bám theo, nhìn thấy đồ hộp liền nói: “Mang cả đồ hộp sang luôn.”

Cô cầm hai hộp, anh lại rút ra hai hộp nữa. “Mang thêm đi, uống bia tốn thức ăn lắm, mang ít không đủ ăn.”

“Em mua cả cơm ở nhà ăn rồi.”

“Mang hết sang.”

Hai người phải đi hai chuyến mới mang hết được đồ ăn, sữa bột, và đồ hộp sang nhà anh Lý. Nói “ăn cơm nhà anh Lý” nhưng thực tế là ăn cơm ngoài hành lang nhà anh Lý, phòng nhà anh Lý chỉ rộng như phòng anh, kê một chiếc giường đôi là hết chỗ đặt bàn ăn, đành phải để chiếc bàn gấp trước cửa, bình thường gấp lại dựng ở góc tường, đến lúc ăn cơm lại lấy ra.

Cơm canh đã được lấy ra, mấy thầy giáo nhìn có vẻ là người của đội bóng rổ hô hào gọi nhau, mang ghế, đồ ăn nhà mình ra, có người còn bê cả bát cơm đang ăn dở sang nhà thầy Lý tụ tập.

Sáu, bảy người vây quanh một chiếc bàn nhỏ, chỉ có cô là phụ nữ, Tiểu Triệu không vào mâm vì nói đã tranh thủ ăn trong lúc con ngủ rồi.

Đàn ông uống rượu, đồ ăn Tiểu Triệu nấu và cả mấy món đồ hộp, củ cải muối mà cô mang sang, cười nói ồn ào, ngoài chúc rượu, ép rượu, còn bàn luận chuyện bóng đá, đội mình, đội tuyển tỉnh, đội tuyển quốc gia, rồi cả các câu lạc bộ quốc tế.

Dường như anh chìm đắm trong niềm vui tụ tập với bạn bè, hoàn toàn quên mất cô cũng có mặt ở đây.

Dường như cô lại quay về với mấy năm trước, ngồi trong nhà ăn số 3 nhìn anh và người khác ăn cơm. Hồi ấy ngồi cách rất xa. Hiện tại ngồi rất gần. Hồi ấy không nghe thấy tiếng anh nói. Hiện tại lại thấy nhức óc vì quá ồn ào. Cô ăn qua loa mấy miếng rồi rời bàn, quyết định quay về phòng anh. Cô liền ra chào mọi người: “Em về trước đây, các anh cứ vui đi nhé!”

Cô về đến phòng nhưng anh không về, cô nghe thấy anh nói với vẻ rất thoải mái: “Không sao, không sao, vợ chồng già cả rồi, cần gì phải về cùng nữa?”

16. Chương 16

Vương Quân nằm trên giường, nghe thấy đám người bên ngoài nhiệt tình bàn tán các trận bóng đá, chỉ đạo huấn luyện, đề cử, nhấc móc đội tuyển quốc gia, khiến cô có cảm giác rằng, chỉ cần các đội tuyển quốc gia rút lui, thay sang đám người đang ngồi ngoài hành lang kia thì chắc chắn bóng đá Trung Quốc sẽ đứng nhất thế giới.

Điều khiến cô không giải thích được là, trước đây mỗi lần cô đến đây, Vương Thế Vĩ đều cuống cuồng lên đòi làm “chuyện nghiêm túc”, chân đau cũng mặc, bụng đói cũng kệ, có giờ thì mặc có giờ, giữa chừng vẫn phải chui ra, sao hôm nay lại đứng đưng như vậy? Hay là đã có kẻ nào đó móc hết thuốc nổ trong mình ra rồi?

Càng nghĩ cô càng cảm thấy có thể cậy ra khả năng này. Học thuyết của chị cả vô cùng chí lý. Rốt cuộc là ai đã làm công việc vốn thuộc bốn phận của cô? Tông Gia Anh? Cô giáo Uất? Tiểu Triệu? Cô lôi hết mọi nhân vật nữ dù bắn đại bác bảy ngày cũng không tới ra để nghỉ, nhưng cuối cùng vẫn không đoán được ai đã tình nguyện làm Lôi Phong.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, cuối cùng đội quân bên ngoài đã giải tán.

Anh về phòng nhưng không sà tới hôn cô mà dò dẫm một hồi rồi lại đóng cửa đi ra.

Cô tức đến nỗi đom đóm mắt, bỏ dậy định sang từng phòng tìm xem anh lại đi tụ tập ở đâu. Nhưng cô sợ mọi người cười, nói cô lúc nào cũng dính chặt lấy anh như kẹo cao su.

Đang đấu tranh tư tưởng thì anh đã quay vào rồi cởi phất quần áo ra với tốc độ nhanh chưa từng thấy, sà đến kéo ngay cô vào chăn.

Cô bực bội hỏi: “Anh chưa tắm à?”

“Tắm rồi.”

“Nhà tắm giờ vẫn mở hả?”

“Hôm nay không mở.”

“Thế anh tắm ở đâu?”

“Ở bể chứ ở đâu.”

“Anh ra đó tắm... nước lạnh à?”

“Ừ, khi nhà tắm không mở anh toàn ra bể tắm nước lạnh.” Vừa nói anh vừa mở cúc áo của cô. “Vừa nãy ngủ em không cởi quần áo ngoài à?”

Cô nghiêng răng nói: “Cởi cái gì, em chuẩn bị bắt xe quay về thành phố D đây.”

“Về ngay đêm nay ư? Mai phải đi học hả?”

“Không học.”

“Không học thì về làm gì?”

“Anh bận như vậy, có thời gian cho em đâu, em không về thì ở đây làm gì?”

Anh ngẩn người ra một lát rồi nói: “Anh không bận, ai bảo anh bận?”

“Việc này còn cần ai bảo nữa hả? Em không có mắt sao? Anh bận đá bóng, bận tụ tập bạn bè, mỗi lần đá bóng là hết cả buổi chiều, mỗi lần ăn cơm với đồng đội hết mấy tiếng đồng hồ...”

Đầu óc Vương Thế Vĩ vẫn còn khá tỉnh táo, lập tức hiểu ngay ý cô. “Chắc em bực vì vừa nãy ăn cơm anh không nói chuyện với em đúng không?”

Cô không trả lời, coi như đã thừa nhận.

Anh nói với vẻ rất oan ức: “Em có hiểu gì về bóng đá đâu, anh biết nói gì với em chứ?”

“Anh không ăn được nhanh nhanh để về nói chuyện với em sao?”

“Hê hê, sao làm thế được? Người ta biết rõ ràng ràng là em đến, nếu anh bỏ mặc bọn họ và quay về với em thì họ lại tưởng anh cuống lên vì chuyện đó.”

Cô khóc dở mếu dở. “Thế nòa là “tưởng”? chẳng lẽ anh không cuống lên vì chuyện đó à?”

“Cuống chứ, sao không cuống được? Anh chỉ mong bỏ hết cơm nước để ăn mỗi em thôi...”

“Thế sao anh còn sang đó ăn cơm làm gì?”

“Đã hẹn trước rồi mà.”

Tự nhiên cô lại không thấy anh đáng ghét nữa, nếu cô đã hẹn với đám chị cả cùng đi ăn, chắc cô cũng sẽ không đám hủy buổi hẹn vì sự có mặt đột xuất của anh.

Về cơ bản cô đã hiểu ra vấn đề, nhưng vẫn chất vấn với giọng ầm ức: “Ngày mai anh có tụ tập nữa không?”

“Hết rồi.”

“Sao mai lại không tụ tập?”

“Em đến rồi thì anh còn tụ tập với bọn họ làm gì?”

Cuối cùng, cô đã nghe được câu trả lời mình cần, không còn giận chút nào nữa và hứa: “Thế đêm nay em không về nữa.”

Anh ghì siết lấy cô. “Em ranh lắm, vừa đến đã đòi về, làm anh sợ...”

“Anh sợ sao?”

“Anh sợ quá nên mềm oặt rồi đây này.” Anh túm tay cô đặt lên cái mềm oặt đó. “Em làm nó sợ ne7n xỉu rồi. Giờ em phải nghịch nó cho nó mạnh mẽ trở lại.”

Cô không thích anh dùng những ngôn từ trong cuốn truyện sex, nhưng việc anh có bằng chứng xác đáng chứng minh anh sợ cô về khiến cô rất vui. Cô ngại ngần mơn trớn một lát, cái đó lại hào hùng trở lại.

Đến tận ngày hôm sau, cô mới có cơ hội lấy ra đôi giày bóng đá mới cho anh xem.

Anh hỏi với vẻ rất không tin vào mắt mình: “Em mua cho anh hả?”

“Không mua cho anh thì mua cho ai?”

“Hôm qua lúc lấy đồ hộp anh đã nhìn thấy đôi giày này rồi, nhưng anh không nghĩ là mua cho anh.”

Cô liền trêu: “Thế anh tưởng em mua giày cho thầy Lý phòng bên à?”

“Anh tưởng em mua cho anh trai em, em bảo anh trai em cũng thích đá bóng còn gì?”

“Đúng là anh ấy rất thích đá bóng, em cũng đã từng mua giày tặng anh ấy, nhưng nếu đôi này là em mua cho anh em thì việc gì em phải tha đến chỗ anh?”

Anh cười hê hê mấy tiếng rồi đón lấy đôi giày, lật qua lật lại ngó nghiêng, vuốt ve một hồi rồi khen: “Đôi này đẹp quá! Chắc là đắt lắm nhỉ?”

“Không đắt. Anh đi thử xem có vừa không.”

Vương Thế Vĩ cười hiền lành, đi một chiếc rồi giẫm thử xuống đất mấy lần. “Vừa lắm! Sao em biết cỡ giày của anh?”

“Em vốn thân thông quảng đại mà.”

Vương Thế Vĩ liền cởi chiếc giày đó ra và ôm chầm lấy cô. “Em tốt với anh quá! Anh biết báo đáp gì cho em đây?”

“Anh bảo báo đáp kiểu gì?”

“Giờ bọn mình làm lần nữa, để em... lên đỉnh được không?”

Cô vội vàng từ chối: “Không cần đâu, anh đi giày vào rồi... đi xem đá bóng đi.”

“Anh đi đôi này là ra sân đá được rồi.”

“Đừng, đừng đá vội, chân anh đã khỏi hẳn đâu, đừng vì một đôi giày mà để vết thương mới chồng lên vết thương cũ.”

Anh vẫn đòi đá, cô liền trề môi nói: “Anh mà không nghe em là em giận đấy!”

Anh liền đầu hàng ngay lập tức: “Thôi anh nghe, anh sẽ nghe, anh chỉ xem chứ không đá.”

Để giám sát anh, cô cũng đi ra sân, ngồi bên sân xem đá bóng với anh. Nhưng vì anh không có mặt trên sân nên cô cũng chẳng buồn để ý đến trận đấu, chỉ nhìn anh, thấy anh không hề nhàn rỗi so với lúc vào sân, nhảy lên nhảy xuống, lúc thì mắng người này, lúc lại quát người kia, bận rộn luôn chân luôn tay.

Cô không thể lý giải lòng say mê của Vương Thế Vĩ đối với bóng đá giống như việc cô không thể lý giải về nhiệt huyết đối với chuyện làm tình của anh, trong mắt cô, đó đều là những cái đó có cũng được mà không có cũng chẳng sao, trong khi anh lại cuồng nhiệt như vậy, chẳng khác gì đã tẩu hỏa nhập ma.

Bữa tối họ mua đồ ăn ở nhà ăn, vẫn là cải thảo và củ cải xào, vẫn ít dầu, nhạt nhẽo như vậy, may mà túi củ cải muối cô mang đến vẫn chưa bị anh mang ra chia sẻ với anh em, tóm lại là vẫn giúp được cô nuốt trôi bát cơm.

Vừa ăn cô vừa bàn chuyện trường D với anh: “Lần nào cũng là em đến thăm anh, hôm nào anh đến thăm em đi.”

Về mặt anh cau lại như bị cơn đau răng dữ dội hành hạ. “Đến trường đại học D hả?”

“Vâng, sao ạ?”

“Anh đến đó thì... ngủ ở đâu?”

“Chị cả nói có thể... lánh đi chỗ khác.”

“Chị cả em biết chuyện của bọn mình à?”

“Sao cơ, không được để cho bà ấy biết hả?”

Anh không đáp, hồi lâu mới nói: “Anh không muốn về trường D, anh hận ngôi trường đó.”

“Tại sao?”

“Vì trường D đã hại anh.”

“Trường D đã hại anh?”

“Chứ sao, nếu không tại trường D thì sao anh phải chôn chân ở chốn này. Chẳng bạn Thế Kiệt cùng làng với anh, học trung cấp ngành tài chính kế toán thôi mà được phân về Vụ Thuế vụ của huyện, giàu nứt đổ đổ vách...”

“Đó là do chuyên ngành khác nhau mà.”

“Nếu không vì trường D thì anh cũng có thể đi tìm việc khác, ở làng bọn anh có thằng tên Thế Thành, học chuyên ngành giống anh, lại còn tốt nghiệp trường hạng ba, nhưng nó được làm ở trung tâm y tế huyện, phụ trách mảng kiểm dịch, gà vịt ngan ngỗng xách về đây nhà, ăn chẳng bao giờ hết. Nhưng cái trường sư phạm D chết tiệt lại quy định sinh viên tốt nghiệp buộc phải vào ngành giáo dục, lại còn bắt viết đơn cam đoan, trong vòng ba năm không được chuyển công tác, không được thi nghiên cứu sinh...”

“Em chỉ thấy nói là sinh viên tốt nghiệp trường D phải vào ngành giáo dục, không nghe nói trong ba năm không được thi nghiên cứu sinh.”

“Ba năm không được thi nghiên cứu sinh là quy định của huyện anh.”

“Đúng rồi, thế tại sao lại đổ lỗi cho trường D?”

“Không vào ngành giáo dục thì sao vấp phải quy định vớ vẩn này của huyện?”

Cô liền thắc mắc: “Nếu anh muốn thi nghiên cứu sinh thì tại sao không thi ngay trong năm tốt nghiệp đi?”

“Anh thi đó chứ!”

“Anh... không đỗ à?”

Nét mặt Vương Thế Vĩ lộ rõ vẻ oán hận. “Anh đủ điểm nhưng trường D có quá nhiều tiêu cực, các chỉ tiêu dồn hết cho đám thân quen, bạn bè của giáo viên trường D, đầu đến lượt những kẻ không có quan hệ, không có chỗ dựa như bọn anh?”

“Em cũng có quan hệ, chỗ dựa gì đâu?”

Anh nhìn cô một lát rồi hỏi: “Em không hề có quan hệ hay chỗ dựa gì hả?”

“Em làm gì có! Bố mẹ em đều ở thành phố E, có quen nhân vật nào có máu mặt ở thành phố D đâu.”

“Trường hợp em chỉ là ngoại lệ.” Rồi Vương Thế Vĩ năn nỉ: “Thôi em chịu khó đến thăm anh đi, anh không muốn đến gặp những kẻ vênh vác ở ký túc xá đánh cho nghiên cứu sinh bọn em, có gì mà ghê gớm?”

“Chính vì bọn họ không có gì là ghê gớm nên anh càng phải đến trường D. Chẳng lẽ anh sợ bọn họ à?”

“Không phải anh sợ bọn họ...”

Cô nũng nịu nói: “Anh không đến thăm em là em giận đấy!”

“Anh không nói là không đến thăm em.”

“Thế tuần sau anh đến trường D thăm em nhé?”

“Em không sợ mất mặt vì anh à? Một ông thầy dạy cấp ba ở huyện...”

Cô liền chui tọt vào lòng anh. “Làm sao em mất mặt vì anh được, em còn sợ anh đến, đám nghiên cứu sinh nữ còn phồng tay trên cửa em ấy chứ!”

“Hơ hơ, còn có kẻ muốn cướp anh nữa hả?”

“Sao lại không chứ? Bọn họ gọi anh là Vương Đẹp Trai mà.”

Vương Thế Vĩ cười rất khoái chí. “Vậy hả? Thế thì anh phải đi xem có đúng là có người muốn cướp anh không.”

17. Chương 17

Hai ngày nghỉ cuối tuần sau đó, Vương Thế Vĩ đến trường đại học D thăm Vương Quân thật.

Hôm đó, ngay từ sớm chị cả đã tránh mặt. “Ta đi lánh nạn đây, nhường địa bàn cho các người hẹn hò. Đợi chuyện của ta và lão Mục ổn ổn, bốn đứa bọn mình kéo nhau đi ăn nhé?”

“Thật áy náy quá, tự nhiên lại đuổi người ra ngoài.”

“Không sao, quân tử nhất ngôn. Không phải người cũng đã vì ta mà lánh nạn nhiều lần đó sao?”

“Thực ra người không phải đi sớm như vậy đâu, ăn cơm tối xong đi cũng được mà...”

“Hơ hơ, người hỏi bạn Vương Đẹp Trai xem có chịu không. Hắn mà nhìn thấy ta lù lù như cây cột điện ở đây, chắc chắn chỉ muốn گیر chân đá bay ra khỏi phòng.”

Sau khi chị cả đi rồi, cô liền dọn dẹp lại phòng ốc, vừa đọc sách vừa đợi anh, đợi đến mòn cả mắt mới nhìn thấy anh từ con đường trước khi nhà bước tới, cô cố tình không xuống dưới đón anh, để anh tự tìm phòng.

Đợi đến khi anh có mặt trước phòng dưới sự chỉ dẫn của một cô bạn nghiên cứu sinh nhiệt tình, cô lại hỏi hận, không biết trên đường lên phòng, hai người có thời gian đưa mắt nhìn nhau hay không?

Cô bạn dẫn đường đó lưu luyến nhìn Vương Thế Vĩ một lát rồi mới cáo từ ra về. Cô đóng cửa lại, nhìn anh không chớp mắt.

Vương Thế Vĩ hỏi: “Em nhìn gì vậy? Không quen à?”

Cô không hề ngại ngần mà đáp luôn: “Em không nhìn anh, em đang nhìn anh Vương Đẹp Trai của em đó chứ!”

“Anh đẹp trai không?”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Anh còn đang sợ em chê anh quê mùa đây này.”

“Anh quê ở đâu? Anh không nhìn thấy cô nàng ban nãy à? Mãi ngắm anh còn chẳng biết đường về.”

Anh không tỏ ý phản đối mà chỉ vui vẻ cười.

Cô hỏi với giọng ghen tuông: “Chẳng phải em đã cho anh số phòng rồi đó sao? Tại sao anh còn nhờ người ta dẫn lên nữa?”

“Anh có nhờ đâu, anh đang ở tầng dưới góc số phòng thì cô bạn đó chạy ra hỏi anh tìm ai, anh bảo anh tìm em, cô ấy liền bảo “để em đưa anh lên”, chẳng lẽ anh bảo không cần, em cứ ở dưới đó đi à?”

Bình thường cô hay nói đám con gái sẽ cướp lấu anh, nhưng trong lòng vẫn nghĩ chắc chẳng có ai vô liêm sỉ như vậy, biết rõ anh đã có người yêu mà còn có ý định phỗng tay trên. Ngay cả người “bất chấp tất cả” như cô cũng không dám cướp anh khi anh còn đang có người yêu. Nhưng hiện tại được tận mắt thấy thế gian này vẫn có kẻ vô liêm sỉ như vậy, anh đã nói là tìm ai rồi mà vẫn còn đòi chen ngang, đưa anh lên mấy bậc cầu thang, thật đúng là quá to gan lớn mật!

Hôm nay đúng là trông anh phong độ ngời ngời, chắc chắn cũng đã chải chuốt cẩn thận, mái tóc đen dày rất mượt, rẽ ngôi lượn trước trán, chân đi đôi giày cô mới mua tặng, quần áo cũng sạch sẽ thơm tho, chắc là đi bộ hơi nóng nên áo ngoài không đóng cúc, để lộ chiếc áo may ô trắng bên trong, nhìn rất lãng tử.

Anh lấy từ trong túi ra một lọ thủy tinh. “Vợ anh Lý bảo anh mang cho em ít su hào muối, nói là cảm ơn vì đã mua sữa cho em bé, con bé thích uống lắm.”

Mượn hoa cúng Phật, anh không biết nói gì nữa, ra chỗ nọ, góc chỗ kia, mân mê chiếc bàn trong phòng, mở cửa sổ ra, lúc thì ngồi xuống, lúc lại đứng lên, vẻ không được tự nhiên cho lắm.

Cô chủ động chạy ra chốt cửa sổ rồi sà vào lòng anh, lúc này anh mới bắt đầu như nắng hạn gặp mưa.

Lần này cô đã có sự chuẩn bị kỹ lưỡng, mấy ngày trước đó đã vào thư viện mượn cuốn “sách nhập môn”, mặc dù không tìm thấy cuốn như của anh nhưng lại tìm được một cuốn tiểu thuyết chương hồi đời nhà Minh có tên Hoan hỷ oan gia, cô đọc lời giới thiệu nói rằng cuốn này chủ yếu viết về “chuyện chốn phòng the, lời lẽ dâm dục, nhiều lần cấm in”, liền mượn về đọc.

Lần này không biết do có sự chuẩn bị kỹ lưỡng hay vì ở địa bàn của mình khá thoải mái, tóm lại là cô không hề cảm thấy đau đớn. Anh cũng chơi chiến thuật dài hơi, nhanh chóng giải quyết xong “chuyện nghiêm túc” nói với vẻ biết lỗi rằng “do hưng phấn quá, lát nữa sẽ đền cho em”.

Hai người ngủ một lúc rồi ra nhà ăn mua cơm, cô cảm thấy rất mát mặt vì có rất nhiều nữ sinh phải nhìn trộm anh.

Trên đường về phòng, cô nói: “Em có nói sai đâu, rất nhiều cô đang nhìn trộm anh đấy!”

“Người ta nhìn em đó chứ?”

“Em là con gái, bọn họ nhìn em làm gì?”

“Chắc là nghĩ đóa hoa nhài như em sao lại cắm vào bãi phân trâu nhỉ?”

Cô ôm anh rất tình cảm. “Còn lâu mới là bãi phân trâu!”

Anh cũng ôm lại cô. “Chỉ cần em không thấy mất mặt khi ở bên anh là được.”

“Chẳng mất mặt tí nào, em còn đang sợ bao nhiêu người thích anh như vậy, anh lại mũi lòng thì phiền.”

“Em yên tâm, bọn họ chỉ dóm ngó vậy thôi, đến khi đến lượt bọn họ, chắc chắn lại sợ chạy mất dép.”

“Thế nhờ có ai đó không sợ chạy mất dép thì sao?”

“Thì đó là chính em.”

Cô vui lắm, bèn tra khảo tiếp: “Hai đứa mình một, hai tuần mới gặp nhau một lần, liệu anh có... đi hái hoa đại không đấy?”

Anh liền nghiêng đầu sang hỏi: “Em có cho không?”

“Không cho!”

“Khôngn cho thì anh không hái!”

Cô liền nghiêm mặt nói: “Ý của anh là vẫn muốn hái? Chỉ vì em không cho nên mới không hái đúng không?”

Anh liền véo mũi cô, nói: “Coi em kìa, đã không biết đùa lại còn quay sang đùa với người ta...”

Cô biết mình hơi liền nũng nịu nói: “Em không cho anh... hái hoa dại! Nếu anh hái thì em... không chơi với anh nữa.”

“Em là hoa dại của anh rồi thì anh còn hái gì nữa?”

“Em chỉ là hoa dại của anh thôi ư?”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Thế hoa nhà của anh là ai?”

“Dĩ nhiên là vợ anh chứ còn ai nữa.”

“Vợ anh là ai?”

“Người trong nhà, bố mẹ cưới hỏi cho, suốt đời không được chia tay.”

Cô bắt đầu ú ớ: “Thế... em là gì của anh?”

“Vừa nãy không phải anh nói rồi đó sao? Em là đóa hoa dại của anh.”

“Em không muốn làm hoa dại!”

“Thế thì em làm vợ lẽ nhé?”

Cô liền thụi anh một quả. “Người ta đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy!”

Vương Thế Vĩ liền ghé sát tai cô, thì thầm với giọng đầy mờ ám: “Lại muốn làm chuyện nghiêm túc hả? Đợi anh ăn cơm xong đã nhé...”

cô liền giăng ngay bát cơm trong tay anh. “Hôm nay anh không nói cho ra lẽ chuyện vợ nọ con kia thì em không cho anh ăn cơm đâu.”

Vương Thế Vĩ nghiêm mặt nhìn cô, cô rất sợ anh nổi cáu, nhưng cô cũng rất bực vì anh không chịu nói cho rõ ràng chuyện vợ con. Hai người trừng mắt nhìn nhau một hồi rồi anh bật cười trước. “Hơ hơ, anh đã nói là em không biết đùa mà, đùa chút đã tưởng thật.”

“Anh đang đùa hả?”

Vương Thế Vĩ liền đưa tay phải ra. “Nè, đây chính là vợ anh, người vợ gần gũi nhất, chung thủy nhất, chịu thương chịu khó nhất của anh.”

Cũng may là đã được mấy cuốn “sách nhập môn” khai sáng, cô đã hiểu được những lời mờ ám đó, bèn nũng nịu nói: “Anh... hư quá!”

“Anh vẫn hư hả? Có em rồi anh chẳng thiết tha gì đến vợ nữa, lượng thực tích trữ trong một tuần giao hết cho em, vợ anh chẳng còn lại hạt nào...”

Cô đỏ bừng mặt thụi anh, liền bị anh ghì siết trong lòng.

Giờ đến lượt anh kháo cô: “Còn em thì sao?”

“Em làm sao cơ?”

“Anh không ở gần em, em có... đi ăn vụng ở ngoài không?”

Cô cảm thấy chuyện này chẳng khác gì chuyện nghìn lẻ một đêm. “Sao em phải... đi ăn vụng ở ngoài?”

“Em không nhớ chuyện đó à?”

“Em có phải là đàn ông đâu, nhớ làm gì chứ?”

“Không là đàn ông thì không nhớ hà? Thực ra đàn bà còn... kinh khủng hơn cả đàn ông.”

“Anh chỉ nói linh tinh!”

“Thật đấy...”

Thấy vẻ ấp úng đó của anh, cô như ngộ ra điều gì, bèn truy hỏi: “Có phải... Tông Gia Anh là mẫu người đó không?”

Anh liền đáp: “Nếu cô ta không thể thì sao đã cặp với lão Mạc...”

“Sao bảo cô ta vì muốn chuyển đến thành phố D nên mới cặp?”

“Chuyển đến thành phố D chỉ là một khía cạnh...”

“Vậy hả? Sao anh lại biết?”

“Hừ, anh với cô ta yêu nhau bốn năm mà còn không biết à? Cô ta nghiện nặng. Lần nào cũng muốn phải thật đã đời, không được đã đời thì không cho ai ngủ...”

“Thật hả?”

“Lúc nào cô ta cũng chê anh không biết kiềm chế, nói là chưa lên được đỉnh anh đã ra, cô ta muốn tìm một ông có tuổi hơn để làm từ từ...”

“Thật hả?”

“Thực ra mỗi lần gặp nhau, lần đầu tiên anh đều hơi anh, mấy lần sau đó anh đều nhịn được. Nhưng một lần nhanh cô ta cũng không cho phép, lần nào cũng la lớn lúc anh đang hưng phấn: “Dừng đi! Anh sắp ra rồi đấy!” Làm cụt hết cả hứng, cái đó cũng ỉu xiu. ỉu xiu tức là anh kém, chứng tỏ anh vô tích sự, chứng tỏ anh không yêu cô ta. Haizzz, mấy năm yêu cô nàng, anh sắp biến thành câu yết hậu ngữ (1) rồi.”

(1). Yết hậu ngữ: có nghĩa là câu nói bỏ lửng.

“Yết hậu ngữ gì?”

“Người yêu của Tông Gia Anh...”

“Rồi sao?”

“Cứng mềm đều vứt đi!”

Cô không kìm được liền phì cười.

Vương Thế Vĩ dụ dàng nói: “Chỉ có em là tuyệt, chẳng bao giờ... làm anh sợ cả.”

Cô cũng dụ dàng nói: “Chỉ cần anh hạnh phúc là được.”

“Nhưng anh cũng muốn em được hạnh phúc!”

“Em rất hạnh phúc mà!”

“Thật hả?”

“Thật.”

“Em không nói dối anh đó chứ?”

“Em không.”

Hai người chưa kịp ăn cơm thì lại quay ra đùa nhau trên giường.

Kể từ đó trở đi, cả hai người cùng hoạt động, lúc thì cô đi, lúc thì anh đến. Nhưng lần nào anh đến, chị cả đều phải tránh đi, cô rất áy náy, thế nên hầu hết vẫn là cô đến chỗ anh.

Đi đi về về như vậy, cô thấy rất bí tiền, nhưng lại chẳng tìm được việc gia sư để làm, đành phải ngửa tay xin bố mẹ, nhưng cô không dám nói thật, sợ bị chửi là không có lòng tự trọng, vừa mất người, vừa mất tiền,

thế nên cô đành phải nói dối, lúc thì bảo phải mua tài liệu, lúc bảo mua quần áo, có lúc lại bịa bạn bè đám cưới phải mua quà mừng. May mà bố mẹ rất thương cô, chỉ cần cô lên tiếng là gửi tiền qua tài khoản cho cô, cũng không kiểm tra các khoản chi tiêu của cô.

Kể từ khi biết anh có “người vợ” chung thủy, cô không còn sốt sắng đến chỗ anh như trước nữa, chỉ cần biết anh yêu cô, không đi ăn vụng là cô cảm thấy thỏa mãn lắm rồi, không cần thiết phải ở bên nhau thường xuyên, vì ở bên nhau cũng chẳng có gì thú vị, ngoài làm “chuyện nghiêm túc” thì chỉ còn xem đá bóng, tập tập rồi ngủ mà thôi. Mà mấy cái trò đó thì cô chẳng thích trò nào.

Có lúc cô cảm thấy chỉ cần anh yêu cô suốt đời, chung thủy với cô suốt đời, kể cả suốt đời không được gặp anh, cô cũng không thấy buồn. Nhưng rõ ràng là anh không như vậy, gần đến kỳ nghỉ hè, anh liền hỏi cô: “Nghỉ hè em có về thành phố E không?”

“Dĩ nhiên là em phải về chứ!”

“Em định về trong bao lâu?”

“Về đến khi vào năm học mới.”

“Thế anh thì thế nào?”

“Anh không về nhà thăm bố mẹ sao?”

“Về thì cùng lắm chỉ một tuần, không ở mãi đó được.”

“Tại sao?”

“Ở quê lắm muỗi lắm, chẳng có gì chơi bởi, ăn uống, lại còn phải làm việc đồng áng, anh về đó lâu làm gì?”

“Thế anh...”

Anh buồn bực nói: “Đành phải về trường thôi.”

“Nghỉ hè nhà ăn có mở cửa không?”

“Có, học sinh lớp 12 phải học thêm.”

“Nhà ăn mở cửa là được rồi, nếu không anh chẳng có chỗ nào mà ăn cơm.”

“Nhưng mấy tháng không được gặp em, làm sao anh chịu nổi?”

“Vậy phải làm sao đây?”

“Em không về nhà có được không?”

“Không được, kỳ nghỉ hè, nghỉ đông nào em cũng về nhà, giờ tự nhiên không về nữa, em biết ăn nói thế nào với bố mẹ?”

Anh nhìn cô một lát rồi nói: “Anh về thành phố E với em có được không?”

Cô chưa bao giờ nghĩ đến việc này, bố mẹ cô chưa biết chuyện của cô và anh, đường đột đưa anh về nhà như thế, không biết bố mẹ sẽ nghĩ gì.

Dường như anh cũng đã đoán được nỗi băn khoăn của cô, bèn hiến kế: “Em cứ nói anh là bạn học cũ của em, đến thành phố E du lịch...”

“Nhưng... em chưa bao giờ đưa bạn về nhà ở lâu vậy.”

“Vậy anh chỉ ở một, hai tuần rồi về có được không?”

“Cũng chưa có ai ở một, hai tuần cả. Thôi cứ để em nói với bố mẹ trước đã nhé!”

Anh tỏ ý thông cảm. “Không phải miễn cưỡng đâu, nếu họ không đồng ý thì thôi. Anh chỉ muốn được ở bên em ngày ngày chứ không có ý gì khác...”

18. Chương 18

Khi gọi điện thoại về nhà, cơ bản Vương Quân báo cáo như những gì Vương Thế Vĩ đã đạo diễn, chỉ có điều không nói cụ thể ở bao nhiêu lâu mà thôi.

Bố mẹ cô rất nhiệt tình. “Con cứ đưa bạn về nhà chơi, thành phố E cũng có rất nhiều điểm đáng tham quan đấy.”

“Đúng lúc anh con đi công tác nửa tháng, bạn con cứ ngủ ở phòng đó.”

Cô mừng lắm, liền gọi điện ngay cho Vương Thế Vĩ để báo cho anh tin này.

Anh cũng rất phấn khởi. “Tuyệt quá! Ít nhất bọn mình cũng có thể ở gần nhau nửa tháng!”

Đến khi nghỉ hè, họ đã chọn thời gian anh trai Vương Quân đi công tác để về thành phố E, anh lễ phép, chu đáo với bố mẹ cô, bố mẹ cô cũng nhiệt tình đón tiếp anh. Ban ngày, anh đi thăm các điểm du lịch của thành phố E như thật, còn cô thì làm hướng dẫn viên du lịch cho anh; ban đêm, anh ngoan ngoãn ngủ trong phòng anh trai cô, còn cô thì yên vị trong phòng mình.

Nhưng những lúc trời nhá nhem tối, “bạn cũ” đã hiện nguyên hình, luôn tìm cô nọ có kia đi dạo, đưa cô đến những nơi kín đáo, vắng vẻ làm “chuyện nghiêm túc”. Chỉ tiếc là bên ngoài không có chỗ để nằm, đành phải đứng. Tư thế đó gờ mìn thật chẳng dễ chút nào, anh hết lom khom lại lúi húi, cuối cùng cũng chẳng ăn thua.

Anh nói với vẻ bất lực: “Thôi, vẫn phải nhờ vợ ra tay vậy.”

Nhìn “cô vợ” anh làm “chuyện nghiêm túc” đó, cô chỉ muốn phì cười.

Anh liền nạt: “Cười gì mà cười? Vợ anh không những một lòng chung thủy, chịu thương chịu khó, mà còn rất biết lo toan, những chuyện hoa dại không làm được, vẫn phải nhờ đến vợ.”

Cô liền tò mò hỏi: ““Vợ” anh... tháo vát như thế thì anh còn... hái hoa dại làm gì?”

“Khác nhau chứ, vợ là vợ già, không đến lúc bắt đắc dĩ, ai muốn để vợ ra trên? Hoa dại mới thơm, hít hà một lát là có hứng.”

“Tham quan du lịch” như thế khoảng chục ngày, anh lại năn nỉ cô: “Thôi em công khai chuyện của bọn mình với bố mẹ đi, nếu không anh trai em đi công tác về, anh lại phải về.”

“Anh ấy có phòng ở cơ quan mà.”

“Không phải vấn đề phòng ngủ, trời nóng thế này, anh ngủ dưới nền nhà phòng khách cũng không sao. Nhưng anh đến đây để du lịch, mấy chỗ vui chơi của thành phố đều đã tham quan hết rồi, nếu còn tiếp tục ở thế này, bố mẹ em sẽ tố cáo anh ra khỏi nhà mất.”

Tự nhiên cô lại không dám công khai với bố mẹ. “Em chỉ sợ họ lại không đồng ý.”

“Không đồng ý thì bọn mình cũng sớm có kế hoạch cho riêng mình.”

“Anh nói thế là có ý gì?”

“Không có ý gì cả.”

“Thế tại sao anh lại bảo... bọn mình cũng sớm có kế hoạch cho riêng mình?”

“Nếu bố mẹ em không đồng ý, bọn mình không có kế hoạch sớm thì còn thế nào nữa?”

“Dù bố mẹ em đồng ý hay không, em vẫn quyết định theo anh...”

“Nếu đã như vậy thì tại sao em không dám khai thật với họ?”

Cô cứng họng, không biết phải trả lời thế nào.

Nghĩ gần như suốt đêm, cuối cùng cô quyết định nói thật với bố mẹ, nếu bố mẹ không đồng ý, cô sẽ theo anh về thành phố D, chi tiêu tiết kiệm hơn, không mua giày đá bóng nữa thì hai đứa vẫn có thể sống bằng

thu nhập của mình. Cô tìm một cơ hội rồi nói với bố mẹ: “Bố mẹ ạ, con có chuyện muốn nói với bố mẹ, bố mẹ phải hứa với con là không được giận đấy nhé!”

“Con đã nói đâu, làm sao bố mẹ biết liệu có giận hay không?”

Cô sợ quá, không dám nói tiếp nữa.

Mẹ hỏi: “Có phải chuyện về người “bạn cũ” của con không?”

“Chuyện bạn cũ gì ạ?”

“Bố mẹ cảm thấy cậu ta không phải là người “bạn cũ” đơn giản như vậy, chắc là người yêu của con hả?”

Cô biết không thể giấu được nữa, đành khai thật: “Bố mẹ thấy... có được không?”

“Con người khá ổn, nhưng vấn đề hộ khẩu thì rắc rối đấy.”

“Vấn đề hộ khẩu ạ?”

“Chẳng phải cậu ấy nói đang dạy học ở huyện B đó sao?”

“Vâng.”

“Thế cậu ta chuyển về thành phố D kiểu gì?”

“Chuyển về thành phố D ạ?”

“Đúng vậy, con đang ở thành phố D, cậu ta không chuyển về thì khác gì một chốn đôi nơi?”

“Con đang học chứ có phải đang làm ở thành phố D đâu.”

“Học xong nghiên cứu sinh, con không ở lại xin việc à?”

Cô chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này. “Tại sao buộc phải ở lại thành phố D tìm việc ạ?”

“Thế con định đi đâu tìm việc?”

“Ở đâu chẳng được ạ, thành phố E, huyện B đều được.”

“Đừng có ngớ ngẩn nữa, muốn tìm việc ở những chỗ đó thì việc gì con phải học nghiên cứu sinh? Tốt nghiệp đại học là đã có thể xin việc ở những nơi đó rồi.”

Cô thấp thỏm hỏi: “Thế có nghĩa là... nếu anh ấy không chuyển được về thành phố D thì bố mẹ không tán thành chuyện của bọn con đúng không ạ?”

Mẹ cô thở dài nói: “Bố mẹ không phải là dạng người thực dụng, nhưng hộ khẩu là vấn đề rất quan trọng, bao nhiêu năm ba con làm việc ở huyện, một mình mẹ một nách hai đứa này, vất vả vô cùng.”

Bố nói: “Hồi ấy bố mẹ không có cách giải quyết nào khác, tất cả đều phải theo sự phân công, không được ưu tiên chiều cố, nhưng thời đại các con bây giờ đã khác, khi tìm việc hai bên lựa chọn nhau, tội gì con phải chuốc khổ vào thân, lại để mình rơi vào hoàn cảnh một chốn đôi nơi.”

“Con có thể đến chỗ anh ấy tìm việc mà.”

Bố mẹ đều kiên quyết phản đối: “Đừng có ngớ ngẩn như thế! Nước chảy chỗ trũng, người lên chỗ cao, người ta đều phải cố gắng đổ về thành phố lớn, con đã ở thành phố lớn rồi mà sao còn cố tình chạy về nông thôn? Con mà về nông thôn thì con cái cũng bị liên lụy, chỉ có hộ khẩu nông thôn thôi.”

“Thế tức là bố mẹ không đồng ý chuyện của con và anh ấy ạ?”

“Bố mẹ không nói là không đồng ý, nếu con yêu nó thật lòng thì sao bố mẹ có thể phản đối chứ? Bố mẹ chỉ không tán thành việc con về huyện B, hai vợ chồng nếu phải một chốn đôi nơi thì vấn đề hộ khẩu cần ưu tiên nơi tốt hơn chứ không thể chọn nơi kém hơn. Con xem bố mẹ đây, nếu hồi ấy mẹ chuyển về chỗ bố thì dễ vô cùng, nhưng như thế tức là con và anh trai con vô cùng khốn đốn, đều mang hộ khẩu huyện. Bố và mẹ đã kiên trì một thời gian, không phải cuối cùng bố con cũng được điều chuyển từ huyện về thành phố đó sao?”

“Thế tức là bố mẹ đồng ý chuyện của bọn con ạ?”

“Bố mẹ chỉ đồng ý cho con tiếp tục qua lại với cậu ấy chứ chưa đồng ý chuyện khác. Con là con gái, tuyệt đối phải biết giữ mình, không thể sống chung trước khi cưới được.”

“Vì sao ạ?”

“Vì một khi em đã có mối quan hệ đó với nó thì có nghĩa rằng con đã chặn đứng đường lui của mình, muốn tìm người khác sẽ khó đấy.”

“Ý của bố mẹ là... cứ tiếp xúc với anh ấy, nếu anh ấy điều chuyển được công tác về thành phố D thì... tiếp tục yêu, nếu không chuyển được thì... chia tay với anh ấy ư?”

“Bố mẹ cũng chỉ vì muốn tốt cho con thôi.”

Cô không ngờ bố mẹ cô lại thực dụng như vậy, liền kể hết nội dung cuộc nói chuyện cho Vương Thế Vĩ nghe rồi bất bình nói: “Bọn mình đi thôi, về thành phố D ngay.”

Nhưng dường như anh không hề giận. “Về thành phố D làm gì? Chỉ cần hai cụ không phản đối chuyện bọn mình yêu nhau là được, chuyện sau này tính sau.”

“Nhưng kể cả bọn mình ở đây, họ cũng sẽ không ỉn... ở với nhau đâu.”

“Không ở với nhau thì thôi chứ sao!”

Thực ra cô không coi trọng chuyện có được ở một phòng với anh hay không, và cũng chẳng để tâm đến chuyện có cơ hội làm tình hay không. Điều khiến cô băn khoăn là nếu không có cơ hội làm chuyện đó, anh sẽ không muốn ở lại thành phố E với cô.

Nếu anh đã không có ý kiến gì về sự sắp đặt này thì cô lại càng không ý kiến.

Mấy hôm sau, anh trai cô đi công tác về. Giờ thì Vương Thế Vĩ đã tìm được cạ cứng, hai người say sưa bàn chuyện bóng đá, có vẻ như rất vui vẻ vì không được gặp nhau sớm hơn.

Từ trước đến nay anh trai cô luôn cưng em gái như trứng mỏng, trước đây trong đám bạn bè của anh cũng có người muốn tán tỉnh cô nhưng lần nào cũng bị anh trai cô chặn đứng ngay từ phút giây đầu tiên. “Thôi người đừng mơ mộng nữa, trước hết ở cửa của ta người còn chưa qua được.”

Lần nào xưa đũa xong kẻ có ý đồ tán tỉnh, anh đều báo công với cô: “Hôm nay thằng Tiền béo nói muốn cửa em, sao nó chẳng biết tự soi gương nhỉ, dạng như nó làm sao xứng được với em gái anh? Bị anh từ chối thẳng thừng luôn!”

Có lúc bố mẹ cô cũng cảm thấy anh trai cô quá khó tính, kén cá chọn canh như vậy khiến em gái chẳng lấy được chồng.

Nhưng anh trai cô lại khen Vương Thế Vĩ hết lời: “Thằng Thế Vĩ được đấy, xứng với em gái anh.”

Cô mừng lắm, càng cảm thấy Vương Thế Vĩ rất được.

Anh trai cô nói: “Đúng thời điểm giải bóng đá công nhân viên chức của thành phố E chuẩn bị tổ chức, Thế Vĩ có thể thay chân cậu Vương Đại Vĩ trong đội cơ quan bọn anh, tên cũng na ná, chỉ thay phần đệm là ok.”

Bố mẹ cô đều là dân lành, bèn lo lắng hỏi: “Các con cho Thế Vĩ thay chân như vậy sợ không ổn đâu.”

“Có gì mà không ổn? Thời buổi này ai chẳng giở trò nọ trò kia? Anh không tìm người đá thay thì anh tưởng đội khác cũng không kiếm người đá thay à?”

Vương Thế Vĩ chỉ cần có bóng để đá, không quan tâm đến chuyện thế chân hay không thế chân, phạm pháp hay không phạm pháp.

Ngày hôm sau, anh trai liền đưa cậu em rể tương lai đi đá bóng. Đá xong về nhà, hai ông đều khen ngợi hết lời, không những khen trình đá của nhau, em rể còn luôn miệng xuýt xoa về sân bóng của thành phố E: “Ngoài lần tham gia trận đấu vòng loại của đội tuyển số hai của tỉnh, em chưa bao giờ được đá trên sân bóng nghiêm túc lần nào, lần ấy em không phát huy được hết khả năng là do vấn đề sân bãi, trước đây toàn đá sân đất ở quê, tự nhiên chuyển sang đá sân cỏ nhân tạo thì thấy không quen.”

Anh trai cô an ủi: “Không sao đâu, tập mấy ngày sẽ quen thôi.”

Lần này thì Vương Thế Vĩ có việc để làm rồi, không tập bóng thì thi bóng, về đến nhà vẫn bàn chuyện đá bóng, gần như không có thời gian ở bên cô.

Cô theo anh ra sân mấy lần xem đá bóng, nhưng trời thì nắng, cô lại chẳng hiểu gì nhiều, đều bò về trước, sau đó chẳng theo ra nữa.

Chế độ đãi ngộ của đội bóng cơ quan không tồi, phát cho cả bộ quần áo, giày, tất, ngày nào tập bóng cũng bao ăn uống, còn phát cả “tiền bồi dưỡng”. Nếu phải thi đấu thì đãi ngộ còn tốt hơn, ngoài việc thường xuyên ra nhà hàng ăn uống một bữa linh đình, còn phát “tiền thi đấu”, ai đá vào quả nào còn có tiền thưởng. Cấp trên đã tuyên bố rồi, nếu đội tuyển cơ quan giành được chức vô địch trong giải công nhân viên chức của thành phố lần này, cầu thủ đá chính mỗi người được thưởng ba nghìn nhân dân tệ, cầu thủ dự bị được thưởng một nghìn năm trăm nhân dân tệ.

Trước món tiền thưởng hậu hĩnh, chắc chắn phải có dũng sĩ. Vương Thế Vĩ vốn là người ham đá bóng, lần này lại có món tiền thưởng khổng lồ làm mồi dụ, đá càng hăng say hơn, ngay cả chuyện kia cũng không có thời gian quan tâm nữa, lúc nào anh cũng thanh minh với cô rằng: “Sorry em, ngày mai thi đấu, hôm nay phải giữ sức.”

Cứ như là cô ham trò đó lắm!

Đội cơ quan liên tiếp vượt qua năm, bảy cửa ải, cuối cùng lọt vào trận chung kết.

Hôm diễn ra trận chung kết, anh trai cô động viên cả nhà đi xem thi đấu cổ vũ: “Đây là lần đầu tiên đội cơ quan con được vào chung kết. Nhà mình có hai cầu thủ chủ lực nên buộc phải có trách nhiệm ra sân cổ vũ.”

Và thế là cô cũng phải đi.

Trận chung kết diễn ra vào buổi tối dưới ánh đèn cao áp của sân bóng, trời không phải là quá nóng, cô và người nhà đội cơ quan rất vinh hạnh được ngồi ở ghế hạng A là hàng ghế thứ ba, rất gần sân, khi cầu thủ ném bóng ở biên, mồ hôi có thể bắn cả vào người họ.

Cô phát hiện ra rằng fan bóng đá ở thành phố E quả là không ít, mười mấy hàng ghế xi măng dài trên khán đài gần như đều ngồi kín, rất nhiều người mang theo quạt hoặc khăn mùi soa cùng khăn khoáng, tựa như đội ngũ tập thể dục nhịp điệu đông đảo, cũng khá đẹp mắt.

Khi các cầu thủ vào sân, cô nhìn thấy anh Vương Đẹp Trai của cô đứng ở trong đội cơ quan, mặc áo vàng, trước ngực và sau lưng đều có số “6” rất to. Đối thủ của đội cơ quan là đội công nghiệp nhẹ, mặc áo màu xanh lam, cầu thủ hai đội đều đi giày trắng, tất trắng, nhìn từ xa trông như những đôi boot trắng, rất lãng tử.

Khổng Tiệp – chị dâu tương lai của cô là fan hâm mộ bóng đá đích thực, nghe nói chỉ cần đó là trận đấu có anh trai cô đá, chị đều xem hết. Trên đấu vừa mới bắt đầu, Khổng Tiệp đã liên tục đứng lên ngồi xuống, hai tay khum lại thành loa hô lớn: “Đội cơ quan, cố lên!”, “Vương Bản, cố lên!”

Cô cũng muốn đứng dậy cổ vũ cho Vương Thế Vĩ, nhưng cứ cảm thấy ngại ngại, hơn nữa lại sợ ngộ nhỡ hô nhầm thì làm lộ tẩy chuyện đá thể chân.

Cầu thủ mạo sanh “Vương Đại Vĩ” trên sân thực sự quá đẹp trai, tựa như chú tuần mã tung hoành ngang dọc trên sân, áo gần như đã ướt sũng, lần nào có người phát bóng, cô đều nhìn thấy anh khom lưng đứng ở đó. Nhưng chỉ cần bóng được tung vào sân, anh lại như chú tuần mã lao đi không biết mệt mỏi.

Chẳng mấy chốc cô đã phát hiện ra đội công nghiệp nhẹ coi “Vương Đại Vĩ” như một cái gai trong mắt, luôn có người muốn đốn ngã anh, một người xô không ngã, mấy người cùng xô, bị phạt thẻ đỏ cũng không sợ. Mấy lần đã đốn ngã anh rồi, cả sân bóng đột nhiên im lặng như tờ, kèn trống không inh ỏi nữa, khán giả cũng không reo hò nữa.

Cô tưởng anh đã bị thương hoặc chết rồi, sợ bấn tẩn tay chân, định lao vào sân, nhưng nhìn thấy anh lại bò dậy, xoay cổ, xoay chân, vươn vai một lúc, dường như đang kiểm tra xem có bộ phận nào bất thường không rồi lại tiếp tục lao lên la lối, khiến sống mũi cô thấy cay cay.

“Số 6” được réo tên liên hồi giữa tiếng kèn, dường như nhất cửa nhất động của anh đều có ý nghĩa chiến lược.

Một số khán giả cũng hô lớn theo nhịp: “Số 6, cố lên! Số 6, cố lên!”

Lúc trận đấu chuẩn bị kết thúc, anh không phụ lòng mong mỏi của đội nhà, đá vào một quả duy nhất của cả trận đấu.

Sân bóng như muốn nổ tung.

Tất cả khán giả đều đứng dậy, người hò reo, kẻ chửi rủa.

Chỉ có cô lặng lẽ ngồi ở đó mà nước mắt lăn dài.

19. Chương 19

Tối hôm đó, tất cả các cầu thủ trong đội cơ quan và người nhà có mặt ở sân đều được mời ra nhà hàng uống rượu ăn mừng chiến thắng. Các cầu thủ ngồi đủ hai bàn, người nhà ba bàn, vợ và người yêu cầu thủ ngồi với nhau, còn các bậc bề trên như bố mẹ thì ngồi một bàn.

Vương Quân không quen các chị kia nên vội ngồi với chị dâu tương lai Khổng Tiệp.

Trong bữa ăn, mọi người đều bàn tán sôi nổi chuyện bóng đá, cô không hiểu lắm, nghe hồi lâu mới vỡ ra được vài điều: Nếu số 6 không ghi được một bàn thì số trận thắng thua của đội cơ quan và đội công nghiệp nhẹ là như nhau, như thế sẽ phải dựa vào tỉ số bàn thua để quyết định thứ hạng, nếu tính như vậy thì đội công nghiệp nhẹ sẽ giành được chức vô địch.

Chính vì thế, cú ghi bàn của số 6 có vai trò vô cùng quan trọng.

Mọi người đều đang khen ngợi số 6 nhưng số 6 lại rất khiêm tốn: “Bóng đá là môn thể thao tập thể, chẳng qua đúng lúc tôi đứng ở vị trí đó. Nếu các cậu không chuyền bóng cho tôi thì sao tôi có bóng đưa vào lưới được?”

Câu trả lời này quá thu phục lòng người, tiếng tấm tắc khen ngợi lại vang lên:

“Đúng là người có hiểu biết có khác!”

“Đó gọi là phong độ của ngôi sao!”

“Thấy chưa? Càng là người giỏi lại càng khiêm tốn.”

“Nào nào, mời công thần của chúng ta một ly nữa!”

Cô sợ anh bị mọi người chuốc say, liền chạy đến nhắc: “Anh uống ít thôi, không lại say đấy!”

Các cầu thủ liền xúm vào trêu: “Wow, chị Sáu quan tâm quá!”

“Công dạy dỗ của chị Sáu đấy!”

“Yên tâm, tụi này sẽ không chuốc say anh Sáu đâu!”

“Chuốc say cũng không sao, ngày mai không phải thi thố gì nữa.”

Cô đỏ mặt quay về chỗ ngồi của mình, nghe thấy có chị hỏi cô: “Nhà em có hai cầu thủ, anh nào đá giỏi hơn?”

Cô không biết đáp ra sao, chị dâu tương lai của cô liền trả lời thay với vẻ rất am hiểu: “Hai anh em, một người là tiền đạo, một người là hậu vệ, làm sao mang ra so sánh được?”

“Cầu thủ nào quan trọng hơn?”

“Đều quan trọng, không thiếu ai được! Chị không nghe cậu Sáu nói à? Bóng đá là môn thể thao tập thể...”

Và thế là các chị lại bàn tán sôi nổi về chuyện tiền đạo, hậu vệ.

Cô lập tức quyết định mình cũng phải học một số kiến thức về bóng đá, nếu không thật chẳng xứng đôi với “anh Sáu” chút nào.

Phó thị trưởng phụ trách mảng thể thao của thành phố cũng giá lâm, còn ngồi bên cạnh “anh Sáu” vừa ăn vừa chuyện trò.

Một lát sau, phó thị trưởng đột nhiên đến bên cạnh cô, cười tủm tỉm và nói: “Tôi bảo cậu Vương chuyển công tác đến thành phố E của ta, cậu ấy nói không quyết định được, bảo tôi sang hỏi cô.”

Cô không ngờ anh lại nể mặt cô như vậy, bất giác nhìn về phía anh bằng ánh mắt cảm kích, thấy anh ra hiệu cho cô, kiểu như “em cứ xem tình hình xem thế nào” hoặc “em trả lời đại đi” gì đó.

Cô liền nói với phó thị trưởng: “Anh ấy ký hợp đồng ba năm với nhà trường ạ!”

“Vậy hả? Còn mấy năm nữa?”

“Dạ, hai năm ạ!”

“Nếu chuyển trước thì sao?”

“Thì bị phạt ạ!”

Phó thị trưởng liền thở phào nói: “Chỉ phạt thôi hả? Thế thì không sao, bên này chúng tôi có thể nộp phạt cho cậu ấy.”

“Phạt nhiều lắm ạ!”

“Phạt bao nhiêu?”

“Năm mươi nghìn tệ.”

“Năm mươi nghìn tệ thì ăn thua gì? Lần này số tiền thưởng chúng tôi thưởng cho các cầu thủ đâu chỉ mỗi năm mươi nghìn.”

Nghe thấy hai từ “tiền thưởng”, các chị em đều hoan hô. “Wow, có tiền thưởng thật không ạ? Em cứ tưởng ông xã nhà em sợ em không cho đi đá bóng nên bịa ra cái đó để lừa em cơ!”

“Phó thị trưởng, bác cũng phải thưởng cho chúng em chứ, nếu chúng em không gánh hết việc nhà thì làm sao các anh ấy đi đá bóng được ạ?”

Vị phó thị trưởng này vừa nhìn đã biết là người thích hứa suông, liền cười lớn hứa hẹn: “Được, được, thưởng cho các chị em nữa.”

“Thưởng bao nhiêu ạ?”

“Phó thị trưởng nói là phải làm đó nhé!”

Vị phó thị trưởng lại cười lớn, nói: “Tôi thưởng cho các cầu thủ, các cậu ấy nộp lại cho các vị, thế tức là tôi thưởng cho các vị còn gì?”

Các chị em lại bắt đầu biểu tình: “Wow, phó thị trưởng khéo nói quá!”

“Bác phải nói con số cụ thể chứ, nếu không làm sao em biết anh nhà em có nộp đủ hay không.”

“Làm sao nộp hết được? Cũng phải để lại mấy đồng để tiêu chứ?”

“Chỉ có số mình là khổ, tiền chưa đến tay, bố mẹ anh ấy đã thò tay rồi.”

Phó thị trưởng vẫn đang chờ đợi câu trả lời của cô. “Thế nào? Bảo cậu ấy chuyển đến thành phố E ta chứ?”

“Dạ, để em bàn với anh ấy thêm ạ!”

“Được, cô cứ bàn với cậu ấy đi. Thành phố E chúng ta cũng rất chào đón cô, sau khi tốt nghiệp, cô có thể về trường đại học của thành phố E giảng dạy.”

“Dạ vâng, cảm ơn phó thị trưởng ạ!”

Sau khi phó thị trưởng đi rồi, chị dâu cô liền hỏi: “Ông ấy bảo Thế Vĩ chuyển đến thành phố E à?”

“Vâng.”

“Thế thì bảo cậu ấy chuyển về đi! Cơ quan trực thuộc thành phố mình có chế độ phúc lợi tốt lắm.”

“Nhưng... em vẫn đang học ở thành phố D.”

“Ừ... đúng là hai thành phố cách xa nhau quá, mỗi lần đi lại mất rất nhiều thời gian, thôi đợi em tốt nghiệp rồi chuyển về thành phố E sau cũng được.”

“Bố mẹ em đều không muốn em quay về đây.”

“Thật hả? Có con gái rệu mà không muốn ở gần ư?”

“Thành phố D là tỉnh hội, ở lại đó dĩ nhiên là ổn rồi, nhưng Thế Vĩ thì biết giải quyết ra sao?”

“Không biết, đến lúc đó rồi tính vậy.”

Chị dâu cô tỏ ra sốt ruột. “Hái đứa không có sự tính toán lâu dài à? Thế về kinh tế... không loạn à?”

“Kinh tế gì ạ?”

“Ví dụ lần này cậu ta có tiền thưởng, có đưa cho em không?”

“Em... không biết.”

Chị dâu liền tự hào khoe: “Anh trai em có tiền gì đều đưa hết cho chị.”

“Thế ạ? Bố mẹ biết không ạ?”

“Dĩ nhiên là biết chứ! Nhưng chị cũng không tiêu xài lung tung, chị chỉ chi cho anh ấy tiền sinh hoạt hằng tháng, còn lại tiết kiệm lo nhà cửa, tổ chức đám cưới. Đàn ông tiêu hoang lắm, nếu em không quản chặt, họ chẳng để dành được xu nào đâu. Bình thường Thế Vĩ có đưa tiền lương cho em quản lý không?”

“Ồ... lương của anh ấy chẳng đáng bao nhiêu, còn chẳng đủ tiêu.”

“Thế sao được? Càng không đáng bao nhiêu càng phải tiết kiệm sớm, nếu không sau này bọn em lấy đâu ra tiền mua nhà, sắm sửa đồ dùng trong nhà và tổ chức đám cưới?”

Cô chưa bao giờ nghĩ đến những vấn đề này, và cũng không muốn nghĩ đến, liền vội chuyển sang chủ đề khác: “Anh em suốt ngày đá bóng, chị có thấy... bực không?”

“Không, chị cũng thích xem anh ấy đá bóng mà.”

“Trận nào cũng xem à?”

“Thi đấu thì trận nào cũng xem, còn bình thường tập thì thỉnh thoảng mới xem. Đàn ông mà, kiểu gì cũng phải có chút sở thích cá nhân, đá bóng vẫn còn hơn là cờ bạc, cá độ.”

“Vâng, chị cũng thoáng thật đấy, chỉ sợ sau này lấy nhau, có con rồi, một mình chị làm không hết việc thôi.”

“Việc gì chị phải làm một mình?”

“Nhưng anh em còn bận đá bóng mà.”

“Anh cô đá bóng nhưng bố mẹ cô có đá bóng đâu? Chị không biết nhờ bố mẹ cô trông con, nấu cơm hộ bọn chị sao?”

Cô biết chắc chắn bố mẹ sẽ trông con, nấu cơm hộ anh chị, hai ông bà đã nhắc nhở chuyện này từ lâu rồi.

Chị dâu hỏi tiếp: “Thế bố mẹ chồng em ở đâu?”

“Đều ở quê cả.”

“Wow, nếu em không nói thì chị cũng chẳng phát hiện ra, thế thì em đừng kỳ vọng bố mẹ chồng em trông con, nấu cơm cho em.”

“Vì sao ạ?”

“Kiểu sống của người nhà quê thì làm sao em yên tâm nhờ họ trông con, nấu cơm cho em được? Hơn nữa nếu họ ở cùng với bọn em, bọn em có nuôi nổi không?”

Chuyện này cô cũng chưa bao giờ nghĩ đến.

Chị dâu liền an ủi: “Không sao, em còn đang học, mấy năm nữa mới phải sinh con cơ mà, đợi đến khi em có con, chắc chắn con trai chị đã đi mẫu giáo rồi, bố mẹ có thể trông con đỡ dần bọn em.”

“Con trai chị hả? Đâu ạ?”

“Đã đẻ đâu! Nhưng mấy chị em trong đội bóng đều đã bàn hết rồi, nhất định phải đẻ con trai, từ nhỏ đã dạy bọn nhỏ đá bóng, đến khi lớn lại có thể lập thành một đội!”

“Nhưng làm sao các chị có thể chắc chắn là đẻ con trai?”

“Bọn chị có bí kiếp gia truyền, đến lúc đó cho em một bản, em cũng đẻ con trai, sau này bọn mình cùng đi xem con trai đá bóng.”

Cô cảm thấy đối với chị dâu tương lai của cô, cuốn sách cuộc sống đã được mở ra hoàn toàn, tổng cộng gồm mấy chương, mỗi chương viết những gì, đều rất rõ ràng mạch lạc, thậm chí có thể nói cuốn sách cuộc sống của chị do chính tay chị chấp bút, mọi thứ đều xảy ra theo đúng các chương mà chị đã viết. Trong khi mấy cuốn sách cuộc sống của cô còn chưa được mở ra, tổng cộng có mấy chương cô còn chưa biết, nói gì đến nội dung cụ thể bên trong. Cô liền tự an ủi mình: Không biết cũng chẳng sao, biết đâu lại có điều bất ngờ trong đó.

Bữa tiệc ăn mừng đến nửa đêm mới kết thúc, khi họ về đến nhà đã sang sáng ngày hôm sau. Anh trai quay về phòng ở đơn vị, bố mẹ vừa về đến nhà liền ngủ ngay. Cô rất phấn chấn, không ngủ được, bèn rón rén mò sang phòng anh ở, chốt cửa rồi dò dẫm vào phòng Vương Thế Vĩ.

Anh tỉnh giấc, hỏi: “Sao em lại sang đây? Không sợ bố mẹ em phát hiện rồi đánh gãy chân em à?”

“Không đâu.”

“Không phát hiện ra hay không đánh gãy chân em?”

“Cả hai.”

Anh nũng nịu nói: “Hôm nay anh mệt quá.”

Cô sợ anh lại hiểu lầm cô đến để làm “chuyện nghiêm túc”, vội thanh minh ngay: “Em đến để xem vết thương của anh thế nào.”

“Cạch” – anh bật đèn lên ngay, nói với giọng rất thoải mái: “Cứ xem đi.”

Thấy anh nằm trần như nhộng ở đó, cô cuống quýt nói: “Sao anh không mặc gì? Không sợ người khác nhìn thấy à?”

“Ngoài em ra, còn ai mò vào đây nữa?”

Cô nghĩ cũng thấy phải, mới yên tâm hơn một chút và bắt đầu kiểm tra người anh, phát hiện thấy bắp anh chân anh tím bầm, liền xót xa nói: “Bị đồn như thế này mà đám kia không chịu trách nhiệm gì hả?”

“Chịu trách nhiệm gì? Đều là va chạm hợp lý mà.”

“Đồn ngã anh như thế mà còn hợp lý?”

“Cứ không hợp lý thì bị đuổi ra khỏi sân đó thôi.”

“Đuổi ra khỏi sân là xong sao? Bắt bọn họ đền tiền thuốc men chứ!”

“Làm gì có tiền thuốc men nào? Anh cũng chẳng bao giờ đi khám bệnh vì mấy vết xước vặt vãnh này.”

Cô liền thanh: “Vì đội cơ quan mà anh... liều mạng quá!”

“Anh đâu có liều mạng vì đội cơ quan.”

“Thế thì vì ai? Vì anh trai em à?”

“Không.”

“Vì khoản tiền thưởng ư?”

“Tiền thưởng? Anh còn chưa buồn nghĩ đến, anh đâu phải là người của đội cơ quan, đá thay cho người khác, còn chưa biết tiền thưởng có được phát cho anh hay không nữa là.”

Cô nghĩ thế thì chắc chắn là anh liều mạng vì cô, mặc dù không đoán ra được mối liên hệ giữa hai vấn đề này, nhưng anh đã loại trừ mấy khả năng kia, thế thì chỉ có thể là vì cô thôi. Cô muốn nghe chính anh nói ra điều này, bèn hỏi: “Thế rốt cuộc là vì ai?”

“Chẳng vì ai cả?”

“Vậy hả?”

“Người ham đá bóng đã vào sân là chỉ muốn ghi được bàn, chẳng quan tâm đến chuyện liều mạng vì ai.” Anh liền giục cô: “Em cởi quần áo ra đi.”

“Cởi ra làm gì?”

“Trị vết thương cho anh.”

“Trị vết thương?”

“Em chưa bao giờ đọc tiểu thuyết kiếm hiệp à? Đàn ông bị thương, đàn bà phải cởi hết quần áo ra chữa trị vết thương cho anh ta. Thôi, cởi mau lên.”

Cô đưa tay tắt đèn, liền bị anh ngăn lại. “Cứ để đèn mà cởi, anh chưa bao giờ nhìn em cởi quần áo cả.”

Cô cúi đầu chậm rãi cởi núc áo ra.

Anh hỏi: “Em đã bao giờ nghe nói đến chuyện người đẹp thoát y chưa?”

“Em chưa.”

“Quê anh có một loại cây, ra quả như quả ô liu nhỏ vậy, nhưng ngoài vỏ có rất nhiều gai, rơi vào đầu hay quần áo rất khó gỡ ra. Hồi nhỏ bọn anh rất thích nhét loại quả này vào quần áo con gái qua cổ áo đằng sau, làm bọn họ rất ngứa, nhưng lại không lấy ra được, đành phải cởi áo ra mới gỡ được, thế nên trớ trêu được gọi là “người đẹp thoát y”.”

“Anh hư đồn như vậy sao?”

Cô cởi quần áo ngủ ra, chỉ còn lại bộ đồ lót, không chịu cởi tiếp.

Anh cũng không miễn cưỡng, liền gọi: “Lại đây!”

Cô bước đến bên giường, anh liền kéo ngay cô lên, vừa cởi áo con, quần chíp cho cô, vừa nói: “Để hôm nào anh nhét mấy quả người đẹp thoát y vào bộ này của em xem em có cởi hay không.”

Chỉ mấy động tác là anh đã cởi hết quần áo của cô ra rồi đưa tay xuống dưới lần mò.

Cô hỏi: “Anh chẳng bảo mệt lắm còn gì?”

“Anh mệt nhưng nó không mệt.” Anh vuốt ve cô một lát rồi chỉ đạo: “Nào, ngồi lên đi.”

Cô ngượng ngịu nằm đè lên anh.

“Nằm thế đâu có được?” Anh lay cô, nhưng thấy cô mềm oặt nằm sát xuống ngực anh, không thể dựng được dậy, đành phải tự ra tay, mò mẫm ở dưới hồi lâu vẫn không thành công, cuối cùng đành than thở: “Haizz, đáng lẽ em phải đi làm thủ môn mới đúng.”

“Tại sao?”

“Ngay cả anh còn không tấn công nổi khung thành của em, chắc chắn kinh khủng!”

Cô không thích nghe câu đó lắm, nhưng cũng không nói gì.

Anh lật cô xuống dưới và thử lại lần nữa, cuối cùng đã thành công , liền nói với giọng rất đắc ý: “Hê hê, tuyệt chiêu của lão Vương, áp sát khung thành, phá lưới!”

Cô cũng không thích nghe câu này.

Anh chỉ dùng mấy nhịp là kết thúc cuộc chiến, rồi nói với vẻ nửa tiếc rẻ, nửa đắc ý: “Giống hệt trận chung kết hôm nay, vừa ghi bàn vào lưới đã hết giờ. Sorry nhé, hôm nay anh thực sự là mệt quá!”

“Sao anh suốt ngày nói sorry vậy!”

“Vì không cho em lên đỉnh được mà.”

“Em có bắt anh... cái đó đâu.”

“Bắt cái nào? Lên đỉnh hả?” Anh cười ranh mãnh, nói: “Ngay từ “lên đỉnh” em còn không dám nói hả? Anh còn muốn nghe em nói vậy nữa.”

“Sao lại muốn nghe em nói vậy?”

“Nghe vui vui thôi.”

“Còn lâu em mới nói vậy.”

“Đó là do anh chưa cho em lên chín tầng mây thôi. Em cứ đợi đó, rồi sẽ có một ngày anh chơi cho em phải xỏ ra những lời bày bạ nhất.”

Nghe thấy từ “chơi” này, cô phẩm cảm tới mức không muốn nói gì thêm nữa.

20. Chương 20

Sau khi từ thành phố E trở về thành phố D, Vương Quân lại bắt đầu tắt bật ngược xuôi giữa thành phố D và huyện B.

Chị cả liền nhắc: “Sao người cứ phải đi đi về về suốt như thế? Bạn Vương Đẹp Trai của người không chịu hoạt động gì à?”

“Ông ấy đến người lại phải đi chỗ khác, thấy áy náy lắm.”

“Không sao, cưới tuần ta cũng mấy khi ở phòng đâu.”

“Vậy hả? Sao ta không biết nhỉ?”

“Cứ đến cuối tuần người lại mất hút còn đâu...”

Cô ngại ngùng nói: “Tuần nào ông ấy cũng bắt ta phải đến.”

“Thế thì bao nhiêu tiền đường sá cho đủ? Khoản tiền còm của người hằng tháng e rằng chẳng đủ tiền đi lại.”

“Lần trước ông ấy cho ta năm trăm tệ, để dành đi xe cũng được kha khá.”

“Người bảo là được thưởng ba nghìn tệ cơ mà. Sao chỉ đưa người có năm trăm?”

“Ông ấy đưa cho Vương Đại Vĩ một nghìn năm trăm tệ, biếu bố mẹ ta năm trăm tệ, bố mẹ ông ấy năm trăm tệ, số còn lại đưa hết cho ta.”

“Vương Đại Vĩ là tổ tông của ông ấy hay sao mà cho Vương Đại Vĩ nhiều thế?”

“Vương Đại Vĩ là người mà ông ấy đá thay, ông ấy bảo nếu ông ấy không chiếm chỗ của người ta thì người ta làm cầu thủ dự bị cũng được thưởng một nghìn năm trăm tệ.”

Chị cả rất bình tĩnh: “Nếu theo lý đó thì tiền thưởng của cả đội bọn họ phải trả cho anh bạn Vương Đẹp Trai của người, nếu không có hấn ta vào đá thì bọn họ giành được chức vô địch à?”

“Cũng không nói như vậy được, bóng đá là môn thể thao tập thể.”

“Môn thể thao tập thể gì đi nữa thì việc đội tuyển đó trước kia chưa bao giờ giành được chức vô địch là sự thật, điều này chứng tỏ lần này đoạt cúp là do công lao của Vương Đẹp Trai.”

“Ồ...”

“Thôi, cho thì đã cho rồi, cũng chẳng đòi lại được, nhưng người phải bảo hấn sau này chú ý chút, tiêu hoang như thế thì sau này đào đâu ra?” Chị cả nói với vẻ đầy ngưỡng mộ: “Không ngờ đá bóng lại kiếm được nhiều tiền như vậy, làm ta cũng muốn học đá bóng rồi đây này. Sao người không cho hấn chuyển công tác về thành phố E đá bóng? Có thể kiếm thêm kha khá đấy.”

“Không phải ta không cho ông ấy chuyển, mà do ông ấy không thích.”

“Hấn thích đá bóng như vậy mà không thích chuyển à?”

“Ông ấy bảo thành phố E cách đây xa quá, nếu ông ấy về thành phố E thì một tháng bọn ta chẳng gặp nhau được một lần.”

Chị cả liền cười khúc khích. “Xem ra sút cầu môn vẫn không thú bằng sút người nhỉ?”

Cô không thích nghe chị cả dùng những ngôn từ bậy bạ đó, bèn vội vàng lãng sang chuyện khác. “Cuối tuần người không ở phòng thì đi đâu?”

“Dĩ nhiên là sang chỗ ông Mục rồi, chẳng lẽ lại vào thư viện dùi mài kinh sử?”

“Ban ngày ban mặt... nhà người ngang nhiên lượn lờ tới nhà ông Mục? Không sợ vợ ông ấy bắt quả tang à?”

“Hơ hơ, vợ lão ấy có ở đó đâu mà bắt quả tang?”

“Để hàng xóm láng giềng nhìn thấy cũng không hay mà.”

“Hiện tại không phải sợ nữa, lão Mục được tự do rồi.”

“Ông ấy ly hôn rồi hả?”

“Ly hôn rồi!”

“Sao nhanh thế?”

“Còn nhanh à? Người đứng là đứng xa bờ xem cháy, còn bão gió không to!”

Cô liền than: “Toàn lợi hại thật đấy, đơn ly hôn vừa đưa, không ly hôn cũng phải ly hôn.”

“Có phải công lao của tòa đâu? Ta phải đích thân ra tay mới thành đấy.”

“Người đích thân ra tay? Ra tay ở đâu?”

“Ra tay tìm vợ ông ấy, còn ra tay ở đâu nữa?”

Cô lập tức liên tưởng đến cảnh tượng hai người đàn bà túm tóc, xé nhau quần thảo dưới đất, lập tức mắt tròn mắt dẹt hỏi: “Người... đi tìm vợ ông ấy gây chuyện hả?”

“Còn lâu ta mới đi tìm bà ấy gây chuyện, ta mà gây chuyện thì chứng tỏ ta là đứa vô lý. Lão Mục càng cảm thấy vợ lão ấy đáng thương. Trước đây ta đã từng nói với nhà người rồi, đàn ông lưu luyến nhất là mối tình đầu, thằng cha đó có đưa đơn ra tòa đâu, lão ấy lừa ta.”

“Thật hả? Vậy sao người lại... phát hiện ra?”

“Ta đi tìm vợ lão mới phát hiện ra điều đó.”

“Người to gan lớn mật thật đấy, còn dám đi tìm cả vợ ông ấy.”

“Ta cũng là bất đắc dĩ mới phải ra hạ sách này. Người thử nghĩ xem, bụng ta mỗi ngày một to, lão Mục lại chày cối không chịu ly hôn, ta biết làm thế nào? Nếu ta đi giải quyết cái thai thì lão ấy càng không chịu bỏ, thế thì mấy tháng vừa rồi ra chịu nhục cũng bằng không à?”

“Người nói những gì với vợ ông ấy?”

“Chẳng nói gì cả, ta chỉ bảo với bà ấy rằng chỉ trách ta trẻ người non dạ, mắc lừa lão ấy, hiện giờ ta đã có bầu với lão ấy, nếu không lấy lão ấy thì ta chẳng thể ở lại trường đại học D, bố mẹ ta cũng chẳng chứa chấp ta, ta chỉ còn con đường chết...”

Mắt cô cũng đỏ hoe. “Những điều người nói đúng cả, chẳng dối trá ở điểm nào...”

“Đúng là chẳng dối chút nào. Vợ lão ấy hỏi ta: “Cô có bầu thật ư? Có thật là con của ông Mục không?” Ta liền đưa kết quả chuẩn đoán cho bà ấy xem, còn đưa cả thư của lão Mục nữa...”

“Bà ấy tin hả?”

“Bằng chứng rành rành như thế, không tin sao được?”

“Thế bà ấy bảo sao?”

“Bà ấy khóc, nói: “Cô cũng đáng thương, chỉ trách gã họ Mục kia không có lương tâm, vì hấn ta mà tôi đã cãi nhau với cả bố mẹ mình, còn bỏ thai ba lần, hồi ấy muốn bỏ thai phải có giấy đăng ký kết hôn, bọn tôi không có, đành phải tìm một phòng khám chui để khám, kết quả là bị viêm nhiễm phần phụ, cấp tính chuyển sang mãn tính, không thể có con được nữa, mỗi lần sinh hoạt thì đau đớn, khổ sở. Vậy àm gã vô lương tâm, chỉ vì chuyện này mà đi tìm sinh viên cấp bốn cấp bịch, giờ làm bụng cô to thế này, gã vẫn còn giấu tôi, nếu cô không nói thì tôi cũng chẳng biết gì hết. Cô ạ, tốt nhất cô đừng có phá thai, đừng như tôi, tàn phá sức khỏe của mình, cuối cùng người xui xẻo là mình, đàn ông không vì thế mà thông cảm, chăm sóc ỉnh rồi sống với mình đến khi đầu bạc răng long đầu. Nhà lão ấy có ba chị em, mỗi lão ấy là con trai, cả nhà đều kỳ vọng lão ấy có con trai để nối dõi tông đường, cô đã mang trong mình giọt máu của lão ấy thì chắc chắn lão ấy phải lấy cô. Tôi biết lão ấy muốn bỏ tôi từ lâu rồi, hận tôi vì không đẻ được con, chỉ có điều lão ấy vẫn nể mặt tôi vì tôi đã nuôi lão ấy ăn học sáu, bảy năm trời, sợ mang tiếng là kẻ vong ân bội nghĩa mới kéo dài như thế.”

“Cuối cùng bà ấy đồng ý kết hôn hả?”

“Ừ, bà ấy là người viết đơn ly hôn, nói tiền tiết kiệm, đồ dùng trong nhà đều là của bà ấy, còn bắt lão Mục phải có trách nhiệm với bà ấy lúc về già vì bà ấy không có con, sau này không có ai chăm nom, đều do lão Mục gây ra.”

“Lão Mục ký tên vào tờ đơn đó rồi hả?”

“Ký rồi, không ký làm sao ly hôn được?”

“Thế có nghĩa là người và lão Mục phải có trách nhiệm với bà ấy lúc về già ư?” Thực ra cô cũng rất ái ngại trước hoàn cảnh của vợ ông Mục, chỉ có điều nếu đặt mình vào vị trí của người khác thì đồng nghĩa với việc bắt cô phải chăm sóc Tông Gia Anh lúc về già, tiền bạc là chuyện nhỏ, nhưng suốt đời phải dính dáng đến vợ cũ của chồng sẽ mệt mỏi biết bao!”

Chị cả vẫn là người nghĩ thoáng. “Haizz, đó là chuyện của thế kỷ nào rồi, ai mà biết lúc đó ta với lão Mục có còn sống với nhau hay không, tính xa như thế làm gì ệt đầu?”

“Đúng vậy.”

“Người không biết đó thôi, sau khi ký tên xong, lão Mục còn nổi cáu với ta một trận, nói ta hại lão, biến lão thành Trần Thế Mỹ vong ân bội nghĩa.”

Cô thấy tức thay cho chị cả. “Ông ấy thật chẳng quân tử chút nào, người cứ mặc kệ thôi!”

“Người tưởng ta thích đếm xỉa đến lão ấy lắm phỏng? Chẳng qua là vì thấy lão ấy còn một chút giá trị có thể lợi dụng nên mới không đá bay thôi. Đợi ta vắt kiệt số giá trị thặng dư rồi thì ...!”

“Người có định lấy ông ấy không?”

“Lấy, sao không lấy chứ? Không lấy làm sao ta được ở lại trường?” Chị cả ngừng một lát rồi nói: “Thực ra ta thấy thà người lấy ông Mục ở khoa mình còn hơn, còn được ở lại trường, yêu thằng cha Vương Thế Vĩ kia chẳng giải quyết được gì cả, không cần thận còn liên lụy đến người.”

Cô sững sốt hỏi: “Ta lấy ông Mục? Chẳng phải ông ấy là người yêu của Tông Gia Anh sao?”

“Thế thì có sao? Vương Thế Vĩ cũng đã từng yêu Tông Gia Anh còn gì?”

“Chuyện đó... khác nhau mà.”

“Có gì mà khác nhau? Đều là đàn ông, lên giường đều làm chuyện đó. Chẳng qua Vương Thế Vĩ trẻ trung hơn chút, đẹp trai hơn chút, nhưng đẹp trai có mài ra ăn được không? Nhìn nhiều rồi cũng thấy bình thường. Nói cho người biết nhé, năm xưa bố ta cũng đẹp trai ngồi ngồi, làm mẹ ta hồn xiêu phách lạc theo ông đến nơi gian khổ nhất, còn lập nghiệp ở đó nữa. Hừ, sự nghiệp đó có ra gì không? Báo hại ba anh em ta đều mang hộ khẩu vùng biên giới.”

“Thế bây giờ bố mẹ người...?”

“Bây giờ? Dĩ nhiên là vẫn ở nơi gian khổ nhất để cuộc đất rồi.”

“Ba anh em người thì sao?”

“Có mỗi ta thoát ly được, thế nên ta nhất định phải tìm cách trụ lại thành phố D này. Đợi trụ vững rồi, ta sẽ tìm cách đưa em gái ta về đây. Còn anh trai ta lấy vợ rồi, không hy vọng gì nữa.”

“Thế thì giới thiệu em gái người cho ông Mạc đi.”

“Hê hê, ta cũng muốn thế. Nhưng em gái ta không học đại học, ông Mạc chê.”

Lần sau đến huyện B, cô kể chuyện của chị cả cho Vương Thế Vĩ nghe, anh im lặng hồi lâu mới nói: “Thôi, từ giờ trở đi em đừng đến nữa, tìm cách kiếm một anh người yêu ở trường D đi, như thế giúp em ở lại trường dễ hơn. Nhưng đừng tìm gã họ Mạc đó, anh thấy thằng cha đó không đáng tin cậy đâu.”

Cô liền cuống lên: “Em kể cho anh nghe chuyện của chị cả để muốn nói rằng anh về trường D có chỗ ở, anh lại nghĩ đi đâu vậy?”

“Sau khi nghe xong chuyện của bạn em anh mới nghĩ như thế, đợt ở thành phố E anh đã nghĩ như vậy rồi.”

“Tại sao?”

“Vì bố mẹ em không muốn em có người yêu ở huyện B.”

“Họ đâu có nói như vậy!”

“Họ không nói thẳng ra nhưng ẩn ý là như thế, áp dụng biện pháp cho anh tiếp tục theo đuổi em để thăm dò tình hình, cho anh vài năm, nếu anh chuyển được công tác về thành phố D thì họ sẽ ủng hộ chuyện của bọn mình. Nếu không chuyển được thì họ không đồng ý.”

“Họ không đồng ý cũng chẳng giải quyết được gì! Em đồng ý thì sao nào?”

“Nhưng anh không muốn em vì anh mà phải mâu thuẫn với bố mẹ em.”

“Em chấp nhận!”

Anh liền nói với vẻ rất chín chắn: “Hiện tại dĩ nhiên là em chấp nhận, nhưng cuộc sống còn dài lắm, nhiều vất vả, mâu thuẫn lắm, em sẽ hối hận vì anh mà cãi nhau với bố mẹ, đến lúc đó, chỉ cần anh có một điểm nhỏ khiến em không vừa ý, em sẽ lòi chuyện này ra và nói rằng vì anh mà em phải hy sinh nhiều thế nào, anh có lỗi với em ở đâu ở đâu...”

“Ai bảo em sẽ như thế?”

“Em xem vợ chồng anh Lý nhà đối diện đấy, vài ba hôm lại cãi nhau ỏm tỏi, anh Lý thích đá bóng, cô vợ liền kể lể năm xưa cô ta phải hy sinh như thế nào cho anh ấy...”

“Chị ấy... hy sinh gì ạ?”

“Hy sinh cái gì, chẳng qua là năm xưa bố mẹ cô ta không đồng ý cho cô ta lấy anh Lý, muốn cô ta lấy thằng khác giàu có hơn thôi.”

Cô không biết năm xưa anh Lý yêu Tiểu Triệu như thế nào, chắc chắn không thể như hiện tại, nếu như hiện tại, chắc chắn Tiểu Triệu không đời nào phải cãi nhau với bố mẹ để lấy anh Lý. Nhưng cô tin rằng chắc

chấn Vương Thế Vĩ sẽ không giống anh ta, cho dù đầu óc giàu trí tưởng tượng đến đâu, cô cũng không thể nghĩ được rằng anh sẽ biến thành một người vô tâm như anh Lý.

Vương Thế Vĩ nói: “Thà là đau ngay còn hơn là để sau này, bây giờ cắt đứt, sau này đỡ phải cả đời sống trong mâu thuẫn.”

“Không đâu, em sẽ không mâu thuẫn với anh đâu.”

“Mâu thuẫn đâu phải em nói không xảy ra là không xảy ra.”

“Có phải anh... yêu người khác rồi không?”

Anh cười đau khổ. “Anh biết ngay là em nghĩ như vậy, mỗi lần định nói chuyện chia tay, anh chỉ lo em tưởng rằng anh yêu người khác. Yên tâm đi, kể cả anh có yêu người khác thì người ta cũng chẳng thêm để mất đến gã nghèo như anh đâu.”

“Có phải anh muốn nối lại tình xưa với Tông Gia Anh không?”

“Nói cái gì mà nói, cô ta chuẩn bị lấy chồng rồi.”

“Vậy hả, lấy ai vậy?”

“Dĩ nhiên là ông Mạc chứ ai.”

“Sao anh lại biết?”

“Cô ta cùng quê với anh, sao anh lại không biết?”

“Nhưng... chẳng lẽ chị cả không biết à?”

“Sao cô nàng đó lại không biết chứ?”

“Nếu chị cả biết ông Mạc chuẩn bị cưới Tông Gia Anh thì sao lại bảo em yêu ông ấy nhỉ?”

“Vì em hơn Tông Gia Anh trăm lần mà, nếu có người giới thiệu em cho lão ấy, lão ấy chẳng đá bay ngay Tông Gia Anh để yêu em à?”

“Em chẳng thích ông ấy tí nào, chỉ thích anh thôi.”

“Anh cũng chẳng thích hẳn ta tí nào, chỉ thích em thôi.” Anh nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng và nói: “Rất nhiều lần anh muốn bảo em là dừng đến nữa, nhưng cứ nghĩ đến việc nếu nói ra điều này, em sẽ không đến nữa là anh lại không muốn nói...”

“Anh không muốn để em đến thăm anh à?”

“Sao lại không muốn chứ?”

“Thế tại sao anh lại bảo em tìm anh nào đó ở trường D?”

“Anh cũng vì muốn tốt cho em mà.”

“Anh làm thế là vì muốn tốt cho em ư? Anh không biết như thế sẽ khiến em bị tổn thương thế nào à?”

“Anh cũng bị tổn thương lắm chứ!”

“Thế tại sao anh còn nói như vậy?”

“Anh muốn... em biết ơn anh suốt đời.”

“Biết ơn anh?”

“Đúng thế, bây giờ anh chủ động chia tay với em, em có thể tìm người ở trường đại học D, em cũng có thể ở lại trường, hai người đều ở lại trường làm việc, xây dựng một tổ ấm hạnh phúc, đến lúc đó, mỗi lần nhớ đến anh, em sẽ thấy vô cùng cảm kích.”

“Anh đừng có mơ hão nữa!” Cô đe dọa: “Nếu anh chia tay với em thì em sẽ tuyệt thực đến chết thì thôi.”

Anh nhìn cô, nét mặt lộ rõ vẻ không tin. “Em làm thế thật à?”

“Anh không biết em là người có thể vì tình yêu mà bất chấp tất cả à?”

Vương Thế Vĩ nhìn cô chăm chú hồi lâu, tựa như đang xác định có nên tin lời cô hay không. Cuối cùng, anh hạ quyết tâm, nói: “Thế anh không chia tay với em nữa nhé!”

“Ngay cả từ chia tay cũng không được nói, nếu không em sẽ tuyệt thực đến chết đấy.”

Anh liền bế bổng cô lên giường. “Được, anh không bao giờ nói em nữa. Em cũng không được nói từ này, nếu em nói, anh cũng sẽ tuyệt thực đến chết thôi.”

21. Chương 21

Gần đến lúc tốt nghiệp, chị cả đã lấy được thầy Mục, nhờ đó mà kiếm được một suất ở lại khoa làm giảng viên. Sau đó, chị cả mới quan tâm hỏi Vương Quân: “Vương Quỳnh Dao à, chuyện phân công công tác của nàng đã ổn thỏa chưa?”

“Đang bận viết luận văn, làm gì có thời gian nghĩ đến chuyện công việc? Nhà người thế nào rồi, luận văn viết xong chưa?”

“Ông Mục đang viết cho ta.”

“Chẳng ai sướng như người, bài tập có người làm hộ, luận văn cũng có người viết thay.”

“Hê hê, không có những cái đó thì dao ta lấy lão ấy?”

“Thôi để ông ấy ra bảo vệ luận văn luôn cho.”

“Thế thì lộ thiên cơ chết. Bảo vệ ta vẫn phải ra mặt, công việc đằng sau có thể để lão làm thay. Người thế nào, chưa đá động gì đến chuyện xin việc thật à?”

“Vội gì chứ?”

“Trời ạ, giờ đến nước nào rồi mà chưa đi xin việc? Người tưởng người là con gái hoàng đế... không lo chuyện lấy chồng ư?”

“Không phải là con gái hoàng đế, mà là ta không đòi hỏi quá cao, phân về huyện B dạy học là được rồi.”

“Nói vớ vẩn! Đường đường là một nghiên cứu sinh, tại sao có thể phân người về nơi chó ăn đá, gà ăn sỏi để dạy cấp ba chứ?”

Nói thật, cứ nghĩ đến chuyện suốt đời chôn chân ở huyện B, sống cuộc sống như Tiểu Triệu, trong lòng cô cũng cảm thấy rất sợ. Nhưng nghĩ đến chỉ có cách đó mới được ở bên Vương Thế Vĩ, cô lại cảm thấy rất vĩ đại, kiểu như “một túp lều tranh, hai trái tim vàng” vậy.

Chị cả liền nói: “Ta nghe ông Mục nói khoa muốn giữ người lại.”

“Vậy hà? Sao ông ấy lại biết?”

“Ông ấy nằm trong chi ủy mà, sao lại không biết chứ? Chỉ có điều ông ấy không thích nói với ta những chuyện này, sợ cái miệng toang toác của ta lại đi nói linh tinh ra ngoài.”

Chị cả liền gợi ý: “Người lưu luyến anh bạn Vương Đẹp Trai như thế thì cưới phất đi cho xong, nếu được ở lại trường, người có thể đề nghị với khoa chiếu cố quan hệ vợ chồng, chuyển công tác cho hẳn về thành phố D.”

Cô cảm thấy thực khó tin. “Có thể làm như vậy hả?”

“Sao lại không thể? Chẳng phải ta cũng được ở lại trường bằng con đường này đó sao?”

“Nhưng người là nghiên cứu sinh tốt nghiệp khoa mình chứ có phải là sinh viên tốt nghiệp đại học từ nơi khác chuyển đến đâu. Hơn nữa thầy Mục... công tác bao nhiêu năm ở khoa rồi. Ta là nghiên cứu sinh mới tốt nghiệp khóa này, chẳng có đóng góp gì cho khoa mà bắt khoa phải ưu tiên ư?”

“Người tưởng khoa toàn lũ ngốc à, người không đóng góp được gì cho khoa mà bọn họ chịu giữ người lại à? Khoa này ranh ma lắm, toàn giữ lại người giỏi thôi, bọn họ sao không biết nếu không giải quyết vấn đề một chốn đôi nơi cho giáo viên thì làm sao người ta có thể yên tâm cống hiến cho khoa được.”

Cô vẫn không tin khoa sẽ giữ cô lại.

Nhưng mấy ngày sau, bí thư Ông của khoa tìm cô nói chuyện: “Vương Quân à, lâu nay thầy luôn coi trọng khả năng của em. Việc em học nghiên cứu sinh thầy cũng tiến cử rất tích cực, là muốn sau khi tốt nghiệp, em ở lại làm giảng viên của khoa.”

Cô cảm động đến rớt nước mắt. “Khoa... tốt với em quá ạ!”

“Em có muốn ở lại khoa không?”

“Em muốn, rất muốn ạ, chỉ có điều...”

“Có gì khó khăn em cứ nêu ra, tổ chức sẽ tìm cách giúp em giải quyết.”

Cô lấy hết can đảm nói: “Em có người bạn trai đang làm ở huyện B, không biết khoa có thể...”

“Cậu ấy làm nghề gì?”

“Anh ấy đang dạy cấp ba, trước cũng tốt nghiệp khoa mình ạ!”

“Tốt nghiệp khoa mình hả? Ai vậy?”

“Vương... Thế Vĩ.”

“Ồ, hóa ra là cậu ấy hả? Thầy biết.” Bí thư Ông trầm tư một lát rồi nói: “Xét về lý, với tư cách là lãnh đạo của khoa, thầy không nên hỏi chuyện riêng tư của em, nhưng em đã ở khoa bảy, tám năm rồi, thầy được tận mắt chứng kiến sự trưởng thành của em, thầy chỉ muốn nói với em mấy câu trên cương vị của người đi trước, em đừng để ý. Cái cậu Vương Thế Vĩ này không phải là người xấu, cũng khá thông minh, nếu chịu khó học hành thì cũng có tài đấy, nhưng cậu ta mãi chơi, ham đá bóng, ảnh hưởng đến thành tích. Các thầy cô đều thấy tiếc thay cho cậu ấy...”

“Ý của thầy là...”

“Thầy không có ý gì khác, chỉ muốn nói với em những điều này để em hiểu rõ hơn, kéo sau này mới phát hiện ra lại hối hận.”

“Em biết anh ấy ham đá bóng...”

“Thực ra ham đá bóng cũng không phải điều xấu nhưng nếu ảnh hưởng đến việc học

hành...”

“Thầy nói rất đúng, em sẽ nhắc anh ấy chú ý.”

“Để thầy bàn với khoa một chút, đồng thời cũng liên lạc với trường cấp ba của trường mình, xem họ có thiếu giáo viên ở mảng này không.”

Cô kể hết cho chị cả nghe nội dung cuộc nói chuyện với thầy Ông, rồi nói với vẻ không vui : “Nghe khẩu khí của khoa thì dường như muốn chuyển công tác cho ông Vĩ về trường cấp ba nằm trong trường mình...”

“Không chuyển về trường cấp ba thì còn chuyển được đến đâu ? Hắn ta mới chỉ tốt nghiệp đại học, chẳng lẽ chuyển về khoa mình dạy đại học à ?”

“Nhưng mà...”

“Khoa mình như thế là đã quá tốt với nhà người rồi, vừa mới tốt nghiệp, cũng đã tổ chức đám cưới gì đâu, khoa đã sẵn lòng giải quyết vấn đề một chốn đôi nơi cho người rồi, nếu là ta, chắc chắn sẽ nhảy cẫng lên mà cảm ơn ấy chứ !”

“Ta chỉ sợ ông ấy không chịu.”

Quả nhiên Vương Thế Vĩ không chịu : “Về trường cấp ba của trường mình ? Đánh chết anh cũng chẳng thêm.”

“Tại sao ?”

“Em ở lại trường dạy đại học, anh về đó dạy cấp ba, em không sợ người ta cười, còn anh thì sợ !”

Quay về, cô vừa kể hết với chị cả, chị cả liền cười lớn. “Hơ hơ, may mà hắn không đi, nếu không thì có trò hay để xem đấy.”

“Trò gì cơ ?”

“Hắn đã quyết định không về trường cấp ba rồi đúng không ? Quyết định rồi thì ta mới nói : Con bé Tông Gia Anh đang dạy ở đó !”

“Gì cơ ? Tông Gia Anh đang dạy ở đó ? Sao nó lại được chuyển về đó nhỉ ?”

“Dĩ nhiên là do được ưu tiên quan hệ vợ chồng.”

“Cô nàng và ông Mạc... cưới nhau rồi à ?”

“Không cưới mà vào trường cấp ba dạy được à ?”

“Bố mẹ ông Mạc cũng đồng ý sao ?”

“Đồng ý cái con khỉ, đến giờ họ vẫn chưa đồng ý.”

“Đến giờ vẫn chưa đồng ý ? Sao bảo ông ấy có hiếu lắm cơ mà, thế cũng dám lấy Tông Gia Anh hả ?”

“Con bé đó lả lơi, bỏ bùa mê khiến lão Mạc chấp nhận làm đứa con bất hiếu...”

Cô vô cùng thắc mắc. “Ta thực sự không biết Tông Gia Anh lả lơi ở điểm nào.”

“Người là con gái, làm sao nhận ra được sự lả lơi của con gái ? Cái đó chỉ có đàn ông mới nhận ra.”

“Vậy hả ? Đàn ông nhận ra kiểu gì ?”

“Hơ hơ, việc này người phải hỏi anh Vương Đẹp Trai của người chứ !”

“Tại sao lại phải hỏi ông ấy ?”

“Vì ông ấy đã được lĩnh giáo... sự lả lơi đó mà.”

Cô lập tức hiểu ra chắc chắn cái gọi là “lả lơi” này có liên quan đến chuyện chăn gối. “Ý của người là bọn họ... từng sống thử hả ?”

“Sống thử hay không thì chẳng có gì liên quan, chỉ cần lên giường là biết liền à.”

“Nhưng ông ấy chưa bao giờ bảo... con bé đó bỏ bùa mê, chỉ nói...”

Cô định nói đúng câu của anh “nghiện nặng”, nhưng thực sự không thể thốt ra lời.

Chị cả liền cười lớn. “Thế tức là lả lơi rồi ! Đàn ông rất thích mẫu phụ nữ... phóng khoáng, sexy trên giường. Người không thấy các tác phẩm nổi tiếng của thế giới đều viết những kẻ hút hồn đàn ông đều là kỹ nữ à, tóm lại là càng dâm dăng càng tốt.”

“Lẽ nào gã đàn ông nào cũng thế ư ?”

“Trừ phi gã đó không phải là đàn ông.”

Nghe hồi lâu mà cô vẫn chưa giải tỏa được nỗi thắc mắc, xem ra cô cũng phải cố gắng để mình lả lơi hơn, nhưng chị cả nói rồi, lả lơi là vốn tự có, không thể học được.

Lần sau đến huyện B, không tìm được cô lại mang chuyện này ra hỏi anh : “Phụ nữ như thế nào mới gọi là lả lơi ?”

“Làm sao mà anh biết được ?”

“Chị cả nói Tông Gia Anh rất lả lơi, anh và cô ta... yêu nhau lâu như vậy, chắc chắn phải biết.”

“Chắc chị cả em nói chuyện... hách từ trong nôi (1) đó chứ ?”

“Tông Gia Anh bị hôi nách à ?”

(1): Phát âm của từ “lả lơi” khá giống với từ “hôi nách”.

“Anh không biết đó có phải là hôi nách không, tóm lại chỗ đó của cô ta có mùi rất nặng.”

Cô tặc lưỡi nói: “Anh còn ghé mũi vào đó để ngửi à?”

“Anh ghé vào đó làm gì?”

“Thế tại sao anh lại biết chỗ đó của cô ta có mùi rất nặng?”

“Sực hết cả lên mũi, muốn phát ngất, cần gì phải ghé sát vào ngửi.”

“Người khác có ngửi thấy không?”

“Cái đó làm sao anh biết được.”

Tự nhiên cô lại thấy lo lo. “Em có mùi gì khó chịu không?”

“Không.”

“Anh đừng giấu em.”

“Không có thật mà, sạch sẽ thơm tho, chẳng có mùi gì cả, chỉ thoang thoảng hương thơm của da thịt thôi.”

Cô vui lắm, rất thích cụm từ “thoang thoảng hương thơm của da thịt” này, có lẽ đây là cụm từ đầy chất thơ nhất mà anh từng sử dụng.

Tuy nhiên đến khi cô kể chuyện này với chị cả, chị cả lại có cách giải thích hoàn toàn khác: “Người chẳng hiểu gì cả, thứ mùi rất nặng đó của Tông Gia Anh thể hiện sự lả lơi, quyến rũ đàn ông nhất đấy!”

“Làm gì có, ông ấy bảo lần nào cũng sức hết cả lên mũi, muốn phát ngất.”

“Dĩ nhiên hẳn phải nói như vậy với người rồi, sợ người không vui mà. Hoặc là bản thân hẳn cũng không hiểu, nhưng cơ thể hẳn lại hiểu. Thứ mùi đó là một loại hóc môn tình dục, chỉ có người phụ nữ nào nhu cầu về chuyện đó lớn mới có, có thể kích thích ham muốn của đàn ông, khiến đàn ông không thể chịu nổi. Người xem anh chàng Vương Đẹp Trai chẳng như thế còn gì? Rõ ràng biết con bé Tông Gia Anh đó xôi thịt, lại còn bảo mùi đó sức mũi, người chỉ muốn phát ngất, thế sao còn yêu nó lâu như vậy?”

Đầu óc cô rối bời.

Chị cả lại nói tiếp: “Còn kiểu “thoang thoảng hương thơm của da thịt” như người, đàn ông thích thì có thích, nhưng không phải là kiểu thích đó. Như ôm người có thể ngủ ngon hơn, nhưng không thể khiến đàn ông nhiệt huyết cuộn trào.”

“Nhưng lần nào bọn ta gặp nhau, ông ấy đều làm... chuyện đó.”

“Đó là ham muốn trong kế hoạch của ông ấy, trẻ trung, dĩ nhiên là phải có nhu cầu rồi, mấy ngày không làm, ôm con lợn sề cũng muốn làm. Nhưng về lả lơi của Tông Gia Anh có thể kích thích ham muốn ngoài kế hoạch của đàn ông, một gã tuổi trung niên như lão Mạc còn cảm thấy rạng rỡ sức xuân nữa là.”

Cô tự cảm thấy mình thật kém cỏi, chỉ muốn tìm một chỗ dựa. “Thế còn người thì sao?”

“Ta? Ta cũng giống như người, cũng không lả lơi được.”

Tự nhiên cô cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều. “Thế tại sao ông Mạc...”

“Không có năng khiếu thì phải ráng học hỏi thôi, ta không tiết ra được mùi lả lơi thì ta có thể giả vờ.”

“Giả vờ kiểu gì?”

“Việc này một chốc một lát không thể nói hết được đâu, hơn nữa hiện tại người cũng không cần, gã Vương Đẹp Trai tìm được người đã là phúc bảy mươi đời nhà gã rồi, người không cần phải thể hiện sự lả lơi để trối chân gã làm gì. Nếu ta không lo chuyện lão Mạc đi tìm bọn sinh viên trẻ thì ta cũng chẳng buồn lả lơi với lão.”

Lần thứ hai bí thư Ông đến tìm cô, liền nói với vẻ rất kể công: “Khoa đã bàn với trường cấp ba của trường rồi, có thể chuyển Vương Thế Vĩ đến trường cấp ba...”

“Nhưng... em đã quyết định không ở lại khoa rồi ạ.”

“Tại sao?”

“Vì anh ấy không muốn về trường đó dạy.”

Nét mặt bí thư Ông lộ rõ vẻ “đã tạo điều kiện còn không biết điều”, cô liền vội vàng giải thích: “Anh ấy rất cảm ơn khoa, nhưng... bạn gái cũ của anh ấy đang dạy ở trường, em thấy...”

Cô kể sơ qua về mối quan hệ giữa Vương Thế Vĩ, Tông Gia Anh và ông Mạc, bí thư Ông mới vỡ lẽ: “Ồ, vợ của cậu Mạc là bạn gái cũ của Vương Thế Vĩ à? Mối quan hệ này cũng phức tạp nhỉ, thầy có thể hiểu tại sao em không muốn để cậu ấy về đó dạy.”

Sau buổi nói chuyện này, khoa không đến tìm cô nữa.

Cô thực sự không hiểu, bèn hỏi chị cả.

Chị cả nói: “Có thể do khoa nghĩ người yêu người không chịu về trường cấp ba dạy, như thế có nghĩa là họ không thể giải quyết vấn đề một chốn đôi nơi cho hai người nên không dám giữ người lại nữa.”

Cô cảm thấy rất buồn, không phải vì bị phân về huyện B, mà vì khoa không nhiệt tình giữ cô, chỉ nói sơ sơ vậy thôi, thấy tình hình không ổn thì thôi ngay.

Chị cả rất lấy làm tiếc cho cô. “Thật sự người không nên để lỡ cơ hội tốt như vậy. Ta không sợ cái khác, chỉ sợ người hy sinh cho hần nhiều như vậy, cuối cùng hần lại như lão Mục...”

Nghĩ đến kết cục bi thảm của vợ cũ ông Mục, cô cũng lo lắng vô cùng, gặp Vương Thế Vĩ liền chất vấn ngay: “Anh có còn nhớ chuyện ông Mục khoa mình và vợ cũ của ông ấy không?”

“Chuyện vợ ông ấy không làm tình được, ông ấy mới đi cặp bồ với sinh viên đó hả?”

Thấy anh hoàn toàn không nắm được cốt lõi của vấn đề, cô đành phải kể lại chuyện đó một lượt cho anh nghe, rồi nói: “Em chỉ sợ sau này anh cũng... thay lòng đổi dạ như thế.”

“Ai bảo anh thay lòng đổi dạ?”

“Nhiều người theo đuổi, anh khó mà kiềm chế được trước sự cám dỗ.”

“Làm gì có nhiều người theo đuổi? Ngoài em ra, chẳng còn ai muốn theo đuổi anh nữa.”

“Thế ý anh là nếu có nhiều người theo đuổi, anh vẫn thay lòng đổi dạ đúng không?”

“Anh nói thế hả?”

“Anh không nói thế, nhưng ý của anh là như thế.”

“Ý đó do em phân tích ra thôi.”

“Em cũng mong là do em phân tích ra. Có thật anh sẽ không thay lòng đổi dạ chứ?”

“Anh chỉ một lòng một dạ với em thôi.”

“Suốt đời hả?”

“Suốt đời.”

Đột nhiên cô lại đặt ra giả thuyết: “Thế nhờ em thay lòng đổi dạ thì sao?”

Anh sững lại, hồi lâu mới nói với vẻ hùng hổ: “Em mà thay lòng đổi dạ thì anh sẽ... tàn

phá dung nhan em và giết chết gã kia.”

Cô biết mình sẽ không bao giờ thay lòng đổi dạ nên không thấy sợ, chỉ thấy vui vui. “Tại sao lại giết họ? Ý em là em say nắng người ta chứ không phải người ta say nắng em ấy.”

“Không có sự tồn tại của gã đó thì sao em say nắng gã được?”

“Thế sao anh không... hủy hoại dung nhan của Tông Gia Anh?”

“Anh hủy hoại dung nhan của cô ta làm gì?”

“Chẳng phải anh đã nói nếu em say nắng người khác thì anh sẽ hủy hoại dung nhan em còn gì?”

“Ý anh nói là em chứ có phải cô ta đâu.”

“Tại sao anh lại tốt với cô ta như vậy?”

“Anh tốt với cô ta như thế nào?”

“Cô ta say nắng người khác thì anh không đi hủy hoại dung nhan cô ta.”

Anh liền cười ha ha. “Đó mà gọi là tốt với cô ta ư? Đó gọi là coi thường ! Loại đàn bà dê tiện đó, tội gì anh phải đi hủy dung nhan ? Làm việc ngu ngốc đó thì khác gì cam chịu ngồi bóc lịch trong nhà đá, anh có mà điên à ?”

“Thế ý anh là... em đáng để anh ngồi nhà đá ?”

“Dĩ nhiên rồi, em say nắng người khác, làm tổn thương đến anhm anh ở ngoài hay ngồi tù cũng như nhau.”

“Chẳng lẽ cô ta say nắng người khác... là không làm tổn thương đến anh ?”

“Cũng có, nhưng đó là sĩ diện mà thôi. Lòng sĩ diện thì có gì quan trọng ? Anh tìm được một người gấp cô ta trăm lần, như thế lòng sĩ diện của anh lại được bù đắp trở lại.”

“Thế nếu em say nắng người khác thì anh bị tổn thương cái gì ?”

Anh nhìn cô chằm chằm : “Tổn thương đến trái tim anh.”

“Tại sao cô ta làm tổn thương lòng sĩ diện, còn em lại làm tổn thương đến trái tim anh ?”

“Vì cô ta là dạng đàn bà xôi thịt vụ lợi, cô ta bỏ anh vì anh không có hộ khẩu thành phố, nhưng đó không phải là lỗi của anh mà là lỗi của xã hội. Em là cô gái... không vụ lợi, cái em yêu là con người anh, nếu một ngày nào đó em không yêu anh nữa chứng tỏ em đã yêu một người hơn cả anh...”

“Thế thì kể cả giết người ta anh cũng không thể vượt được người ta mà !”

Anh ngại ngần cười : “Anh biết cho dù giết chết anh ta, anh cũng không thể vượt được anh ta, nhưng anh ta đã khiến em phải so sánh với anh với anh ta, anh sống còn có ý nghĩa gì nữa ? Giết chết anh ta cũng coi như không ăn được thì đập đổ...”

22. Chương 22

Trong lúc “hoàng đế” Vương Quân còn đang rất thủng thẳng trước chuyện phân công

công tác thì mấy vị “thái giám” nhà cô đã cuống lên như kiến bò trên chảo nóng, cứ hai ba ngày, bố mẹ lại gọi điện thoại hỏi cô đã tìm được việc ở thành phố D hay chưa. Đáng lẽ ra cô thực không nên thông báo quá sớm cho bố mẹ biết khoa giữ cô lại. Nhưng sau buổi bí thư Ông gặp cô để nói chuyện, do quá phần khích, quá đặc ý nên cô đã gọi điện thoại về khoe với bố mẹ. Cô chỉ coi việc khoa giữ lại là một niềm tự hào chứ không coi đó là vấn đề quan trọng liên quan đến chuyện phân công công tác, khoa đã sẵn sàng giữ cô ở lại thì niềm tự hào đó đã rơi vào tay mình, còn về việc cô ở lại hay không lại là chuyện khác.

Nhưng sau khi biết tin con gái được khoa giữ lại, bố mẹ cô cảm thấy mọi công việc khác đều không xứng với cô con gái rệu của họ.

Bây giờ khoa không còn ý giữ cô lại nữa, cô không những bị mất mặt trước bố mẹ, mà còn khiến hai ông bà sốt ruột ăn không ngon, ngủ không yên.

Mẹ nói: “Mẹ đã nói với mày từ lâu rồi, trong vấn đề này cần phải “lên cao không xuống thấp”, tại sao mày cứ như không có tai vậy? Nó không về trường cấp ba nên mày không ở lại trường, nó là tổ tông của mày hà?”

Cô liền giải thích: “Anh ấy không muốn về trường cấp ba nên không chuyển về thành phố D được, thế thì con ở lại khoa làm gì?”

Bố nói: “Con được ở lại khoa tức là đã tạo dựng được một điểm tựa vững chắc ở thành phố D, sau này nó chuyển về thành phố D sẽ dễ hơn nhiều. Nếu con từ bỏ mặt trận ở thành phố D rồi chạy về huyện B thì các con còn có lí do gì để chuyển về thành phố D nữa?”

Anh trai cô nói: “Quân à, anh thấy hay là bọn em chuyển về thành phố E đi, Thế Vĩ vào làm ở Cục Y tế, em vào trường E cũng tốt mà?”

Nhưng bố mẹ nhất quyết không đồng ý: “Trường Đại học E chỉ là trường vợ vắn, chưa bằng cái móng tay của trường D, con em mọi người ở thành phố E, nếu vào được trường D thì ai mà thêm học trường E? Thà là học trường F còn hơn.”

Mỗi lần gọi điện thoại là cả nhà đều chẳng ai vui vẻ gì.

Cô cảm thấy hiện tại cả nhà phàn nàn, ca thán là do chuyện phân công công tác của cô chưa có quyết định cuối cùng, đợi đến khi cô được phân về huyện B rồi, mọi người ca thán cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, ca thán mãi rồi cũng chán.

Cô đến văn phòng phân công công tác của trường kiểm tra, phòng giáo dục huyện B không đến trường D lấy sinh viên tốt nghiệp, đến nước này thì cô bắt đầu cuống, cầu mong đừng để rơi vào tình trạng đến cả trường cấp ba huyện B cũng không vào nổi. Cô vội tranh thủ bỏ ra một ngày không phải là ngày cuối tuần, đích thân đến huyện B để liên hệ công tác.

Cô đến lo công việc nên đã đến thẳng phòng hiệu trưởng.

Sau khi nghe nguyện vọng của cô, hiệu trưởng rất nhiệt tình. “Tốt lắm, tốt lắm, nghiên cứu sinh trường D, dĩ nhiên là chúng tôi rất chào đón, trước đây người có bằng cấp cao nhất ở trường là Thế Vĩ, thi đỗ nghiên cứu sinh nhưng không được học vì bị người ta chặn chỉ tiêu. Em sẽ là nghiên cứu sinh đầu tiên của trường chúng tôi đấy.”

“Không biết trường mình có thiếu giáo viên chuyên ngành như em không ạ?”

“Thiếu hay không không thành vấn đề, em là người có năng lực, chúng tôi nhận em còn sợ không biết để em phát huy trong lĩnh vực nào à?”

Sau khi trao đổi với hiệu trưởng chuyện công việc, cô liền đến văn phòng đợi Vương Thế Vĩ, cũng coi như làm quen với môi trường làm việc.

Vừa ngồi xuống thì nghe thấy bên ngoài có tiếng bàn tán xôn xao, sau đó Vương Thế Vĩ cùng mấy người nữa bước vào. Anh mừng rỡ nói: “Mọi người bảo em đến, anh còn không tin, sao em lại đến vào giờ này?”

“Em đến để liên hệ công tác.”

Anh liền sững lại: “Liên hệ công tác? Công tác gì?”

“Đến trường anh để liên hệ công tác chứ còn gì nữa.”

Mặt anh liền biến sắc rồi nói lớn: “Em điên rồi à?”

Cô sững lại, mấy giáo viên bên cạnh cũng sững lại.

Vương Thế Vĩ biết mình quá lời, bèn nói nhỏ: “Thôi, mình cứ về phòng đã.”

Cô theo anh về phòng, anh nói rất gay gắt: “Sao em không bàn bạc gì với anh mà mò đến đây liên hệ công tác?”

“Sao em lại không bàn bạc với anh? Anh bảo anh không muốn về trường cấp ba thuộc trường Đại học D dạy, thế chẳng có nghĩa là em phải chuyển công tác về đây còn gì?”

“Ai bảo thế? Anh không về dạy ở đó không có nghĩa là anh chấp nhận suốt đời cắm chân ở mảnh đất này! Anh đang nghĩ sắp hết ba năm bán thân, có thể đi tìm chỗ khác thì em lại mò đến cái nơi khỉ ho cò gáy này!”

“Anh... muốn chuyển đi chỗ khác hả?”

“Chứ sao, ai muốn sống ở cái nơi chó ăn đá, gà ăn sỏi này chứ?”

“Nhưng... anh không về dạy trường cấp ba của đại học D thì đi đâu?”

“Thiếu gì chỗ để đi, nghe nói đặc khu kinh tế Quảng Đông không quan tâm đến chuyện hộ khẩu, chỉ cần họ muốn lấy em, có hộ khẩu hay không đều không quan trọng.”

“Anh muốn chuyển về đặc khu kinh tế hả?”

“Anh chỉ nói là có sự lựa chọn đó thôi, nếu em ở lại trường D thì anh phải nghĩ cách chuyển về thành phố D chứ.”

Cô cảm động vô cùng. “Sao... sao anh không nói sớm? Em đã... từ chối... từ chối khoa rồi.”

“Anh có bảo em từ chối khoa đâu, anh chỉ nói không về đó dạy thôi mà...”

“Thế bây giờ em phải làm sao đây?”

“Không nói chuyện được với khoa lần nữa à?”

“Em cũng không biết.”

“Chắc là không vấn đề gì đâu, khoa ưng em nên mới muốn giữ em lại, lần trước em vì vấn đề của anh nên mới từ chối khoa, lần này em đi nói với họ rằng em chia tay với anh rồi, chắc chắn khoa sẽ giữ lại thôi.”

“Anh muốn chia tay với em à?”

“Sao anh có thể chia tay với em được? Là anh sợ khoa vì anh mà không giữ em ở lại, bảo em bịa lý do đó để qua mắt họ thôi.”

“Nhờ sau này học phát hiện ra em với anh chưa chia tay sao...”

“Đến lúc đó gạo đã nấu thành cơm rồi, vì chuyện này mà họ đuổi em đi được sao?”

“Ai mà biết được.”

“Thế thì em chia tay hẳn với anh thôi.”

Cô kiên quyết không đồng ý. “Không được, em đã nói là suốt đời không chia tay anh rồi mà.”

“Em cứ nói thế để họ giữ em lại, chuyện sau này tính sau.”

“Thế anh có chuyển về thành phố D được không?”

“Để anh nghĩ cách đã, nếu vẫn không ăn thua thì có thể thi thạc sĩ.”

Cô liền reo lên: “Đúng đấy, đúng đấy, sao em không nghĩ ra con đường này nhỉ? Anh có thể thi thạc sĩ mà.”

“Anh chỉ sợ không thi được.”

“Chắc chắn là thi được, lần một không được thì thi lần hai, lần hai không được thì thi lần ba, ba lần, kiểu gì cũng phải đỗ.”

“Thôi, cứ quyết định như thế nhé, em lên gặp khoa nói chuyện, cố gắng để được ở lại, như thế chắc chắn bố mẹ em sẽ rất mừng.”

Cô hỏi với vẻ nghi ngờ: “Có phải bố mẹ em đã nói gì với anh không?”

“Làm gì có.”

“Thế tại sao tự nhiên anh lại nghĩ đến chuyện thi thạc sĩ?”

“Anh nghĩ đi nghĩ lại rồi, thấy chẳng còn cách nào khác, đành phải đi con đường này thôi.”

Cô phần chần trở lại thành phố D, nhưng cứ nghĩ đến việc phải bấm bụng đi tìm lãnh đạo khoa để nói chuyện xin ở lại, cô lại thấy lo lắng. Làm sao còn mặt mũi nào đi gặp họ để xin ở lại nữa chứ? Bí thư Ông đã nói đến nước đó rồi, ngay cả chuyện điều chuyển

công tác cho người yêu cũng đôn đáo lo cho người rồi, thế mà người còn cảnh cáo nói không ở lại, hiện giờ người ta cho người bye thật thì người lại mò đến năn nỉ xin ở lại, thế này thì khác gì vác mặt đến mời người ta cho cú đá.

Cô thực sự chỉ muốn buông xuôi không xin ở lại nữa, nhưng cứ nghĩ đến việc khó khăn lắm Vương Thế Vĩ mới hạ quyết tâm thi thạc sĩ, cô tuyệt đối không được để anh mất hứng. Chỉ khi cô ở lại khoa mới đảm bảo cho anh được vào học, nếu không lại bị giáo viên trường D và con em họ chiếm hết suất.

Cô chạy đi tìm chị cả để báo cáo quyết định mới nhất của cô, chị cả liền nói với vẻ khó xử: “Người xem, lúc người ta nể mặt người thì người lại quay mòng vào mặt người ta. Giờ người ta quay mòng vào người, người lại ghé sát mặt vào mòng người ta chịu trận...”

“Ta chỉ nói với người vậy thôi, nếu người cảm thấy bây giờ ta lên tìm khoa không ổn thì ta sẽ không lên tìm nữa.”

“Không lên tìm thì người ở lại kiểu gì?”

“Thì ta không ở lại nữa thôi.”

“Không ở lại thì người đi đâu? Bây giờ ngay cả huyện B người cũng chẳng đi được nữa.”

“Ta quay về thành phố E thôi.”

“Người có dám chắc là đại học E sẽ nhận người không? Bình thường mấy người trong

nhà người chỉ ngồi đó nói vậy thôi, trường E đâu có nói là mời người về đâu, giờ tự nhiên người mò đến xin, chưa chắc người ta đã nhận.”

Sự tự tin của cô rơi xuống vực thẳm, cô lo lắng hỏi: “Thế người bảo ta phải làm sao bây giờ?”

“Đợi ta bảo ông Mục lên khoa nghe ngóng tình hình xem thế nào, xem khoa đã quyết định giữ người khác ở lại chưa, nếu chưa thì người còn chút hy vọng. Nếu đã quyết định giữ người khác rồi...”

Lần đầu tiên cô được nếm trải cảm giác không có ai cần, trước đây khi yêu thầm Vương Thế Vĩ, cô chưa bao giờ cảm thấy chán nản như bây giờ, vì đó chỉ là chuyện tình cảm, anh không đáp lại, cô vẫn có thể yêu anh chết đi sống lại. Còn chuyện hiện tại, không những liên quan đến anh và tình yêu, còn trực tiếp liên quan đến miếng cơm manh áo của cô, không có thu nhập tức là không có cơm ăn, còn tình yêu với tình đương gì nữa!

Mấy ngày đợi tin cô ăn không ngon ngủ không yên, gọi điện thoại bàn với Vương Thế Vĩ:

“Bọn mình về thành phố E đi, em có cảm giác khoa đã tìm người khác rồi.”

“Chị cả đã phản hồi lại đâu, làm sao em biết chắc chắn khoa tìm người khác rồi.”

“Em cảm thấy lên xin xỏ khoa như thế cũng không ổn lắm...”

“Thế em nghĩ về thành phố E thì ổn hả? Chẳng phải cũng cần đến cầu cạnh người ta nhận em còn gì?”

“Nhưng... em đã từ chối trường E đâu, còn trường D...”

Vương Thế Vĩ im lặng một lát rồi nói: “Không phải anh không muốn về thành phố E, lần trước anh giúp đội cơ quan giành được chức vô địch, nếu đi lần đó còn có chút thể diện, nhưng năm ngoái không giành chức vô địch cho đội cơ quan, anh về đó còn có ý nghĩa gì? Bảo anh chuyển về Cục Y tế cũng chỉ là anh em nói, ông phó thị trưởng gác chuyện này từ lâu rồi.”

Cô chỉ muốn bật khóc, tại sao tự nhiên cả cô và anh đều biến thành những kẻ chẳng ai cần thế này?

Anh liền an ủi cô: “Không sợ đâu, cùng lắm cả hai đứa mình về đặc khu kinh tế, em tìm công việc giáo viên, anh tìm một câu lạc bộ bóng đá.”

“Ở đó có câu lạc bộ bóng đá hả?”

“Nghe nói là có.”

Đến giờ cô chẳng còn tin vào những cái gọi là “nghe nói” nữa, chỉ khi nào nắm chắc công việc trong tay mới gọi là công việc, những công việc mà người ta hứa hẹn với anh đều chẳng đáng tin cậy: công việc chỉ là “nghe nói” càng khó tin hơn.

Cuối cùng thì chị cả cũng đã mang được tin vui về cho cô: “Ông Mục hỏi cho người rồi, khoa nói vẫn muốn giữ người lại, nhưng người phải tự đi tìm bí thư Ông để nói chuyện.”

Cô thở phào nói: “May quá! Cảm ơn bà chị nhé!”

Chị cả lại dặn thêm: “Sống trong nhà người ta, buộc phải cúi đầu thôi, trước mặt thầy Ông, người đừng làm bộ càn cao nữa, hiện tại là người đang cầu cạnh người ta chứ không phải người ta cầu cạnh người đâu nhé, nếu ông ấy có quạ người mấy câu, người cứ để ông ấy quạ, đừng có đại dốt mà cãi, cùng đừng có tự ái phũ phàng bỏ đi. Lần này

nếu như không thành công thì hết hy vọng rồi đây.”

Cô ngoan ngoãn gật đầu rồi ngoan ngoãn đi tìm bí thư Ông, nhưng bị thầy cáo “bận” và lờ đi cả tuần, cuối cùng mới bỏ thời gian ra gặp cô.

Bí thư Ông lắc đầu: “Tôi nghe thầy Mục nói rồi, em vẫn muốn ở lại khoa. Vương Quân à, tôi buộc phải nói với em mấy câu, không thể coi tiền đồ của mình như trò chơi được. Lần trước tôi đã phải mất rất nhiều công sức mới xin được một chỉ tiêu để giữ em lại. Trong khi em lại không hề cân nhắc, trả lời huych toẹt là không, khiến tôi không còn mặt mũi nào ở khoa...”

Cô cúi đầu nói: “Dạ em xin lỗi thầy, em trẻ người non dạ, phụ tấm lòng của thầy...”

“Việc này cũng không hoàn toàn trách em, đều tại cậu Vương Thế Vĩ đó, cậu này rất hay cổ súy trò nọ trò kia. Cô gái trẻ, non nớt như em rất dễ bị cậu ấy giật dây.”

“Việc này cũng không trách anh ấy được, do em suy nghĩ không chín chắn, anh ấy rất muốn em ở lại khoa, nói khoa tốt với em như vậy, em phải cố gắng báo đáp khoa, anh ấy còn bảo thôi bọn em chia tay luôn đi để khỏi liên lụy đến em...”

Dường như bí thư Ông cũng đã động lòng nên mới dịu giọng nói: “Không cần thiết phải chia tay, nếu như cậu ấy muốn tiếp tục với em thì có thể thi thạc sĩ mà...”

Cô vội nói: “Anh ấy cũng nghĩ như thế ạ, nói là đi làm mấy năm vẫn nhớ nhất là thời gian học ở khoa...”

Bí thư Ông liền khích lệ: “Bảo cậu ấy chịu khó ôn thi cho tốt, chỉ cần đủ điểm, khoa sẽ ưu tiên vấn đề nhập học.”

Cô cảm động đến mức rơi nước mắt, ngàn lần cảm ơn, chỉ thiếu nước quỳ xuống cúi lạy bí thư Ông mà thôi.

Đợi đến khi ký được tên vào hợp đồng rồi, cô mới tin mình đã được ở lại khoa thật, vội gọi điện thoại thông báo cho người thân, bạn bè: “Bố mẹ, con được ở lại khoa rồi.”

Bố mẹ cô mừng không sao kể xiết: “Tốt quá, cuối cùng cũng đã được ở lại thành phố D, bố mẹ có thể ngủ ngon giấc rồi.”

“Nhưng hợp đồng yêu cầu con trong vòng năm năm không được chuyển công tác, không được học tiến sĩ tại chức...”

Mẹ cô liền mắng: “Ký hợp đồng năm năm là tốt chứ sao, chứng tỏ họ muốn giữ con lâu dài, thế còn băn khoăn gì nữa? Chẳng lẽ ký hợp đồng hai năm với con, con mới mừng à?”

23. Chương 23

Biết tin Vương Quân đã được giữ lại khoa, Vương Thế Vĩ nói mát: “Thấy chưa, anh đã bảo khoa rất quý em mà, em còn không tin! Ông thầy họ Ông kia mà không có tình ý gì với em thì anh không còn mang họ Vương nữa.”

“Anh không mang họ Vương thì anh mang họ gì?”

Vương Thế Vĩ nghiêm túc nói: “Anh mang họ em thôi.”

“Ha ha ha ha... anh vốn mang họ em mà!” Cô cũng tỏ vẻ nghiêm túc nói : ”Thực ra em cảm thấy người mà thầy Ông thích là anh.”

“Thôi đi, còn lâu ông ấy mới thích anh, chuyện tập quân sự ngày xưa khiến ông ấy hận anh chết đi được.”

“Thế tại sao thầy ấy lại bảo chỉ cần anh đủ điểm, khoa có thể ưu tiên tuyển anh vào học?”

“Đó là do ông ta đoán anh không thể đủ điểm nên mới nói đùa để lấy lòng em thôi, đến lúc đó ông ta có thể nói: “Vương Quân à, không phải thầy không tuyển Vương Thế Vĩ vào học, mà do cậu ấy không đủ điểm...”

“Chắc chắn là anh đủ điểm. Lần trước thi chẳng phải anh đủ điểm là gì?”

“Ai mà biết được lần trước ăn may thế nào? Lần này em phải kiếm đề hộ anh mới được.”

“Em đào đâu ra đề chứ?”

“Lần trước em chẳng nói chị cả kiếm được đề là gì?”

“Chị cả kiếm được, còn em thì chịu.”

“Em thân với cô ta như vậy, chẳng lẽ việc nhỏ này mà cô ta không giúp được à?”

“Nhưng... đồ kiểu đó cũng chẳng hay ho gì!”

“Có ai biết đâu, có gì mà không hay ho?”

Cô lẩm bẩm: “Người khác không biết, nhưng mình thì phải biết chứ.”

“Thế em bảo anh làm thế nào? Anh dạy cấp ba ba năm, suốt ngày chỉ quanh quẩn bài vở trên lớp, những cái khác, ba năm rồi có động đến đâu, chữ thầy trả thầy hết rồi, nếu không kiếm được đề thì mười lần cũng chẳng hy vọng đỗ được.”

“Anh... phải ôn cật lực chứ!”

“Anh cũng ôn cật lực đó chứ, nhưng trình độ anh chỉ có thế. Thôi thế này nhé, anh sẽ cố gắng hết khả năng của mình để thi một lần, nếu không được, anh sẽ về đặc khu kinh tế tìm một câu lạc bộ bóng đá vậy.”

Cô nghĩ nếu anh bước vào cái thế giới sắc mùi phấn hương, bia rượu của vùng đặc khu kinh tế, chắc chắn sẽ lóa mắt và thay lòng đổi dạ.

Không còn cách nào khác, cô đành phải đồng ý đi kiếm đề thi. “Để em hỏi chị cả xem có kiếm được hay không, nhưng anh nhất định phải tập trung ôn cho tốt, không thể chỉ dựa vào mỗi việc kiếm đề đâu.”

“Chắc chắn rồi.”

Cô liền tìm đến chị cả rồi nói ra ý định của mình.

Chị cả nói: “Kiếm đề cũng được thôi, nhưng đề chung của cả nước ta không kiếm được,

ba môn chuyên ngành, ta đoán kiếm được đề của hai môn, môn thứ ba còn phải xem năm nay ai ra đề, nếu là ông Viên thì rất khó kiếm vì lão Mục nhà ta với ông ấy ít qua lại lắm.”

“Thế thì ta bảo ông Vĩ tập trung ôn các môn thi chung và môn của thầy Viên.”

“Ta chỉ sợ bọn mình mạo hiểm lớn như vậy kiếm đề cho hần, thi đỗ rồi hần lại đá bay người.”

“Ông ấy bảo suốt đời không bao giờ thay lòng đổi dạ.”

“Ta gọi người là Vương Quỳnh Dao cấm có sai! Đến giờ mà người vẫn còn tin vào lời hứa của đàn ông à? Hiện tại hần ở nông thôn, vẫn phải dựa vào người để thoát ra khỏi lò lửa đó, dĩ nhiên là phải thề thốt đủ điều. Đợi đến khi hần thi đỗ rồi, người tưởng hần vẫn sẽ ngây ngô như thế à?”

“Người lúc nào cũng chỉ nghĩ xấu về ông ấy thôi.”

“Thôi, ta không nói nhiều nữa, người phải nhớ một điều là kể cả sau này hần đá người thì người cũng không được để lộ ra chuyện kiếm đề đâu đấy.”

“Ta nói ra làm gì?”

“Một cô nàng vì một gã đàn ông mà phải hy sinh nhiều như vậy, cuối cùng lại bị anh ta đá, cô ta lại không lời hết ra nói cho hả giận à?”

Cô vội cam đoan : “Bất kể sau này ông ấy đối với ta như thế nào, ta sẽ không để lộ ra chuyện này đâu.”

“Thế thì được, nếu không bọn mình đều tàn đời đấy.” Chị cả liền dặn dò : “Người phải chuẩn bị kha khá tiền nhé !”

“Phải biểu xén hả ?”

“Thời buổi này, không biểu xén thì làm sao người ta tiết lộ đề cho người ?”

“Biểu bao nhiêu ?”

“Một môn cứ tạm thời chuẩn bị một nghìn, không đủ thì bù thêm.”

“Phải biểu nhiều vậy hả ?”

“Thế mà còn nhiều à ? Người ta phải lấy cả tương lai của mình ra để mạo hiểm, ngộ nhờ chuyện này bị lộ ra ngoài thì chức giáo sư của người ta cũng đi tong, một nghìn tệ của người có nuôi được người ta cả đời không ?”

“Ừ nhỉ.”

Cô nói chuyện kiếm đề với Vương Thế Vĩ, anh mừng ra mặt. “Thế thì chắc chắn anh đỗ rồi.”

“Nhỡ không đỗ thì sao ?”

“Có đề trong tay mà còn không đỗ thì anh còn sống làm gì nữa ?”

Chỉ một câu nói mà khiến trái tim cô như bị treo ngược lên trần nhà. Ai biết mấy vị giáo sư ra đề đó mang đề thi đi ấy người ? Chỉ cần cho bốn, năm người thì chưa chắc

anh đỡ được.

Trong những ngày tân hôn, trái tim treo ngược của cô cũng không được thả xuống, tuần trăng mật cô cũng chẳng buồn để ý, chỉ giục anh ôn thi : “Anh tranh thủ thời gian ôn thi đi, đừng để... trượt vô chuỗi đấy.”

Anh không chịu : “Làm gì có chuyện bỏ mặc vợ yêu trong tuần trăng mật rồi ôm sách vở ôn thi chứ ?”

Cô tức quá, không nói gì với anh nữa, anh đành phải cầm sách lên ôn cho qua chuyện. Đợi đến khi thi xong, có điểm rồi, trái tim treo ngược của cô mới được thả xuống một nửa.

Bố mẹ, anh trai, chị dâu cô đều mừng không sao kể xiết, mẹ nói : “Thấy chưa ? Vợ chồng muốn giải quyết vấn đề một chốn đôi nơi thì chỉ nên chọn cao không chọn thấp !”

Bố nói : “Vai trò của điểm tựa quan trọng không ?”

Anh trai cô thì nói : “Hè đến vẫn phải quay về thành phố E thi đấu cho bọn anh nhé !”

Chị dâu cô nói : “Mau đẻ con trai để còn đá bóng với Tiểu Bân nhà hai bác.”

Anh đưa cô về nhà để được một phen nở mày nở mặt, mở tiệc, nổ pháo ở làng C, rất âm ỉ, phô trương, còn liên tục có mật thám chạy vào báo cáo tình hình của địch :

“Bên kia có hai mươi tám người rồi.”

“Trưởng thôn Hồ sang bên đó rồi.”

Mỗi lần báo cáo đều kiến bên này xôn xao : “Bên mình có ba mươi lăm người rồi.”

“Bí thư Giang đến dự bên mình.”

Cô đã nhận ra chút manh mối, bèn túm anh để hỏi : “Có phải nhà họ Tông bên kia cũng mở tiệc mừng không ?”

Anh mặc nhận.

Cô liền thắc mắc : “Sao cứ như ăn tiệc tập thể vậy ?”

“Đám người đó tính xấu vậy đấy, chỉ cần bên nhà anh có cỗ là bọn họ cũng phải bày cỗ, lại còn đòi hơn nhà anh cho bằng được. Nhưng lần này bọn họ thua rồi, làm sao vượt được.”

“Tại sao ?”

“Nhà anh mở tiệc mừng vì anh đỗ thạc sĩ, bọn họ mở tiệc vì ông Mạc được lên làm trưởng phòng thí nghiệm, hừ, trưởng phòng thí nghiệm quản được vài con người, có gì mà ghê gớm ?” Tranh thủ lúc không có ai để ý, anh liền ôm chặt cô rồi nói nhỏ : “Quân à, cảm ơn em nhiều lắm !”

Cô không biết anh đang cảm ơn cô điều gì, chắc là cảm ơn vì bằng cấp của cô hơn Tông Gia Anh, hoặc còn cảm ơn cô vì cô kiếm đề hộ anh để anh thi đỗ thạc sĩ.

Cô hậm hực nói : “Hóa ra anh làm này nọ chỉ là để chạy đua với cô ta đúng không ?”

“Sao em lại nói như thế ?”

“Không nói như thế thì còn nói thế nào ? Anh yêu em là để ganh đua với cô ta, anh thi đỗ cao học cũng vẫn so bì với cô ta, nếu em không là thạc sĩ, chắc anh cũng chẳng yêu em đâu nhỉ ?”

“Ai bảo thế ?”

“Em bảo. Nếu em không là thạc sĩ, làm sao anh thắng nổi trong cuộc đọ sức này ?

Chồng cô ta cũng tốt nghiệp đại học trường D mà.”

“Nhưng anh ta là sinh viên công nông binh !”

Cô ngắc ngứ hẳn mặc dù vẫn có cảm giác lời giải thích của anh có vấn đề, nhưng một chốc một lát lại chưa thể nghĩ ra vấn đề nằm ở đâu, đành phải tự an ủi mình : Chắc cũng không phải anh ấy muốn so bì mà nhà anh ấy thôi, sau này ít về nhà là ổn.

Mấy năm sau đó, mọi việc của anh đều diễn ra hết sức thuận lợi, năm anh tốt nghiệp thạc sĩ lại rơi đúng vào thời điểm thầy hướng dẫn đủ tư cách hướng dẫn tiến sĩ, thế là anh lập tức trở thành đệ tử tiến sĩ đầu tiên của thầy.

Anh thường khoác lác rằng : “Việc học giống như chơi golf, vào thì khó, dùng hết các thủ đoạn rồi còn phải đánh nhau sút đầu mẻ trán. Vào được rồi thì thoải mái, thích học thế nào thì học. Ra lại càng dễ, chui cái là lọt.”

Cô nghe mà lợm giọng, anh còn không biết ý, vẫn hỏi cô : “Có phải thế không em yêu ?”

Bất luận là học thạc sĩ hay tiến sĩ, sở thích ham đá bóng của anh không hề thay đổi, phần lớn thời gian đều dành cho việc đá bóng, thời gian còn lại dành cho việc học, việc nhà thì hoàn toàn không động đến.

Chị dâu cô đã nói là làm, cô vừa sinh con, chị liền thả cho bố mẹ đến đỡ đần, trông con hộ cô.

Bố mẹ cô trước khi con gái cưới thì mất trọn to lắm, sau khi con gái cưới rồi thì mất nhẩm chặt lại. Con rể không làm việc nhà, bố mẹ vợ làm, lại còn có hẳn một lý thuyết rất đĩnh đạc : “Coi như bố mẹ đẻ thêm một thằng con trai, bố mẹ không bắt con trai mình làm việc nhà thì đừng bắt con rể làm. Thực ra cũng chẳng có mấy việc, đi chợ, nấu cơm, trông cháu, hai ông bà già đảm nhận hết.”

Có bố mẹ chăm lo việc nhà, công việc của cô ở khoa phát triển khá tốt, nhưng mấy năm đã trôi qua, càng ngày cô càng cảm thấy mục tiêu lớn của khoa đang được thực hiện, trước hết là đội ngũ giáo viên đã có bằng thạc sĩ hết rồi, chẳng mấy sẽ có bằng tiến sĩ, rất nhiều giáo viên trong khoa đều đang học tiến sĩ tại chức, cô cũng muốn học nhưng khoa không cho cô học, nói cô còn trẻ, muốn để các giáo viên có tuổi học trước. Cô cũng muốn tạm xin nghỉ dạy để học tiến sĩ, nhưng cả hai vợ chồng đều không đi làm thì lấy gì mà ăn. Sau đó cô nghe nói học tiến sĩ ở nước ngoài không những không phải nộp học phí mà còn được nhận học bổng, đủ để nuôi một gia đình, thế là cô đi thi Toelf

và bắt đầu xin học bổng đi học tiến sĩ ở nước ngoài.

Chồng cô không phản đối chuyện cô xin đi học tiến sĩ ở nước ngoài mà còn khác ủng hộ, chắc là vì thấy ông Mạc cũng đã học tiến sĩ tại chức, nhà họ Vương phải có một tiến sĩ học ở nước ngoài mới áp đảo được nhà họ Mạc.

Lần này, cô lại giúp anh đánh thắng một trận. Cô được trường Đại học A của Mỹ tuyển chọn, bắt đầu học tiến sĩ ở nước ngoài, còn giúp anh xin được một công việc dành cho tiến sĩ khoa học ở trường Đại học A.

Trước khi Vương Thế Vĩ xuất ngoại, gia đình anh lại mở tiệc ăn mừng, nghe nói lãnh đạo huyện cũng đến, và lần này nhà họ Tông phá lệ không chạy đua với nhà họ nữa.

Đến thời điểm này, nhà họ Vương đã giành thắng lợi hoàn toàn trước nhà họ Tông !

Nhưng anh chỉ đắc ý được một thời gian ngắn, vì sự thắng lợi của làng C mang sang Mỹ chẳng có ý nghĩa gì hết, nói cho người khác nghe người khác cũng không hiểu.

Điều khiến anh hậm hực nhất là Mỹ không có bóng đá.

Football của Mỹ cũng rất nổi tiếng, nhưng không phải là loại bóng đá anh vẫn hay đa, mà là bóng bầu dục.

Anh luôn nói bằng giọng rất coi thường rằng : “Đó mà cũng gọi là football hả ? Ôm khư khư trong tay rồi chạy ngả ngón khắp sân. Thật chẳng ra thể thống gì cả !”

Trong tiếng Anh, loại bóng mà anh đã được gọi là soccer, không được ưa chuộng lắm ở Mỹ. Anh đi khắp nơi tìm người đá bóng, nhưng người Hoa chủ yếu chơi cầu lông, số người chơi bóng bàn cũng không ít, ngay cả bóng rổ cũng có thể kiếm đủ người chơi nửa hiệp, nhưng số người Hoa thích đá bóng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Sau đó anh phát hiện ra trường con trai học có một đội bóng đá nữa, anh đành bấm bụng đi xem một trận thi đấu, quay về nói trình độ của đội đó thua xa anh : “Chẳng khác gì lợn sẽ đánh nhau.”

Cô liền đề nghị : “Anh có thể làm huấn luyện viên cho họ, không những đóng góp một phần công sức cho trường của con, mà anh còn có cái để đá.”

Anh dè bủ một thời gian dài, cuối cùng vẫn không cưỡng nổi cơn thèm đá bóng, liền chạy đến trường tự đề cử mình, kết quả người ta bảo anh viết ra một phương án huấn luyện, anh mới ngớ người, những thuật ngữ bóng đá trong tiếng Anh, anh chẳng biết từ nào, nói gì đến các vấn đề tâm lý, sinh lý của môn bóng đá.

Anh ca thán rằng : “Chỉ cần ông mày dạy cho bọn họ các chiến thuật là được rồi, phương án cái con khỉ gì ? Chẳng lẽ đá bóng trên giấy hả ?”

Ngay cả huấn luyện viên đội bóng đá nữ của trường tiểu học cũng không được làm, anh càng buồn bực, ít nói ít cười hơn.

Cô liền an ủi : “Không có ai đá bóng thì anh tự tìm chỗ nào đó đá không được hả ?”

“Thế thì có gì thú vị ? Bóng đá là môn thể thao tập thể...”

Sau khi cô trở thành research scientist, Vương Thế Vĩ không chịu ở Mỹ nữa. Đúng lúc thầy hướng dẫn tiến sĩ của anh trong nước được lên làm phó hiệu trưởng trường Đại học F, nói nếu anh muốn về nước, có thể phong hàm phó giáo sư cho anh, còn cho anh vị trí phó chủ nhiệm khoa, mặc dù đều là phó, nhưng anh không có bằng cấp của nước ngoài, chỉ là tiến sĩ trong nước, lại không mang được công trình nghiên cứu khoa học nào về nước nên danh hiệu và vị trí này cũng là quá ổn rồi.

Anh liền nói với cô : “Anh nghĩ có khi anh phải về nước thôi, ở đây làm tiến sĩ khoa học suốt đời cũng chán lắm.”

Cô lo lắng hỏi : “Anh về một mình, liệu có... sa ngã không ?”

“Em sợ anh sa ngã thì về cùng anh luôn đi.”

“Nhưng em cũng gần bốn mươi tuổi rồi, biết đi đâu bây giờ ? Ở trong nước, vấn đề kỳ thị giới tính và tuổi tác rất nghiêm trọng.”

“Về trường đại học F với anh, để anh nói với thầy hướng dẫn, chắc là sắp xếp được cho em một công việc.”

“Em tốt nghiệp trường đại học hàng đầu, ra nước ngoài phấn đấu một hồi rồi lại quay về trường tụt hậu, lại còn phải dựa vào sự giúp đỡ của thầy hướng dẫn của anh, em có mà điên à ?”

Anh không nói gì nữa.

Cô liền trêu : “Giờ bỏ về anh không sợ thua Tông Gia Anh à ?”

“Sao anh lại thua cô ta ?”

“Chẳng phải chồng cô ta cũng đã lấy được bằng tiến sĩ rồi còn gì ?”

“Gã đó là học tại chức, mà cũng phải dựa vào tiếng tăm của bố hắn – Giáo sư Mạc ở trường đại học D.”

“Nhưng không phải ông ấy cũng được đề bạt lên làm phó chủ nhiệm khoa rồi đó sao ?

Làm phó chủ nhiệm khoa của trường Đại học D không phải đơn giản đâu nhé !”

“Hừ, đó đều là tin cũ rồi !”

“Vậy hả ? Thế tin mới là gì ?”

“Ông Mạc chết rồi !”

Cô giật bắn mình : “Thật à ? Tuổi ông ấy cũng chỉ tầm ông Mục chứ mấy ? “

“Tuổi tầm ông Mục thì sao ? Đây người ít tuổi hơn ông ấy cũng chết mà, ông ấy hơn năm chục tuổi, chẳng lẽ không được phép chết à ?”

Cô cũng cảm thấy xót xa thay cho ông Mục, rồi cô lại đùa : “Anh về nước để an ủi cô ta à ?”

“Ai ?”

“Tình cũ của anh – Tông Gia Anh – chứ còn ai vào đây ?”

“Hừ, anh ăn no rửng mỡ à ? Anh không nổ pháo chúc mừng đã là lịch sự lắm rồi.”

24. Chương 24

Sau khi chồng về nước, các cuộc nói chuyện qua điện thoại giữa Vương Quân và chị cả lại có thêm một chủ đề mới.

Nói như bây giờ thì cô và chị cả là “bạn tâm giao”, từ khi học đại học đã ở gần nhau, mãi cho đến khi tốt nghiệp thạc sĩ vẫn ở cùng phòng. Sau khi tốt nghiệp, hai người lại dạy cùng khoa, ở cũng không xa nhau, đều là nhà của Đại học D, chỉ có điều do chị cả lấy thầy Mục nên nhà ở cao cấp hơn nhà Vương Quân một bậc mà thôi.

Sau khi sang Mỹ, cô vẫn giữ mối liên hệ với chị cả, cứ có thời gian lại gọi điện thoại về nói chuyện, chuyện nhà nọ nhà kia thế nào, đều mang ra nói hết.

Hiện tại chồng cô đã về nước, mặc dù không ở trường đại học D nhưng chị cả đã chủ động đảm nhận trọng trách theo dõi Vương Thế Vĩ. “Việc này nhà người cứ giao cho ta, mặc dù ta không ở trường F nhưng học sinh của ta ở khắp thiên hạ, có một con bé học sinh họ Thiệu đang dạy ở khoa của Vương Thế Vĩ, ta sẽ bảo nó theo dõi cho.”

“Theo dõi làm gì? Mấy chuyện ngoài luồng này, theo dõi cũng chẳng giải quyết được gì.”

“Sao người lại có thể chủ quan như vậy? Ta có thể dùng ví dụ của chính bản thân ta làm bằng chứng. Theo dõi và không theo dõi hoàn toàn khác nhau.”

“Người cũng theo dõi ông Mục à?”

“Sao ta có thể làm ngơ chứ?” Chị cả cười tự giễu rồi nói: “Hơ hơ, không ngờ đám tuổi ruồi bọn mình giờ cũng rơi vào hoàn cảnh này, còn phải đề phòng bọn ruồi trẻ đẹp hơn.”

Cô cũng tự mỉa mai mình: “Nói gở xa xôi, ta thì suốt đời phải sống trong sự đề phòng. Trước đây đề phòng ruồi già, giờ thì đề phòng... cả già lẫn trẻ.”

“Chí lý, chí lý! Ruồi già, ruồi trẻ đều phải đề phòng hết.”

“Ông Mục với... bà vợ cũ còn qua lại không?”

“Còn chứ! Vợ cũ lão ấy ám lão ấy hết kiếp này thôi, bắt kể chuyện gì đều gọi lão, nằm viện, chuyển nhà, ngay cả mẹ mụ ta hắt hơi sổ mũi cũng gọi lão Mục đi làm chân chạy. Người bà ấy tám, chín mươi tuổi rồi mà sao vẫn sống khỏe như vâm? Nếu mụ vợ này thọ như mẹ mụ ta thì chắc chắn ta sẽ chết trước mụ ấy.”

“Thế người... cũng chịu để lão ấy sang giúp bà ta à?”

“Ta không chịu cũng giải quyết được gì? Chân là của lão ấy, lão ấy muốn đi, chẳng lẽ ta chặt được à? Cùng lắm là phải theo lão ấy đi để đề phòng thôi.”

“Thế thì khác gì như điều khoản được nêu trong bản thỏa thuận ly hôn, bọn người phải chăm nom bà ấy lúc về già?”

“Chứ sao nữa, nếu ta chỉ cần nói nửa chữ không là lão Mục lại mang bản thỏa thuận đó ra ép ta, nói chẳng phải hồi đầu cô cũng đã đồng ý đó sao? Cô không đồng ý thì tôi có ký tên vào đây không? Tôi ký tên rồi thì phải làm chứ!”

Cô không kìm được liền nói: “Thực ra hồi ấy người cũng có ý định chỉ một thời gian nữa là cho lão Mục bye...”

“Đúng vậy, hồi ấy là nghĩ như thế. Nhưng hiện tại... haizz, đàn bà chỉ được mấy năm ngồi sắc xuân đó thôi, đến tuổi như ta bây giờ, lấy chồng rồi, có con rồi, người cũng mập lên rồi, không đấu được với bọn sinh viên nữ trẻ trung nữa!”

“Không đấu được thì đừng đấu nữa.”

“Đâu thể như thế được? Chẳng lẽ ta bỏ ra bao nhiêu thời gian để đào tạo lão Mục ra hồn như thế là để ly hôn với lão, cho bọn ruồi trẻ hưởng thụ à?”

“Thực ra cũng không phải sợ đám ruồi trẻ hưởng thụ, chủ yếu là vì con thôi...”

“Đúng vậy, ta cũng nghĩ như thế, vì con nên phải ngâm dấp nuốt cay. Mặc dù trước mặt vợ cũ, lão Mục lúc nào cũng nhất nhất rầm rập, nhưng các mặt khác không đến nỗi, học xong tiến sĩ rồi, còn lên làm bí thư đảng ủy của viện, nếu ta ly hôn với lão thì tìm đâu được lão nào hơn? Con người đâu thể cái gì cũng muốn được, đúng không?”

Cô định nói “con người có thể hoàn toàn trắng tay, ví dụ như ta”, nhưng cô biết nếu cô nói vậy, chị cả sẽ coi cô là giả vờ giả vịt, lại còn kéo chủ đề đi xa quá, thế nên cuối cùng cô chẳng nói gì nữa.

Chị cả hỏi: “Sao người lại nở lòng nào để Vương Đẹp Trai về nước vậy?”

“Ta đâu có thả ông ấy về nước đâu, ông ấy cứ đòi về đó chứ!”

“Đàn ông chỉ thích làm quan, quản một vài mống, nếu là ta, ta cứ làm tiến sĩ khoa học ở Mỹ, mỗi năm kiếm mấy chục nghìn đô, vẫn còn hơn là về nước, còn lâu ta mới thêm vì cái chức phó chủ nhiệm khoa quèn mà lặn lội mò về.”

Cô đáp ứng: “Ai mà biết ông về nước có phải vì chức phó chủ nhiệm khoa hay không?”

“Thế thì còn vì cái gì nữa?”

“Ồ... ông ấy bảo ông Mạc đó chết rồi, sao ta không nghe người nói nhỉ?”

“Sao ta không nói chứ? Tin lớn như vậy sao ta không nói được? Chắc là người không để ý đó thôi.”

“Chắc là ta không để ý. Rốt cuộc là thế nào vậy?”

“Bác sĩ bảo chết vì lao lực quá độ, tao đoán... chắc chắn là do con Tông Gia Anh đó ép, việc gì cũng muốn hơn người khác, vừa bắt chồng học tiến sĩ, rồi lại muốn lên làm quan, rồi muốn có các đề tài nghiên cứu để kiếm tiền, chắc chắn chuyện trên giường cũng không để lão ý được thở. Cứ ép như vậy, lão Mục dù là người sắt cũng chết vì lao lực quá độ, huống chi sức khỏe lão ấy vốn không được tốt, bị cắt bốn phần năm dạ dày từ lâu rồi.”

“Loại đàn bà ấy sợ thật đấy!”

Bộ não vi tính của chị cả lập tức hoạt động rồi chợt hiểu ra vấn đề. “À... ý của người là Vương Đẹp Trai... về nước vì cô ta hả?”

“Ai mà biết được? Người chẳng phải nói đàn ông lưu luyến nhất là mối tình đầu còn gì?”

“Ồ.. chắc là không phải thế đâu, cô nàng Tông Gia Anh đó đang ở trường D bọn ta mà, nếu anh Vương Đẹp Trai của người về nước vì cô ta thì sao không vào trường D mà lại chạy sang trường F? Hai trường cũng xa nhau mà.”

“Giờ giao thông tiện lợi như vậy, hai trường đều ở cùng một thành phố thì có gì là xa?”

“Cũng phải, xa một chút càng kín đáo. Nhưng việc này đơn giản thôi, hôm nào có thời gian ta sẽ đi nghe ngóng xem thế nào.”

“Người đi đâu nghe ngóng?”

“Nhà Tông Gia Anh chứ còn đi đâu nữa.”

Cô vội vàng ngăn lại: “Đừng, đừng làm thế, người tuyệt đối không được đi gặp cô nàng đầu đấy, nếu không cô nàng lại tưởng ta coi cô nàng là tình địch.”

“Thì vốn là tình địch mà.”

“Tình địch cái gì chứ, nếu đôi đó mà muốn quay về với nhau thì ta tán thành cả trăm lần.”

“Nhưng kiểu gì người cũng phải có cách đề phòng chứ?”

“Ta đề phòng gì ở cô ta?”

“Người chẳng nói ruồi già, ruồi trẻ đều phải đề phòng là gì?”

“À, ta chỉ buộc miệng nói vậy thôi.” Cô nghĩ một lát rồi nói thẳng: “Nếu nói không để tâm thì cũng không hẳn, nhưng quả thực là về mặt tình cảm, ta không quá coi trọng ông ấy, nếu hiện giờ ông ấy thẳng thừng đòi ly hôn và quay về với Tông Gia Anh thì ta cũng chẳng có ý kiến gì, cũng chẳng thấy buồn. Nhưng nếu ông ấy không đề nghị chia tay mà cứ giấu giấu giếm giếm, nhập nhằng với cô ta, hai đầu, đầu nào cũng muốn thì quả thật là rất mệt mỏi.”

Chị cả liền an ủi: “Mệt mỏi làm gì, ta sẽ có cách nghe ngóng giúp người. Người cứ yên tâm, tuyệt đối không để lộ ra người đâu, Bùi Tiểu Bảo này làm cái khác thì không dám chắc chứ món này lại dày dặn kinh nghiệm lắm...”

Mấy ngày sau, chị cả liền thông tin cho cô: “Bọn họ chắc là chưa liên lạc lại với nhau đâu.”

“Sao người biết?”

“Nghe khẩu khí của cô nàng là ta biết liền.”

“Người đi gặp Tông Gia Anh rồi hả?”

“Cũng không phải đi gặp, nhà đó ở tòa nhà ngay sau tòa nhà bọn ta, trước đây có quan hệ, khi ông Mạc mất, Tông Gia Anh cũng không có người thân ở thành phố D, thế nên việc ma chay đều do ông Mục đại diện cho viện lo liệu giúp, con trai nhà họ với con gái ta học cùng lớp, hai nhà coi như biết rất rõ về nhau.”

“Người hỏi cô ta thế nào?”

“Ta có hỏi gì đâu, tự nhiên cô nàng lại đề cập đến chuyện này, hỏi ông Mục nhà ta tại sao không cho Thế Vĩ về trường đại học D.”

Cô rất bức mình. “Cô ta hỏi thế làm gì...”

“Ta bảo anh Mục nhà chị chỉ là phó bí thư, hiện nay chính quyền có vai trò quan trọng hơn đảng, anh Mục cũng không quyết định được, hơn nữa chuyện này đâu phải viện quyết định được đâu, phải thông qua trường chứ! Cô ta bảo Thế Vĩ là tiến sĩ khoa học ở Mỹ về, vào trường đại học F làm phó giáo sư thì quá là phí...”

Cô liền bĩu môi dè bĩu: “Có thể cô ta tưởng tiến sĩ khoa học là học vị chẳng?”

“Tóm lại là cô ta rất ngưỡng mộ Vương Đẹp Trai, nói hẳn ta học hành giỏi giang, đá bóng cũng cừ, trẻ trung có tài. Haizz, chỉ tiếc cô ta có mắt như mù, không ngờ Vương Đẹp Trai là cá chép vượt vũ môn hóa rồng, chỉ trong tích tắc quạ đen biến thành phượng hoàng.”

“Cũng không hẳn là có mắt như mù, nếu năm đó bọn họ không chia tay nhau thì có khi giờ ông ấy vẫn đang dạy học ở cái vùng đất đó. Kể cả Vương Thế Vĩ thi đỗ thạc sĩ thì cũng không ra nước ngoài được. Hơn nữa, dựa vào cái trình độ vào kiểu ôn thi đó của ông ấy, ta cam đoan rằng ngay cả thạc sĩ đại học D, ông ấy cũng không đỗ. Bọn họ đều cấm mặt ở cái huyện B đó, có khi bỏ nhau từ lâu rồi.”

“Ừ, cũng có thể.”

“Thế tại sao người biết bọn họ chưa liên lạc lại với nhau?”

“Vì cô nàng vẫn đang hỏi han ta tình hình của Vương Đẹp Trai mà.”

“Cô ta hỏi han thế nào?”

“Cô nàng bảo: “Chị với vợ Thế Vĩ chơi thân như thế, sau khi anh ấy về nước không đến thăm chị và anh Mục à?” Ta nói là có đến một lần, mang quà từ Mỹ về cho anh chị, anh chị mời cậu ấy ăn cơm. Cô nàng lại hỏi tiếp: “Thế anh chị đã đến chơi lại nhà anh ấy chưa?” Ta bảo hiện tại cậu ấy rất bận, đợi khi nào hết bận, vợ chồng chị sẽ đến thăm cậu ấy. Cô nàng còn hỏi thời gian cụ thể, ta bảo vẫn chưa sắp xếp được.”

Tự nhiên máu nóng trong người cô bốc lên hầm hập. “Cô ta hỏi kĩ như thế làm gì?”

“Thế nên ta mới thấy cô nàng vẫn rất quan tâm đến người tình cũ, nhưng lần trước Vương Đẹp Trai đến cũng chẳng nhắc gì đến cô ta.”

“Người đừng an ủi ta, ta cần biết sự thật chứ không cần những lời an ủi.”

“Ta không an ủi thật mà, đúng là không nhắc đến tên cô ta. Ông Mục nhà ta còn nói đến chuyện ông Mạc, bảo bước vào tuổi trung niên rồi, sức khỏe là chuyện quan trọng số một, thế gian này chẳng có gì đáng để liều chết cả, công việc cứ dừng đỉnh thôi, đừng để như ông Mạc, chết vì lao lực quá độ.”

“Thế ông ấy bảo sao?”

“Lão ấy bảo chính vì không muốn lao lực quá độ nên lão ấy mới quay về Trung Quốc.” Chị cả liền quan tâm hỏi: “Các cậu làm tiến sĩ khoa học bên đó mệt lắm ah?”

“Ta cảm thấy không đến nỗi. Mệt hay không đều phải xem anh sắp xếp thế nào, anh muốn làm từ sáng đến tối thì cũng không có ai ngăn cản anh...”

“Làm từ sáng đến tối có tiền thưởng hay tiền thêm giờ gì không?”

“Chẳng có gì cả?”

“Thế thì tội gì phải làm từ sáng đến tối?”

“Thế nên mới bảo phụ thuộc vào bản thân, thực ra hồi ở bên này ông ấy cũng chẳng bao giờ làm từ sáng đến tối, ông ấy vốn đã lười từ xưa. À, thế ông Mục nhắc đến ông Mạc thì Thế Vĩ có bảo gì không?”

“Nói đến đoạn đó rồi mà lão ấy cũng không tiện thể hỏi vợ ông Mạc thế nào, có thể thấy lão ấy không thêm quan tâm đến Tông Gia Anh nữa.”

Cô “xì” một tiếng: “Có thể hoàn toàn ngược lại, càng nhớ thì bề ngoài càng phải làm bộ không quan tâm. Hẳn biết rõ ta và người chẳng bao giờ giấu nhau chuyện gì, làm sao dám thể hiện sự quan tâm đến Tông Gia Anh trước mặt người?”

“Ừ, cũng có thể, có khi người ta còn đang diễn kịch cho ta xem ấy chứ! Nhưng sự quan tâm của Tông Gia Anh đến Vương Thế Vĩ, chắc chắn không phải diễn kịch, điều này ta nhận ra ngay.”

“May mà không phải diễn kịch! Người ta tốt nghiệp khoa Văn, nếu mà diễn kịch thật thì chắc chắn sẽ cho đám học tự nhiên như bọn mình một phen trắng mắt.”

“Ừ, dân học xã hội khác dân học tự nhiên như bọn mình mà, nghe nói người ta lên cả blog để trút bầu tâm sự nữa đấy.”

“Thật hả?”

“Thật chứ sao, ta an ủi cô nàng đừng buồn vì chuyện ông Mạc nữa, đừng suy nghĩ quá mà ốm thì khổ, con còn nhỏ, cần sự chăm sóc của mẹ. Cô nàng bào hiện tại không còn quá buồn khổ nữa vì đã tìm được một cách trút bầu tâm sự là viết blog, trong lòng có nỗi buồn khổ gì cứ viết ra, viết rồi cuối cùng thấy nhẹ lòng hơn.”

“Thế sao người không hỏi blog của cô ta ở đâu?”

“Cô nàng bảo ở trên mạng.”

“Mạng rộng như thế, nếu không biết ở đâu thì tìm làm sao được.”

“Ta cũng chẳng có ý định đi tìm, giờ ai còn đầu óc nào mà xem mấy tác phẩm văn nghệ đó”

“Không xem mấy tác phẩm văn nghệ nhưng xem đám ruồi muỗi đang vo ve những gì cũng thú vị chứ!” Cô liền dặn: “Lần sau nếu có cơ hội, người nhớ bảo Tông Gia Anh cho người xem blog rồi ghi lại tên web và địa chỉ blog nhé, để ta xem xem cô nàng viết những gì.”

“Người cũng chơi blog hả?”

“Không, nhưng biết cũng có gì là xấu. Người không có blog hả?”

“Ta không biết.”

“Xem ra người phải học thêm rồi đấy, hiện giờ đám ruồi trẻ đều chơi mấy cái đó, không những có thể dùng để trút nỗi buồn khổ do mất chồng mà còn có thể dùng để bày tỏ tình yêu với người tình, liên lạc tình cảm, tâm sự các kiểu. Người không hiểu chiến thuật của bọn nó thì làm sao đề phòng được?”

“Ừ, may mà có người nhắc nhở, có khi lão Mục nhà ta cũng đã tạo một blog nào đó để thu hút đám ruồi ấy chứ! Bình thường ta chỉ kiểm tra điện thoại di động của lão, cũng không phát hiện ra cái gì, xem ra bây giờ blog cũng không được bỏ qua.”

Mấy ngày sau, chị cả báo cáo tình hình: “Hôm nay tao hỏi Tông Gia Anh rồi, cô nàng không chịu cho tao xem blog, bảo đấy là nhật ký online cá nhân để trút nỗi niềm tâm tư, không cho người ngoài đọc được.”

“Xí, cũng giảo hoạt đó nhỉ? Thế người đã tìm thấy blog của ông Mục chưa?”

“Chắc lão ấy không có blog, ta hỏi thì lão ấy nói là: “Anh làm gì có thời gian mà chơi ba cái trò đó?””

“Hơ hơ, lần này thì đến lượt ta gọi người là Bùi Quỳnh Dao rồi! Ông ấy bảo không có tức là không có hả! Ông ấy mà lập blog để chuyện trò tạm sự với bồ thì sẽ cho người biết chắc?”

“Ừ nhỉ, người có thời gian thì kiểm tra giúp ta xem sao!”

Cô phải gánh vác trọng trách vào các website lớn trong nước để tìm kiếm, đầu tiên là tìm tên weblog, dùng các từ khóa như Tông Gia Anh, Vương Thế Vĩ, Mạc Văn Đồng, Mục Thắng Lợi... để search, nhưng vẫn không tìm được gì, sau đó lại đảo ngược để search, vẫn không tìm được, cuối cùng cô search bằng cụm từ “chết vì lao lực quá độ”, chỉ một click chuột mà search được cả nghìn bài viết, cô lại lọc theo thời gian post bài, chỉ còn lại mấy trăm bài, sau đó đọc từng bài một, cuối cùng tìm được một bài post, xét về câu cú khá bay bướm, văn chương, chủ nhân nó có vẻ là một người tốt nghiệp khoa Văn.

Cô đọc rất kỹ, mặc dù chỉ có hơn một trăm chữ, cũng không để họ tên, nhưng trực giác mách bảo đó là bài Tông Gia Anh viết về người chồng họ Mạc.

Xem tên chủ blog, cũng rất văn chương, tên là “Mạc Văn Phương Tông”.

25. Chương 25

Vương Quân đọc hết các bài post trong blog của “Mạc Văn Phương Tông”, cuối cùng kết luận chủ nhân của chúng chắc chắn là Tông Gia Anh.

Mấy chục bài viết ngắn trong blog, chủ yếu là bày tỏ nỗi buồn mất chồng nhưng lời lẽ bay bổng, dạt dào, tạo cho người ta cảm giác rằng nỗi niềm đó chỉ là giả tạo, chủ yếu là khoe tài văn chương.

Avatar của chủ blog là hình ảnh mỹ nữ trong trang phục cổ đại đang rất hot trên mạng, môi đỏ da trắng, mắt bồ câu, miệng chúm chúm. Nếu chỉ nhìn vào câu từ và avatar để phán đoán, chắc chắn không thể nghĩ rằng chủ blog lại là một người phụ nữ tầm bốn mươi tuổi hơi mập, mà nghĩ là một kiều nữ dịu dàng, thướt tha từ cổ đại xuyên không về thời hiện đại, dùng thơ văn để trút bầu tâm sự.

Cô lưu địa chỉ blog của “Mạc Văn Phương Tông” lại, có thời gian lại mở ra xem, nhưng không phát hiện ra điểm khả nghi nào, và chủ blog đã dừng update bài từ lâu.

Lúc gọi điện thoại cho chị cả, cô báo cáo phát hiện này.

Chị cả không có hứng thú với “Phương Tông”, chỉ hào hứng với “Mục Tông”: “Người có tìm thấy blog của lão Mục nhà ta không?”

“Không thấy.”

“Ta đã bảo lão ấy không có blog mà, người còn không tin đi?”

“Hơ hơ, có thể là không có. Nhưng ta tìm thấy blog của một sinh viên nữ khoa các người có nhắc đến tên ông Mục, còn có cả ảnh của ông ấy nữa.”

“Thật hả? Con nào vậy?”

“Hình như tên là Mật Doãn Lệ, không biết có phải tên thật không.”

“Tên thật, tên thật đấy, ta biết con bé đó, nhà giàu lắm, học lại dốt, nhưng trường cứ

nhét nó vào học thạc sĩ ở khoa bọn ta, vì bố nó góp cho trường D một khoản kha khá.”

Cô dạy chị cả cách vào blog của Mật Doãn Lệ, chị cả xem một lát rồi nói: “Không sao, đó là ảnh bố con bé đó mời lão Mục và lãnh đạo khoa ăn cơm, cái ông hỏi đó là bố nó.”

“Vậy hả, không ngờ nhỉ? Ông bố thì xấu mà sao con gái xinh thế?”

“Nghe nói nó sang Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ.”

“Vậy hả, thảo nào. Nhưng nàng ta post ảnh ông bố với lão Mục và mọi người lên blog của mình làm gì?”

“Ai mà biết được? Chắc là muốn khoe ông bố góp nhiều tiền cho trường D chẳng?”

“Ừ, con bé này thích khoe của lắm, gần như bài biết nào cũng khoe nọ khoe kia, không khoe túi xách hàng hiệu thì khoe xe sang, giày hiệu, đồng hồ hiệu.”

Chị cả nói với giọng vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị: “Chứ sao nữa, riêng túi Channel đã có mấy cái. Nói ra thì sợ người cười, cái túi xách đắt tiền nhất ta dùng chính là cái túi Coach người tặng, còn lại toàn hàng fake.”

“Người ăn chơi như vậy mà không dám bỏ tiền ra mua hàng hiệu à?”

“Haizz, trường đại học thu nhập có ra gì đâu, ta đâu đủ điều kiện mua hàng hiệu?”

“Sao lại thế, ta nghe nói giảng viên đại học trong nước giàu lắm mà.”

“Thế thì người phải có thu nhập thêm mới đủ. Nhưng bọn ta, chỉ dựa vào đồng lương và tiền làm thêm giờ thật chẳng có bao nhiêu tiền.”

“Lão Mục cũng không có thu nhập thêm à?”

“Lão ấy nhát gan, chỉ dám nhận chút quà vặt vặt, ai biếu tiền lão ấy đều trả hết, sợ bị tống vào tù...”

“Ông ấy làm thế là đúng, tội gì vì chút tiền còm mà mất ăn mất ngủ.”

“Vương Đẹp Trai nhà người thì thế nào? Kiếm thêm được nhiều không?”

“Ta đâu có biết.”

“Ông ấy không gửi tiền cho người à?”

“Ta sao dám ngửa tay xin ông ấy mấy đồng bạc còm đó?”

Chị cả liền cảnh báo: “Người tuyệt đối không được để hằn nắm nhiều tiền trong tay quá, nếu không rất dễ đi chệch đường, người quản hết tiền của hần, hần có muốn cặp bồ cũng chẳng cặp được. Thời buổi này không có tiền, đám còn gái còn lâu mới thèm để mắt đến.”

Cô lại nhớ đến tuyệt chiêu mà chị cả dạy cô để đề phòng chồng say nắng, bất giác cười lớn. “Ta còn nhớ là trước người đã từng dạy ta phải móc hết số thuốc nổ trong người chồng, giờ lại biến thành móc hết ví tiền của ông ấy hả?”

“Hơ hơ, phải móc hết, nhưng giờ người ở xa như thế, làm sao móc hết được thuốc nổ của hần? Đành phải móc tiền thôi.”

“Ta chẳng bao giờ móc tiền của ông ấy cả, ông ấy đưa thì đưa, không đưa ta cũng chẳng hỏi, đằng nào thì tiền ta kiếm cũng đủ cho hai mẹ con ta sống rồi.”

“Ồ, đúng là người kiếm khá thật, ta và lão Mục cộng lại cũng không kiếm bằng người, chủ yếu là người kiếm một đồng bằng bọn ta kiếm sáu, bảy đồng. Thực ra người có thể mang số tiền kiếm ở nước ngoài về trong nước đầu tư, mua nhà chẳng hạn, chắc chắn sẽ có lãi.”

“Ta cũng đang chuẩn bị mua nhà, nhưng mua ở Mỹ thôi.”

“Sao bảo thị trường bất động sản của Mỹ không sáng sủa cho lắm?”

“Đúng là không sáng sủa cho lắm nhưng đối với người mua nhà để ở lại thì là cơ hội tốt. Thông thường thì lãi suất cao, lãi suất thấp, giá nhà cao, hiện nay lãi suất cho vay và giá nhà đều thấp, nên tranh thủ thời cơ mua nhà.”

Thời gian này, vì chuyện mua nhà mà cô liên tục phải lên máy sànbất động sản để nghiên cứu, học được không ít kiến thức.

“Vương Đẹp Trai nhà người có đồng ý cho người mua nhà không?”

“Dĩ nhiên là ông ấy không đồng ý, nhưng nếu ta đã quyết mua thì ông ấy cũng chẳng làm được gì.”

“Ta đoán là chắc chắn ông ấy sẽ không đồng ý. Đợt ông ấy mới về nước, chắc chắn là tưởng rằng sau một thời gian, người cũng sẽ về theo, giờ người mua nhà bên đó, thế thì khác gì đã thể hiện rõ quyết định không về nữa.”

“Ta đã bảo với ông ấy từ lâu là ta sẽ không về mà. Chưa nói đến cái khác, chỉ nói chuyện giá nhà trong nước đất như vậy, ta mà về thì còn chẳng mua được nhà ấy.”

“Người về nước thì sao phải mua nhà, trường F chẳng phải đã cấp cho Vương Đẹp Trai nhà người một căn hộ ba phòng ngủ rồi còn gì?”

“Vậy à? Sao chẳng thấy ông ấy nói gì nhỉ?”

Chỉ cả liền thở dài. “Người và lão ấy chẳng giống vợ chồng gì cả, chuyện của người, lão ấy không biết, chuyện của lão ấy, người không biết, như thế... xa cách quá!”

“Quen rồi nên thấy bình thường thôi.”

“Bình thường cái gì chứ! Như thế dễ dẫn đến tình trạng bỏ bịch lắm, chỉ cần ai đó quan tâm hỏi han hần là hần ngã vào lòng ngay.”

“Ngã vào lòng thì cứ việc ngã thôi.”

Chỉ cả tò mò: “Hay là người... có niềm vui mới rồi?”

“Ta đi đâu để tìm niềm vui mới chứ?”

“Bên đó đông người nước ngoài, tìm niềm vui mới thì có gì là khó? Ta nghe nói đàn ông nước ngoài rất thích phụ nữ Trung Quốc, đặc biệt là người đã ly hôn, có con càng tốt.”

Cô liền phì cười: “Lại còn thế nữa hả? Đàn ông nước ngoài không có thành kiến với việc phụ nữ ly hôn như đàn ông Trung Quốc mà thôi, làm gì có chuyện đặc biệt thích phụ nữ đã ly hôn.”

“Thế thì người cũng may hơn ta rồi. Như bọn ta ở trong nước, hơn bốn mươi tuổi ly hôn

chồng còn ai thèm nhòm ngó nữa. Bất luận đàn ông ở độ tuổi nào đều thích đám gái trẻ mười chín, đôi mươi thôi.”

“Không thèm nhòm thì thôi chứ sao, bọn mình có phải dựa dẫm vào ai đâu mà sợ.”

“Dĩ nhiên là không dựa dẫm vào ai cả, nhưng nghĩ cũng tức! Tại sao hắn lại có thể phản bội ta chứ!”

“Thế thì người cũng phản bội lại hắn đi!”

Chị cả thẳng thừng nói: “Người tưởng ta không muốn phản bội à? Thà mình đi cặp bồ trước còn hơn là ngồi đó nơm nớp sợ hắn cặp bồ, cho hắn phải nơm nớp đề phòng mình. Nhưng nhìn đi nhìn lại chẳng có ông nào phù hợp cả!”

Cả hai đều phá lên cười: “Đúng vậy!”

Chị cả liền đùa: “Hay là ta tìm Vương Đẹp Trai nhà người để cặp nhé, trong số đàn ông mà ta quen, chỉ có hắn là không đến nỗi nào.”

Cô cười khúc khích: “Chỉ cần người duyệt ông ấy thì cứ việc thôi.”

“Sao lại không duyệt? Người quên rồi à? Trước người và Tông Gia Anh, ta đã duyệt hắn rồi mà.”

“Sao hồi ấy người không ra tay?”

“Thì cũng chỉ vì muốn ở lại thành phố D chứ sao!”

“Giờ người không phải vì chuyện ở lại thành phố D mà tìm người yêu nữa, có thể thoải mái theo đuổi người tình trong mộng rồi.”

“Đúng vậy, hơn nữa chàng Vương Đẹp Trai nhà người cũng không phải như ngày trước nữa, người ta là người Mỹ, nếu cửa đổ, ta còn có thể theo chàng sang Mỹ nữa.”

“Ông ấy có phải người Mỹ đâu, chỉ có Thẻ Xanh mà thôi.”

“Thẻ Xanh cũng tốt, vài năm nữa thành công dân Mỹ còn gì?”

“Ừ. Được thôi, nếu hai người mà câu kết được nhau thì cứ thông báo cho ta, ta sẽ ly hôn với ông ấy để tạo điều kiện cho hai người.”

Chị cả liền cười lớn: “Nếu biết bọn mình nói xấu lão ấy sau lưng thế này, chắc chắn lão ấy tức chết nhỉ!”

“Không phải là tức chết mà là mừng chết chứ?”

“Mừng cái nỗi gì! Một bà tuổi trung niên, già hơn cả vợ lão ấy mà lão ấy còn thích à? Nếu muốn cặp bồ, kiểu gì lão ấy cũng tìm bọn sinh viên trẻ trung.”

“Nếu ông ấy mà cặp bồ với sinh viên thì khó kiểm tra lắm, bao nhiêu sinh viên như vậy, ta biết kiểm tra kiểu gì?”

“Không sao, để ta bảo con bé Thiệu đó để ý cho người. Nó bảo Vương Đẹp Trai bận rộn lắm, chưa thấy lão gần gũi với sinh viên nữ nào cả.”

“Bận rộn gì vậy?”

“Người không hỏi gì lão ấy à?”

“Hơ hơ, số lần ta gọi điện thoại cho ông ấy còn ít hơn số lần gọi cho người, làm gì có cơ hội hỏi những chuyện này?”

Những gì cô nói không hề quá sự thật, kể từ khi Vương Thế Vĩ về nước, cô và anh rất ít khi gọi điện thoại cho nhau, dường như không hề có mong muốn được nói chuyện với đối phương. Tuy nhiên, dạo này vì chuyện mua nhà mà cô đã phải gọi điện cho anh mấy lần, chủ yếu là do khi làm thủ tục sang tên cần chữ kí của anh.

Anh thắc mắc: “Em mua nhà tại sao anh phải kí tên?”

“Bang A này quy định chỉ cần là người đã kết hôn khi mua nhà để ở thì phải có vợ hoặc chồng ký tên.”

“Lại còn quy định đó nữa hả?”

“Dĩ nhiên rồi, nếu không cần anh ký tên thì em phiền đến anh làm gì?”

Anh không nói gì nữa, một lát sau mới nói: “Mua nhà hết bao nhiêu tiền?”

“Mấy chục nghìn.”

“Đô la hả? Em mua nhà đắt như thế thì lấy đâu ra tiền?”

“Trả góp mà.”

Anh sửng sốt: “Trả góp mấy chục nghìn đô?”

“Vâng.”

“Thế thì phải trả đến đời nào kiếp nào?”

“Em trả góp trong thời hạn ba mươi năm.”

“Phải trả ba mươi năm hả? Thế thì khác gì đến bảy, tám mươi tuổi vẫn còn đang trả nợ như chúa chổm?”

“Không lâu thế đâu, bình thường nếu có tiền thì trả nhiều hơn, có thể trả trước thời hạn mà.”

Anh rất không vui. “Lấy đâu ra nhiều tiền như thế mà trả? Ở Trung Quốc anh kiếm nhân dân tệ, đổi dsang đô la Mỹ để trả nợ có kinh tế không?”

Cô liền an ủi: “Em không bắt anh dùng nhân dân tệ để trả nợ đâu, tiền mua nhà để em tự trả.”

“Đúng là cả hai vợ chồng phải ký tên, trong giấy tờ nhà cũng đứng tên hai người, nhưng khi vay có thể chỉ đứng trên danh nghĩa một người để vay, em lấy danh nghĩa cá nhân em để vay.”

“Lại còn có chuyện như thế nữa hả? Một mình em vay tiền mua nhà, trên giấy tờ nhà lại có tên anh?”

“Hơ hơ, bang A quy định như vậy thì biết làm sao! Quy định này cũng có lợi cho anh mà, nếu bọn mình ly hôn, anh có thể được chia một nửa cái nhà.”

Anh lẩm bẩm: “Sao tự nhiên lại nói những điều xui xẻo như vậy?”

Thấy anh coi chuyện ly hôn là xui xẻo, trong lòng cô cũng có chút cảm động.

Nhưng lại nghe thấy anh nói với vẻ trách móc: “Cần nhà em đang ở vẫn ổn đó thôi, tội gì phải mất công mất sức đi mua nhà?”

“Hiện tại hai mẹ con đang ở nhà thuê, làm sao so được với nhà mình mua? Thuê nhà phải chịu rất nhiều hạn chế, lúc nào cũng nơm nớp, chỉ sợ làm hỏng cái nợ cái kia. Hàng xóm bên cạnh, tầng trên, tầng dưới ồn ào, anh cũng chẳng nói được gì. Hơn nữa, phòng lại quá nhỏ, cu Long có muốn mời bạn bè trong ban nhạc của nói về mở party cũng thấy ngại, vì nhà mình không thể chứa được từng ấy người.” “Chỉ vì mời khách đến nhà mà em mua nhà to? Em điên rồi!”

“Anh mới buồn cười ấy, em đã nói là không bắt anh phải trả tiền cơ mà, anh phản đối gì chứ?”

“Nếu không bắt anh sang Mỹ ký tên thì anh cũng chẳng quan tâm nhiều như thế làm gì.”

Cô tò mò hỏi: “Sao anh phải căng thẳng vì chuyện sang Mỹ như vậy? Sợ em ăn thịt anh à?”

“Vì một chữ ký mà bỏ ra hơn một nghìn tệ bay sang, như thế có đáng không?”

“Kể cả không ký tên thì anh cũng phải về Mỹ một chuyến chứ, nếu không làm sao gia hạn được Thẻ Xanh cho anh?”

“Anh cũng chẳng quan trọng cái Thẻ Xanh đó.”

“Không phải anh vẫn muốn đón cu Long về nước nghỉ hè đó sao?”

Nói đến con trai, thái độ của đầu bên kia dịu đi trông thấy. “Nhưng anh đâu có thời gian chăm sóc nó?”

“Hè anh không được nghỉ à?”

“Hè còn bận hơn cả ngày thường.”

“Bận gì vậy?”

“Bận giảng dạy, bận nghiên cứu khoa học, bận cả tăng thu nhập nữa.”

“Anh kiếm tiền nhiều như thế làm gì? Hai mẹ con em có bắt anh phải nuôi đâu, tiền anh kiếm đủ cho bản thân là đủ rồi.”

“Có phải anh tăng thu nhập cho bản thân đâu? Đó là tăng thu nhập cho giáo viên trong khoa đấy chứ.”

Lúc này cô mới sực nhớ ra chồng mình đã được lên làm quan. “Ồ, suýt nữa thì quên, anh là lãnh đạo khoa...”

“Không phải cứ là lãnh đạo khoa thì đều bận như anh, quan trọng là anh quản cái mảng tăng thu nhập này, tức là phải kiếm ra tiền mới được. Anh không kiếm ra tiền thì lấy cái gì để trả tiền thêm giờ và tiền thưởng cho giáo viên?”

“Nếu anh bận quá thì đưa cu Long về thành phố E, con rất nhớ ông bà...” Rồi cô kể ra một loạt họ hàng ở thành phố E, đột nhiên mới nhớ ra chưa nhắc đến người cha ở thành

phố D, liền vội lắp liếm: “Con cũng rất nhớ anh.”

Đầu bên kia không phát hiện ra sự hờ hênh của cô mà nghiêm giọng nói: “Anh nghĩ nó có về nước cũng không phải để thăm anh, mà muốn nó học ít tiếng Trung không lại quên hết tiếng mẹ đẻ.”

“Ở nhà bác, chắc chắn nó học được tiếng Trung, ông bà đều có thời gian dạy nó.”

“Thế thì anh đưa nó về đây trước, sau đó lại gửi về nhà bác vậy.”

Cô yên tâm rồi, chỉ cần không đưa về nhà ông bà nội ở quê làm mỗi uối là được.

Tiền thể cô nói: “Nghe nói trường anh đã phân cho anh căn hộ ba phòng ngủ hả?”

“Ừ.”

“Sao không thấy anh nói gì?”

“Anh nói làm gì?”

“Có phải giấu nàng Kiều nào trong đó, sợ em biết không?”

“Em chỉ biết nói những câu lãng nhách đó thôi hả?”

Cô phát hiện con người này không hề có tế bào hài hước nào, và cũng chẳng biết nắm bắt thời cơ thể hiện tình cảm, cô đành phải kết thúc chủ đề này và chuyển sang chuyện khác: “Em thấy bảo anh thường xuyên được người ta mời đi ăn uống, tiệc tùng hả?”

“Hầu hết là anh mời người ta.”

“Ăn xong có đến mấy nơi massage thuốc Bắc gì không?”

“Có đi massage chân mấy lần.”

“Nghe nói một số điểm massage còn cung cấp cả dịch vụ... gái gọi nữa hả?”

“Thấy bảo thế.”

“Anh không thử à?”

“Anh thử trò đó làm gì?”

“Trải nghiệm cảm giác mới thôi.”

Vương Thế Vĩ bực bội nói: “Có phải em lại nghe người ta nói linh tinh không?”

“Đâu có.”

“Không có thì em nói mấy chuyện này làm gì?”

“Chẳng làm gì cả, nói cho vui thôi.”

“Lãng nhách!”

Cô tức quá định cúp máy, ai ngờ anh đã cúp máy cái “rụp” trước cô.

26. Chương 26

Mặc dù lúc nói chuyện với chồng, Vương Quân tức đến mức chỉ muốn ném ngay cái điện thoại đi nhưng rồi cô lại nhanh chóng gạt chuyện này ra khỏi đầu. Hờ hờ, hể hể không sở hữu khả năng này thì những năm qua cô đã tức chết mấy trăm lần rồi.

Ngay từ đầu Vương Thế Vĩ đã không biết nói chuyện, rất ít khi nói được những lời cô muốn nghe. Càng về sau, cái tật này của anh càng nghiêm trọng, không những không nói được những lời cô muốn nghe mà còn phát triển thành chỉ nói những lời cô không thích nghe.

Ví dụ thì quá nhiều, không sao kể xiết.

Điều khiến cô bực nhất là anh luôn thích nhắc lại chuyện năm xưa cô theo đuổi anh, nói trước mặt bố mẹ cô, anh trai, chị dâu cô, con trai cô, rồi cả trước mặt đồng nghiệp, bạn bè, và mỗi lần nói đều tỏ thái độ phát mứa như ta bị lừa:

“Hơ hơ, anh con rể của cụ tốt hay xấu đều do con gái cụ ngàn dặm xa xôi mất công theo đuổi, các cụ không chịu trách nhiệm thì ai chịu trách nhiệm đây?”

“Nếu em gái anh không mò đến trường theo đuổi em thì làm sao em biết cô ấy yêu thầm em suốt mấy năm liền?”

“Con trai à, chỉ trách hồi ấy ba thích nghe những lời đường mật, bị mẹ con cưa đổ, để ra một thằng vô tích sự như con, chẳng kể thừa được tí năng khiếu bóng đá nào của ba cả.”

“Các cậu đoán sai rồi, tôi có phải tán bà xã chút nào đâu, bà xã cưa tôi đó chứ, không tin cứ hỏi cô ấy mà xem.”

Nếu cô mở miệng trách anh chuyện này thì anh liền nói rất hùng hổ: “Sao cơ? Chẳng lẽ không phải em theo đuổi anh à? Anh có nói dối đâu!”

Lại một câu nói khiến cô tức nổ đom đóm mắt.

Yêu ai, theo đuổi ai không phải là chuyện gì xấu xa, nhưng yêu một kẻ không có con mắt thẩm mỹ thường thức, ngoài việc chứng tỏ chỉ số IQ, EQ của cô thấp, có mắt như mù, thì còn chứng tỏ được điều gì nữa?

Nhưng dần dần, cô cũng chẳng buồn bực vì những chuyện này nữa, vì tức cũng không thể thay đổi được anh, mà lại còn khiến mình bực bội, già người, tội gì phải thế?

Trong rất nhiều chuyện, cô đều tự an ủi mình như vậy, vì chắc chắn anh sẽ không dùng những lời lẽ ngon ngọt để dỗ dành, làm lành với cô.

Cuộc sống hôn nhân của họ cũng được coi là bình lặng.

Những năm qua, cô luôn là người kiếm tiền nuôi gia đình, vì anh ăn học bảy, tám năm trời, đều chỉ được lĩnh chút tiền trợ cấp dành cho nghiên cứu sinh, dùng để mua giày đá bóng còn không đủ. Nhưng cô chẳng bao giờ kỳ vọng anh có thể kiếm tiền nuôi vợ con, chính vì thế trong vấn đề tiền bạc cũng không có mâu thuẫn gì lớn. Những năm qua, vẫn là cô và bố mẹ cô phải lo liệu mọi việc trong nhà, anh cứ như học sinh cấp ba, về nhà ăn cơm, về nhà ngủ, thời gian khác đều ở trường, chạy trên sân đá bóng. Chỉ cần cô không chê anh lười thì cũng chẳng có mâu thuẫn gì.

Những mâu thuẫn giữa cô và anh, chủ yếu vẫn là chuyện nuôi dạy con.

Con trai Tiểu Long đến rất muộn, muộn đến mức bố mẹ suýt phải ly hôn.

Trước khi lấy nhau, họ đã sống chung mấy năm, chẳng bao giờ áp dụng biện pháp tránh thai nào nhưng cô mãi không có bầu. Hồi ấy cũng không lo lắng gì nhiều vì vẫn còn trẻ, còn đang học hành, vẫn cảnh một chốn đôi nơi.

Sau khi anh thi đỗ thạc sĩ, hai vợ chồng đã đoàn tụ, sống với nhau hơn một năm, cô vẫn không có bầu, chuyện này khiến cô rất sốt ruột. Đi khám bác sĩ, kiểm tra mọi thứ đều bảo cả hai người không có vấn đề gì.

Anh bèn phân tích: “Chắc chắn do em khô hạn quá, khô hạn như thế thì tình trùng khác gì leo trên sa mạc, làm sao bơi được vào bên trong?”

Cô cũng cảm thấy mình hơi khô hạn, bao nhiêu năm rồi, mỗi lần anh vào, cô đều cảm thấy đau rát, chỉ có điều đều ở trong phạm vi có thể chịu đựng, và một lúc sau thì hết đau.

Đối với cô, làm tình chưa bao giờ là một sự hưởng thụ mà là một nghĩa vụ, vì cô chưa bao giờ được trải nghiệm cảm giác lên đỉnh trong quá trình đó. Hồi đầu, thỉnh thoảng anh còn thề, còn hứa hẹn, nói phải đưa cô lên đỉnh, đúng là anh cũng đã rất nỗ lực, rất miệt mài, nhưng cô vẫn không thể lên đỉnh, đành phải “giả vờ lên đỉnh”, nếu không chắc chắn sẽ làm cả hai người mệt, chẳng còn sức.

Sau này, ngay cả “giả vờ lên đỉnh” cô cũng chẳng còn hứng thú nữa, bèn nói thẳng với anh: “Anh cứ ổn là được, đừng đợi em, không lên được đâu.”

Lúc đầu anh cũng tỏ ra rất chán nản. “Không lên được thật hả?”

“Vâng.”

“Sao em biết?”

“Em cảm nhận được điều đó.”

“Thế anh không đợi em nữa nhé!”

Nhiều lần như vậy, Vương Thế Vĩ cũng quen dần, không cần cô phải nói, anh sẽ “chỉ cần anh ổn là được”.

Để giúp mình đỡ khô hạn, để sinh con hơn, cô lại đọc sách sex, dĩ nhiên vẫn phải đọc lên lút.

Mỗi lần đọc sách sex, cô cảm thấy cơ thể có biểu hiện gì đó khác thường, dường như có một luồng sức mạnh từ trong cơ thể cô trào ra. Cô làm theo sách dạy, lấy tay vuốt ve ỉnh một hồi, không ngờ lại lên được đỉnh!

Như đợt thủy triều dữ dội, hai chân dùng lực, lại thêm một đợt nữa.

Cô không biết tổng cộng xuất hiện bao nhiêu đợt, chỉ biết sau lần đó hai đầu gối mỗi nhừ, nhưng tinh thần cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Dần dần cô khám phá được bí mật và tìm ra quy luật của cơ thể mình.

Không phải ngày nào thủy triều cũng đến, cứ phải cách mười ngày đến nửa tháng, cô mới mong mỗi thủy triều xuất hiện, lúc ấy đọc sách sex, cộng với một chút ngoại lực sẽ lên được đỉnh phù vân. Dĩ nhiên, nếu tuần nào cô cũng có cơ hội, có thời gian đọc sách sex, cô cũng có thể tận hưởng cảm giác lên đỉnh, chỉ có điều phải đọc sách trong thời gian dài hơn, môn trốn ỉnh lâu hơn.

Mặc dù có thể tự cung tự cấp trên phương diện này nhưng cô luôn cảm thấy như thế là bất thường, rất muốn có được hiệu quả tương tự trong những lần chăn gối với chồng.

Nhưng Vương Thế Vĩ đã quen thuộc với việc “chỉ cần anh ổn là được”, cho dù cô ám thị thế nào, anh đều chỉ mất ba phút là giải quyết xong cuộc chiến.

Không còn cách nào khác, cô đành phải nói thẳng, mong anh làm trong thời gian dài hơn.

Anh tuân mệnh, nhưng chỉ một lát lại hỏi:

“Lên chưa?”

“Đủ thời gian rồi nhỉ?”

“Vẫn chưa được à? Hay là hôm nay không lên được?”

Cô rất cụt hứng, biết rằng cứ làm mãi thế này cũng không lên đỉnh được.

Lại phải quay về con đường “chỉ cần anh ổn là được”.

Nhưng Vương Thế Vĩ càng mong có con thì lời trách móc “khô hạn” cũng càng được nhắc đến nhiều hơn. Cô không thể nói khi đọc sách sex mình vẫn có rất nhiều nước, đành chán chường nói: “Việc này em cũng chẳng có cách nào khác, bẩm sinh là như vậy rồi. Nếu anh sợ không có người nối dõi thì em có thể ly hôn với anh, anh đi tìm một người... không khô hạn đi.”

“Làm sao mà anh biết ai không khô hạn chứ?”

“Ngửi mùi thôi. Chị cả nói Tông Gia Anh nặng mùi là người nhiều nước.”

Cũng có thể, bây giờ chắc con trai cô ta đi mua xì dầu giúp mẹ được rồi.”

“Anh hối hận à?”

“Hối hận gì?”

“Nếu anh không đá cô ta thì chẳng phải con trai cũng lớn lắm rồi còn gì?”

Cô chỉ mong anh nói một câu đại loại như “em gấp cô ta trăm lần, thà không có con còn hơn là lấy loại người đó”, nhưng anh chàng lại rất không biết điều mà nói: “Có phải anh đá cô ta đâu.”

Cô tức muốn xỉu. “Thế tức là anh đang thấy hối tiếc vì cô ta đá anh hả?”

“Anh chỉ nói lên một thực tế là cô ta đá anh chứ không phải anh đá cô ta. Con người phải biết thừa nhận sự thật chứ...”

Cô cũng biết con người không thể không thừa nhận sự thật, nhưng vẫn cảm thấy rất tiếc rằng anh không bao giờ nói ra được những lời cô muốn nghe.

Sau đó, không biết sợi dây thần kinh nào đó hoạt động mà cuối cùng cô đã có bầu.

Cả nhà mừng đến phát điên.

Anh dự đoán: “Chắc chắn là con trai! Ngôi sao bóng đá nhà họ Vương chúng ta!”

“Con gái cũng đá bóng được chứ?”

“Em chấp nhận để con gái mình suốt ngày người ngợm thâm tím à?”

Cô liền tưởng tượng những cảnh va chạm trên sân mà thấy hãi hùng. “Em cũng không muốn để con trai mình suốt ngày người ngợm thâm tím.”

“Con trai lại khác, con trai không được rèn luyện thử thách thì sao có thể thành người giỏi giang được?”

Khi cô sinh con trai, anh mừng không sao kể xiết, còn cô thì rầu rĩ muôn phần: Gay rồi, thằng nhóc này suốt ngày người ngợm thâm tím cho coi.

Năm đầu tiên anh chưa dạy con trai tập đá bóng, chỉ mua một quả bóng cao su cho con chơi, thấy con chỉ ôm để gặm, liền bỏ cuộc. “Còn bé quá, đợi lớn lên chút nữa rồi tính.”

Khi con vừa chập chững biết đi, anh đã bắt đầu dạy con đá bóng. Thằng bé tội nghiệp khóc mếu mào đứng đối diện với ông bố, nhìn quả bóng khổng lồ trên tay, sợ quá mắt chớp liên hồi. Ông bố liền ném quả bóng đến, cậu con trai vội tránh sang một bên. Ông bố nổi giận, quát lớn: “Người tránh cái gì mà tránh? Bảo người lấy chân đá, có hiểu không?”

Cậu con sợ quá khóc tu tu, ông bố càng quát dữ hơn: “Người còn khóc à? Còn khóc nữa ta lấy bóng đập chết người bây giờ!”

Cậu con trai liền chạy về phía mẹ, lại bị ông bố túm lại, bế về chỗ cũ. “Chạy đi đâu? Người cứ đứng yên ở đây, hôm nay người đá được mười quả, ta sẽ cho người về nhà, không đá được mười quả, ta sẽ phạt người đứng đây một đêm, để ông ba mươi bắt người đi!”

Con trai khóc đến mức nước mắt nước mũi tèm lem, đâu còn nhìn rõ bóng nữa, nói gì đến chuyện đá.

Bà mẹ thấy thế liền đứng ngoài gọi: “Long Long, đừng khóc, nhìn quả bóng trên tay bố đi, nhìn bố ném rồi con lấy chân đá...”

Cậu con trai mếu máo gọi: “Mẹ ơi, con sợ bóng... rơi vào đầu...”

“Con đừng sợ, bố sẽ không ném vào đầu con đâu.”

Vừa nói xong, ông bố liền ném ngay quả bóng trúng đầu cậu con, thằng bé bị bóng rơi xuống đầu, ngồi phịch xuống đất, ôm đầu khóc âm ỉ.

Cô không thể chịu được nữa, liền lao vào sân bế con, thấy đầu con trai có một cục sưng to tướng, cô liền giận dữ hét lớn: “Sao anh lại ném vào đầu nó? Sưng tướng lên rồi đây này!”

“Ai bảo nó không lấy chân đỡ?”

“Nó đã đứng vững đâu mà lấy chân đỡ.”

“Tại em chiều nó quá nên nó sinh hư! Em xem những siêu sao bóng đá có ông nào mà không được đào tạo từ trong nôi không?”

“Con trai em không muốn làm siêu sao, được sống yên ổn một đời là tốt rồi.”

“Thế nên anh mới bảo là em chiều nó quá đâm hư mà! Đàn bà con gái, tóc dài, trí ngắn, chẳng có ước mơ, hoài bão gì cả.”

“Anh có ước mơ, hoài bão thì anh đi mà thực hiện, việc gì phải lôi con ra bắt nó làm?”

Cậu con trai sợ hãi nhìn bố rồi nhìn sang mẹ, không dám khóc nữa.

Vì chuyện này mà không biết cô phải khóc bao nhiêu lần, cũng không biết đã cãi nhau với anh bao nhiêu lần, lần nào cũng cãi đến mức giận nhau cả tuần không ai nói với ai câu nào, có lúc đến cả bố mẹ cũng bị cuốn vào, vì kiểu gì bố mẹ cũng phải thể hiện lập trường, rốt cuộc là cho cháu tập bóng hay không? Đây là vấn đề lộ trình.

Tội nghiệp bố mẹ cô cũng nơm nớp sợ hãi, xót cháu, muốn khuyên con rẽ nhưng vừa mở lời đã bị con rẽ đánh đòn phỉ đầu: “Con trai con, con biết phải dạy nó thế nào, bố mẹ đừng có can thiệp!”

Hai ông bà sợ quá không dám nói thêm câu nào nữa.

Mỗi lần cãi nhau xong, chồng lại bỏ nhà đi, chẳng nào thì anh cũng có ký túc xá, không đến mức phải ngủ đầu đường xó chợ.

Lúc đầu cô còn sợ mọi người chê cười, lén lút chạy đến ký túc xá của anh để làm lành, sau đó thấy anh ngày càng quá quắt, cô cũng chẳng buồn làm lành nữa, ai cười cứ cười, có gia đình nào mà vợ chồng không cãi nhau đâu?

Cho đến khi lập trường của cô đã kiên định, anh lại đổi ý cải tà quy chính, ở ký túc xá một thời gian lại quay về nhà như không có chuyện gì xảy ra, đến giờ ăn thì ăn, đến giờ ngủ thì ngủ, đến giờ làm tình thì làm tình.

Cô cũng không vạch trần anh, cũng không kể lể này nọ, quay về thì coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, biết sau này anh sẽ rút kinh nghiệm hơn.

Cứ như vậy, cãi nhau một lần rút một chút kinh nghiệm, cãi nhau hai lần rút hai chút kinh nghiệm, cuối cùng đến nước anh không còn ép con trai đá bóng nữa. “Thôi, con trai ạ, bố không dạy dỗ mày nữa, mẹ mày thích chiều mày thế nào thì cứ việc chiều. Lấy bà vợ một sách như mẹ mày, ông trời an bài cho tài năng đá bóng của bố bị thui chột ở mày rồi.”

27. Chương 27

Lịch trình của Vương Thế Vĩ được xếp rất kín, một ngày trước khi sang tên mới bay sang thành phố A của Mỹ.

Vương Quân đưa con trai ra sân bay đón anh, nhìn thấy anh bước ra, đột nhiên cảm thấy rất xa lạ, hoàn toàn không giống với hình ảnh anh trong ký ức cô, dáng không cao như cô vẫn tưởng, nước da cũng vàng hơn hình ảnh cô lưu giữ trong ký ức, các nét cũng bình thường hơn, ăn mặc cũng quê mùa hơn cô nghĩ.

Khuôn mặt anh cũng ngày càng giống chữ “Quốc” (), cô chưa bao giờ để ý đến chuyện anh lại có chiếc cằm vuông như vậy.

Điều khiến cô sững sốt nhất là, đầu anh quá to, không cân xứng với người, giống như những bức tranh biếm họa trên mạng, bên trên là đầu của người thật nhưng phía dưới là mấy nét sơ sài phác họa phần thân nhỏ hơn cả đầu.

Đột nhiên cô ý thức được rằng, hình ảnh anh trong ký ức cô là hình ảnh của rất nhiều năm về trước, khi cô mới quen anh, trên sân tập quân sự, trong nhà ăn. Dường như kể từ thời điểm hai người yêu nhau, cô chưa lần nào ngắm anh kĩ nữa. Có lẽ là cô chưa bao giờ nhìn anh kĩ cả, mà chỉ dựa vào sự ngưỡng mộ của đám

bạn cùng phòng, vẽ ra một bức chân dung về anh trong đầu, sau đó bức chân dung ấy luôn ngăn cách giữa cô và anh ở trạng thái chân thực.

Còn bình thường người này nói anh đẹp trai, người kia nói anh tuần tú, cô liền dựa vào định nghĩa về sự “đẹp trai” và “tuần tú” của mình để thần tượng hóa anh trong lòng mình, khiến giữa tưởng tượng và hiện thực tồn tại một khoảng cách rất xa.

Cô và con trai bước đến đón anh nhưng cảnh tượng rất lạnh nhạt, hai bên chỉ nói “đến rồi à?”, “đến rồi”, “mọi việc ổn thỏa chứ?”, “ừ” rồi chẳng còn gì để nói nữa.

Trên đường lái xe về nhà, cô muốn tìm chuyện gì đó để nói nhưng bên tai vẫn vang lên từ “lãng nhách” của anh, thế nên cô cũng chẳng còn hứng thú nói nữa, bầu không khí trên xe cứ trầm lặng như vậy cho đến khi về đến nhà.

Về nhà rồi, cô đi chuẩn bị cơm nước, con trai trốn trong phòng ngủ của mình, chồng thì vào phòng riêng của hai vợ chồng.

Đồ ăn cô đã nấu xong từ trước lúc ra sân bay, giờ chỉ cần đun nóng là ăn. Cô đun lại tất cả các món, dọn bàn rồi gọi chồng và con trai ra ăn cơm.

Vừa gọi, con trai liền ra ngay, còn chồng thì chỉ ậm ừ một tiếng, mãi chẳng chịu ra.

Cô vào phòng ngủ gọi anh, thấy anh đang dùng máy tính. Cô nói: “Ăn cơm rồi dùng sau anh, không lại nguội hết bây giờ.”

Anh không ngẩng đầu lên, chỉ nói: “Ừ.”

Cô bước đến, hỏi: “Anh đang xem gì mà tập trung cao độ thế?”

Anh liền tắt vội máy tính, đứng dậy nói: “Ra ăn cơm thôi.”

Cô biết không phải anh đang xem đá bóng, vì khi xem đá bóng, anh đều bật loa mới nghe thấy tiếng bình luận viên và sự ồn ào trên sân, nhưng hôm nay máy tính của anh không hề có tiếng động nào. Cô đoán chắc là anh đang gửi thư cho người tình, nói anh đã đến Mỹ rồi, bị mẹ vợ già quẩn kỹ quá, không tranh thủ được lúc nào.

Lúc ăn cơm, đầu óc anh cũng để ở đâu đâu, hỏi anh món nọ món kia có ngon không, anh đều chỉ đáp “được”, “không đến nỗi” cho qua chuyện.

Vừa ăn xong một bát, anh đã buông bát đĩa xuống. “Thôi no rồi.”

“Mới ăn một tí mà đã no rồi sao?”

“Ừ. Không đói lắm.”

“Thế anh đi tắm rồi ngủ sớm đi cho đỡ mệt vì chênh lệch giờ.”

“Ừ.”

Anh vào nhà tắm tắm gội, mấy phút sau đã đi ra rồi về phòng ngủ.

Cô và con trai tiếp tục ăn cơm, ăn xong, con trai tráng qua bát đĩa rồi cho vào máy rửa bát. Cô dọn dẹp bếp rồi cũng về phòng, thấy chồng không ở trong phòng mà đang đứng trên ban công. Cô thầm nghĩ ban công tối thui như thế, mò lên đó làm gì? Làm mỗi uối hay cầu mưa gì đây? Cô bước đến cửa kính hướng ra ban công, vén rèm cửa nhìn ra ngoài thì thấy chồng đang gọi điện thoại, ánh trăng hắt xuống mặt anh, trông đầy chất thơ và khá dịu dàng.

Cách tắm cửa kính nên cô không nghe thấy anh nói gì, nhưng nhìn nét mặt đó cô có cảm giác anh đang gọi cho người tình, cô lại nhớ đến giọng điệu của anh lúc gọi điện cho cô, chắc là vừa cau mày vừa bĩu môi, nét mặt thể hiện rõ vẻ bức bối. Còn nét mặt ở thời điểm hiện tại, nếu không đi kèm với mấy câu như “anh yêu em”, “anh nhớ em”, “baby” thì quả là lãng phí tài nguyên.

Cô quyết định làm cho anh cụt hứng một phen, bèn bất ngờ mở cửa, xuất hiện trên ban công.

Quả nhiên anh giật bản mình, điện thoại quên cả bỏ từ trên tay xuống, cứ đứng như trời trồng nhìn cô.

Cô hỏi: “Sao anh lại mò lên ban công thế này? Không sợ muỗi đốt à?”

Anh trấn tĩnh trở lại, cúp máy, nói: “Mỹ làm gì có muỗi?”

“Sao lại không có? Hôm trước còn đốt em một nốt đấy.”

Anh về phòng trước, không đợi cô hỏi mà chủ động nói: “Gọi điện cho người của khoa.”

Cô không nói gì, vào phòng con trai chúc con ngủ ngon, thấy con đang chơi iPad, liền nhắc: “Con chơi ít thôi, chơi lâu hại mắt đấy.”

“Con biết rồi mà mẹ, con chỉ chơi nửa tiếng thôi.”

“Mẹ đi nghỉ đây, con chơi rồi ngủ sớm đi nhé!”

“Vâng, good night mẹ!”

“Good night Long Long nhé!”

Cô vào nhà tắm tắm một lát, quay vào phòng ngủ thấy anh đang dùng máy tính, bèn lấy máy tính của mình ra và ngồi trên giường lên mạng.

Hai vợ chồng mỗi người một chiếc máy tính, không ai làm phiền đến ai.

Một lát sau, anh tắt máy tính rồi nằm xuống giường.

Cô vẫn tiếp tục lên mạng.

Anh nằm một lát rồi thò tay tắt máy tính của cô đi. “Đọc cái gì đấy mà say sưa thế?”

“Đọc tiểu thuyết.”

“Của Quỳnh Dao hả?”

“Không.”

“Thế của ai vậy?”

“Ngải Mễ.”

“Ngải Mễ là ai?”

“Nói anh cũng chẳng biết.”

“Tiểu thuyết gì đấy?”

“Tiểu thuyết tình cảm.”

Anh liền cười. “Ngần này tuổi rồi mà còn đọc tiểu thuyết tình cảm à?”

“Ngần này tuổi thì không được đọc tiểu thuyết tình cảm ư?”

“Được đọc, được đọc, em cứ đọc đi.” Nói xong, anh liền quay mặt đi ngủ mất.

Cô bắt đầu thắc mắc, xem ra người này đúng thật là có bồ rồi, nếu là bình thường, lâu như thế không làm “chuyện nghiêm túc”, kiểu gì cũng phải sấn sổ xông tới, kể cả là hai vợ chồng cãi nhau, mấy ngày liền không nói với nhau câu nào, vẫn phải nhún nhường năn nỉ chuyện đó, hôm nay lại không yêu cầu gì, đây không là bằng chứng cặp bồ thì còn là gì nữa?

Cô quyết định không động chạm anh trước, đằng nào cô cũng không để tâm đến chuyện đó, nếu không vì tình cảm thì kể cả một vạn năm anh không động đến cô, cô cũng chẳng có ý kiến gì.

Sau đó, cuối cùng anh đã động vào cô. “Chưa đọc xong à?”

“Còn một ít nữa.”

Anh không đợi nữa, tắt rụp máy tính của cô rồi chỉ đạo: “Cất lên bàn đi.”

Cô cất máy tính lên bàn, tiện thể chốt cửa phòng lại rồi lên giường.

Anh chẳng nói chẳng rằng mà cởi ngay quần chíp của cô ra.

Cô cười thầm: Người này đúng là quê thành nếp rồi, nếu lên giường với bồ cũng thô lỗ như vậy, chỉ chực cởi quần chíp, chẳng có màn dạo đầu thì làm sao lấy lòng bồ được?

Anh ngẩng đầu lên, thấy cô đang nhìn anh, bèn hỏi: “Sao vậy? Không thấy quen à?”

“Đúng là thấy hơi lạ thật, lúc anh từ phía trong đi ra, em suýt nữa không nhận ra anh.”

“Già hả?”

“Không.”

“Thế thì làm sao?”

Cô liền đùa: “Đẹp trai quá!”

Anh tưởng là nói thật, liền cười rất vui vẻ. “Hơ hơ.”

“Thế đám sinh viên nữ của anh có thấy anh rất đẹp trai không?”

“Không biết.”

“Có phải các em đều xúm đến chọn môn của anh không?”

“Anh dạy môn bắt buộc.”

“Thế các em đều đến xin được anh hướng dẫn luận văn hả?”

“Có mấy đứa.”

“Con gái à?”

“Gái, trai đều có.”

“Anh nhận mấy học viên?”

“Anh bận công việc hành chính nên chỉ nhận hai.”

“Con gái à?”

“Một trai, một gái.”

Trong lúc nói chuyện thì anh đã cởi quần chíp của cô và quần đùi của anh ra.

Cô liền kiếm chuyện để nói: “Anh đã bao giờ vào blog của người cũ đó của anh để đọc chưa?”

“Người cũ nào của anh?”

“Anh còn có mấy người cũ cơ à?”

“Anh có bảo thế đâu.”

“Thế sao anh lại hỏi người cũ nào?”

“Em nói người cũ đó, đương nhiên anh phải hỏi người nào rồi?”

Cô nghĩ thấy cũng có lý, bèn nói với vẻ bí ẩn: “Người em nói là Tông Gia Anh.”

“Cô ta làm sao?”

“Lên mạng viết blog thôi.”

“Em vào xem à?”

“Vâng.”

“Viết cái gì vậy?”

“Viết về ông Mạc, giải bày nỗi đau mất chồng.”

Anh liền cười mỉa. “Nỗi đau mất chồng? Cô ta hành hạ người ta cho đến chết lại còn giả bộ tiếc thương à?”

“Cô ta hành hạ khiến ông Mạc chết hả?”

“Còn có lý do nào nữa? Nhìn mặt cô ta sát chồng như thế, ai vợ phải cũng chết yếu thôi.”

Anh nằm bên trên cô, cô sức nhớ ra điều gì đó. “Từ từ đã, đợi em lấy bao.”

“Bao gì?”

“Bao cao su.”

“Em lấy đâu ra bao cao su vậy?”

“Mua thôi.”

“Em mua cái đó làm gì?”

“Mua cho anh dùng thôi, còn làm gì nữa?”

“Anh chẳng bao giờ dùng cái của nợ đó cả, em không biết à?”

“Nhưng giờ anh phải đeo.” Nói rồi cô bóc túi, lấy bao ra rồi đeo vào cho anh.

Anh không phản đối nhưng nói với giọng rất không vui: “Vợ chồng mà phải đeo cái của nợ này à?”

“Vợ chồng không phải đeo à? Chẳng lẽ cái này chuyên dành cho người ăn vụng sao?”

“Em ngần này tuổi rồi còn phải lo tránh thai nữa hả?”

Cô hậm hực vặn lại. “Em ngần nào tuổi? Bà già ư? Phụ nữ chưa đến tuổi mãn kinh đều có thể có bầu.”

“Em có bầu cũng chẳng sao, Mỹ có hạn chế chỉ được đẻ một con đâu...”

“Nhưng anh ở trong nước, một mình em ở đây nuôi hai đứa à?”

“Thì đưa ông bà sang giúp thôi.”

Cô liền nói thẳng: “Em bảo anh đeo cái này vì sợ anh truyền bệnh hoa liễu sang em.”

Anh liền rút ngay cái bao ra. “Hóa ra là em phòng cái này hả? Anh lấy đâu ra bệnh hoa liễu?”

“Ai mà biết được? Anh ở trong nước đi mát xa mát gần, tối ngày tiệc tùng, nhiều chuyện mờ ám với người yêu cũ và sinh viên nữ. Anh dính bệnh hoa liễu thì mặc anh, nhưng đừng để liên lụy sang em.”

Anh liền vứt ngay chiếc bao cao su xuống giường, lạnh lùng nói: “Cô thích cặp bồ thì cứ việc, nhưng đừng có cái kiểu vừa ăn cắp vừa la làng như thế. Tôi biết cô giả vờ giỏi lắm, nhưng giả vờ cũng phải có mức độ của nó, quá trớn không ai ngửi được đâu.”

“Lý thuyết này của anh hoàn toàn có thể áp dụng với anh đấy.”

Hai người đều không nói gì nữa, mỗi người quay về một phía.

Cô nằm một lúc, không ngủ được lại mò dậy lên mạng.

Anh không dậy, cứ nằm như thế. Dỏng tai nghe thì hóa ra đang ngáy.

Anh ta ngủ say rồi!

Mìn bị kẻ khác gỡ sạch rồi!

Rốt cuộc là ai nhỉ?

Nếu anh ta không phải là chồng cô thì thực sự cô chẳng buồn quan tâm đến kẻ đã gỡ mìn cho anh ta. Nhưng anh ta là chồng cô, nếu anh ta để kẻ khác gỡ mìn cho anh ta thì tức là đã phản bội cô, mặc dù cô không hề yêu thích công việc gỡ mìn đó, nhưng trước khi chính thức rút lui, cô vẫn không cho phép người khác chia sẻ vị trí của cô.

Đây là vấn đề liên quan đến lòng tự trọng.

Cô nhớ đến những lời mĩa mai ban nãy của anh ta về Tông Gia Anh, cảm thấy cũng hơi quá lời, quá lời đến mức không chân thực, người ta mất chồng buồn khổ biết bao, sao lại có thể độc mồm độc miệng nói tướng người ta sát chồng chứ?

Cô quyết định vào blog của Tông Gia Anh xem, lâu lắm rồi không vào, có khi lại có thông tin gì mới.

Nhưng cô không tìm thấy đường link của “Mạc Vãn Phương Tông” đâu nữa, chắc là do cách đây không lâu vào trang mạng sx, bị người ta đổi trang chủ thành một trang của Trung Quốc, chỉ cần cô mở Internet Explore ra thì trang đó chiếm hết desktop, Google của cô cũng không thấy nữa. Hơn nữa lại có vô vàn các trang quảng cáo, bất luận là anh vào trang web nào đều liên tục có quảng cáo mở ra, khó chịu vô cùng.

Cô đành phải làm theo hướng dẫn trên mạng để đưa mọi cái đặt về vị trí ban đầu.

Trang mạng Trung Quốc đó đã bị xóa, mọi đường link trước đây vẫn lên cũng bị xóa sạch.

Cô đành phải vào trang web mà Tông Gia Anh mở blog để search “Mạc Vãn Phương Tông”, kết quả không những search ra được một đồng “Mạc Vãn Phương Tông”, mà còn lôi ra được các nick có chữ “Mạc Vãn ” và “Phương Tông”

Trong đó có nick “Mạc Vãn Thế Gian Phương Tông” đã thu hút sự chú ý của cô.

Giữa “Mạc Vãn ” và “Phương Tông” lại có thêm hai chữ “Thế Gian”, sao mà tức mắt thế nhỉ?

Đột nhiên, mắt cô sáng lên, đây chẳng phải là chữ “Thế” trong tên của Vương Thế Vĩ là gì?

Một nickname ghép cả tên ba người thành một, quả là đậm chất văn chương còn gì?

Đúng là tốt nghiệp khoa Văn có khác!

Cô quyết định vào blog của “Mạc Vãn Thế Gian Phương Tông” đọc thử.

Vẫn là avatar kiều nữ thời cổ đại, vẫn giọng văn bay bướm đó, nhưng lần này không phải trút bày nỗi đau mất chồng mà như đang viết cuốn tiểu thuyết thời cổ đại, kể rằng ở một vùng đất nọ tại phương Bắc, có hai gia tộc lớn, một gia tộc là “Nhất Xuyên”, một gia tộc là “Bảo Thị”, hai gia tộc này có mối thù truyền kiếp, thế rằng đời đời kiếp kiếp không kết giao, không cho con cháu lấy nhau.

Nhưng đến đời nọ, gia tộc Nhất Xuyên xuất hiện một trạng nguyên, gia tộc Bảo Thị xuất hiện một băng nhân, không phải ai khác mà chính là cô con gái Ngọc Anh của gia tộc Bảo Thị, từ nhỏ đã tinh thông thi thư, đóng giả thành nam nhu lên kinh ứng thí, lúc đầu chỉ định thi chơi, không ngờ vừa thi đã đỗ đạt cao.

Trên đường về nhà, trạng nguyên và băng nhân gặp thổ phỉ, cả hai bị bắt đưa lên núi, trải qua rất nhiều gian nan, cuối cùng trốn thoát, nhưng cả hai lại rơi vào lưới tình, dưới trăng trước hoa, gặp nhau vụng trộm.

Bố mẹ Ngọc Anh biết chuyện, nổi trận lôi đình, ép con gái băng nhân lấy công tử nhà họ “Thảo Viết” giàu có tiếng tăm ở kinh thành.

Ngọc Anh nhờ người đưa thư hẹn với người yêu bên họ Nhất Xuyên cùng bỏ nhà trốn đi thật xa. Không ngờ kẻ đưa thư hám tài hám của, bị bố mẹ cô mua chuộc, giữ lại lá thư tình vô cùng khẩn cấp, ngoài ra còn nói dối cô rằng công tử nhà họ Nhất Xuyên đã đính hôn với một tiểu thư đài các khác ở kinh thành.

Ngọc Anh vô cùng thất vọng, đành phải chấp nhận làm vợ công tử Thảo Viết.

Câu chuyện viết đến đây thì ngừng update. Phía dưới có mấy người ment, người thì bảo “ghét nhất post truyện dở chừng”, kẻ thì phê “ăn trộm cốt truyện của Kim Dung!”, cũng có người khen, còn có người năn nỉ chủ blog sớm update, nhưng tóm lại là khá im ắng, gần như chẳng mấy ai biết đến sự tồn tại của blog này.

28. Chương 28

Hôm sau, Vương Quân dậy rất sớm, vì thời điểm sang tên diễn ra vào tám rưỡi sáng, lái xe đến đó cũng phải mất hơn hai mươi phút.

Cô chuẩn bị bữa sáng khá tươm tất rồi mới gọi chồng và con trai dậy. Long Long có mặt trước bàn ăn rất đúng giờ, nhưng chồng thì mãi không chịu ra. Cô gọi hai lần rồi cũng chẳng buồn gọi nữa mà ăn sáng trước với con trai.

Đợi đến khi anh có mặt ở bàn ăn đã là tám giờ. Thấy trên bàn có bánh mì nướng, trứng ốp lết và sữa, Vương Thế Vĩ liền đứng dậy ngay, nói: “Anh không đói, không ăn đâu.”

“Chắc đã quen với các món ăn sáng trong nước, không thích đồ ăn sáng bên này nữa đúng không?”

Anh không nói gì.

Cô liền khuyên: “Giờ không kịp nữa, anh ăn lót dạ một chút đi, lát nữa ký tên xong em sẽ nấu mì cho anh.”

“Không đói.”

Cô cũng không ép nữa mà đi lấy giấy tờ rồi nói: “Đi thôi, đừng để muộn giờ.”

Ba người lên xe, cô lái xe, Long Long ngồi sau, anh ngồi bên cạnh cô nhưng quay mặt ra ngoài cửa sổ.

Xe chạy được một lát, anh liền thốt lên: “Mỹ chẳng có gì cả, chỉ được cái đất rộng người thưa.”

“Đất rộng người thưa tốt hay không tốt?”

“Người đi trên đường ít tất nhiên là tốt rồi, nếu không đường tắc khổ chết đi được. Nhưng người ít đến mức muốn tìm người đá bóng cũng không có.”

“Giờ thi ổn rồi còn gì, anh về nước rồi, chắc đã tìm được người đá bóng rồi đúng không?”

“Người thì không thiếu, nhưng anh đâu có thời gian.”

“Thế thì cũng như nhau, vẫn chẳng được đá bóng còn gì?”

“Khác chứ, ở bên đó không đá bóng, là anh tự lựa chọn, anh cam tâm tình nguyện. Ở bên này không đá bóng là do bị ép, anh cảm thấy mình là kẻ bắt tài. Lần này Long Long về nước, hai bố con mình phải tập cho ổn mới được.”

Cô giật bản mình, vội nói: “Còn xem nó có thích không đã, nếu nó thích thì đá, không thích thì anh đừng ép.”

“Anh biết ngay là em gàn, thằng con anh bị biến thành kẻ bắt tài trong tay em rồi!”

Cô không dám nói gì thêm nữa, sợ hai vợ chồng lại cãi nhau đến cả lúc làm thủ tục sang tên.

Đến bãi đỗ xe trước cửa công ty sang tên, nhìn thấy người đại diện của mình đã có mặt và đứng bên ngoài đợi họ, cô liền giới thiệu hai bên với nhau: “Đây là người đại diện em mời, chị Cynthia. Đây là anh Vương Thế Vĩ, chồng em.”

Người đại diện là một phụ nữ Trung Quốc tầm hơn bốn mươi tuổi, mỉm cười đưa tay ra trước mặt Vương Thế Vĩ và tự giới thiệu: “Tôi là Vũ Thái Hà, cũng từ Trung Quốc sang.”

Vương Thế Vĩ không tự giới thiệu về mình mà chỉ đưa tay ra bắt.

Bà Vũ Thái Hà liền hỏi thăm: “Nghe nói thầy Vương từ bên kia sang đây để làm thủ tục sang tên hả?”

Anh xị mặt, hỏi: “Sao lại bắt cả hai vợ chồng đều phải ký tên vậy?”

“Bang này có quy định như thế.”

“Sao lại có cái quy định vớ vẩn này nhỉ? Tôi bay sang một chuyến mất hơn nghìn tệ.”

“Anh có thể không phải snag trực tiếp mà. Tôi đã nói với Vương Quân rồi, có thể làm giấy ủy quyền.”

Cô vội giải thích: “Em có nói với anh ấy chuyện ủy quyền, nhưng đảng nào anh ấy cũng phải sang một chuyến để ra hạn Thẻ Xanh.”

“Thế thì vẫn phải snag, đừng để mất Thẻ Xanh.”

Anh liền nói với giọng bất cần: “Ai thèm báu bỏ gì cái Thẻ Xanh đó? Giờ Trung Quốc mạnh rồi, người Mỹ còn phải sang Trung Quốc nữa là.”

Hai người phụ nữ đều rất ngại ngùng, cứ như đã làm “Hán gian” vậy.

Nhân viên làm thủ tục sang tên đang gọi mọi người vào, họ liền đi vào văn phòng, lần đầu tiên nhìn thấy seller (người bán) trong truyền thuyết là một đôi vợ chồng người da trắng với thái độ rất thân thiện.

Hai bên chuyện trò một hồi rồi bắt đầu làm thủ tục sang tên.

Cái gọi là “sang tên”, ngoài việc giao tiền và chìa khóa, còn lại chủ yếu là ký tên.

Cô không còn nhớ tổng cộng đã phải ký bao nhiêu cái tên cũng không biết đã ký những giấy tờ gì, chỉ thấy nhân viên sang tên vừa giải thích rất lằng nhằng vừa đưa từng biểu mẫu ra, cô ký tên ở phần khung màu vàng rồi đưa cho chồng ký.

Càng ký Vương Thế Vĩ càng tỏ ra bức bối, gần cười, cô chưa ký xong, anh đã dè tay lên tờ giấy như muốn giật mạnh về phía anh. Hai biểu mẫu cuối cùng, lúc cô ký phải lấy hết sức bình sinh để giữ chặt, nếu không chắc chắn anh sẽ không đợi cô ký hết mà giật sang ngay.

Làm xong thủ tục, ra ngoài rồi, người đại diện Vũ Thu Hà liền đề nghị: “Giờ tôi đưa anh chị đến Hiệp hội chủ sở hữu căn hộ để làm mã vạch cho xe hơi, sau này ra vào khu nhà ở sẽ phải cần đến.”

Vương Thế Vĩ bức bối hỏi: “Bắt buộc phải đi à?”

Vũ Thái Hà nói: “Cũng khá gần đây, tiện thì qua thôi, lát nữa tôi lại có hẹn với người khác, không đưa anh chị đi được.”

“Cô ấy không tự đi làm được à?”

Cô vội vàng xoa dịu tình hình: “Em làm được, em làm được mà, chị Cynthia cứ đi đi, có thời gian em sẽ đi làm, không phải phiền chị nữa đâu.”

Anh đã bước đến chỗ đỗ xe trước, vừa đặt tay lên chốt cửa vừa gọi với về phía cô: “Em mở xe đi chứ!”

Cô vội bấm chìa khóa mở cửa, anh liền chui vào xe.

Vũ Thái Hà nói: “Có phải anh ấy không hài lòng với căn hộ này không?”

“Không đâu, anh ấy đã vào xem nhà đâu mà hài lòng với không hài lòng.”

“Tôi sợ không mua được căn hộ khiến anh ấy hài lòng sẽ ảnh hưởng đến mối quan hệ vợ chồng của anh chị.”

“Không đâu chị. Tính anh ấy như thế, chị đừng băn khoăn.”

Rõ ràng là Vũ Thái Hà chưa bao giờ gặp người khách nào mua nhà mới mà lại cáu kỉnh như Vương Thế Vĩ, nhưng chị cũng không nói gì, chỉ nói với cô: “Lần trước chị nhờ tôi tìm giúp contractor (nhà thầu), tôi đã liên hệ với anh ấy rồi, anh ấy sẽ gọi điện cho chị. Máy khách hàng của tôi đều nhờ anh ấy lo phần nội thất và rất hài lòng.”

“Cảm ơn chị, tôi sẽ đợi điện thoại của anh ấy.” Cô lên xe rồi nói với chồng và con trai: “Mình đi xem nhà mới nhé?”

LONG LONG hồ hởi hưởng ứng ngay: “Wow... đi xem nhà mới thôi!”

Nhưng chồng lại lạnh lùng đáp: “Mua cũng mua rồi, lúc nào xem mà chẳng được, việc gì cứ phải đi xem ngay bây giờ?”

“Vì nghĩ anh lại về Trung Quốc ngay...”

“Anh xem hay không cũng chẳng quan trọng, vì có ở đây đâu.”

Lòng cô ngượng lạnh đến tận đỉnh, bèn nói với con trai: “Long Long à, bố đói rồi, giờ tạm thời mình chưa đi xem nhà mới vội, đợi bố về ăn cơm rồi đến xem sau con nhé!”

Từ trước đến nay Long Long vốn rất sợ bố, nếu bố đã không muốn đi xem nhà mới thì cậu cũng đành phải phục tùng: “Ok mẹ.”

Về đến nhà, cô vội đi nấu mì, đập thêm hai quả trứng và xào lại đĩa dưa chuột với thịt nấu hôm qua rồi sắp ra bát và vào phòng ngủ gọi chồng, thấy anh không có trong phòng, cô ra ngoài cửa kính ngó thì thấy anh lại đang gọi điện thoại, nhưng quay lưng về phía cô nên cô không nhìn rõ nét mặt anh.

Vương Thế Vĩ như có con mắt mọc sau lưng, cô vừa đứng một lát, anh đã quay lại, nhìn thấy cô ở đó bèn nói vội hai câu rồi cúp máy và đi vào phòng.

Không tìm được cô liền hỏi: “Ai vậy?”

“Người trong khoa.”

“Muộn thế này rồi mà chưa ngủ à?”

“Muộn gì? Mới hơn mười giờ.”

Cô theo anh ra phòng ăn, vừa đi vừa nói: “Nhìn vẻ mặt dịu dàng của anh lúc gọi điện thoại, em thực sự không tưởng tượng ra được người trong khoa anh là ai.”

“Không tưởng tượng ra được thì đừng tưởng tượng nữa.”

Cô liền nửa đùa nửa thật: “Không phải là người tình cũ đó chứ?”

“Hừ, có các thêm vàng đây cũng chẳng thêm.”

“Nhưng cô ta... rất nhớ anh.” Cô ngồi đối diện với Vương Thế Vĩ, vừa nhìn anh ăn mì vừa kể câu chuyện viết trong blog của “Mạc Vần Thế Gian Phương Tông” cho anh nghe.

Dường như Vương Thế Vĩ rất có hứng thú với chuyện này. “Xuyên không về thời cổ đại hả? Bịa giỏi thật đấy.”

“Nhà văn nên giàu trí tưởng tượng lắm.”

Anh ăn một lát rồi hỏi: “Lên mạng viết cái đó có kiếm được tiền không?”

“Nghe nói viết tốt sẽ kiếm được, hiện nay trong nước có rất nhiều bộ phim truyền hình được cải biên theo tiểu thuyết mạng.”

“Thế có khi anh còn được lên truyền hình ấy nhỉ?”

“Đúng vậy, nếu tác phẩm của cô ta có tiếng thì sẽ có người đặt mua, cải biên thành kịch bản, với vai trò là nam chính trong phim, dĩ nhiên là anh được lên truyền hình rồi. Anh có thể yêu cầu người viết kịch bản hoặc người phụ trách sản xuất, có khi lại cho anh diễn vai của anh ấy chứ!”

“Hơ hơ, cô ta viết được như thế, rồi được quay thành phim truyền hình nữa hả?”

Cô liền phân tích: “Như tình hình hiện nay thì tạm thời cô ta chưa nổi tiếng được, vì số fan trong blog của cô ta chưa nhiều, điều này chứng tỏ mọi người chưa phát hiện ra cô ta, hoặc là đã phát hiện ra nhưng... không thích.”

“Thế thì em tuyên truyền giúp cô ta để cô ta nổi tiếng đi.”

Cô liền thắc mắc: “Tại sao em phải để cô ta nổi tiếng?”

“Chắc chắn cô ta sẽ nhắc đến em mà.”

“Còn lâu em mới cần cái thứ đó.”

Vương Thế Vĩ hỏi rất hào hứng: “Blog của cô ta ở đâu? Chỉ cho anh xem nào, chưa bao giờ có ai đưa anh vào tiểu thuyết cả.”

Cô thấy hơi hối hận vì đã kể cho chồng nghe chuyện này, đang yên đang lành tự nhiên lại sinh chuyện thị phi, vun vén cho hai kẻ đó đến được với nhau. Nhưng cô vẫn bật máy tính lên để anh xem blog của “Mạc Vần Thế Gian Phương Tông”.

Vương Thế Vĩ đọc mấy lần rồi hỏi: “Sao em biết đây là tuyện do cô ta viết?”

Cô liền phân tích: ““Mạc” ở đây chính là chồng cô ta, “Thế” là anh, “Tông” là cô ta, do đó “Mạc Văn Thế Gian Phương Tông” chính là ghép tên ba người mà thành...”

Vương Thế Vĩ tỏ vẻ không vui. “Hừ, lão Mạc còn xếp trước anh hả?”

“Cái này... chắc không phải chú ý xếp theo thứ tự đâu, xếp thế để đọc cho... vần thôi.”

“Tại sao không đặt là Thế Gian Mạc Văn Phương Tông?”

“Ồ... nghe cũng có lý nhỉ?”

“Thật sự chẳng cần cho chữ “Mạc Văn” này vào, cứ để thẳng là “Thế Gian Phương Tông” cũng ổn.”

Cô liền nói mát: “Thế tuyệt quá nhỉ, chỉ còn hai người gắn bó bên nhau...”

Vương Thế Vĩ sững lại một lát rồi nói: “Anh đang nói chuyện viết tiểu thuyết thôi mà?”

Đợi anh ăn xong mì, cô liền tranh thủ lúc anh đang khá vui vội hỏi: “Có đi xem nhà mới không anh?”

“Hai mẹ con đi đi.”

“Anh không đi xem à?”

“Anh có ở đó đâu mà phải xem?”

Cô giận dỗi gọi con trai rồi lái xe đi xem nhà mới.

Nhà mới cách khu nhà họ ở khoảng mười mấy dặm Anh, một nhà ở phía đông của cơ quan cô, một nhà ở phía tây, ba điểm tạo thành một hình tam giác, thế nên về cơ bản quãng đường đi làm không thay đổi, nhưng trường mới của con trai lại tốt hơn trường trước, đây cũng là lý do khiến cô chọn lựa mua căn nhà này.

Căn hộ mà cô mua có bốn phòng ngủ, ba nhà vệ sinh rời, hai tầng, tầng trên có ba phòng ngủ, một phòng ngủ chính, hai phòng ngủ phụ, tầng dưới có một phòng ngủ chính, hai phòng ngủ chính đều có nhà vệ sinh, hao phòng ngủ phụ dùng chung một nhà vệ sinh, tầng dưới cũng có một nhà vệ sinh nhưng không có thiết bị nhà tắm nên được coi là nửa nhà vệ sinh.

Nhà được xây từ bốn năm trước nên còn khá mới, giá lúc đó thậm chí gấp đôi bây giờ, căn nhà mà cô mua được gọi là “short sale” (bán gấp), do chủ cũ không trả được tiền mua trả góp nên đã bàn với ngân hàng để bán đi với giá thấp hơn khoản tiền vay trả góp, chính vì thế cô mua rất được giá.

Long Long rất thích nhà mới, hết chạy lên lại chạy xuống, còn đòi xuống bể để bơi, liền bị cô ngăn lại: “Bây giờ chưa được đâu, lâu lắm rồi không có ai lau dọn, chẳng biết chất lượng nước thế nào. Đợi mẹ đánh rửa lại bể đã rồi hãy bơi.”

Con trai hào hứng hỏi: “Thế sau này ngày nào con cũng có thể bơi ư?”

“Đúng rồi.”

“Đây là phòng giải trí, mình có thể đặt một bàn bóng bàn ở đây.”

“Mình có thể chơi bóng bàn ngay trong nhà mình rồi!”

Con trai lại chạy lên phòng ngủ chính trên tầng hai. “Mẹ ơi, dưới cửa sổ của phòng này còn có một cái như giường ấy nhỉ, con thích lắm!”

“Cái này gọi là bay window (cửa sổ chìa), con thích thì để làm phòng ngủ cho con.”

“Thật à? Con có thể ngủ trên cửa sổ chìa đó, ngoài ra còn có thể nằm ở đó ngắm cảnh vật bên ngoài nữa.”

“Con còn có thể ngồi đó đọc sách, chỗ ấy nhiều ánh sáng.”

Con trai liền hỏi: “Thế mẹ với bố ở phòng nào?”

“Bố mẹ ở tầng dưới. Con à, vào đây, đây là phòng ngủ dành cho khách. Sau này con có thể mời bạn bè đến nhà mình ngủ qua đêm.”

“Wow, tuyệt quá! Con sẽ mời Zack, Jason đến ngủ!”

Ở tầng dưới, phòng khiến con trai có hứng thú nhất là phòng làm việc. “Con có thể đặt kèn saxophone của con ở đây, rồi cả giá nhạc và sách của con nữa.”

Vừa sang Mỹ con trai cô đã tham gia đội quân nhạc của trường, học thổi sáo, nhưng con vẫn thích nhất là kèn saxophone, chỉ có điều vì tuổi còn quá nhỏ nên thầy giáo dạy nhạc bảo con học thổi sáo trước, lớn lên chút nữa sẽ học thổi kèn saxophone, thế nên khi mua nhà cô còn có thêm một điều kiện: trường có đội quân nhạc (chuyên sử dụng các nhạc cụ được thổi bằng miệng như kèn, sáo...), trong đội quân nhạc có saxophone.

Kể từ lúc con trai bắt đầu học thổi sáo, cô đã tìm ra một cách hiệu quả để đối phó với chồng nếu chồng nói con trai không có sở thích cá nhân nào: “Con trai em có sở thích và niềm đam mê riêng đó chứ, nó yêu âm nhạc lắm!”

Tối hôm đó, hai vợ chồng vẫn mỗi người ôm một máy tính, rất muộn mới tắt máy. Đường như anh đã quên chuyện không vui xảy ra đêm hôm qua, lại đến cõi quần chìp của cô.

Con người cô là như thế, cố gắng không thù dai, không tính nợ cũ, mặc dù anh đã từng tệ hại đến đâu, chỉ cần anh nhường một bước, chấp nhận làm lành thì kể cả rõ ràng chỉ vì làm chuyện đó, cô cũng không vạch tội anh, cũng không được đăng chân, lân đăng đầu mà vẫn để mọi chuyện diễn ra một cách êm đẹp, chính vì thế họ mới chưa đến nước phải ly hôn.

Nhưng cô vẫn là người có nguyên tắc riêng, thế nên lại lấy hộp bao cao su ra, bóc một cái rồi đeo cho chồng. Vương Thế Vĩ không phản đối.

Nhưng sau khi đeo xong mới phát hiện không vừa, bao quá dài và rộng.

Anh sầm mặt. “Cái này rốt cuộc em mua cho ai vậy?”

“Mua cho anh mà.”

“Em sống với anh bao nhiêu năm như thế mà không biết cỡ của anh à?”

“Em biết cỡ của anh, nhưng em không biết cỡ của bao. Lúc mau em vội vội vàng vàng, không xem số gì cả.” Cô liền lấy vỏ hộp bao cao su ra xem đi xem lại mấy lần, vẫn không thấy chỗ nào ghi số và kích cỡ. Cô đưa cho anh. “Anh đọc đi, em vẫn chưa thấy ghi cỡ ở đâu cả...”

Vương Thế Vĩ đón lấy xem hồi lâu, chắc là không thấy số ở đâu nên mới dừng chuyện tra khảo, nhưng vẫn đe dọa: “Em cứ cẩn thận đây, đừng có nghĩ đến chuyện cầm chừng anh, nếu không anh sẽ bay từ Trung Quốc sang, hủy hoại nhan sắc em rồi giết chết gã kia ngay.”

Cô vẫn còn nhớ chuyện hồi trẻ, anh cũng đã từng nói câu này, nhưng hồi đó cô không hề cảm thấy anh đáng sợ mà còn thấy rất đáng yêu, vì cô mà có thể giết người, ngồi tù cũng không sợ. Nhưng hiện tại đã khác, mặc dù biết là mình sẽ không có mối quan hệ ngoài luồng nhưng cô vẫn cảm thấy hơi sợ, nhờ anh tin vào lời đồn mà tưởng cô cặp bồ thì sao?

Chẳng phải “giết người có chủ mưu” cũng có một người anh em ruột tên là “giết nhầm” là gì?

29. Chương 29

Vương Thế Vĩ chỉ ở Mỹ ba ngày rồi đưa con trai lên đường trở về Trung Quốc.

Vương Quân ra sân bay tiễn hai cha con, nhìn chồng và con trai đứng ngang hàng với nhau trước cửa soát vé, cô vô cùng sửng sốt khi phát hiện ra rằng cả hai giống nhau như đúc, mặc dù trong tiềm thức, cô luôn cho rằng Long Long một trăm phần trăm là của cô, không liên quan gì nhiều đến chồng, tính cách không giống, hai cha con cũng không gần gũi nhau, nhưng những nét hao hao trên khuôn mặt hai người vẫn khiến cô giật mình và hiểu ra một điều rằng, Long Long cũng là cốt nhục của người đàn ông này, càng lớn sẽ càng giống người đàn ông này, chỉ một vài năm nữa sẽ chính là người đàn ông ấy khi còn thanh niên.

Sau khi gửi hành lý xong, trong tay hai cha con chỉ còn lại mỗi người một chiếc va li nhỏ, vai người cha có thêm một chiếc cặp đựng máy tính xách tay, trên tay con trai có thêm một chiếc iPad, còn lại đều rất giống, ngay cả đôi giày thể thao đi dưới chân cũng là cùng một hãng.

Nhìn người cha cũng khá hiền hậu, thỉnh thoảng còn xoa đầu cậu con, trông rất gần gũi, thân thiện.

Cô cũng cảm thấy yên tâm phần nào, chắc là con trai sẽ không bị mắng mỏ, nhưng đồng thời cô lại cảm thấy lo lắng, dường như người chồng đã mai phục gần mười năm, chỉ chờ đợi giờ phút này để kéo hết tình cảm của con trai về phía anh ta.

Cô thực sự không cam lòng, tại sao lại có thể như thế chứ? Bao năm qua, chẳng bao giờ anh ta quan tâm hỏi han đến chuyện ăn uống, sinh hoạt của con, hồi nhỏ là cô và mẹ cô chăm lo cho con từng ly từng tí, sau khi sang Mỹ cô phải sáng đưa đi, tối đón về, mọi việc ăn uống, học hành, đi học, tan học, lớp tiếng Trung, lớp võ thuật, mọi thứ đều một mình cô lo liệu. Đến giờ con đã lớn rồi, biết tự chăm sóc cho bản thân rồi, anh ta lại chạy đến lôi nó về phía anh ta để độc chiếm một mình ư?

Hừ, đừng có mơ!

Nhưng cô biết mối nguy hiểm này đang rình rập ngay trước mắt. Có lẽ anh ta đã tìm được một cô bồ ở Trung Quốc, giờ tranh thủ cơ hội này đưa con trai về, sau đó yêu cầu ly hôn với cô, ba người họ hợp thành một gia đình mới. Lúc ấy tòa án Mỹ phán xét thế nào cũng chẳng giải quyết được gì, làm sao người ta có thể cử người sang Trung Quốc giành lại con gái cô?

Cô chỉ muốn kéo ngay con về với mình nhưng hai cha con đã vào cổng kiểm tra an ninh rồi nhanh chóng biến mất.

Cô thất thiểu ngồi ở sân bay một lúc như người mất hồn rồi mới chậm rãi rời sân bay, lái xe trở về căn nhà lạnh lẽo, sự cứng rắn và bất cần trước đây tựa như quả bóng bị mở nút thắt, “phụt” một tiếng hơi hết sạch, không kìm được bèn bật khóc.

Khi có con ở bên, cô thực sự cảm thấy chồng không quan trọng, cô không cần anh ta phải kiếm tiền nuôi cô, cô không cần anh phải làm việc nhà, thậm chí cô không cần anh ta phải đem lại cho cô niềm vui trong cuộc sống chăn gối, ngay cả chuyện tình cảm cũng không cần anh ta. Nhưng khi không có con ở bên, ngay cả chồng cũng trở nên quan trọng, chỉ cần anh ta không cướp con của cô, việc gì cô cũng có thể chịu đựng.

Cô khóc một lúc rồi quyết định gọi điện thoại cho chị cả để đầu óc khuây khỏa, nhưng chưa kịp trút nỗi lòng thì chị cả đã trút trước: “Ôi, ta đang định gọi điện cho người đây, có chuyện nghiêm trọng lắm!”

“Chuyện nghiêm trọng gì?”

“Ta đã tìm thấy bằng chứng cho thấy lão Mục cặp bồ trong blog của con Mật Doãn Lệ rồi.”

“Thật hả? Sao lại thế? Ta thấy người bình tĩnh thế kia mà.”

“Chuyện này không bình tĩnh thì giải quyết được gì chứ?”

“Rốt cuộc là thế nào?”

“Mấy ngày nay ta phân tích đi phân tích lại, đầu óc lú lẫn hết rồi, người xem hộ xem có phải ta hiểu lầm không.”

“Nhưng trong blog của con bé đó có nhiều bài post như vậy, làm sao ta đọc hết được? Kiểu gì người cũng phải lọc trước và nói sơ qua cho ta biết tình hình chứ!”

“Hừ, lọc cái gì mà lọc, đành đọc một lượt từ đầu thôi, chưa đọc hết ta đã tìm ra bằng chứng lão Mục ngoại tình rồi.”

“Người tìm thấy những chứng cứ nào, có lưu lại đường link không?”

“Có, ta còn in ra nữa.”

“Thế người gửi cho ta đường link để ta đỡ phải tìm từng bài một.”

Chị cả liền gửi đường link cho cô, cô đọc từng bài, phát hiện thấy đúng là có vấn đề thật. Những bài post đó đều có liên quan đến một người là “anh S”, mặc dù rất kín đáo nhưng vẫn có thể nhận ra anh S là giáo sư giảng dạy trong trường đại học, đáng tuổi chú, đã có vợ con, nhưng em Mật vẫn rất yêu anh, còn anh, có lẽ vì muốn xin tài trợ cho trường mà luôn tỏ thái độ mập mờ trước sự theo đuổi của em Mật, để em Mật muốn yêu mà không yêu được, muốn buông tha mà không thể buông.

Quá trình không rõ. Nhưng có một bài post chỉ viết hai chữ “xong rồi!”. Sau đó mấy bài chỉ nói về chuyện gái trai chăn gối, dường như không hài lòng lắm với những biểu hiện trên giường của anh S, than rằng “chú vẫn là chú, chín chắn cũng phải trả giá.”

Cô đọc bài viết rồi an ủi chị cả: “Đây cũng chưa chắc đã phải ông Mục nhà người. Đâu phải thành phố D có mỗi trường đại học D đâu, hơn nữa bài viết cũng không chỉ bó hẹp trong thành phố D, ai mà biết là giáo sư của trường đại học nào?”

“Chắc chắn là lão Mục, ta đã đối chiếu ngày tháng rồi, rơi đúng vào thời gian đó.”

“Thời gian nào?”

“Chính là... thời gian... có giai đoạn lão ấy bị... liệt dương, mỗi lần bắt lão làm tình lão chẳng lên được, lão ấy bảo vì già rồi, lúc đầu ta còn nghĩ hay là tại ta không chịu chăm lo cho bản thân, nhưng sau đó ta đã tập trung vào việc ăn mặc, lão ấy vẫn không lên được. Ta bắt lão ấy đi khám nhưng lão sống chết không chịu đi, ta lại tưởng lão ấy ngại nên không ép nữa, chẳng nào thì đối với ta có hay không có chuyện đó cũng chẳng sao. Ta còn mong lão ấy liệt dương hẳn đi, liệt cái của nợ đó rồi thì chẳng còn chuyện ra ngoài bồ bịch nữa.”

Cô liền đùa: “Ui da, chị cả à chị cả, hồi đầu chị cũng là kiện tướng tranh giành tình yêu, sao giờ này lại hụt hơi thế? Đến nước chỉ mong chồng... để khỏi đi cặp bồ. Nếu người ta chẳng màng đến ông ấy thì người còn màng đến ông ấy làm gì? Lẽ nào người còn tệ hơn cả người ta à?”

“Nói thực là bây giờ người bảo ta đi làm kẻ thứ ba ta vẫn làm được, ta già rồi nhưng kiểu gì vẫn có những lão già hơn ta muốn cặp bồ. Nhưng tình huống hiện tại lại khác, không phải ta đi cướp chồng người khác mà là kẻ khác cướp chồng ta, đó là hai cuộc chiến có tính chất khác nhau.”

“Tính chất khác nhau gì?”

“Trong chiến địa tình yêu này, chiến tranh giành chính quyền bao giờ cũng thua, chỉ có chiến tranh phi chính nghĩa mới giành được chiến thắng.”

“Lại còn thế nữa hả?”

“Rõ ràng là thế mà. Người là vợ, chiến tranh của người là chính nghĩa, vì người không đi xâm lược người khác, người chỉ bảo vệ đất nước của người thôi. Còn con bồ đó thì sao? Chắc chắn nó là không chính nghĩa, vì nó đi phá hoại sự yên ổn, đoàn kết, phá vỡ một gia đình vốn đang sống hạnh phúc, đòi xâm chiếm lãnh thổ của người ta. Nhưng người thử xem xem, thế gian này có được mấy bà vợ giành chiến thắng trong cuộc chiến tranh chính nghĩa này? Kể cả người có khốc lốc, làm âm ỉ, đòi tự tử, khiến lão chồng không dám ly hôn, nhưng cũng chỉ là không dám mà thôi, trái tim lão ấy đã không thuộc về người từ lâu rồi, người vẫn là kẻ thua trắng tay.”

“Đúng thật, nhưng lão Mục nhà người phải là anh M chứ? Người ta biết là anh S cơ mà.”

“Còn lâu nó mới ngớ ngẩn dùng trực tiếp họ của lão ấy như thế. Người ta dùng chữ đệm ở giữa đó, Mục Thắng Lợi, thế chẳng phải là anh S(1) còn gì?”

(1): Chữ “Thắng” có phiên âm là “Sheng”.

“Ta cho rằng trước khi ông Mục đích thân thừa nhận thì người vẫn không thể quả quyết là ông ấy ngoại tình được.”

“Ta cũng nghĩ như thế, nhưng hiện tại ta sẽ không hỏi lão ấy.”

“Tại sao?”

“Vì ta không muốn đánh những trận đánh không có sự chuẩn bị, trước hết ta phải chuyển hết tên sổ tiết kiệm sang tên ta, giấy tờ nhà cửa cũng phải sang tên ổn thỏa, đến lúc ta mới tìm lão ấy để đổi chất, để lão ấy khỏi vì bị vạch trần, tức quá mà đòi chia tay, như thế sẽ dồn cho ta trở tay không kịp.”

Vương Quân thực sự bái phục sự bình tĩnh, khôn ngoan của chị cả, đến nước này rồi mà vẫn tính toán kinh tế được. Cô hỏi: “Người định ly hôn với ông ấy thật à?”

“Không phải ta định ly hôn với lão ấy mà có thể lão ấy sẽ đòi ly hôn với ta. Ta biết bố mẹ lão ấy từ lâu vẫn muốn lão ấy để cho nhà họ Mục một thằng con trai, nhưng ta không biết để, chỉ để được con gái, thế nên bố mẹ lão ấy vẫn trách ta, nói ta không nên bỏ cái thai đầu tiên, họ bảo chắc chắn đó là con trai vì cái trò ăn cơm trước kẻng đó thường cho con trai. Lão Mục cũng trách ta không nên bỏ, lão ấy cũng vì cái thai đó mà ly hôn với vợ cũ, nhưng ta lại bỏ đi.”

“Haizz, bố mẹ ông ấy cũng phong kiến quá nhỉ, giờ ai còn nói những chuyện đó nữa.”

“Chứ sao, nhưng lão Mục là đứa con có hiếu. Mặc kệ lão ấy thôi, ta có thể ly hôn với lão ấy, nhưng về kinh tế thì ta không bao giờ chịu thiệt. Ta sẽ phải làm cho lão ấy ra đi với hai bàn tay trắng, sau này tiền lương mỗi tháng phải cho ta một nửa, rồi còn phải chăm lo cho ta lúc về già.”

“Liệu ông ấy có đồng ý không?”

“Không đồng ý ư? Không đồng ý thì không ly hôn. Nếu bên kia con bỏ lão ép lão ấy quá, lão ấy sẽ phải đồng ý thôi.”

“Thế con để cho ai nuôi?”

“Người yên tâm, lão ấy không giành quyền nuôi con đâu, những loại đàn ông có bồ như lão ấy, đặc biệt đối phương lại chưa có chồng thường không muốn dính líu đến chuyện con cái, ai muốn vừa bước vào cửa nhà đã phải làm mẹ kế?”

Cô cũng thấy yên tâm hơn, chắc là Vương Thế Vĩ cặp bồ thì cũng không muốn nuôi con. Chỉ cần anh ta không tranh giành con với cô, cô sẵn sàng ra đi với hai bàn tay trắng.

Nghĩ đến đây, tự nhiên cô lại thấy đầu óc thoải mái hơn rất nhiều.

Cô biết chồng không phải là người thích gọi điện thoại bào đã đến nơi an toàn nên đoán chắc hai cha con đã về đến Trung Quốc, mới liên tục gọi điện thoại cho anh, gọi rất nhiều lần mới thấy thông máy, nói mọi thứ ổn thỏa.

Cô liền nhắc: “Anh bảo là đưa Tiểu Long về nhà bác nghỉ hè...”

“Biết rồi. Thì cũng phải đợi cho người ta nghỉ một, hai ngày đã chứ.”

“Thôi anh chịu khó chăm sóc con nhé!”

“Biết rồi.”

Mấy ngày sau đó, cô không thể gọi điện thoại cho anh, thế là cô lại bắt đầu lo lắng. Gọi điện thoại cho chị cả kể lể, đến chị cả cũng cười cô lo bò trắng răng. “Đừng đoàn già đoán non nữa, ta đã nói với con bé Thiệu rồi, hai Don Juan của nhà người đang về quê thăm ông bà nội.”

Tự nhiên cô cảm thấy rất bức. “Ông ấy đã bảo là đưa Long Long về nhà bác...”

“Ui da, bố mẹ người là ông bà của nó, bố mẹ lão ấy cũng là ông bà của nó! Con trai người về nhà ông bà ngoại nghỉ cả một mùa hè mà lại không cho người ta về quê thăm ông bà nội một vài ngày sao?”

Cô cũng thấy xấu hổ, bèn giải thích: “Chủ yếu là ta sợ Long Long bị muỗi đốt.”

Hai ngày sau, cuối cùng cũng gọi được điện thoại. Đầu bên kia vừa lên tiếng cô liền hỏi ngay: “Long Long vẫn ổn chứ anh?”

“Có gì mà không ổn? Long Long, con nói với mẹ đi, về quê chơi có vui không?”

Long Long nghe điện thoại, phần chân khoe: “Mẹ ơi, con nhìn thấy bò thật nhé, con bò mà mình vẫn uống sữa của nó ấy, sữa được vắt từ bò sữa đó mẹ.”

Thấy con vui như thế, cô cũng yên tâm hơn rất nhiều, bèn hỏi với vẻ rất quan tâm: “Muối có đốt con không?”

“Có, mẹ ạ!”

“Đốt mấy muối?”

Long Long đếm một hồi rồi báo cáo: “Hai mươi mốt nốt, trên lưng còn mấy nốt nữa, con không đếm được.”

Cô xót xa vô cùng. “Sao lại để muối đốt nhiều như vậy?”

“Bà bảo vì con lớn lên bên Mỹ nên muối Trung Quốc không quen mới đốt con. Như anh Tiểu Hồ đó, chỉ bị đốt mấy nốt thôi, vì anh ấy hay về quê, muối quen anh ấy, ông bà còn chẳng bị đốt nốt nào, vì ông bà sống ở đó cả đời, ngày nào chẳng tiếp xúc với muối.”

Cô không nhịn được liền hỏi: “Anh Tiểu Hồ nào con?”

“Anh Tiểu Hồ... nhà cô đó ạ!”

Cô nhớ rằng hình như con trai Tông Gia Anh tên là “Tiểu Hồ” gì đó, hồi đầu chồng đặt tên cho con trai là “Tiểu Long”, cô còn thắc mắc về chuyện này, nhưng Thế Vĩ giải thích vì con trai để năm rồng.

Cô hỏi: “Cô nào hả con, có phải cô Tông không?”

“Ừm... vâng, sao mẹ lại biết tên mẹ anh Tiểu Hồ ạ?”

“Con đưa máy cho bố nghe.”

Vương Thế Vĩ liền cầm náy. “Có chuyện gì vậy?”

“Anh đưa Tiểu Long đến nhà Tông Gia Anh à?”

“Đâu có, ai bảo thế?”

“Sao Tiểu Long nhắc đến anh Tiểu Hồ gì đó, còn bảo là con trai của cô Tông nữa?”

“À, gặp ở trên xe, họ cũng về làng C.”

“Trên xe mà cũng bị muối đốt à?”

“Gặp trên xe nên cô ta đưa con trai đến nhà mình chơi.”

Cô bực bội vặn lại: “Chẳng phải hai nhà có mối thù đó sao? Tại sao cô ta lại lịch sự thế?”

“Có mối thù gì đâu? Đó là chuyện cô ta viết trong tiểu thuyết đấy chứ...”

“Sao lại viết trong tiểu thuyết? Trước đây mỗi lần về nhà, hai bên đều chẳng chạy đua là gì?”

Vương Thế Vĩ liền cười lớn. “Chuyện từ đời nào đời nào rồi, em vẫn còn nhớ hả? Sau khi anh sang Mỹ, nhà bọn họ không dám chạy đua với nhà anh nữa, làm sao đua nổi?”

“Cô ta đến nhà anh làm gì?”

“Anh nói rồi đó thôi. Đến chơi. Hơ hơ, giờ thì cô ta ngưỡng mộ nhà họ Vương anh vô cùng, lại còn vòng vo tam quốc nhờ anh đưa con cô ta sang Mỹ học nữa...”

“Anh nhận lời rồi à?”

“Việc gì anh phải nhận lời? Nhưng anh cũng sẽ không từ chối.”

“Tại sao?”

“Treo cô ta ở đó cho cô a nhìn thấy nước mà không uống được, tha hồ mà chết khát!”

Cô bực bội nói: “Anh làm thế làm gì?”

“Không làm gì cả, trả thù chút thôi.”

“Trả thù cái gì?”

“Ai bảo hồi đó cô ta đá anh? Hừ, giờ thì hối hận rồi chứ?”

Mặc dù cô không tán thành việc Vương Thế Vĩ trả thù Tông Gia Anh theo cách này, nhưng điều này cũng cho thấy đối với Tông Gia Anh, anh chỉ còn hận, không còn yêu, chắc là sẽ không phát triển thành bồ bịch được.

Lại mấy ngày nữa trôi qua, anh trai cô đích thân đến thành phố D đón Long Long về thành phố E.

Cuối cùng cô mới cảm thấy như trút được gánh nặng ngàn cân.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi việc cho con trai, cô mới có đầu óc lo chuyện sửa sang, dọn dẹp nhà cửa. Chủ thầu người Hoa mà Vũ Thái Hà tìm họ đã gọi điện đến từ lâu, nhưng mấy ngày hôm đó cô chẳng có đầu óc nào mà để ý đến chuyện sửa sang, hiện tại đã có đầu óc rồi, bèn gọi điện thoại cho ông chủ họ Thi đó, hẹn thời gian gặp trực tiếp để nói chuyện, ngoài ra cô còn lên mạng tìm thêm mấy chủ thầu của Tây và người Hoa, hẹn vào các thời điểm khác nhau đến căn nhà cô mới mua để trao đổi, chuẩn bị chọn một người tốt nhất trong số đó.

Mấy chủ thầu da trắng đều khá làm cao, đã đưa ra giá là không chịu xuống thang, cũng có yêu cầu chặt chẽ về vật liệu xây dựng, nhất thiết phải sử dụng vật liệu của các hãng mà họ chỉ định.

Thấy không thương lượng được giá, cô không định mời những người đó đến nữa, đến diện tích nhà cũng chẳng buồn để họ đo mà bỏ qua luôn.

Cuối cùng, cô vẫn quyết định chọn ông chủ Thi, một là vì có Vũ Thái Hà giới thiệu, hai là giá nhân công của ông chủ này khá rẻ, người cũng dễ nói chuyện, cô bảo cô tự mua vật liệu, anh ta cũng đồng ý, chỉ yêu cầu đi mua cùng cô để kiểm soát chất lượng giúp cô.

30. Chương 30

Ông chủ Thi là dân di cư ở Hồng Kông sang, khoảng bốn, năm mươi tuổi, dáng không cao lắm, nhưng các nét khá gọn gàng, nhìn hao hao diễn viên Hồng Kông Ngô Khởi Hoa, chỉ có điều không cao được như thế mà thôi.

Vừa đến, ông chủ Thi đã chuyện trò thân thiện chứ chưa bàn chuyện công việc: “Em Vương à, tên tiếng Anh của em là gì nhỉ? Anh không thể gọi mãi “em Vương” được.”

“Ồ... thực ra em không có tên tiếng Anh, nhưng người nước ngoài gọi tên tiếng Trung là Jun (Quân) của em hơi khó, toàn gọi thành June (tháng Sáu). Anh cứ gọi em là June vậy.”

“June hả? Nghe hay nhỉ? Em cũng đừng gọi anh là ông chủ Thi nữa, gọi là Jimmy đi.”

Cô liền thử: “Ji..., thôi, em vẫn gọi ông chủ Thi cho dễ.”

“June à, em là người ở đâu vậy?”

“Em là người thành phố E.”

“Thành phố E hả? Anh có biết, con gái thành phố E rất xinh...”

“Vậy hả, anh đến thành phố E rồi ư?”

“Anh chưa đến, nhưng anh đã từng gặp con gái thành phố E.”

Cô có cảm giác như ông chủ Thi muốn tiếp cận mình, bèn cố gắng thể hiện thái độ ồ ồ, thăm nghĩ như thể có thể để anh ta hạ giá hơn, làm tốt phần sản. Nhưng sau đó cô lại nghĩ, có thể người ta cũng xuất phát từ động cơ này, tiếp cận với cô là để giành được công việc, đồng thời nâng giá lên ột chút. Thế thì phải xem ai ồ ồ hơn ai.

Ông chủ Thi hỏi: “Một mình em sống trong ngôi nhà này ư?”

“Không, em sống với con trai em.” Đáng lẽ cô có thể nói thêm một câu chồng em đang ở trong nước, nhưng cô lại không nói, tiềm thức mách bảo cô rằng, nếu ông chủ Thi tưởng cô không có chồng thì giá sẽ rẻ hơn.

“Con trai em mấy tuổi rồi?”

“Cháu gần mười tuổi.”

“Thế em năm nay bao nhiêu?”

“Em hả? Anh đoán thử xem?” Cô thầm rửa mình, việc gì phải thế, vì mấy đồng bạc mà cứ như kẻ đang mơi mơi tán tỉnh vậy.

“Anh đoán em... ba mươi tuổi đúng không?”

Cô biết rõ là ông chủ Thi đang nhắm mắt nói bừa, nhưng trong lòng vẫn rất vui. “Sao có chuyện đó được! Em vừa nói với anh rồi mà, con trai em sắp lên mười rồi, sao em ba mươi được?”

“Thế em bao nhiêu?”

“Gần bốn mươi rồi.”

Vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt ông chủ Thi có vẻ như không phải giả vờ. “Wow, June à, em quả là biết cách chăm sóc bản thân, nhìn em rất trẻ!”

Cô thực sự thấy ngại và không muốn tiếp tục lả lơi theo kiểu này nữa, bèn hỏi thẳng vào việc chính: “Giá nhân công làm sàn của anh là bao nhiêu?”

“Nếu em trả tiền mặt thì anh có thể làm với giá hai đô rưỡi cho em, anh chưa bao giờ làm cho ai giá này, chỉ cho em thôi!”

“Ok, em sẽ trả tiền mặt. Nhưng em nghe nói nếu diện tích mặt sàn vượt một nghìn feet vuông thì có giá ưu đãi...”

“Có chứ, đợi anh đo đã.”

Ông chủ Thi liền mang thước cuộn ra đo các phòng, nói hơn một nghìn feet. Sau đó lấy ra một cái máy tính rất cũ vừa tính vừa lẩm bẩm, căn nhà này của em bao nhiêu feet, mỗi feet tiền nhân công là bao nhiêu, ưu đãi cho em bao nhiêu, cầu thang nhà em bao nhiêu bậc, mỗi bậc tiền công là bao nhiêu, anh lại giảm giá cho em bao nhiêu; rồi cả tấm thảm cũ này của em, anh phải dỡ ra cho em, tiền công là bao nhiêu, anh giảm giá cho em bao nhiêu; tiền công xử lý rác thải vốn là bao nhiêu, anh không tính của em... nghe thì thấy chỗ này được giảm giá, chỗ kia được ưu đãi, cuối cùng còn bỏ đi con số lẻ, cho cô một số tròn.

Cô xem thì thấy còn rẻ hơn mức giá cô có thể chấp nhận, lòng cũng mừng thầm. “Giá cả thì được rồi, nhưng không biết chất lượng công việc thế nào?”

“Cynthia không nói gì với em à? Chất lượng anh làm rất ổn, anh không nhận tiền đặt cọc, sau khi hoàn thành công việc mới nhận tiền, nếu không hài lòng em có thể không cần trả tiền cho anh...”

Cô nghe nói không hài lòng có thể không cần trả tiền, liền thấy yên tâm hẳn lên. “Vâng, anh cho em xem giấy phép kinh doanh và bằng lái xe một chút rồi mình ký hợp đồng.”

Ông chủ Thi cho cô xem giấy phép kinh doanh, bằng lái xe, hình như ảnh trên bằng lái được chụp từ lâu lắm rồi, hồi đó ông chủ Thi còn khá đẹp trai, mặc dù hiện tại cũng không tệ nhưng dù gì cũng không còn phong độ, rạn rờ như thời còn trẻ.

Ông chủ Thi điền các thông tin trong hợp đồng rồi hai bên ký tên.

Ông chủ Thi lập tức đề nghị lái xe đến siêu thị nội thất Home Depot với cô để xem giá sàn gỗ. “Anh không tin chỗ đó lại bán rẻ như vậy, bạn anh có người làm về mảng này, loại gỗ mahogany rộng 5 inch mà em bảo vốn có giá rất đắt.”

“Loại em nói không phải là gỗ thật mà là gỗ kỹ thuật.”

“Anh biết, nếu là gỗ thật thì còn đắt hơn nữa. Anh chỉ sợ em nhìn nhầm lại bị người ta lừa...”

Hai người đến Home Depot, cô liền tìm đến mẫu sàn gỗ mà mình đã ngắm từ lâu và nói: “Loại này, đang giảm giá, em đã check rồi, rẻ hơn cả giá bán buôn trên mạng.”

Ông chủ Thi kiểm tra một cách rất lạnh lùng rồi nói: “Wow, giá này rẻ hơn cả giá nhập, họ bán thế này sẽ bị lỗ...”

Cô cũng thấy lo lo. “Liệu có phải vì sàn có vấn đề gì không? Tại sao lại rẻ hơn cả giá nhập nhỉ?”

Ông chủ Thi lại kiểm tra một hồi rồi nói: “Chắc không có vấn đề gì đâu, có lẽ là do nhà sản xuất cần quay vòng gấp thôi. Mua ở đây thôi, em ra trả tiền đi.”

Cô liền ra chỗ nhân viên bán hàng đặt hàng, trả tiền, vì có thể ưu đãi chuyển nhà nên cô được giảm mười phần trăm, tiết kiệm được không ít tiền. Cô biết nếu để ông chủ Thi mua sàn gỗ thì mười phần trăm này sẽ thuộc về người ta, thế nên rất nhiều chủ thầu không muốn để khách hàng chuẩn bị vật liệu.

Nhân viên bán hàng liền bảo với cô rằng hiện siêu thị không có hàng sẵn, phải đến nhà sản xuất để đặt, sau khi có hàng sẽ thông báo cho cô đến nhận.

Cô vội hỏi lại: “Tôi đến nhận hàng ư? Làm sao tôi chuyển đi được? Các chị không giao hàng miễn phí à?”

“Mẫu này không nằm trong phạm vi giao hàng miễn phí.”

Cô lại phải bấm bụng hỏi ông chủ Thi xem có lấy hộ hàng được không, ông chủ Thi nói: “Bình thường nếu không mua ở cửa hàng anh chỉ định thì bên anh không phụ trách lấy hàng, nhưng vì là June nên dĩ nhiên anh phải đến lấy hộ rồi.”

Ông chủ Thi để lại số điện thoại rồi bảo cô bán hàng nếu có hàng thì gọi cho ông ta ngay.

Mua xong sàn gỗ, Vương Quân vội về đi làm. Mấy ngày trước cô phải tranh thủ giờ nghỉ trưa đi gặp các chủ thầu, cơm trưa mua đồ ăn nhanh ở ngoài. Hôm nay hẹn với ông chủ Thi vào buổi sáng, liền quay về ăn cơm trưa mình mang đi.

Vừa ngồi xuống, Điền Bân đã bê cốc cà phê bước đến. “Cô giáo Vương, sao hôm nay ăn muộn thế?”

“À, ra ngoài có chút việc.”

“Cô không có thời gian ở nhà với thầy Đại Vương à?”

“Anh ấy về Trung Quốc lâu rồi, đưa cả con trai về nữa.” Cô không biết tại sao mình phải nhấn mạnh câu “đưa cả con trai về nữa”, chắc là trong tiềm thức, cô muốn bịt cái miệng của Điền Bân lại, đã đưa cả con về chứng tỏ ông thầy Đại Vương không có bồ.

Điền Bân nói chuyện con cái một lúc rồi bất ngờ hỏi: “Thầy Đại Vương ở trong nước chắc kiếm được cũng khá nhỉ?”

“Đâu có.”

“Thế chắc thầy ấy chẳng bao giờ tiếc tay khi tiêu tiền cho chị đâu nhỉ?”

Cô thấy lạ, nhưng không muốn thể hiện rằng mình không hiểu Điền Bân đang nói gì, chỉ ậm ờ đáp: “Cũng không hẳn là tiếc hay không tiếc...”

“Em nghe nói loại túi Balenciaga đắt lắm, đắt hơn túi Coach nhiều.”

Vì đã từng mua túi giúp bạn trong nước nên cô biết giá của loại túi Balenciaga, bèn đáp: “Hơn một nghìn đô, nhưng nếu mua ở trong nước còn đắt hơn, hơn mười nghìn tệ, lần trước chị có mua giúp một người bạn ở trong nước một cái, chị ấy bảo rẻ hơn trong nước hơn bảy nghìn tệ.”

Điền Bân tròn mắt. “Hơn nghìn đô cơ à? Em tưởng chỉ vài trăm thôi! Chắc chắc, thầy Đại Vương nhà chị đúng là... tiêu tiền không tiếc tay, tặng chị cái túi đắt như vậy, sinh nhật hay kỷ niệm ngày cưới đấy?”

cô không nhận được món quà nào của chồng, lại càng thấy thối mắc hơn, nhưng không dám hỏi, chỉ cười ậm ờ cho qua chuyện, đợi Điền Bân nêu rõ vấn đề.

Quả nhiên Điền Bân đã động đến chủ đề cô muốn nghe. “Chị nắm rõ chuyện hàng hiệu như vậy mà sao thầy Đại Vương nhà chị không đi hỏi chị, lại gọi điện hỏi em?”

“Anh ấy hỏi em à?”

“Vâng, thầy ấy hỏi ở thành phố A chỗ nào có thể mua được loại túi đó. Trời ạ, em làm sao biết được? Đến thời điểm hiện tại, ngay cả túi Coach em còn chưa có, em đành phải xuống tầng dưới hỏi Tiểu Tập giúp anh ấy.”

“Tiểu Tập biết à?”

“Người ta hàng hiệu đeo khắp người, có gì mà không biết? Nếu không hỏi Tiểu Tập thì em cũng chẳng biết làm gì.” Điền Bản nói với vẻ ghen tị: “Thầy Đại Vương nhà chị thật là tế nhị, vợ là chuyên gia không hỏi lại đi hỏi kẻ ầm ố như em, còn bảo em đừng nói với chị, chắc chắn là muốn tạo cho chị một điều bất ngờ. Lúc đưa túi cho chị, anh ấy có lảng mạn không?”

“Ồ, lảng mạn lắm.” Trong lòng cô có muôn vàn câu hỏi, va li của anh do cô sắp xếp, chỉ thấy mấy cái túi Coach, không thấy túi Balenciaga nào cả.

Cô vốn là người có vấn đề phải làm rõ, không làm cho ra lẽ thì không sao ngủ được, sau khi hết giờ làm việc liền đến ngay trung tâm mua sắm lớn nhất thành phố, tìm đến gian hàng Neimam Mercus, đó là nơi chuyên bán quần áo, túi xách, giày dép hàng hiệu, thành phố A chỉ có nơi đó là bán túi Balenciaga.

Cửa hàng không có mấy khách, người bán hàng còn nhớ cô, nhìn thấy cô liền bắt chuyện, cô nói: “Mấy hôm trước ông xã nhà tôi có đến đây mua cho tôi một cái túi xách, nhưng tôi lại có rồi, cô còn nhớ không, tôi mua ở đây lần trước, không biết tôi có được trả lại cái túi mà chồng tôi đã mua không?”

Cô bán hàng nhiệt tình nói: “Có thể trả lại, trong vòng ba mươi ngày nếu vẫn còn hóa đơn sẽ được trả lại. Ô, đây là chồng chị à? Một người đàn ông rất bên lén, đáng yêu, tôi bảo anh ấy làm thẻ ở shop chúng tôi, có thể nhận được gấp đôi điểm thưởng, nhưng anh ấy bảo đang sống ở Trung Quốc, không cần điểm thưởng. Chị mang túi đến đổi cái khác, tôi có thể tặng điểm vào thẻ của chị.”

“Ồ, đổi cũng được, nhưng kiểu khác có màu đó không?”

“Màu xanh ngọc khá hiếm, nhưng tôi có thể gọi hàng từ cửa hàng giúp chị.”

Cô cảm ơn cô bán hàng rồi rời cửa hàng, trong đầu tưởng tượng ra vẻ lén lút của chồng khi mua túi.

Thực ra nếu anh ta nói một cách quang minh chính đại rằng muốn mua một cái túi Balenciaga, mua rồi lại quang minh chính đại cho vào va li, cô sẽ chẳng nghi ngờ gì cả, đâu phải anh ta chỉ mang về cái túi đó đâu, túi Coach có ít nhất năm cái, rồi cả Louis Vuitton nữa, tại sao cái túi Balenciaga này lại mua lén lút như vậy

Chắc chắn có vấn đề gì đó mờ ám!

Từ trước tới nay Vương Thế Vĩ chưa bao giờ tặng cô món quà gì, kể cả mỗi dịp lễ Tết, cô mua quà tặng anh, anh cũng không bao giờ bắt chước để cho “có đi có lại” mà chỉ nói: “Người trong nhà cần gì phải làm thế? Ai mua cho ai chẳng phải đều là tiền trong nhà sao?”

Cô luôn tự an ủi mình rằng: Nhiều người đàn ông tính tình khô khan như vậy, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Nhưng thực tế trước mắt chứng minh được rằng chồng cô không phải là người khô khan, mà là phải xem đối tượng. Nếu là cô, anh ta sẽ rất khô khan, nhưng nếu là con hồ ly tinh đó, anh ta chẳng hề khô khan mà còn vất óc để nghĩ là đằng khác!

Cô liền gọi điện thoại cho chị cả ngay, bảo chị cả nói với Tiểu Thiệu chú ý hộ cô, xem gần đây trong khoa có cô nàng nào dùng túi xách Balenciaga màu xanh ngọc hay không. Cô đoán đây phải là một người khá trẻ, vì trên túi vừa có chùm tua rua vừa có gương, chỉ hợp với gái trẻ mà thôi.

Cúp máy rồi cô lại cảm thấy phạm vi giám sát quá hẹp, một số phụ nữ không trẻ thích chơi trống bỏi, ưa sùng làm nghề. Nhưng cô lại ngại vì chuyện mở rộng phạm vi giám sát mà phải gọi thêm cú điện thoại nữa, đành đợi đến lần sau.

Cô bật máy tính lên, vào xem blog của “Mạc Văn Thế Gian Phương Tông”, có khi lần này “chàng Nhất Xuyên” gặpp “nàng Ngọc Anh” trên xe là để bàn giao chiếc túi Balenciaga.

Thực sự cô không thể tưởng tượng được “chàng Nhất Xuyên” lại có thể vùng tiền không tiếc tay mua một cái túi Balenciaga hơn một nghìn đô tặng “nàng Ngọc Anh”, nhưng nếu “nàng Ngọc Anh” tự bỏ tiền nhờ

“chàng Nhất Xuyên” sang Mỹ mua hộ túi xách thì có thể “chàng Nhất Xuyên” vẫn mua hộ, vì như thế có thể khoe khoang một điều rằng, coi đó, ta có thể đi Mỹ, còn nhà người thì không.

Nhưng blog “Mạc Văn Thế Gian Phương Tông” vẫn chưa được update.

Cô chợt nảy ra ý search “Thế Gian Phương Tông”, tìm thấy mấy tên liền, cô liền đọc từng bài, tìm thấy blog mới của Tông Gia Anh, vẫn là câu chuyện giữa “chàng Nhất Xuyên” và “nàng Ngọc Anh”, bất giác chửi thề: Con thỏ giảo hoạt trốn tận ba hang!

Cô đọc ngày tháng mở blog, chắc là sau khi “Mạc Văn Thế Gian Phương Tông” ngừng update, chắc là phần sau câu chuyện kín đáo hơn, không muốn để người khác đọc được nên mở một blog mới.

Quả nhiên phần sau của câu chuyện rất kín đáo, viết rằng, cuối cùng chàng Nhất Xuyên đã biết được sự thật, muốn hàn gắn với người trong mộng, đáng tiếc là nàng Ngọc Anh đã làm vợ người khác, chàng cũng đã se duyên với một tiểu thư đài các ở kinh thành, bề ngoài đành phải duy trì luân thường đạo lý vốn có, nhưng luôn tranh thủ cơ hội nàng Ngọc Anh về nhà mẹ, thông đồng qua lại với nhau để vợi bớt nỗi tương tư.

Xuân qua thu tới, cuối cùng tình yêu của hai người đã đơm hoa kết trái, nàng Ngọc Anh có tin vui, năm sau sinh được một cậu con trai kháu khỉnh đặt tên là “Hổ Nhi”. Một năm sau nữa, vợ chàng Nhất Xuyên cũng sinh được một cậu con trai tên là “Long Nhi”, hai đứa trẻ từ nhỏ đã được luyện võ và rất giỏi giang.

Đọc đến đây, cô tức đến nghẹn thở, quanh đi quẩn lại hóa ra anh chàng vẫn cặp kè với cô nàng Tông Gia Anh này ư? Thảo nào từ trước nay anh ta không bao giờ bắt cô về quê anh ta, cô vẫn tưởng rằng đó là do anh ta thương cô, không muốn cô về quê chịu khổ, hóa ra là vì hèn hờ riêng tư với “nàng Ngọc Anh”?

Nghĩ đến vẻ khinh bỉ và căm ghét Tông Gia Anh của anh ta lúc bình thường khi đứng trước cô, thật đúng là lừa cô như một đứa trẻ con, đến giờ nghĩ lại, đó đều là do anh ta làm bộ làm tịch cho cô xem, quả là mưu cao kế sâu!

Điều khiến cô căm hận nhất là hai kẻ mặt cửa mướp đáng đó còn để được một thằng con trai. Lần này anh ta đưa được Hổ Nhi và Long Nhi về với nhau, đúng là mãn nguyện còn gì bằng, chỉ tội nghiệp cho Tiểu Long của cô bị muỗi đốt hai mươi một nốt liền.

31. Chương 31

Vương Quân tức quá, chỉ muốn gọi điện thoại chất vấn chồng ngay, nhưng nhìn đồng hồ mới chỉ sáu giờ sáng bên đó, sớm quá, chắc Vương Thế Vĩ vẫn chưa dậy, lời cổ anh ta dậy chất vấn có thể sẽ khiến sự việc càng tồi tệ hơn, đừng có để như chị cả nói, anh ta lập tức yêu cầu ly hôn, khiến cô trở tay không kịp.

Cô chẳng có bao nhiêu tài khoản phải phân tán, chỉ có một ít tiền tiết kiệm đã mang ra trả góp đợt đầu để mua nhà, nếu ly hôn, chỉ có ngôi nhà đó có thể chia, nếu anh ta muốn khiến nửa ngôi nhà về Trung Quốc, cô cũng chẳng có ý kiến gì.

Điều cô lo lắng nhất là con trai Tiểu Long của cô. Nếu Vương Thế Vĩ tìm một cô bồ trẻ chưa chồng thì có thể anh ta sẽ không đòi nuôi Tiểu Long. Nhưng hiện tại anh ta lại tìm một góa phụ tuổi trung niên có con riêng, chắc chắn anh ta sẽ đưa Tiểu Long đi, hai đứa con trai một Long, một Hổ, dạy chúng đá bóng, như thế chẳng khác gì tình tiết “từ nhỏ luyện võ” mà Tông Gia Anh viết trong tiểu thuyết.

Hiện tại Tiểu Long đang ở Trung Quốc, nếu chồng muốn cướp con thì thật quá dễ dàng, đợi đến khi cô vượt ngàn dặm xa xôi về đến nơi, chắc chắn anh ta đã cướp con đi và mang về quê giàu. anh ta là cha đứa trẻ, anh ta đưa con đi thì làm sao anh trai, chị dâu cô ngăn cản được ?

Cô như kiến bò trên chảo lửa, đứng ngồi không yên, khó khăn lắm mới đợi được đến bảy giờ sáng bên Trung Quốc, vội gọi điện thoại cho anh trai, muốn bàn với Tiểu Long để đón con sang Mỹ sớm. Khi con đã về Mỹ rồi thì cô không sợ chồng cướp mất con, đến lúc đó chất vấn anh ta cũng chưa muộn.

Người nghe máy là chị dâu cô : “Tìm anh hả em ? Mấy bác cháu ra sân đá bóng rồi.”

“Sớm thế hả chị ?”

“Còn sớm gì nữa ? Đạo này trời nóng nên chỉ có thể đá vào buổi sáng, buổi trưa nắng lắm. Em gọi vào di động cho anh ấy nhé !”

Cô liền gọi số di động của anh trai và nói khéo : “Anh à, nếu Tiểu Long không thích đá bóng thì anh đừng ép nó nữa.”

Anh cô liền cười nói : “Anh có ép nó đâu,. Nó ép anh đấy chứ ! Anh bỏ dạy Tiểu Bân từ lâu rồi, nó bận học hành, nhiều bài tập lắm , chẳng có thời gian đá bóng nữa. Từ hôm

Tiểu Long về đây, ngày nào cũng bám riết bác bắt dạy đá bóng, anh đành phải tranh thủ ngày nghỉ cuối tuần đưa hai thằng đi đá một lúc...”

Cô thật sự không dám tin vào tai mình : “Tiểu Long thật sự thích đá bóng vậy hả ?”

“Chứ sao nữa, mà đá cũng khá lắm, sắp đuổi kịp Tiểu Bân nhà anh rồi. Điều này chứng tỏ việc đá bóng không cần phải luyện sớm, đợi đến độ tuổi phù hợp trẻ sẽ học rất nhanh.”

Cô vốn là người chỉ cần con vui là mình cũng vui, bèn quyết định tạm thời chưa đi chất vắn chồng, cứ đợi một thời gian, khi nào Long Long sang Mỹ rồi tính sau. Hiện tại việc cần làm nhất là làm nội thất trong nhà cho thật ổn thỏa, Long Long quay trở về sẽ có nhà mới ở.

Cô lập tức bắt tay vào việc trang trí nhà cửa, đầu tiên là quét sơn.

Chủ cũ của ngôi nhà sơn tường các phòng thành nhiều màu khác nhau, toàn là màu xanh, màu đỏ đậm, rất chói mắt, cô không ưng chút nào nên quyết định sơn lại toàn bộ.

Cũng do lang thang nhiều trên các website nhà cửa nên cô biết tiền công sơn tường ở

Mỹ rất đắt, với ngôi nhà hơn ba nghìn feet vuông như nhà cô, tiền công sơn nhà chắc cũng phải hơn ba nghìn đô. Mọi người trên các forum đều nói, sơn tường là công việc đơn giản nhất, không đòi hỏi kỹ thuật nhất trong trang trí nội thất, ai cũng làm được, thế là cô cũng nung nấu ý định tự sơn tường, tiết kiệm hơn ba nghìn đô.

Cô đến Home Depot mua sơn, đứng ở quầy bán sơn tìm hiểu, nhân viên bán hàng đã mang đến cho cô mọi dụng cụ cần dùng trong quá trình sơn – bao gồm cả thang, cô trả tiền rồi chở hết các dụng cụ về nhà mới, sau đó lại ra siêu thị tiện lợi mua mấy chai nước, túi đựng rác, giấy ăn, hoa quả, đồ ăn vặt, còn mua cả bao tay cao su, dép mềm, rồi mua thêm hai bộ quần áo ngủ mới, bộ quần áo ngủ cũ sẽ mặc để sơn tường, đằng nào thì quần áo ngủ của cô cũng là loại áo phong cộc tay dáng dài đó.

Cô chuyển hết đồ vừa mua vào nhà mới rồi thay sang bộ áo ngủ cũ, đi đôi dép mềm giá hai đô và đôi găng cao su rồi chuẩn bị bắt tay vào công việc, xong xuôi mới chợt nhớ ra mình đã quên mua cái quan trọng nhất : mũ.

Lúc đầu cô định mua một cái mũ lưỡi trai để sơn tường, nhưng đi vòng qua vòng lại một hồi lại quên mất. Giờ mà chạy đi mua thì mất công quá, cô liền tìm một cái túi nilon chụp lên đầu rồi buộc lại cho chặt, nhìn thì không đẹp nhưng cũng che được tóc.

Sơn được hơn hai tiếng đồng hồ thì đột nhiên có tiếng chuông cửa, cô giật nảy mình, cô vẫn chưa chuyển đến, chưa nói với ai địa chỉ này, không biết ai đến tìm nhỉ ?

Cô leo xuống thang, chạy ra trước cửa sổ, vén rèm cửa xếp nhìn thấy một chiếc xe trắng đang đỗ trước cửa, đuôi xe hướng về phía ga ra nhà cô, trên xe chở rất nhiều hộp thấp.

Cô mới sực nhớ ra là ông chủ Thi đã chở sà n gỗ từ siêu thị nội thất Home Depot về cho cô, bèn chạy vội xuống tầng mở cửa.

Quả nhiên là ông chủ Thi. “June à, anh chở vật liệu về cho em rồi đây, phải để trong phòng em mấy ngày để thích nghi với độ ẩm và nhiệt độ ở đây, nếu là ngay sẽ dễ bị phồng.”

Cô vội đáp : “Vâng, cảm ơn anh nhiều lắm ! Không ngờ cuối tuần mà anh cũng không được nghỉ.”

“Vì June mà, nghỉ ngơi gì chứ !”

Cô vờ như không nghe thấy lời trêu ghẹo của ông chủ Thi.

Ông chủ Thi liền hỏi : “Đặt trong phòng khách được chứ em ?”

“Dạ được, anh thấy đặt ở đâu ổn thì cứ đặt, đằng nào em cũng chưa chuyển đến ở, phòng vẫn để không mà.”

Ông chủ Thi đi đến cửa liền gọi với ra hướng xe đỗ : “Kevin, chuyển vào được rồi đấy, cứ để trong phòng khách nhé.”

Lúc này cô mới chú ý đến một người đàn ông cao to đang đứng dựa ngoài khung cửa, anh ta mặc chiếc áo T-shirt màu trắng và quần soóc bò lửng, nói là soóc nhưng thực ra cũng không ngắn lắm, dài gần đến đầu gối, là loại quần đang rất mốt hiện nay.

Cô thấy mặt anh ta quen quen, hình như là anh chàng Don Juan người Trung Mỹ thường đưa bình đựng ni tơ lỏng cho phòng thí nghiệm A, râu tóc rậm rạp, mắt rất sâu. Người đó cũng có mái tóc xoăn chấm vai, sóng xoăn không phải sóng lớn, cũng không phải xoăn li ti như người châu Phi, mà xoăn ở mức độ vừa phải.

Cô không biết tên của chàng trai người Trung Mỹ đó như buổi sáng đi làm thường xuyên gặp, anh ta luôn tranh thủ mang bình đựng ni tơ lỏng đến khi phòng thí nghiệm chưa vào giờ làm việc. Vì buổi sáng cô phải đưa con đi học nên đến phòng thí nghiệm cũng rất sớm, hai người thường xuyên vào thang máy cùng lúc, thỉnh thoảng còn lên cùng một tầng, sẽ chào nhau “Morning” gì đó.

Cô không ngờ anh chàng đưa bình ni tơ lỏng cho phòng thí nghiệm lại xuất hiện ở đây, lòng cũng thấy thắc mắc, chẳng lẽ anh ta làm thuê cho ông chủ Thi sao ?

Anh chàng đó đang bước về phía thùng xe, thấy cô nhìn liền mỉm cười, giơ tay lên và nói : “Hi !”

Cô cũng giơ tay theo phản xạ : “Hi”

Anh chàng đó liền chuyển một thùng carton từ trên xe xuống, bê khệ nệ bằng hai tay rồi bước về phía cô. Đó là thùng dài năm, sáu inch, rộng hơn một inch, dày hai đến ba

inch, bên trong đựng gỗ lát sàn, cô đã từng bê thử ở cửa hàng, rất nặng.

Anh chàng đó bước về phía cô, đến trước mặt cô liền dừng lại, mỉm cười nhìn cô vẻ rất hào hứng, đến giờ cô mới phát hiện ra đó không phải là anh chàng người Trung Mỹ hay đưa ni tơ lỏng mà là một người Hoa.

Cô ngượng đến mức không thốt ra được lời nào.

Anh ta nói : “Wow, thời trang quá !”

Cô không hiểu anh ta đang nói gì.

Anh ta liền chu môi ý chỉ lên đầu cô và nói : “Cái mũ em đội thời trang quá !”

Lúc này cô mới sực nhớ ra mình vẫn đang đội cái túi nilon đó, vội kéo ngay xuống, kết quả lại làm tóc xòa xuống, cô vội lấy tay túm tóc lại, vừa túm vừa giải thích : “Tôi... đang sơn tường, quên không mua mũ, sợ dây vào tóc nên đành tạm... một cái túi nilon đội vào.”

Anh ta lại mỉm cười rồi đi vào phòng khách, đặt thùng gỗ lát xuống và vào phòng trong, lúc đi ngang qua cô, anh ta liền lấy cái mũ trên đầu mình đội lên đầu cô, rồi còn

ấn chiếc mũ xuống, chắc là để cho chặt, sau đó nói : “Đội cái này đi, cái kia đội bí lắm !”

Cô không ngờ anh ta lại đội mũ của mình cho cô, đành không thể ngờ rằng anh ta còn

ấn chiếc mũ xuống, máu nóng lập tức dồn lên, mặt cô đỏ bừng, vội chạy vào nhà vệ sinh.

Cô đóng cửa nhà vệ sinh lại, bật đèn lên nhìn mình trong gương, thấy mình vô cùng thảm hại, tóc tai lòa xòa, mặt, cổ chỗ nào cũng dính sơn, chiếc váy ngủ cũ đó nhìn thấy quá ngán, chưa đến đầu gối. Điều tệ nhất là cô thấy nóng nên không mặc áo ngực, hai bầu ngực lộ lộ trên áo.

Cô vội chạy lên tầng, mở tủ lấy ra chiếc váy mặc từ nhà sang rồi chạy vào nhà vệ sinh, tháo mũ ra, đầu tiên lấy móng tay cạo hết vết sơn trên mặt, trên ngực đi, sau đó gội qua người, lau khô rồi thay chiếc váy đó.

Cô lấy tay làm lược chải tóc cho đỡ rối, lấy dây chun buộc lại, xong mới chạy xuống tầng, phát hiện thấy phòng khách đã chất đầy thùng carton, ông chủ Thi lại đang chăm chú vào cái máy tính của mình. Cô không nhìn thấy Kelvin, chắc là đã ra xe chuyển vật liệu.

Ông chủ Thi nhìn thấy cô liền nói : “June à, Home Depot không bán ván ghép chân tường và bậc cầu thang, anh sẽ đến cửa hàng của bạn anh mua, anh đã tính tiền rồi, em viết tấm séc cho anh để anh đi mua, em cũng đỡ phải đi.”

Cô không thể nào tập trung được đầu óc, lúc viết séc cũng chẳng biết mình đang viết gì.

Kevin bê một thùng vật liệu bước vào, chắc là nhìn thấy cô đã thay đổi phong cách, lại mím môi cười nhưng không nói gì, chỉ đặt vật liệu xuống rồi đi ra.

Cô viết xong tấm séc liền đưa cho ông chủ Thi, vờ vô tình hỏi : “Ông chủ Thi, cậu ấy là con trai anh hả ?”

Ông chủ Thi liền kêu lớn : “Đâu có anh làm gì có con trai lớn như thế !”

Cô vội xin lỗi : “Xin lỗi anh, rất xin lỗi, em nhầm.”

Ông chủ Thi liền nói : “Đến bạn gái anh còn chưa có nữa là...”

“Ồ, thật hả ?”

“Dĩ nhiên là thật, em giới thiệu giúp anh một cô bạn gái người thành phố E đi.”

Cô ngăn người ra một lát rồi nói : “Ok, nhất định em sẽ để ý giúp anh.”

“Anh muốn tìm một cô gái người thành phố E đang sống ở Mỹ ấy, đừng tìm ở đại lục, những người đó đều không thật lòng đâu, chỉ muốn được sang Mỹ thôi, đến khi đưa cô ta sang rồi, cô ta lại bye bye với mình ngay.”

“Ok, em nhớ rồi, em sẽ lưu ý.”

Ông chủ Thi liền nói : “Tuần sau sẽ tháo thảm sàn cũ cho nhà em, thứ Tư là có thể bắt đầu lát gỗ rồi. Em có dư cái chìa khóa không ? Cho anh một cái.”

Cô liền lấy ra một chiếc chìa khóa từ chùm chìa khóa của mình đưa cho ông chủ Thi.

“Một cái có đủ không ?”

“Đủ rồi, chỉ một người làm thôi mà.”

Kevin chuyển thùng gỗ sàn cuối cùng vào nhà, đếm một lúc rồi nói : “Năm mươi hai thùng tất cả, không thiếu thùng nào.”

Cô nhiệt tình hỏi : “Các anh... có uống nước không ? Tôi có nước đóng chai thôi.”

“Không cần đâu, trên xe có nước.”

Cô sực nhớ ra điều gì, liền nói : “Anh đợi chút nhé !”

Hai người đó đều đứng yên tại chỗ.

Cô chạy lên lầu, lấy chiếc mũ của Kevin xuống và đưa cho anh. “Cảm ơn cái mũ của anh.”

“Cứ để mà dùng.”

“Không cần nữa đâu...”

“Đội túi nilon trên đầu bí và khó chịu lắm, đội lâu sẽ đau đầu đấy.”

“Sao anh biết là bí ?”

“Tôi từng đội mà.”

“Anh sơn tường cũng quên mũ à ?”

“Không.”

“Thế sao anh lại đội túi nilon thay mũ ?”

“Vì tôi cũng là người theo đuổi thời trang mà.”

32. Chương 32

Vương Quân nhất quyết đòi trả mũ cho Kevin. “Anh cầm đi, mũ của anh mà, cảm ơn nhé!”

“Hôm nay không quét sơn nữa à?”

“Ồ... không sơn nữa.”

Kevin liền đón lấy cái mũ. “Về nhà sớm đi, đừng ở đây muộn quá.”

“Tại sao?”

Kevin liền cười: “Nhà rộng thế này, có mỗi mình em mà không sợ à?”

“Sợ gì chứ? Tôi đóng chặt các cửa lại là được.”

“Đóng chặt thì giải quyết được gì? Có người nắm chìa khóa nhà em đấy!”

Ông chủ Thi đã hiểu được ẩn ý của câu nói này, bèn kêu oan: “Ê, tôi là người tốt nhé!

Cậu đừng nói linh tinh không June lại tưởng thật đấy...”

Cô vội nói: “Không đâu, tôi biết anh ấy đang đùa mà.”

Kevin cười một lát rồi hỏi: “Sau khi mua ngôi nhà này, em chưa thay khóa đúng không?”

“Đúng rồi.”

“Khóa tự động của gara cũng chưa chỉnh lại đúng không?”

“Chưa.” Cô lê la ở các forum nhà cửa lâu như thế, dĩ nhiên cũng biết sau khi mua nhà cần thay lại hệ thống khóa, nhưng cô cũng biết những người đi làm như cô, khi làm nội thất không thể suốt ngày có mặt ở nhà để trông coi, vẫn phải giao một chìa khóa cho thợ để họ đến làm cho tiện, bèn quyết định sau khi xong xuôi mọi việc mới thay khóa, nếu không lại phải thay hai lần, cô liền thanh minh: “Tôi định sau khi xong công trình mới thay.”

Kevin liền khen: “Em rành quá nhỉ, nhưng em có thể điều chỉnh khóa tự động của gara trước.”

Cô thành thật nói: “Tôi cũng muốn chỉnh, nhưng... chưa biết chỉnh, đợi hôm nào lên mạng tìm hiểu rồi tính sau, trên đó có hết.”

“Wow, em tháo vát quá nhỉ, vừa biết sơn nhà, vừa biết chỉnh khóa, đừng nói với anh là em biết cả lát sàn nữa nhé, nếu không Jimmy của bọn anh sẽ thất nghiệp mất.”

Cô chưa từng nghĩ tới việc tự mình lát sàn, trên forum không có nhiều người tự mình lát sàn lắm, nhưng cô sợ dùng cửa, cũng sợ mình làm không ra gì lại phải thuê người làm lại, chữa lợn lành thành lợn què, tốn kém gấp đôi.

Cô liền cười: “Hơ hơ, lát sàn đúng là hơi khó thật, vẫn phải nhờ chuyên gia như các anh làm.”

Ông chủ Thi liền nói: “Sàn gỗ vẫn phải giao cho anh lát thì ổn hơn. Một số người vì muốn tiết kiệm chi phí nên đã tự lát, kết quả chỉ mấy ngày rì bị cong, gỗ phồng, vẫn phải đi nhờ anh lát lại. Nếu là loại sàn dùng keo để dán thì dỡ ra rất mất công, ba đô một feet vuông anh cũng chẳng muốn dỡ...”

“Chính vì sợ phải làm lại nên em mới không dám tự lát.”

Kevin vẫn đứng đó cười, nghe đến đây liền xen vào: “Em không sợ tự sơn tường sẽ phải làm lại à?”

“À, tường thì nếu sơn không chuẩn chỉ có chỗ dày chỗ mỏng mà thôi, không nhìn kĩ cũng chẳng ai thấy. Kể cả phải làm lại thì cũng là sơn thêm một lần nữa, đơn giản hơn nhiều.”

Ông chủ Thi liền nói: “June, em phải tranh thủ mấy ngày tới sơn nhà đi nhé, nếu không anh không lát sàn được đâu.”

“Vâng.”

Nói xong ông chủ Thi liền đi ra.

Kevin hỏi cô: “Em không cần mũ nữa thiệt hả?”

“Không cần nữa, cảm ơn anh.”

“Vậy anh không cho em nữa nhé!” Anh liền đội mũ lên đầu rồi đi ra ngoài với ông chủ Thi.

Hai người đàn ông ra ngoài rồi cáo từ, lên chiếc xe màu trắng, rẽ vào ngã rẽ rồi nhanh chóng biết mất.

Cô đóng cửa, lên tầng hai, lúc đầu còn định sơn thêm một lát nữa, nhưng nhìn quanh, thấy cũng hơi sợ thật, phòng ốc trống trải, chỉ có một mình cô, trông không được tầng trên không trông được tầng dưới, nếu có ai đó lên vào thì rắc rối thật.

Cô quyết định hôm nay không sơn nữa, sáng mai sẽ đến sớm để sơn.

Cô biết mình là hội viên cũ của “Hiệp hội coi trọng tướng mạo”, ngày trước cô si mê

Vương Thế Vĩ như vậy, một nguyên nhân quan trọng là do tướng mạo của anh ta. Ngoài đợt tập quân sự đó, thực ra cô chẳng hiểu gì về anh ta, ngay cả chuyện anh ta thích đá bóng cũng không biết, thế mà đem lòng yêu thầm người ta mấy năm trời, đó không phải công lao của tướng mạo thì còn có thể là gì nữa?

Nhưng đến giờ nghĩ lại thấy hồi ấy tầm nhìn hạn hẹp thật! Chẳng biết được mấy Don

Juan, đám con trai cùng lớp gần như dáng dấp thấp bé, các nét phẳng lì, nghìn người như một gặp rồi chẳng để lại ấn tượng gì, nên Vương Thế Vĩ mới như chú hạc đứng giữa đàn gà, thực ra cũng chỉ là các nét nổi bật hơn, dáng dấp cao ráo hơn chút mà thôi.

Sau này sang Mỹ, gặp nhiều người mũi cao, mắt sâu, lại thấy Vương Thế Vĩ đúng là chẳng có gì nổi bật, tóm một ông nước ngoài bất kỳ làm cùng cơ quan cũng đẹp trai gấp mười lần anh ta.

Nhưng một điều lạ là cô hoàn toàn không có cảm giác gì với các Don Juan làm cùng cơ quan, chưa bao giờ mơ tưởng về những người đó, công việc cần tiếp xúc thì tiếp xúc một chút, hết giờ làm việc những người đó lại bị cô gạt ra khỏi đầu. Cô chưa bao giờ quan tâm đến cuộc sống của họ sau giờ làm việc như thế nào, dường như họ mãi mãi chỉ sống trong phòng thí nghiệm, không ăn không uống không làm tình.

Nhưng hôm nay anh chàng Don Juan này lại đem tới cho cô một cảm giác hoàn toàn khác. Dường như không phải là lần đầu tiên anh ta gặp cô, ánh mắt, nụ cười và động tác của anh ta như đã quen cô từ lâu. Còn cô cũng có cảm giác đây không phải lần đầu tiên cô gặp anh ta, tướng mạo đó chắc chắn cô đã gặp ở đâu rồi.

Cô không biết tại sao mình lại có cảm giác này, có lẽ là do anh ta hơi giống với cậu thanh niên người Trung Mỹ mang bình ni tơ lỏng chẳng? Vậy thì cô giống với người nào trong cuộc sống của anh ta? Chắc cũng giống với một người quen nào đó của anh ta ư?

Nghe giọng ông chủ Thi thì có vẻ như Kevin chỉ chuyển giúp vật liệu đến thôi, những thùng giấy đó đều rất nặng, người thấp bé như ông chủ Thi chắc chắn không bê được đành phải nhờ người giúp.

Nhưng ngoài gỗ lát ra, những cái khác đều không nặng, như thế ông chủ Thi sẽ không cần nhờ Kevin giúp nữa.

Nghĩ đến đây, tự nhiên trong lòng cô cảm thấy khá hụt hẫng.

Hơn chín giờ tối, chị cả gọi điện thoại cho cô: “Lão ấy thừa nhận rồi! Lão già khốn khiếp ấy thừa nhận rồi!”

Cô đoán là chuyện của ông Mục và Mật Doãn Lệ: “Sao người bảo là tạm thời chưa hỏi ông ấy?”

“Lúc đầu ta cũng không nghĩ là hỏi sớm như thế, nhưng tự nhiên nói đến chuyện đó, ta không kìm được nữa nên đã chất vấn lão ấy.”

“Tự nhiên nói đến chuyện nào?”

“Một chuyện đọc trên mạng, nói có một lão cặp bồ, đòi ly hôn với vợ, vợ lão không chịu, lão liền thông đồng với bồ giết chết vợ.”

“Wow, tàn nhẫn vậy hả?”

“Ừ, ta liền nói một câu: Nếu là em, em đã giết chết thằng cha cặp bồ đó từ lâu rồi, còn đợi lão ấy giết chết mình nữa hả?”

“Thế là lão ấy khai thật à?”

“Làm gì có chuyện dễ dàng như thế. Ta lừa lão, nói nếu anh mà có bồ thì nên thành thật thú tội sớm, em sẽ nương tay nếu biết hối cải, còn nếu giấu giếm thì chắc chắn em sẽ xử mạnh đấy. Nếu anh khai thật có thể em còn tha thứ cho anh, nhưng nếu để em điều tra ra thì anh cứ đợi xem em xử lý anh thế nào !”

“Rồi ông ấy khai hả ?”

Chị cả liền kể tiếp : “Lão ấy mới vừa đùa vừa thật là : “Thế anh khai thật với em nhé, em nói lời phải giữ lấy lời, nương tay với anh đấy.” Ta liền bảo : “Ok, chỉ cần anh khai hết”, thế là lão ấy liền phun ra hết.”

“Hình như mọi chuyện đơn giản quá nên người cũng cảm thấy không đã lắm nhỉ ?”

“Đã cái con khi, ta điên đến mức chỉ còn thiếu nước nổ phổi nữa thôi.”

“Chẳng phải người đã biết từ lâu rồi còn gì ?”

“Đúng là ta biết từ lâu rồi, nhưng ta vẫn hy vọng đó là sự hiểu lầm, ví dụ anh S không phải là lão ấy, hoặc con Mật Doãn Lệ kia làm thế để trả thù lão ấy gì đó. Giờ nghe đích thân lão ấy thừa nhận, khác gì cho ta một cú bặt tai trời giáng ?”

Thấy giọng chị cả càng nói càng to, càng dõng dạc hơn, cô vội khuyên : “Như thế cũng tốt, làm rõ mọi chuyện sớm thì đỡ phải đoán già đoán non, một chết đi được.”

“Đành phải tự an ủi mình như vậy thôi. Người bảo có phải ta bị trời phạt không ? Năm xưa mình là người phá hoại hạnh phúc gia đình người khác, giờ lại bị người khác phá hoại hạnh phúc gia đình mình !”

“Đừng nghĩ như thế. Năm xưa người không phá hoại hay phá hoại thì bây giờ người vẫn biến thành người bị kẻ khác phá hoại. Năm xưa ta không bị coi là kẻ phá hoại hạnh phúc của người khác đúng không ? Nhưng đến giờ thì sao, vẫn bị phá hoại hết.”

Chị cả sững sốt hỏi : “Người cũng bị đứa nào phá hoại hả ?”

Cô liền kể lại vắn tắt phần sau câu chuyện của “Thế Gian Phương Tông” cho chị cả nghe.

Chị cả cao hứng nói : “Hoàn cảnh của người còn tệ hơn của ta ! Ta thì chồng ngủ với bồ vài lần, tình cảm vẫn chưa mặn nồng, cũng chưa con cái gì cả. Còn người thì chả ra cái gì cả ! Haizz, thật không thể ngờ Vương Đẹp Trai tằm ngấm tằm ngấm như vậy mà đâm chết voi. Cũng tại người quá chủ quan cơ. Bao nhiêu năm như vậy mà người không phát hiện ra chuyện gì à ?”

Cô hậm hực nói : “Ta phát hiện ra cái gì ? Bọn chúng về quê làm cái trò mèo đó, ta cách hàng nghìn cây số ở thành phố làm sao biết được ?”

“Đáng lẽ hồi ấy lần nào người cũng phải theo hấn về quê !”

Cô buột miệng nói : “Người cũng biết thành ngài Đáng Lẽ rồi đấy !”

Chị cả không nói gì nữa, cô biết mình đã nặng lời, bèn vội xoa dịu : “Người nói đúng, đáng lẽ hồi ấy ta phải theo lão ấy về quê, như thế chuyện đó sẽ chẳng xảy ra được.”

“Haizz, đàn ông mà đã muốn cặp bồ, kể cả người có theo sát hần, hần cũng vẫn cặp được, thôi bọn mình đừng đổ trách nhiệm cho bản thân nữa. Kể bị phá hoại hạnh phúc đã thiệt thòi rồi, giờ lại còn phải gánh tội cho hai kẻ tiện nhân kia nữa thì còn gì khổ khổ bằng ? Người... định giải quyết như thế nào ?”

“Ta ? Ta còn chưa đối chất với lão ấy. Ta định đợi hết hè, đón Tiểu Long sang đây rồi nói sau.”

“Wow, ta thật sự khâm phục sự bình tĩnh, sáng suốt của người, nếu ta mà gặp chuyện này, chắc chắn sẽ phải cãi nhau ngay lập tức.”

“Ồ, người vẫn chưa kể, sau khi người cãi nhau với lão Mục thì chuyện thế nào ?”

“Lão ấy bảo lão ấy chỉ phạm một sai lầm mà tất cả đàn ông đều phạm phải, xin ta tha thứ thôi.”

“Người có tha thứ không ?”

“Dĩ nhiên là còn lâu ta mới tha thứ ! Nhưng hiện tại ta cũng chưa tính đến chuyện ly hôn, một là có chuyện ta vẫn chưa giải quyết ổn thỏa, hai là ta và lão ấy cùng khoa, ra chạm vào chạm, nếu ta ly hôn với lão ấy, sau này làm việc tự nhiên lại ngại. Ồ trường

D, lão ấy phát triển không tệ, chắc chắn sẽ không chuyển đi. Còn ta thì cũng bốn mươi mấy tuổi rồi, giờ còn trường nào muốn nhận ta nữa ? đành phải ở lại trường D thôi.”

Cô đã nghe ra ý chị cả quyết định không ly hôn, ít nhất hiện tại sẽ không, gọi điện thoại cho cô chỉ là muốn nhận được sự ủng hộ của cô, vì một người phụ nữ muốn tha thứ cho chồng đã từng say nắng vẫn rất cần sự đồng thuận của người khác.

Cô lập tức thể hiện sự ủng hộ : “Đúng là như vậy, thôi thì vì con mà tha thứ cho ông ấy một lần đi.”

Con cái là lý do tốt nhất để người mẹ không ly hôn, chị cả liền vớ lấy cái phao này và nói với giọng đầy nghi khí : “Ta cũng nghĩ như thế, tất cả đều vì con thôi. Với con gái, lão ấy vẫn rất tốt, kèm con học, cho con tiền tiêu vặt, con bé cũng rất bám bố. Nếu bọn ta ly hôn, con bé sẽ là người đầu tiên phản đối.”

“Thôi thế đừng ly hôn nữa, ở nhà theo dõi ông ấy một thời gian. Nếu phát hiện ra ông

ấy không cải tà quy chính thì ly hôn cũng chưa muộn.”

“Ta cũng nghĩ như thế. May mà có người nhắc ta để ý trên mạng, nếu không ta cũng không biết bị lão ấy lừa đến ngày nào nữa.” Rồi chị cả hứa : “Có thời gian ta sẽ sang nhà Tông Gia Anh một lần xem nó có cái túi Balenciaga nào không ?”

Cô không kìm được cười : “Hai bọn mình kết thành liên minh vợ cả rồi, người giám sát chồng ta, ta giám sát chồng người...”

“Biết làm thế nào được ? Đàn ông thời nay quá xảo quyệt, đàn bà bọn mình không bắt tay để đối phó thì không thể nắm bắt được hành tung của bọn họ.”

Ngày hôm sau, cô lại sang nhà mới để sơn tường, cô muốn tranh thủ sơn hết mấy phòng ngủ trước khi ông chủ Thi đến lát sán.

Lần này cô đã mua một cái mũ du lịch mới, lúc sơn liền đội lên đầu cho khỏi bẩn tóc.

Nhưng cô nhanh chóng phát hiện ra rằng, phần lưới chai che mắt tầm nhìn nên đành phải đội ngược lại, thậm chí nếu Kevin nhìn thấy mình đội mũ ngược, chắc chắn lại nói mình là “ăn mặc thời trang” đây.

Hơn ba giờ chiều, chuông cửa lại đổ, tim cô lập tức đập thành thịch, cô lén nhìn qua rèm cửa xếp, vẫn chiếc xe tải màu trắng đó ! Cô vội chạy xuống tầng một mở cửa.

Hóa ra là ông chủ Thi.

Cô hơi thất vọng. “Ông chủ Thi à ? Anh cũng có chìa khóa cơ mà.”

“Xe em đỗ ở ngoài, chắc chắn em đang ở trong nhà, làm sao anh dám anh dám mang chìa khóa ra mở cửa nhà em chứ ?”

“Ồ, hóa ra là như vậy, anh khách sáo quá.”

Ông chủ Thi liền nói : “Anh mua baseboard (ván ghép chân tường) về rồi.”

Cô tưởng ông ta sẽ làm như hôm qua, quay ra phía xe ô tô và gọi : “Kevin, chuyển hết baseboard vào đây.” Nhưng ông ấy không làm thế mà tự đi ra xe, lấy từ thùng xe ra mấy đoạn như mảnh rất dài rồi vác vào nhà.

Cô hỏi : “Đây là... baseboard hả ?”

“Đúng vậy.”

“Sao nhỏ thế nhỉ ?”

“Thì phải nhỏ thế mà ! Để anh ghép thử cho em xem.”

Ông chủ Thi liền cầm một thanh màu trắng lên, đặt dưới chân tường rồi giải thích :

“Giữa sàn nhà và tường phải để một khe hở, nóng nở ra, lạnh co lại, sàn mới không bị biến dạng, baseboard đặt ở men tường, đè lên sàn nhà để che khe hở đó.”

Cô biết tác dụng của ván ghép chân tường, cũng biết nó sẽ không quá lớn, nhưng lúc này đây cô chỉ mong ván ghép chân tường rất dài, rất nặng, nặng đến mức ông chủ Thi không thể bê nổi.

33. Chương 33

Hơn chín giờ sáng thứ Hai, Vương Quân đang chuẩn bị làm một thí nghiệm thì điện thoại đổ chuông, cô tưởng Long Long gọi từ Trung Quốc sang, bèn vội nhấc máy, nhưng lại nhìn thấy số của vùng này, một số điện thoại mà cô chưa bao giờ nhìn thấy.

Cô “alo” một tiếng với vẻ hồ nghi, đầu bên kia liền nói: “June, tôi là Kevin đây.”

Cô cũng lại một lát, không biết có phải ai đang chơi xấu không.

Cô hỏi: “Kevin nào?”

“Kevin làm sàn gỗ cho em đây.”

Cô lại cũng sờ một lát, cuối cùng mới tin là anh chàng thật. “À, hóa ra là anh. Có chuyện gì không?”

“Chìa khóa em đưa không mở được cửa.”

“Vậy hả ? Đó là chìa khóa chủ cũ đưa cho tôi, họ đưa cho hai chìa, tôi ... mới chỉ thử chìa của tôi, chưa thử cái kia.”

“Vậy phải làm sao đây ?”

“Tôi sẽ về ngay, anh ở đó đợi được không ?”

“Dĩ nhiên là được, em lái xe cẩn thận nhé !”

Cô nói qua với đồng nghiệp rằng có việc gấp phải về nhà một chuyến, rồi chạy ra bãi đỗ xe, lấy xe của mình và phóng thẳng về hướng nhà mới.

Trên đường đi cô cảm thấy vô cùng phấn chấn, một cảm giác rất khó tả, hóa ra Kevin sẽ làm sàn giúp cô chứ không phải ông chủ Thi, thật là tuyệt !

Tại sao Kevin làm thì tốt, cô không có thời gian nghĩ nhiều, cũng không dám nghĩ nhiều.

Đến trước cổng nhà, cô dừng xe lại, tắt máy, Kevin đã bước ra giúp cô mở cửa xe và đưa chiếc chìa khóa đó cho cô.

“Em thử xem có mở được không, anh không tài nào mở nổi.”

“Không mở được thì em càng không mở nổi.”

“Em chưa bao giờ thử chìa này à ?”

“Chưa.”

“Lần nào mở cửa em cũng chọn đúng chiếc chìa mở được đó hả ?”

“Hai chiếc màu khác nhau, em chọn chiếc màu sẫm đỏ.”

“Wow, tay em thật là thần kỳ !”

Vừa nói, hai người vừa bước đến cửa, cô liền dùng chiếc chìa khóa của Kevin để mở thử, đúng là không mở được thật, lựa kiểu gì cũng không được. Hoặc là chủ cũ đã đưa nhầm chìa khóa, hoặc là chủ cũ đánh chìa khóa mới như đánh không chuẩn.

Kevin liền đùa: “Đấy nhé, em bắt nạt anh, giữ gìn cái tốt, còn đẩy cho anh cái xấu.”

“Hơ hơ, lúc đưa chìa khóa cho ông chủ Thi, em có biết anh đến làm sà n giúp em đâu.”

“Anh ta có giống thợ làm sà n không?”

“Thế anh ấy giống người làm gì?”

“Anh ta là chủ thầu, chỉ phụ trách liên hệ công việc, mua vật liệu thôi, còn đầu việc cụ thể đều là phía bọn anh làm.”

Wow, sự sắp xếp này quả là quá tuyệt!

Thực ra cô không biết tay nghề của Kevin thế nào , nhưng dường như vấn đề này không còn quan trọng nữa. Cô liền đùa: “Nhưng trông anh cũng chẳng giống thợ làm sà n gì cả!”

“Thế anh giống người làm cái gì?”

Cô liền tranh thủ cơ hội liếc Kevin từ đầu đến chân rồi nói một cách trịnh trọng: “Giống nghệ sĩ chơi guitar.”

“Hơ hơ, em có con mắt tinh đời thật đấy!”

“Anh chơi guitar thật hả?”

Kevin liền bắt chước ngay động tác chơi guitar của các ca sĩ nhạc rock, miệng mô phỏng tiếng đàn guitar “bang bang bang bang”, còn ngoáy đầu khiến tóc bay tứ tung.

Cô liền phì cười, cười được một lát cô mới dùng chìa khóa của mình mở cửa, hai người đi vào nhà.

Kevin liền chỉ vào đồng vật liệu dưới sà n, nói: “Cái này phải để đó mấy ngày nữa mới bắt đầu lát, hôm nay anh đến dỡ tấm thảm cũ. Mấy ngày tới em nên tranh thủ thời gian sơn tường, nếu không anh lát xong rồi em mới sơn thì phiền lắm.”

“Ok, một phòng tầng trên sơn xong rồi, anh cứ lát phòng đó đi.”

“Ok.” Kevin nhìn cô, hỏi: “Thế chìa khóa thì sao?”

“Để em đi đánh chìa khác.”

“Ok. Đánh tạm một chìa để dùng, khi nào em chuyển đến thì thay khóa luôn, tốt nhất là lắp một hệ thống an toàn.”

“Em cũng nghĩ thế.”

Cô ra ngoài, chuẩn bị đi đánh chìa khóa thì Kevin cũng ra theo. “Em khóa cửa đi, mình ra Home Depot đánh chìa khóa.”

“Anh cũng đi hả?”

“Anh đi đánh chìa khóa với em mà.”

“Vậy hả, em cứ tưởng đánh xong mang về cho anh.”

“Thế thì em lại phải mất công chạy một vòng còn gì?”

“Nhưng anh đi cùng sợ phiền anh quá!”

“Không sao!”

Hai người mỗi người lái một chiếc xe đến Home Depot đánh chìa khóa.

Cô giữ lại chiếc chìa mới đánh ỉnh dưng, còn đưa chiếc chìa dễ mở cho Kevin. “Anh dùng chìa này nhé, nhờ chìa mới mở không được thì phiền phức.”

“Em cứ dùng chìa này đi, em cầm chìa mới đánh, nhờ mở không được thì càng rắc rối hơn ấy chứ.”

“Em có thể đến đánh mà.”

“Em đưa chìa gốc cho anh rồi thì lấy cái gì mà đánh?”

Cô liền cười: “Đầu óc em lú lẫn thật rồi. Thế anh cầm chìa mới đánh, nhờ mở không được thì làm sao?”

“Không đâu, chìa khóa đánh ở Home Depot chắc không có vấn đề gì đâu.”

“Thế sao chiếc chìa mà chủ cũ em đánh lại không mở được? Thôi anh cứ cầm hai chìa đi, nhờ chìa mới không mở được, anh có thể bảo họ sửa lại. Sau khi hết giờ làm việc em sẽ đến lấy chìa khóa, đằng nào thì tối em cũng phải về đó sơn tường mà.”

“Thôi thế cũng được, mấy giờ em tan sở?”

Cô sợ muộn quá Kevin không đợi được, bèn cố tình nói sớm hơn: “Bốn rưỡi, năm giờ là em có mặt ở đó rồi.”

“Ok, hết giờ làm em đến lấy vậy.”

Cô quay về phòng thí nghiệm và sắp xếp ngay công việc của mình, cố gắng tầm năm giờ có mặt ở nhà mới.

Cả buổi sang, Vương Quân cảm thấy vô cùng phấn chấn, không hiểu phấn chấn về chuyện gì, kết quả lúc ăn trưa quên cả việc tránh mặt nhân vật phiền phức nhất, khi ngồi xuống rồi mới phát hiện ra sự có mặt của Điền Bân, bên cạnh còn có hai đồng nghiệp gốc Hoa khác, một người họ Trương, người kia họ Ngụy.

Rõ ràng là mấy người đó vừa nói chuyện về cô. Sự xuất hiện đột ngột của cô khiến cả ba đều tỏ ra ngại ngùng.

Điền Bân là người đầu tiên trấn tĩnh trở lại: “Cô giáo Vương, vừa nãy em và cô giáo

Trương, cô giáo Ngụy nhắc đến chị đấy.”

Cô liền đùa: “Thật hả? Thế thì tớ phải tránh ra chỗ khác để mọi người tiếp tục nói...”

“Ấy, chị đừng đi, bọn em cũng chẳng nói xấu gì chị, chỉ nói thầy Đại Vương nhà chị thật là thoáng, tặng cả cái túi hơn nghìn đô, đúng không cô Trương, cô Ngụy?”

Cả hai đều vội đồng thanh: “Đúng, đúng quá!”

Thực ra cô Trương chưa bao giờ làm cô giáo, trước đây ở trong nước làm bác sĩ, hiện đang làm research associate (trợ lý nghiên cứu viên) ở phòng thí nghiệm của chồng, là người mẹ hiền, vợ đảm nổi tiếng, phụ trách hết việc nhà, đến tất của chồng cũng phải đút đôi nào vào đôi nấy, nếu không chồng sẽ đi mỗi đôi một chiếc. Mặc dù cô giáo

Trương mới hơn năm mươi nhưng nhìn cứ như đã ngoài sáu mươi, mặt đầy vết nám, bọng mắt to hơn cả mắt, đi với chồng cứ như hai mẹ con.

Cô Trương nói: “Tôi sẽ chẳng bao giờ để bác sĩ Nghiêm nhà tôi mua cho tôi cái túi đắt như vậy. Túi đựng được đồ là tốt rồi, cần gì phải bỏ ra nhiều tiền mua túi hàng hiệu.”

Bác sĩ Nghiêm chính là chồng của cô giáo Trương, hồi còn ở trong nước làm nghiên cứu y học, sang Mỹ học tiến sĩ, hiện tại làm quản lý dự án nghiên cứu khoa học, nhưng cô

Trương vẫn gọi chồng là bác sĩ Nghiêm.

Điền Bân nói: “Cô giáo Trương thì đảm đang nhất rồi...”

Cô giáo Ngụy ở trong nước làm giáo viên thật, dạy trung cấp, vì có cậu em trai làm ở viện nghiên cứu A khá ổn, hai vợ chồng cô giáo Ngụy đều nghỉ hưu sớm để sang Mỹ phát triển, chồng làm tạp vụ ở viện nghiên

cứu A, hằng ngày đẩy xe đi thu dọn các lọ thí nghiệm cần rửa ở các phòng, đưa đi rửa sạch rồi lại chở về các phòng bằng xe đẩy.

Cô Ngọc có vị trí hơn chồng, làm technician (kỹ thuật viên) ở phòng thí nghiệm.

Nghe Điền Bàn nói đến túi xách hàng hiệu, cô giáo Ngọc liền ngọt nhạt: “Vương Quân

à, ngày mai em xách đến cho bọn chị ngó chút, họ hàng của chị ở trong nước cũng muốn nhờ chị mua dùm một cái túi hàng hiệu, chị chẳng biết gì không biết mua sao đây?”

Cô nói: “Túi xách hàng hiệu cũng có nhiều loại lắm, họ hàng của chị nhờ chị mua của hãng nào?”

Điền Bàn nói: “Chính là loại túi Balenciaga đó. Vừa nãy cô giáo Ngọc nói tới chuyện họ hàng nhờ mua túi, em mới nhắc đến chị đó chứ!”

Cô giáo Ngọc liền giục: “Ngày mai em nhớ mang đi cho chị xem nhé, để chị còn biết mua loại như thế nào.”

Cô bèn nảy ra cách từ chối: “Thôi để em lên mạng search, tìm mấy cái ảnh rồi gửi cho chị, chị sẽ biết là thế nào.”

“Nếu lên mạng search thì chị cũng search được mà. Chị muốn sờ tận tay, nhìn tận mắt xem chất da có tốt không.”

“Hay là hôm nào em đưa chị đi mua nhé?”

Điền Bàn nói: “Chắc cô giáo Vương tiếc chưa muốn dùng cái túi đó...”

Cô giáo Trương liền nói: “Nếu là tôi, tôi sẽ trả lại và mua cái rẻ hơn, như túi tôi đang dùng, chỉ có ba đến năm đô thôi, chẳng có gì mà tiếc hay không tiếc cả.”

Cô lại nghĩ ra kế khác, bèn giả vờ nói với vẻ bí mật: “Không giấu gì mọi người, tớ đã trả cái túi đó rồi!”

Điền Bàn vô cùng sửng sốt: “Thật hả? Nhưng đó là quà thầy Đại Vương tặng chị mà!”

“Tặng quà đắt tiền thế làm gì? Bảo ông ấy đừng mua mà ông ấy đâu có chịu nghe...”

Mấy người phụ nữ mỗi người thể hiện một vẻ mặt riêng.

Cô rửa thảm Vương Thế Vĩ, không biết mua túi cho con hồ ly tinh nào, báo hại ta phải vất óc nói dối như thế này.

Mới hơn bốn giờ, Vương Quân đã rời phòng thí nghiệm, lái xe đến nhà mới, nhìn thấy chiếc xe màu trắng của Kevin vẫn đang đỗ trước cửa, lập tức cảm thấy vô cùng thoải mái, nổi âm ỨC lúc trưa vì chuyện chiếc túi xách Balenciaga đã hoàn toàn tiêu tan. Cô bấm điều khiển mở ga ra rồi cho xe vào, sau đó quay vào nhà, tìm Kevin khắp nơi, thấy tấm thảm trải sàn cũ đã dỡ xong, nền nhà đã được thu dọn sạch sẽ.

Cô lại tìm quanh một lần nữa nhưng vẫn không thấy Kevin đâu, bèn quay ra tiền sảnh, mới thấy anh đang nằm ngủ ở đó, dưới thân trải một mảnh thảm, nhìn màu sắc là biết được cất ra từ tấm thảm trải sàn cũ.

Cô đang phân vân không biết có nên gọi anh dậy hay không thì anh đã tỉnh giấc, ngồi dậy và ngửa cổ lên hỏi cô: “Em về rồi à?”

“Vâng. Anh làm xong rồi hả?”

“Làm xong lâu rồi.”

“Vậy à? Rồi anh cứ nằm đây đợi hả?”

“Không, đầu tiên chờ hai chuyến rác đi đổ, bỏ hết cái thảm cũ được dỡ ra rồi.”

“Sau đó lại về đây đợi em à ? ”

“Ừ.”

“Xin lỗi anh, buổi sáng em ầm ố quá, em có chìa khóa tự động mở cửa ga ra, không cần chìa khóa cổng vẫn vào nhà được. Báo hại anh phải đợi lâu như vậy, không làm lỡ việc của anh chứ?”

“Việc của anh là làm sàn cho em mà.” Kevin liền đứng dậy, rút chìa khóa từ túi quần bỏ ra và nói : “Anh gửi nhé !”

Cô rất áy náy : “Làm anh mất thời gian như vậy, em mời anh ăn tối nhé !”

“Em ăn tối chưa ?”

“Em chưa.” Đúng là cô chưa ăn tối, vì buổi tối còn phải sơn tường nên cô đã mang từ nhà đi ít cơm và đồ ăn còn thừa bữa trước, cho vào một hộp cơm, vừa đặt vào tủ lạnh, không biết anh có nhìn thấy không.

Chắc là Kevin không nhìn thấy nên đã đề nghị : “Thế mình cùng đi ăn tối nhé, lát nữa em còn phải sơn tường đúng không ?”

“Ok, chẳng nào thì em cũng phải đi ăn, thôi đi ăn cùng cho vui.”

“Đi đâu ăn nhỉ ?”

Cô nghĩ một lát rồi nói : “Khu vực này em không quen lắm anh cứ chọn đi.”

“Phía Bắc có nhà hàng buffet Trung Quốc, em có thích ăn buffet không ?”

“Em có.”

“Thế thì mình đến nhà hàng đó nhé !”

“Ok.”

“Đi xe của anh thôi, em cất xe trong ga ra rồi, lấy ra phiền phức lắm, hơn nữa em cũng không quen tường ở đây, đi lại bị lạc mất.”

Trên xe cô có hệ thống định vị GPS, nhưng cô không nói mà làm ra vẻ ta đây mù đường.

“Ok, tối đến mà phải tìm đường khổ lắm, đi xe anh vậy, nhưng ăn xong lại phải phiền anh chở em về đây.”

“Không sao, một đoạn ngắn thôi mà.”

Hai người đến chỗ xe của Kevin đỗ, anh mở cửa cho cô, cô nhìn lên, ghế ngồi cao quá, đành phải đưa tay ra bám ghế chặt vật trèo lên xe.

Anh liền chỉ vào cánh cửa xe. “Có chỗ bám ở đây này.”

Cô nhìn về hướng anh chỉ và thấy chỗ bám đó, bèn đưa tay nắm chặt, cuối cùng đã trèo lên được.

Kevin vòng sang cửa bên kia rồi lên xe, kéo đầu dây an toàn phía cô ra và đưa cho cô.

“Em cài dây an toàn vào đi.”

Cô cài dây an toàn. Anh nổ máy, lui x era khoảng đất trống trước cổng một cách lành nghề rồi cho xe chạy về cổng phía bắc của khu nhà.

Lần đầu tiên cô ngồi trên một chiếc xe cao như vậy, cảm thấy rất oai phong, tầm nhìn cũng rộng vô cùng, ngó xuống các xe ô tô nhỏ ở hai bên đường, thấy đúng là được ngồi trên cao hơn hẳn thiên hạ. Cô lén nhìn sang Kevin, anh đang lái xe một tay, rất phong độ.

Anh mở nhạc trên xe, cô nghe rất giống bản nhạc độc tấu bằng saxophone, tự nhiên cảm thấy xao động hơn.

Nhưng một lát lại thấy giọng năm cất lên, cô nghe không hiểu, chỉ biết là tiếng Quảng

Đông, giọng hát rất quen, hình như là Lưu Đức Hoa.

Cô tò mò hỏi: “Có phải là Lưu Đức Hoa không?”

“Ừ.”

“Lúc đầu nghe nhạc, em cứ tưởng là bản độc tấu của Kenny G cơ.”

Kevin liền quay sang nhìn cô, mím môi cười: “Không những tay tinh, mà tai cũng tinh nữa.”

“Gì cơ?”

“Đó chính là bài biểu diễn saxophone của Kenny G!”

“Vậy hả? Nhưng tại sao đằng sau lại có Lưu Đức Hoa hát!”

“Bọn họ hợp tác mà.”

Cô không tin: “Kenny G hợp tác với Lưu Đức Hoa?”

“Đúng vậy, bản nhạc do Kenny G viết chung với một người khác, người đệm nhạc cũng là anh ấy, người hát là Lưu Đức Hoa.”

“Thật vậy hả? Em chưa bao giờ nghe nói đến chuyện này.” Thấy Kevin cứ nhìn mình mãi như vậy, cô liền nhắc: “Trước mặt là đèn đỏ đấy!”

Kevin liếc nhìn về phía trước. “Em ... rất thích saxophone à?”

“Không phải em mà là con trai em, học kỳ trước nó bắt đầu học saxophone, rất say sưa, download rất nhiều bản nhạc của Kenny G, ngày nào cũng bắt em nghe...”

“Giáo viên của cậu ta là ai vậy ?”

“Giáo viên ? À, ý anh là giáo viên dạy nó môn saxophone đó hả ? Em không mời giáo viên dạy riêng mà cháu học giáo viên dạy nhạc của trường...”

“Thế thì chẳng học được mấy kiến thức, một giáo viên phụ trách đông học sinh như vậy, lại còn nhiều loại nhạc cụ nữa, chắc chắn chỉ là cưỡi ngựa xem hoa thôi.”

“Thế thì học kỳ sau chắc em phải mời giáo viên dạy kèm riêng cho nó vậy.”

34. Chương 34

Vương Quân chỉ thấy ca khúc này rất hay nhưng không hiểu Lưu Đức Hoa đang hát gì.

Cô nghĩ chắc Kevin là người Quảng Đông, vì anh nói tiếng Quảng Đông với ông chủ Thi, rồi lại thích nghe bài hát tiếng Quảng như vậy, liền hỏi: “Bài hát gì vậy?”

“Em là người con gái của anh.”

Cô sững lại rồi hỏi tiếp : “Em đang hỏi tên bài hát ấy.”

“Em là người con gái của anh.”

“Đây là tên bài hát hả ?”

“Đúng vậy.”

“Nội dung là gì vậy ?”

Kevin không trả lời, nhưng đợi đến khi Lưu Đức Hoa hát lại từ đầu, anh liền dịch từng câu sang tiếng phổ thông cho cô nghe :

“Sáng mừng Sáu tháng Sáu trời không gió

Người đi đường vội vã lại qua

Thần thờ đứng giữa đám đông

Không nghe thấy giọng nói của người yêu

Chỉ tại hôm đó anh bị ma xui quỷ khiến

Nghiền nát trái tim em

Chỉ tiếc rằng anh mặc nhận duyên phận

Và hiểu rằng chuyện đôi ta không thể biến thành sự thật
Khiến hai trái tim giằng dứ nhau suốt cuộc đời
Giữ lại một nụ hôn trong tim
Yêu người con gái của anh bằng tình yêu khác
Hận thù không bao giờ cân xứng
Chưa bao giờ dám ôm em vào lòng
Và gửi một nụ hôn da diết.
Ngày Sáu tháng Sáu là sinh nhật em
Gửi em một nụ hôn từ phương trời xa xôi
Oh, baby
Hương thơm thoang thoảng trong ngôi nhà không một bóng người của em
Biết em vẫn đang một mình lẻ bóng
Người con gái chờ mong một câu chuyện
Dù mềm lòng đến đâu cũng hối hận vì đã nhẫn tâm
Tha thứ cho anh tự chuốc lấy điều nuối tiếc
Anh không thể sống xa em
Gây bao nỗi ưu sầu, phiền muộn cho em
Đứng ngoài cửa hôn nhẹ lên trái tim em
Yêu người con gái của anh bằng tình yêu khác
Vốn rất xứng đôi
Chỉ ước lại được ôm em vào lòng
Và trao em một nụ hôn say đắm
Không ai muốn nhường tình yêu của mình
Để người khác gửi gắm một nụ hôn nóng bỏng
Và đắm chìm vô tận
Đàn ông không bao giờ biết sẻ chia
Ai có thể gần gũi suốt đời
Mới vô hình hại người mình yêu
Giữ lại một nụ hôn trong tim
Yêu người con gái của anh bằng tình yêu khác
Hận thù không bao giờ cân xứng
Chưa bao giờ dám ôm em vào lòng
Và gửi một nụ hôn da diết
Wow, sai rồi người yêu
Lâu đi giọt lệ trên đôi mi em
Để được quay về bên em suốt đời

Yêu em đến cõi vĩnh hằng
Bên em mỗi dịp sinh nhật
Và được ôm em vào lòng
Trao một nụ hôn da diết

Cô có cảm giác bài hát này tựa như lời sám hối của một người đàn ông, hồi đầu cho rằng hai người không có duyên phận nên đã tự động rút lui, khiến người yêu của anh ta bị tổn thương nặng nề, nhưng hiện tại anh ta nhận ra rằng hai người rất xứng đôi, nên mới quay về tìm lại người yêu và phát hiện ra cô ấy vẫn đang độc thân.

Bài hát đã kết thúc, xe cũng đã vào bãi đỗ xe trước nhà hàng, nhưng đều đã kín chỗ, anh của đi của lại tìm chỗ đỗ, cô liền hỏi anh: “Bài hát này có phải lời... sám hối của một người đàn ông không?”

“Đúng rồi.”

“Nó cũng phác thảo bức chân dung của anh ư?”

“Hơ hơ, tay em tinh, tai cũng tinh, đầu cũng tinh nốt, giỏi thật!”

Cô cảm thấy có chút hụt hẫng.

Cuối cùng Kevin đã tìm được chỗ trống, liền dừng xe và đi xuống, cô còn đang loay hoay với cánh cửa phía bên cô, không biết mở thế nào. Anh vòng sang rồi mở cửa giúp cô.

Cô liền nhạo mình: “Quê quá, em chưa bao giờ ngồi loại xe to thế này, chẳng tìm được đường xuống nữa.”

Anh nhìn cô rồi mỉm môi cười.

Cô phát hiện ra Kevin rất thích điệu mỉm môi cười đó, đôi môi mỉm lại, nhưng nhếch sang hai bên, khóe miệng cong cong, nhìn vừa có vẻ đắc ý, vừa có vẻ ngại ngùng, vừa có vẻ hài hước, lại thêm một chút châm chọc. Thấy anh cười như vậy, cô cảm giác mình trở nên bé nhỏ hơn, nhỏ đến mức có thể làm nũng, ăn vạ trước mặt anh.

Nhưng rồi cô lại nhớ đến bài hát Em là người con gái của anh, lập tức cô quay về vị trí của bà mẹ bốn mươi tuổi, cảnh cáo mình rằng: Đó là nụ cười vì công việc của người ta, không phải dành riêng cho người đầu, nụ cười đặc biệt của người ta đã dành riêng cho cô gái “sinh nhật ngày Sáu tháng Sáu” rồi.

Anh chỉ tay về phía nhà hàng và nói: “Ồ títt đầu kia, bọn mình đỗ xe xa quá!”

“Chúng tớ nhà hàng này đông khách.”

“Chưa chắc, cửa hàng bán đồ thực phẩm bên cạnh kia mới đông khách kìa.”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi về phía nhà hàng, đến nơi, anh liền mở cửa cho cô, để cô vào trước, sau đó anh cũng vào theo.

Một cô gái trẻ mặc áo trắng quần đen bước đến, nhìn anh với vẻ chăm chú rồi hỏi: “Anh chị đi mấy người?”

“Hai người.”

Cô phục vụ liền đưa họ đến bàn ăn có hai ghế đối diện nhau như người ta vẫn ngồi trên tàu, hai người ngồi xuống, cô phục vụ hỏi họ uống gì rồi nhắc họ ra lấy đồ ăn.

Hai người lấy đĩa ở cùng một chỗ, nhưng đến lúc lấy đồ ăn thì mỗi người đi một ngã.

Cô vẫn cười nhạo mình rằng chẳng hợp để ăn đồ buffet, vì cô không ăn tôm cua, không

ăn cá hồi, không ăn sushi có cá sống, chỉ thích những món vừa no bụng, vừa rẻ tiền, ví dụ nem, bánh chưng, bánh bao hay sủi cảo gì đó.

Lúc này đây cô lại lấy những món đó vào đĩa và bê về chỗ của mình, thấy anh đã về trước, trên đĩa chỉ có mấy miếng sushi rất đẹp mắt, mấy con tôm và một miếng cá hồi, chợt có cảm giác mình thật quê mùa, thô thiển.

Lưng ghế ngồi rất cao che mắt tầm mắt, khiến cô không nhìn thấy được các thực khách

ở bàn khác, cộng với việc còn có một bức vách ngăn, khiến bàn hai người ngồi tựa như một phòng riêng độc lập, ngoài việc nhìn người đối diện thì chỉ còn cách là cúi đầu nhìn đĩa thức ăn.

Kevin nhanh hơn, nhìn về phía cô, vậy là cô chẳng còn chỗ nào để nhìn nữa, đành phải cúi đầu nhìn đĩa thức ăn, như thế thì chẳng khác gì một kẻ đói khát mấy ngày không có gì vào bụng, đầu óc chỉ nghĩ đến chuyện ăn uống.

Kevin ăn rất ít và rất chậm, mặc dù cô không nhìn anh, nhưng cô nhìn thấy đĩa thức ăn của anh, ăn hồi lâu mà vẫn chưa hết, còn đĩa của cô đã hết sạch, nhưng cô lại ngại đi lấy, đành phải ngồi đó xoay cốc nước của mình. Cô có thể cảm nhận thấy ánh mắt của anh, ngẩng đầu lên là chạm vào ánh mắt đó, khi chạm vào ánh mắt đó, cô lại vội cúi đầu xuống, tựa như một đứa trẻ mắc lỗi.

Cô cúi đầu hỏi: “Sao anh ăn ít vậy?”

Kevin liền cười, nói: “Anh vừa ăn trưa xong.”

Cô sững sốt ngẩng đầu lên: “Vậy hả? Ăn lúc nào?”

“Sau khi chở rác đi đổ.”

Cô đoán thế cũng rơi vào khoảng ba, bốn giờ chiều, bèn hỏi: “Sao anh không nói với em sớm?”

“Nói sớm làm gì? Nói sớm làm sao em chịu mời anh đi ăn?”

Cô liền cười. “Mời thì vẫn phải mời, nhưng có thể đến ăn muộn hơn một chút.”

“Muộn hơn một chút thì em chẳng đói meo à?”

Lòng cô như ấm lại, bèn đùa: “Thế đáng lẽ mình không nên ăn buffet, ăn buffet không mang về được, anh không ăn mấy thì sao đủ vốn?”

“Đủ vốn, hôm nay anh đã đủ vốn từ sớm rồi.”

“Vậy hả?”

“Ừ, vì mỗi lần ăn buffet anh đều ăn đến mức phải vịn tường đi vào, vịn tường đi ra.”

“Tại sao phải vịn tường đi vào?”

“Vì đói quá nên đành vịn tường thôi.”

“Thế vào rồi anh không ăn à?”

“Ăn chứ, tại sao lại không ăn?”

“Thế sao anh còn phải vịn tường đi ra?”

“Ăn nhiều, no quá bước không vững, đành phải vịn tường đi ra thôi.”

Cô không kìm được liền cười lớn, khiến cô cũng giật bản mình, vội lấy tay che miệng, nén giọng cười khúc khích.

Kevin nhìn cô cười với vẻ rất hào hứng, khiến cô phải ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Kevin ăn ít như thế, cô cũng không dám ăn nhiều, đặc biệt dưới cái nhìn chăm chú của anh.

Kevin đã phát hiện ra điều đó, bèn đi ra lấy một đĩa hoa quả. “Em cứ bình tĩnh ăn, anh đợi em mà. Ăn no đi, lát nữa em còn phải sơn tường nữa đấy, đừng để đói hoa mắt trượt chân khỏi thang. Em coi người ta kia, ai cũng một đĩa đại...”

Cô nhìn xung quanh, thấy toàn là người mập, trước mặt là những đĩa thức ăn chất cao như núi, bất giác than: “Mập như thế mà còn ăn nhiều vậy! Mình không độ được với dân

Mỹ và Mexico.”

“Ừ, các món này vốn nấu cho bọn họ mà, không phải hương vị chính tông của Trung

Quốc. Anh biết mấy nhà hàng Trung Quốc, nấu ngon hơn ở đây nhiều.”

“Vậy hả? Nhà hàng đó tên là gì?”

Kevin nói tên mấy nhà hàng, đều là nơi cô chưa đi ăn bao giờ: “Sao em không biết những nhà hàng này nhỉ?”

“Cách nhà em hơi xa, gần khu anh hơn.”

“Anh ở đâu nhỉ?”

Anh nói địa chỉ, đúng là rất xa, còn không ở cùng thành phố với cô nữa.

Cô nói: “Sao xa vậy? Thế sao anh lại nhận công trình bên này?”

“Hiện nay làm ăn kém, việc ở đâu cũng phải nhận.”

“Nếu làm ăn tốt thì không nhận việc bên này nữa hả?”

“Việc gần còn chưa làm hết nữa là.”

Cô liền buột miệng: “Thế thì em phải cảm ơn vì chuyện làm ăn kém, nếu không anh đã không làm sàh cho em.”

“Đúng vậy, duyên số đúng không?”

Mặt cô đỏ bừng, giả bộ hung hổ nói: “Đây không phải là duyên số thì còn là gì nữa?”

Kevin lại mím môi nhìn cô cười, dường như đã đi guốc trong bụng cô vậy, khiến cô không dám nói gì nữa.

Theo thông lệ của nhà hàng buffet, khi thực khách bắt đầu ăn hoa quả, nhân viên phục vụ liền đưa hóa đơn và bánh may mắn (fortune cookies) đến. Cô vội đón lấy cuốn sổ bìa đen kẹp hóa đơn trước mặt, định giành quyền thanh toán.

Nhưng anh đã ngăn cô lại. “Còn sớm mà, anh nghỉ một lát rồi ăn được mấy đĩa nữa, em đừng trả tiền vội.”

Cô đành chưa thanh toán vội.

Mỗi người tự bẻ bánh fortune cookie của mình, cô nhìn tờ giấy kẹp trong chiếc bánh giành ình thì thấy trên đó có dòng chữ “You are going to travel far” (Bạn sắp có chuyến đi xa)

Cô giờ tờ giấy trong tay ra nói: “Chuẩn thật đấy, nói em sắp có chuyến đi xa.”

“Em đi xa hả?”

“Vâng, gần hết hè em sẽ về Trung Quốc đón con trai em.”

“Em có hay về không?”

“Một, hai năm về một lần.”

“Có thể là visa của em rất tiện.”

“Em có Thẻ Xanh, cả hai đầu đều không cần visa.”

Kevin nói với vẻ ngưỡng mộ: “Wow, thế thì còn gì bằng.”

“Còn anh thì thế nào? Anh có hay về không?”

Kevin đáp với giọng buồn buồn: “Lâu lắm rồi không về?”

Cô tỏ vẻ thông cảm: “Chắc là anh bận quá!”

“Nếu không phiền... lần này về nước em có thể mang giúp anh chút đồ được không?”

“Được chứ, mang cho ai vậy?”

“Mang cho bố mẹ anh.”

“Bố mẹ anh sống ở đâu?”

“Ở thành phố H, không tiện đường lắm, cách nhà em hơi xa.”

“Không sao, em có thể gửi qua bưu điện cho các cụ.” Cô cảm thấy hình như anh không vui cho lắm, bèn rụt rè hỏi: “Sao vậy? Gửi đi... không được à?”

Dường như Kevin đã trở về với thực tại. “Đâu có, có gì là không được, chỉ sợ phiền hà cho em thôi.”

“Phiền hà gì đâu, em được mang hai va li về, em cũng chẳng có mấy đồ...” Thực ra rất nhiều người muốn nhờ cô mang đồ về, nhưng cô thà từ chối họ để mang về cho anh còn hơn.

“Cảm ơn em.”

Cô thấy anh cúi đầu vờ vờ tờ giấy, liền hỏi: “Dòng chữ in trên tờ giấy kẹp trong fortune cookie của anh là gì?”

Anh cầm tờ giấy lên và đọc từng chữ một: “You found your dream girl” (Bạn đã tìm thấy cô gái trong mộng của bạn)

Cô đoán chính là cô gái “vẫn đang lẻ bóng một mình” đó, bèn hỏi: “Wow, anh gặp vận hên rồi nhé!”

“Thế thì phải cảm ơn em rồi.”

“Tại sao?”

“Vì anh chưa bao giờ lấy được lời tiên đoán hay như thế, lần này chắc chắn được nhờ hồng phúc của em.”

Cô liền hỏi với giọng bẽ trên: “Cô gái trong mộng của anh ở đâu?”

“Đã là cô gái trong mộng thì đương nhiên phải ở trong mộng rồi.”

Cô liền bật cười: “Nếu nói như anh thì lời tiên đoán này dùng với ai cũng hợp, ai chẳng có một... người tình trong mộng.”

“Còn em thì sao?”

“Em?” Cô hơi ngại ngùng. “Em ấy à? Em già rồi, còn người tình trong mộng gì nữa.”

“Không phải già rồi mà là em đã tìm được rồi, người trong mộng đã biến thành người bên gối, một kết cục tuyệt vời nhất.”

Cô liền ậm ừ: “Anh vẫn chưa nói cô gái trong mộng của anh như thế nào đâu nhé!”

Anh nghĩ một lát rồi nói: “Là cô gái... tin vào tình yêu.”

“Thế nào gọi là tin vào tình yêu?”

“Tức là... vì tình yêu... có thể bất chấp tất cả.”

Cô giật mình, nhớ lại hình ảnh cô gái ngờ nghệch tất bật qua lại giữa thành phố D và huyện B của bao nhiêu năm về trước. Cô hỏi: “Thế nào là vì tình yêu mà bất chấp tất cả?”

“Anh cũng không rõ, chỉ biết rằng hiện tại không có cô gái nào như thế nữa.”

“Trước đây thì có hả?”

“Có thể là có, nhưng anh không được gặp.”

Tự nhiên cô lại cảm thấy vui vui, một niềm vui khó tả.

Kevin hỏi: “Còn em thì sao? Em đã được gặp chàng trai vì tình yêu mà bất chấp tất cả chưa?”

“Hơ hơ, làm gì có chàng trai nào vì tình yêu mà bất chấp tất cả? Trước đây còn có cô gái vì tình yêu mà bất chấp tất cả, nhưng chàng trai vì tình yêu mà bất chấp tất cả thì chưa bao giờ có.”

“Ai bảo thế?”

“Em bảo.”

“Em nói không đúng.”

“Tại sao lại không đúng?”

“Anh chính là chàng trai vì tình yêu mà bất chấp tất cả... dĩ nhiên bây giờ già rồi, phải gọi là người đàn ông mới đúng.”

“Vậy hả? Anh lãng mạn thế sao?”

“Đó không gọi là lãng mạn.”

“Thế thì gọi là gì?”

“Gọi là ngông cuồng... hay bất chấp tất cả.”

“Thế thì em phải nói rằng : Anh ngông cuồng, bất chấp tất cả như thế à ?”

“Đúng vậy, nếu không làm sao anh lại có mặt ở đây ?”

Cô không hiểu lắm. “Tại sao việc anh ở đây lại chứng minh cho vấn đề anh vì tình yêu mà bất chấp tất cả ?”

“Vì anh vượt biên sang Mỹ mà.”

“Anh vượt biên sang Mỹ ? Vì... tình yêu ư ?”

“Đúng thế, còn có luồng sức mạnh nào có thể khiến anh phải mạo hiểm như thế, hơn nữa còn phải sống... cuộc sống vô vị như thế này.”

Cô thật sự không dám tin đó là sự thật. “Đây là chuyện dường như chỉ có trong phim nhĩ.”

Kevin liền đùa : “Phim ảnh dựa vào câu chuyện của anh để cải biên mà.”

“Để vượt biên... phải mất bao nhiêu tiền ?”

“Hồi anh đi là tám mươi nghìn đô, nghe nói bây giờ đắt hơn.”

“Tám mươi nghìn đô ? Một số tiền không hề nhỏ !”

“Đúng vậy, mấy trăm nghìn nhân dân tệ, đều do bố mẹ anh gom góp cho, phải vay mượn rất nhiều người, cầu cạnh, năn nỉ đủ kiểu, nhẫn nhục hạ mình không còn gì để nói.”

“Bố mẹ anh có biết anh cần số tiền đó để... vượt biên không ?”

Kevin gật đầu. “Thật tội nghiệp những người làm cha làm mẹ đúng không ?”

Cô không biết phải nói gì nữa.

Anh liền tự an ủi mình : “Sau khi sang đây, anh đã trả hết số tiền họ đi vay rồi.”

“Thế là tốt rồi.”

“Nhưng anh không thể ở gần chăm sóc hai cụ...”

“Tại sao ?”

“Anh không có giấy tờ, sao có thể thích về là về được ? Về sẽ không sang được nữa.”

“Không sang được nữa thì ở lại với ba mẹ anh có sao ?”

Kevin liền cười buồn : “Thế nên anh mới nói anh là người vì tình yêu mà bất chấp tất cả, ngay cả bố mẹ mình còn chẳng quan tâm, không gọi là bất chấp tất cả thì gọi là gì ?”

35. Chương 35

Thấy Kevin buồn như vậy khi nhắc đến ba mẹ, Vương Quân vội chuyển sang chủ đề khác, nói chuyện gì đó để anh vui hơn: “Chắc chắn cô bé đó xinh lắm nhĩ?”

“Ai?”

“Cô gái... khiến anh bất chấp tất cả đó.”

Anh thần người một lát rồi nói: “Ừ, hoa khôi khoa múa, đáng rất đẹp.”

Không hiểu tại sao cô lại cảm thấy ghen tị trong lòng, chưa bao giờ cô nghe thấy một người đàn ông khen một cô gái khác xinh đẹp trước mặt cô, có thể chủ yếu là do cô chỉ nói chuyện với Vương Thế Vĩ về người phụ nữ khác, và cái gọi là “người phụ nữ khác” mà họ nói đến cũng chỉ có một mình Tông Gia Anh mà thôi.

Nói một cách công bằng là Vương Thế Vĩ chưa bao giờ khen Tông Gia Anh xinh đẹp trước mặt cô, cũng chưa bao giờ khen bất kỳ người phụ nữ nào xinh đẹp, chính vì thế trước đây cô chưa bao giờ có cảm giác ghen tị như thế này.

Đến giờ nghe Kevin nói hoa khôi khoa múa, “đáng rất đẹp”, cảm giác như đang nói

Vương Quân cô đáng rất tệ vậy. Cô đã ý thức ra mình thật hoang đường khi ghen tị vì chuyện này, vội gạt ra khỏi đầu suy nghĩ ngớ ngẩn đó rồi quay về với chủ đề chính:

“Hiện tại cô ấy... đang ở Mỹ?”

“Ừ.”

Tự nhiên trong giây phút đó cô không thể nhớ ra học phủ cao nhất hoặc đơn vị nổi tiếng nhất trong lĩnh vực vũ đạo của Mỹ là gì, không biết có cơ quan như “Học viện múa ba lê trung ương Mỹ” hay “Vũ đoàn ba lê trung ương Mỹ” không, muốn tỏ vẻ ta đây am hiểu cũng không được, đành hỏi một cô rất ngờ nghệch: “Cô ấy múa... ở Mỹ à?”

Kevin lắc đầu.

“Đổi nghề rồi sao?”

“Ừ.”

Cô liền than: “Hình như người Mỹ đều thích nhạc rock, chẳng coi trọng múa ba lê gì cả, làm nghề này... e rằng rất khó kiếm tiền ở Mỹ.”

“Ừ, làm nghề này ở Trung Quốc cũng rất khó kiếm tiền.”

“Vậy à?”

“Ừ. Cô ấy tốt nghiệp mấy năm mà chẳng tìm được việc nào ưng ý.”

“Thế tại sao lại học ngành này?”

Kevin liền nhún vai. “Gia đình cô ấy muốn cô ấy học. Họ nghe nói các cô gái làm nghề này đều lấy được chồng... là con ông cháu cha, có tương lai.”

“Thế sao cô ấy không lấy được người là con ông cháu cha?”

Kevin lại nhún vai. “Người là con ông cháu cha có dễ lấy như vậy không?”

“Vì anh mà cô ấy không lấy con ông cháu cha à?”

“Sao em lại nói như vậy?”

“Vì anh... cũng xứng đáng mà.”

Anh nhìn cô một lát rồi hỏi: “Em nghĩ như vậy hả?”

Cô nhìn chiếc đĩa trước mặt, nói: “Vâng. Anh đẹp trau như vậy, lại chơi đàn guitar, đứng trên sân khấu, tóc xõa như thế này, guitar đánh như thế, không biết có bao nhiêu cô gái phải phát cuồng vì anh!”

Kevin liền cười. “Nghe em nói như thế, cứ như em cũng có mặt tại hiện trường để phát cuồng vì anh vậy...”

“Nếu thời gian quay trở lại hai mươi năm, chắc chắn... em cũng phát cuồng vì anh...”

“Thế thì anh phải đi học guitar ngay!”

“Anh không phải là người chơi guitar à?”

“Anh làm gì có tài năng đó.”

“Anh đừng khiêm tốn nữa.”

“Không phải khiêm tốn, mà thực sự anh không phải là người chơi guitar.”

Cô mỉm cười với vẻ ngại ngùng rồi hỏi: “Thế cô ấy... đổi nghề rồi à?”

“Mở hàng ăn.”

Cô sưng sốt. “Trái hẳn ngành nhĩ?”

“Thì cũng chỉ vì mưu sinh thôi.”

Cô nhìn bốn phía xung quanh, định xem mấy cô gái người Hoa trong nhà hàng có cô nào giống người xuất thân từ diễn viên múa hay không, nhưng nhìn đi nhìn lại thấy đều không giống, tất cả đều gầy nhẳng như chưa đến tuổi dậy thì.

Kevin liền nói nhỏ: “Đừng tìm nữa, không ở đây đâu.”

Cô không tìm nữa. “Không phải nhà hàng này à? Sao không đưa em đến nhà hàng mà cô ấy mở?”

Anh cười: “Sao phải đến nhà hàng cô ấy mở?”

“Kéo khách cho cô ấy mà.”

“Có đáng là bao nhiêu đâu.”

“Anh cũng có thể gặp cô ấy mà.”

“Gặp cô ấy cũng không cần phải đến tận nhà hàng của cô ấy.”

Cô liền nói thẳng: “Chủ yếu là em... muốn xem cô ấy trông thế nào.”

“Thì cũng như mọi người thôi...”

“Em biết là như mọi người, nhưng chắc chắn không phải là người bình thường, chắc chắn là rất đẹp, nếu không sao anh có thể... vì cô ấy mà bất chấp tất cả.”

“Anh chỉ vì tình yêu mà bất chấp tất cả.”

“Đúng rồi, nhưng cô ấy là người mà anh yêu, dĩ nhiên phải vì cô ấy mà bất chấp tất cả.”

Anh không trả lời, chỉ nhìn cô mỉm cười.

Cô cũng thấy ngại ngùng trước nụ cười của Kevin, bèn cúi đầu hỏi: “Tên nhà hàng của cô ấy là gì? Hôm nào có thời gian em muốn đến đó ăn cơm.”

“Em nhất định đòi đến ngó à?”

“Đúng thế, anh làm trí tò mò của em nổi lên rồi. Người khiến anh bất chấp mọi sự, mạo hiểm vượt biên, bỏ rơi cả bố mẹ để ở lại Mỹ, chắc phải... nghiêng nước nghiêng thành lắm nhĩ?”

“Nếu em nghĩ như thế thì khi gặp chắc chắn em sẽ thất vọng lớn.”

“Anh đã nói câu này rồi thì gặp chắc chắn em sẽ không thất vọng.”

Anh liền cười: “Em ăn nói sắc sảo như vậy, mỗi lần cãi nhau với chồng chắc đều thắng nhĩ?”

“Đâu có, lần nào cãi nhau em cũng thua.”

“Thật thế hả?”

Không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại nói: “Thật đấy, lần nào cãi nhau anh ấy cũng thắng vì anh ấy là người mà em khó khăn lắm mới theo đuổi được, làm sao em dám đắc tội?”

Kevin không cười nữa. “Thật hả?”

“Vâng, em cũng là người vì tình yêu có thể bất chấp tất cả mà.” Bằng giọng điệu tự giễu, cô đã kể hết chuyện mình yêu thầm Vương Thế Vĩ như thế nào, đến huyện B tìm anh ra sao, kiếm đề thi thạc sĩ thể nào cho Kevin nghe.

Vừa kể cô vừa nghe thấy trong đầu có người đang hỏi: “Người điên à? Tại sao lại kể hết chuyện này cho anh ta nghe?”

Nhưng trong đầu lại có một người khác trả lời: “Sợ gì chứ? Chẳng phải anh ấy đã kể hết cho người chuyện vượt biên còn gì?”

Anh liền an ủi cô: “Theo đuổi vất vả không quan trọng, chỉ cần cuối cùng giành được về mình, cuộc sống hôn nhân hạnh phúc là được rồi.”

“Hiện nay thế gian này làm gì còn có cái gọi là cuộc sống hôn nhân hạnh phúc nữa.”

Anh nghĩ một lát rồi nói: “Ừ, đúng là rất khó, chủ yếu là do con người ta quá nông nổi, có quá nhiều cảm dỗ.”

“Chủ yếu vẫn phải trách mình đã nhìn nhầm người.”

Anh lặng lẽ nhìn cô một lát rồi nói. “Ta về thôi, em còn phải sơn tường nữa mà.”

Cô như người chợt tỉnh giấc mộng, vội rút ví ra khỏi túi xách, định dùng thẻ tính dụng thanh toán, nhưng ví lại bị kẹt trong khóa kéo, gỡ mãi không ra, cô bắt đầu cuống, chỉ sợ anh tưởng cô kéo dài thời gian để đỡ phải trả tiền.

Kevin đã lấy ra tiền mặt kẹp vào cuốn sổ đen thanh toán của nhà hàng rồi đứng dậy nói

: “Về đi em.”

Cuối cùng cô đã gỡ được ví tiền ra, vừa cầm thẻ tín dụng vừa nói: “Không được, em đã nói là em mời anh cơ mà, sao lại để anh thanh toán chứ?”

Anh liền ngăn tay cô lại. “Lần sau để em mời, chẳng phải em cũng muốn đến nhà hàng đó để gặp... của anh còn gì? Lần sau mình đến đó ăn, nhất định anh sẽ để em trả tiền.”

Cô bị anh đè tay, tim đập thình thịch, lí nhí nói: “Ok, lần sau... nhất định anh phải để em trả tiền đó nhé !”

“Nhất định.”

Hai người rời nhà hàng, bước về phía xe của Kevin đỗ, trời đã tối hẳn, cô cảm thấy gió đêm phả vào mặt rất mát mẻ, biết mặt mình đang nóng bừng.

Trên đường về nhà mới, xe vẫn bật bài hát do Kenny G và Lưu Đức Hoa biểu diễn. Co đoán chắc chắn giữa anh và cô gái trong mộng của anh có sự hiểu lầm nào đó, có thể anh cũng như lời bài hát: “Chỉ tại hôm đó anh bị ma xui quẻ khiến, nghiền nát trái tim em”, và thế là hai người chia tay nhau, nhưng bao nhiêu năm đã trôi qua, hai người vẫn một mình lẻ bóng, vẫn mòn mỏi chờ đợi.

Cô nghe thấy “em đến cõi vĩnh hằng, bên em mỗi dịp sinh nhật, và được ôm em vào lòng, trao em nụ hôn da diết”, bất giác liên tưởng đến hình ảnh anh ôm một cô gái kiều diễm, cúi xuống đặt nụ hôn nóng bỏng lên đôi môi cô, như thơ như họa, thật là ngưỡng mộ !

Dường như chỉ trong tích tắc xe đã về đến cổng nhà mới của cô, anh dừng xe và bảo:

“Để anh mở cửa cho em.”

“Không cần đâu anh, em biết cách mở cửa rồi.”

Cô mở cửa xe, chủ nghĩa kinh nghiệm khiến cô tưởng rằng xe này cũng giống như xe nhỏ của cô, đưa chân ra là có thể chạm đất, kết quả hẫng chân, suýt ngã nhào xuống.

Anh liền đỡ cô, nói: “Thấy chưa, anh bảo đợi anh mở cho em mà.”

“Đây không phải lỗi tại mở cửa.”

“Hơ hơ, thế thì đáng lẽ anh phải nói “để anh đỡ em xuống” mới đúng.”

“Thế thì ngại chết đi được, cứ như em là bà già bảy, tám mươi tuổi rồi.”

Giữa bóng tối, cô đi về phía cổng nhà, Kevin đứng sau dặn: “Cận thận đấy, trước mặt có bậc tam cấp.”

Đúng là cô vẫn chưa quen với địa hình trước cổng nhà mình, vì cô toàn vào từ phía ga ra, ngoài mấy lần đến xem nhà, về cơ bản chưa bao giờ cô đi vào từ cổng này, bây giờ đành phải cúi đầu mò mẫm từng bước một.

Kevin liền lao lên trước, lấy chìa khóa của mình mở cửa rồi bật hai bóng đèn ngoài cửa.

“Sorry, đáng lẽ trước khi đi anh nên bật đèn phía ngoài mới phải.”

“Sao việc này anh lại là người phải xin lỗi nhỉ?”

“Thế ai phải là người xin lỗi?”

“Em chứ ai, em là chủ nhân của ngôi nhà...”

“Nhưng anh là người khóa cửa.”

Cô bước vào nhà, nhìn công tắc trên tường một lúc rồi nói: “Nếu anh không ở đây thì em lần cả buổi tối cũng không ra công tắc này, chưa bao giờ em để ý đến nó cả.”

“Nếu anh không ở đây thì em chẳng cần vào bằng cổng này.”

“Cũng phải, bình thường em toàn vào bằng cổng ga ra. Cửa ga ra vừa kéo lên, đèn cũng bật sáng luôn...”

“Thế nên anh mới bảo lỗi tại anh mà.”

Kevin bước đến cuộn miếng thảm lên rồi giải thích: “Anh thấy thảm cũ của em có chỗ vẫn sạch lắm, nên cắt để lại mấy miếng, đợt tới chuyển nhà em mang ra mà đặt lên trên sàn gỗ, để thợ không đi lại làm hỏng sàn.”

“Cảm ơn anh nhiều lắm, anh chu đáo thật đấy.”

Kevin cuộn miếng thảm lên đặt cạnh đồng sàn gỗ đó, phủi tay rồi hỏi: “Em bảo là em phải sơn tường đúng không?”

“Vâng, em chuẩn bị sơn đây, nhưng... em phải thay quần áo đã.”

“Thế em đi thay đi.”

“Anh...”

“Để anh kiểm tra xem tay nghề quét sơn của em thế nào.”

“Tay nghề có ra gì đâu, em quét đại thôi...”

“Tay nghề không đến nỗi, chỉ có điều không tháo các nắp ổ cắm trên tường ra, để sơn dây hết vào đó...”

“Sao anh biết?”

“Lúc lên tầng gỡ thảm anh nhìn thấy.”

Cô ngại ngùng nói: “Em biết trước khi sơn phải tháo những nắp đó ra, sơn xong lắp vào lại, nhưng hôm đó em không mang dụng cụ...”

Kevin liền an ủi: “Thực ra cũng không sao, đến khi em chuyển nhà, rất nhiều ổ cắm bị đồ đạc che, không ai nhìn thấy đâu...”

Cuối cùng cô đã tìm được chỗ vót vát. “Em cũng nghĩ như thế!”

Kevin liền quay ngoắt một trăm tám mươi độ. “Nhưng khi bán nhà, người mua nhìn thấy sẽ ảnh hưởng đến việc bán.”

Cô như quả bóng xì hơi. “Đến lúc đó em sẽ phải tìm cách lau đi cho sạch nhỉ?”

Anh liền cười. “Cũng may là em không nổi cáu với anh, nói em vừa mua nhà mà anh đã tính đến chuyện bán nhà rồi.”

“Sao em nổi cáu được? Lúc mua nhà cũng phải tính đến chuyện bán nhà, căn nhà mà khó bán thì tuyệt đối không nên mua. Em quyết định lát sàn cũng là vì sàn làm tăng giá trị cho nhà khi bán lại.”

“Chà, em rành quá nhỉ.”

“Những cái này em học hỏi trên các forum mà.” Rồi cô hứa: “Đợi anh làm xong sàn cho em, em sẽ lên đó quảng cáo thay anh, để mọi người nhờ anh làm sàn.”

“Anh đã làm đâu mà em biết chất lượng anh làm thế nào.”

“Chắc chắn là tốt.”

“Em đánh giá anh cao vậy hả?”

“Vâng.”

“Thế thì anh phải làm cẩn thận cho em, nếu không sẽ khó ăn nói lắm.”

Cô bèn nửa đùa nửa thật: “Anh làm không cẩn thận cũng không sao, chỉ cần em nói anh là Don Juan, chắc chắn sẽ có rất nhiều người đến nhờ anh làm.”

Kevin liền trêu: “Thật hả? Thế có phải em thấy Jimmy đẹp trai nên mới quyết định thuê anh ta không?”

“Đâu có, là do em thấy giá của anh ấy rẻ thôi.”

“Đấy, vừa nãy còn nói với anh là thuê người phải xem người ta đẹp trai hay không mà...”

“Dĩ nhiên phải xem đẹp trai hay không chứ ! Nếu anh là người trực tiếp đứng ra thương lượng giá với em chứ không phải ông chủ Thi thì kể cả giá anh đưa ra có đắt, em cũng vẫn thuê anh !”

Kevin cười một lát rồi nói: “Nếu em lên các forum quảng cáo thì cũng không được quảng cáo tên anh, mà phải quảng cáo tên Jimmy.”

“Tại sao?”

“Anh ấy là chủ thầu mà.”

“Sao anh không làm chủ thầu?”

“Anh không có giấy tờ, làm sao là chủ thầu được? Chủ thầu phải có công ty riêng, có giấy phép kinh doanh mới được.”

Cô hơi hối hận vì sự ba hoa bẻm mép của mình ban nãy. “Sorry anh, em không nghĩ ra điều này.”

“Không sao, hiện tại Jimmy rất cần người quảng bá cho anh ấy, em quảng cáo cho anh

ấy trên forum, chắc chắn anh ấy sẽ rất mừng. Anh ấy nhận được việc, anh cũng có việc làm, như thế chẳng phải cũng là quảng cáo cho anh còn gì.”

Nói xong Kevin liền quay ra cửa. “Để anh ra xe lấy cái tua vít mở nắp ổ cắm, em thay quần áo thì thay nhanh lên.”

Cô lấy cái áo trùm mông vẫn mặc để quét sơn từ trong tủ ra, nghĩ thế nào lại cất vào, áo ngắn quá, có Kevin ở đây làm sao cô dám mặc?

Lấy tua vít xong, anh đi vào nhà, thấy cô vẫn mặc bộ quần áo ban nãy, bèn tò mò hỏi:

“Sao vậy? Tối nay em không sơn tường à?”

“Ồ... anh về rồi em sơn sau.”

“Tại sao? Sợ anh đánh cắp bí quyết sơn tường à?”

“Không vì áo em ngắn quá !”

Kevin liền cười ha ha: “Em sợ cái gì? Làm sao anh bò dưới đất nhìn trộm em được...”

Cô tưởng tượng ra cảnh một đấng mày râu cao to nằm dưới nền nhà nhìn trộm bên trong áo váy của cô cũng thấy buồn cười. “Thôi em mặc bộ này sơn cũng được, bẩn thì về giặt sau.”

“Tùy em, ha ha, con gái các em sơn tường cũng phải để tâm đến nhiều thứ thật, lại còn có váy áo chuyên để quét sơn nữa, chặc chặc...”

Thấy anh gọi mình là “Con gái các em”, cô cũng vui vui. “Còn anh thì sao? Chẳng lẽ đi làm hay ở nhà đều mặc bộ này à?”

“Không mặc bộ này thì mặc cái gì?”

“Hẹn hò cũng mặc bộ này ư?”

“Vừa nãy anh chẳng mặc bộ này là gì?”

Ngày hôm sau, khi hết giờ làm việc, Vương Quân lại đến nhà mới sơn tường, cô lấy hộp cơm trong tủ lạnh hôm qua chưa ăn ra, hâm nóng trong lò vi sóng rồi ăn hết, sau đó thay sang chiếc áo váy và bắt đầu sơn phòng ngủ chính trên tầng hai.

Phòng này dành cho con trai, cô sơn rất cẩn thận, đầu tiên luyện tay nghề ở hai phòng ngủ phụ, luyện cứng tay rồi mới sơn sang phòng này.

Cô đang miệt mài sơn thì đột nhiên có tiếng người bấm chuông, tiếng chuông cửa nhà cô rất lớn, không phải “kính koong” hai tiếng mà là một tiếng nhạc dài, đột nhiên cất lên giữa đêm khuya tĩnh mịch, khiến cô giật bắn người, vội ra cửa sổ ngó thì thấy một chiếc xe màu trắng đang đỗ trước nhà.

36. Chương 36

Tối nay đáng lẽ không có ai đến chứ nhỉ, Kevin đã đỡ thăm rồi, sắn gỗ phải đợi cô sơn xong tường mới lát, không biết là ai nhỉ?

Cô xuống tầng một, mở cửa ngó thì hóa ra là Kevin, cô vừa mừng vừa ngạc nhiên: “Là anh hả?”

Anh nhìn cô, mím môi cười: “Em đang sơn tường à?”

“Vâng. Em không nghĩ anh lại đến, ăn mặc... luộm thuộm quá, để em đi thay quần áo đã.”

Nói rồi cô chạy lên lầu, anh đứng sau nói với theo: “Có sao đâu, thay làm gì?”

Cô không đáp mà tiếp tục chạy lên lầu.

Anh liền cười lớn: “Không phải thay thật mà, anh mang mũi bậc thang đến cho em rồi đi ngay. Nếu sợ anh nhìn thấy thì em cứ trốn trong phòng đi, đợi anh đi rồi ra.”

Nghe thấy Kevin nói như vậy, cô cười hi hi rồi trốn lên phòng tầng trên.

Cô đứng ở cửa sổ tầng hai nhìn anh bê đồ, khá giống với gỗ lát sàn lần trước, cũng đựng trong hộp giấy, nhưng hộp giấy lần này bé hơn. Cô thấy anh bê mấy chuyen vào nhà, đến chuyen cuối cùng thì không thấy anh ra nữa.

Cô đang thắc mắc thì nghe thấy tiếng anh sau lưng: “Có phải đang đợi anh về rồi ra không?”

Cô quay lại, thấy anh đang đứng bên khung cửa và mím môi cười.

Cô nói với giọng nũng nịu: “Á, anh lừa em nhé, anh bảo anh đi ngay cơ mà...”

“Đúng là anh đi ngay, nhưng sợ nhỡ ra là có chút việc cần nói với em.”

“Việc gì vậy?”

“Khi sơn đến chỗ giáp ranh giữa trần nhà và tường, tốt nhất em nên dán painter’s masking type, như thế sẽ không bị sơn lên trần.”

“Em cũng định dán, nhưng thang... hơi thấp, em không với tới.”

“Sao em không mua cái thang cao hơn?”

“Cao quá, xe em không chở về được.”

“Để anh về lấy cho em cái thang cao hơn.”

Cô nghĩ đến việc Kevin ở rất xa, bèn nói: “Không cần phải thế đâu, nhưng anh có thể đến Home Depot với em, em mua cái thang cao hơn rồi anh chở về giúp em, xe anh to nên chở được.”

“Ok, ta đi thôi.”

“Để em thay quần áo đã.”

“Gì mà phải thay? Mặc thế nào không ổn à?”

“Sao mặc thế nào được? Đây là váy ngủ cũ của em, sao có thể mặc ra siêu thị được?”

“Trong siêu thị thiếu gì người mặc kiểu váy này?”

Cô biết người Mỹ không để tâm nhiều đến chuyện ăn mặc, nhưng vẫn khăng khăng.

“Thôi cứ để em đi thay bộ khác.”

“Được, em vào thay đi.”

Cô liền đi tới tủ, lấy ngay ra chiếc váy rồi vào WC thay.

Hai người vẫn đi xe của Kevin, sau khi nổ máy, anh không cho xe chạy ngay mà bật đèn trong xe rồi lục tìm đĩa CD trong hộp đựng đĩa bên tay phải, cho đĩa vào đầu CD xong mới lùi xe.

Đó là ca khúc độc tấu bằng saxophone.

Cô liền ngó vào hộp đựng đĩa CD trên xe anh, thấy toàn là đĩa saxophone, đều là album của các nghệ sĩ, một số nghệ sĩ con trai cô chưa bao giờ nhắc đến tên, cảm thấy đúng là mình không am hiểu nhiều về lĩnh vực này.

Anh hỏi: “Em có biết ai đang biểu diễn ca khúc này không?”

Cô lắng nghe một lát rồi đoán: “Chắc là Kenny G.”

“Em có biết đây là bản nhạc nào không?”

“Hình như là Going Home (Về nhà).”

“Tai rm tình thật đấy@”

“Co được là nhờ công của con trai em, suốt ngày nói những cái đó, còn bắt em phải nghe cho bằng được.”

“Con trai em rất biết cách dạy mẹ nhé!”

“Anh cũng thích Kenny G à?”

“Đúng vậy, thần tượng của anh mà.”

Trong đầu cô chợt nảy ra một phát hiện. “A, cuối cùng em đã nhớ ra anh giống ai rồi.”

“Giống ai?”

“Kenny G.”

“Giống ở mái tóc hả?”

“Mái tóc anh... bắt chước anh ta hả?”

“Đúng vậy, có giống không?”

Cô liền quay sang ngắm Kevin một lát rồi nói: “Ồ, rất giống, nhưng anh đừng nói với em rằng tóc anh xoắn tự nhiên nhé!”

“Dĩ nhiên là không rồi.”

“Anh uốn hả?”

“Ừ.”

“Anh uốn ở đâu vậy? Nói cho em biết, con trai em cũng muốn uốn kiểu Kenny G.”

Kevin cười với vẻ rất đắc ý: “Anh tự uốn.”

“Anh tự uốn hả?”

“Ừ, nếu không làm sao anh biết đội túi nilon trên đầu rất bí?”

“Ha ha, hóa ra anh cũng đã từng đội túi nilon à?”

“Tìm thấy tri âm rồi chứ?”

“Quá tri âm ấy chứ! Sao anh giống con trai em vậy, rất mê saxophone.”

“Đây là chuyên ngành của anh mà.”

Cô sưng lại một lát: “Anh... học nhạc hả?”

“Ừ.” Rồi anh nói tên một học viện âm nhạc rất nổi tiếng.

“Anh tốt nghiệp ngành saxophone ở đó à?”

“Ừ.”

Sự ngưỡng mộ của cô chẳng khác gì thác Niagara, nước chảy dạt dào, vô cùng hưng vĩ.

“Wow, anh là sinh viên giỏi ngành saxophone của học viện âm nhạc? Em đúng là có mắt mà không thấy núi Thái Sơn!”

“Em tưởng anh sinh ra đã làm thợ lát sàn gỗ à?”

“Không hẳn là thế, nhưng... em cũng không nghĩ là anh hoạt động trong lĩnh vực âm nhạc.”

“Hơ hơ, những người làm nghề âm nhạc sau khi ra nước ngoài, hơn một nửa phải đổi nghề, anh có một người bạn, học đánh trống, giờ làm đầu bếp trong nhà hàng.”

“Học đánh trống chuyển sang nấu ăn, cũng là có mối liên quan.”

“Ha ha, thật hả! Thế anh học saxophone thì chuyển sang ngành nào mới có mối liên quan?”

“Thối bóng bay để bán có được không?”

Kevin cười rất thích thú: “Em hài thật đấy!”

“Em nghe anh bảo bạn gái anh là hoa khôi khoa múa nên cứ tưởng anh là... cỏ khôi... khoa múa cơ?”

“Cỏ dại hả?”

“Đâu có, cỏ khôi của khoa. Chắc chắn anh là cỏ khôi của khoa saxophone.”

Kevin không nói về chuyện đó nữa mà chỉ giới thiệu: “Thực ra Kenny G không được coi là nghệ sĩ tài năng nhất trong giới saxophone, nhưng anh ấy nổi tiếng nhất vì anh ấy đã biểu diễn rất nhiều ca khúc được mọi người yêu thích, thế nên những người thích saxophone, không có ai là không biết anh ấy. Anh rất sùng bái nghệ sĩ này, một thời đã định làm Kenny G của Trung Quốc, để saxophone bước vào hàng triệu gia đình.”

“Em cũng rất sùng bái anh ấy, vì anh ấy không những chơi saxophone hay mà còn ... đẹp trai.”

“Con trai anh ấy là Mã G còn đẹp trai hơn.”

“Vậy hả? Anh ấy còn có con trai nữa à? Thế thì hôm nào em phải tìm ảnh con trai anh ấy để xem mới được.”

Kevin liền trêu: “Em là hội viên của Hiệp hội coi trọng tướng mạo hả?”

“À, em là hội trưởng. Anh... chắc chắn giống con trai của Kenny G đúng không?”

“Anh đâu được trẻ như vậy? Anh chỉ đáng hàng em trai của anh ấy thôi, Kevin G.”

“Thật hả? Anh họ... Cao à?”

“Không phải.”

“Thế họ Quách à?”

“Chữ Guo nào?”

“Chữ Quách mà bên phải là chữ “áp” đó hả?”

“Không phải?”

“Thế là họ Quốc trong từ Quốc gia à?”

“Cũng chưa đúng.”

“Thế còn chữ Guo nào nữa? Chẳng lẽ lại là họ Oa trong từ xoong nồi à?”

“Ha ha, dĩ nhiên là không phải rồi, mà là họ Quắc mà bên phải có chữ Hồ đó.

“Em biết rồi”, cô bật cười. “Chữ Quắc trong cụm từ Quắc Quốc phu nhân.”

Kevin liền cảnh cáo đùa: “Từ sau đừng có gọi anh là Quắc Quốc phu nhân đó nhé !”

“Không gọi Quắc Quốc phu nhân cũng được, nhưng anh phải cho em biết anh là Quắc gì chứ !”

“Anh tên là Quách Gì mà.”

“Anh đừng đùa nữa, nói cho em biết đi, nếu không em sẽ gọi anh là Quắc Quốc phu nhân đó.”

“Anh là Quách Khải, chữ Khải có bộ tâm đứng ấy.”

“Chắc chẳng có nhiều người trùng tên với anh đâu nhỉ?”

“Chưa gặp ai trùng tên bao giờ. Chắc nhiều người trùng tên với em lắm nhỉ?”

“Đúng vậy, nhiều không đếm xuể. Nhưng nếu viết ra thì thấy cũng không trùng nhiều lắm, vì chữ Quân trong tên em không phải là Quân trong từ quân đội, cũng không phải trong từ quân tử, mà là chữ Quân trong từ “rau Quân Đạt”.”

“Tại sao lại lấy chữ Quân này?”

“Nghe bố mẹ em nói là vì khi mang bầu em, mẹ em ăn gì cũng nôn, chỉ có ăn loại rau này là không nôn, thế nên mới đặt cho em cái tên này. Còn anh thì sao?”

“Chẳng có gì đặc biệt cả, bố mẹ anh bảo chữ “Khải” có nghĩa là vui vẻ, họ mong anh được sống vui vẻ suốt đời nên đặt tên như thế.” Kevin dừng một lát rồi nói: “Nhưng ở đây không có ai biết cái tên này của anh, nên em đừng... nói với bất kỳ ai nhé !”

“Em biết. Thế ở đây mọi người thường gọi anh như thế nào?”

“Cứ gọi là Kevin Guo thôi, bằng lái xe của anh cũng đều dùng cái tên này..”

“Sao anh lại... thi được bằng lái xe?”

““Không phải thi mà là mua.”

“Bằng lái xe cũng mua được hả?”

“Cái gì chẳng mua được.”

“Hộ chiếu cũng mua được à?”

“Dĩ nhiên là mua được chứ, nếu không làm sao anh vượt biên sang Mỹ được?”

Cô rất tò mò: “Anh... vượt biên sang đây bằng cách nào? Phải ngồi thuyền lâu lắm nhỉ

?”

“Đâu có, giờ ai còn vượt biên bằng thuyền đâu.”

“Thế anh đi bằng gì?”

“Đi máy bay.”

Cô sửng sốt la lên: “Vượt biên bằng máy bay hả? Em chưa bao giờ nghe đến chuyện đó.”

Anh quay mặt sang, mỉm cười nói: “Ở nơi công cộng em đừng có mà la lớn như thế nhé !”

“Không đâu, em không la đâu.” Cô liền hạ thấp giọng: “Vừa nói đến chuyện vượt biên, em đã tưởng tượng ra cảnh ngồi trên con thuyền nhỏ, trôi trên dòng nước mưa tầm tã, thuyền bị sóng đánh, nước tràn hết vào khoang, người rơi xuống biển, phải ôm mảnh gỗ gì đó lênh đênh giữa biển cả...”

“Em xem trong phim đúng không?”

“Cũng có thể, nhưng giờ em chẳng nhớ là phim gì nữa.”

“Trước đây, vượt biên từ đại lục sang Hồng Kông sẽ phải đi như thế.”

“Nhưng anh không thể à?”

“Không anh ra sân bay rồi đáp máy bay rất đàng hoàng.”

“Thế sao gọi là vượt biên được?”

“Không nhập cảnh hợp pháp tức là vượt biên, chứ không phải chỉ có ngồi thuyền mới là vượt biên.”

Cô liền hỏi tiếp: “Thế sao anh nhập cảnh được? Hải quan Mỹ kiểm tra ngặt nghèo lắm.”

Anh cười hỏi: “Em hỏi kỹ thế làm gì? Có ý định vượt biên à?”

Cô ngại ngần đáp: “Tại em tò mò thôi.”

“Hộ chiếu, visa của anh đều là thật, kiểm tra thoải mái, chỉ có ảnh là giả thôi.”

“Bây giờ người ta vượt biên theo kiểu này à?”

“Nói chính xác là trước kia vượt biên như thế, bây giờ người ta kiểm tra rất ngặt nghèo, công nghệ phòng chống giả mạo cũng được nâng cao, vượt biên theo cách đó sẽ rất khó thành công, nếu không anh sẽ về thăm bố mẹ anh, nếu muốn sang lại thì bỏ ít tiền ra là xong.”

“Một người còn có thể... vượt biên mấy lần hà?”

“Đó là do Trung Quốc ở Mỹ xa quá, những nước gần, mỗi năm vượt biên một lần cũng được.”

“Thật hả?”

“Dĩ nhiên là thật rồi, rất nhiều người Mexico làm như thế, bỏ ra mấy trăm đô la là vượt biên sang Mỹ được, nếu nhớ nhà lại bỏ về, ở một thời gian rồi bỏ ra mấy trăm đô để sang lại.”

“Chẳng khác gì sân sau của họ nhỉ.”

“Thì vốn là sân sau mà, giữa Mỹ và Mexico có biên giới đường bộ dài thế kia, làm sao chặn hết được?” Rồi Kevin mỉm cười. “Anh chưa bao giờ kể chuyện vượt biên cho bất kỳ ai, không hiểu sao lại mang ra kể hết cho em.”

“Vì anh biết em sẽ không kể cho người khác.”

“Ồ...cũng có thể.”

Kevin liền móc ví từ túi hậu quần bỏ ra đưa cho cô. “Em xem bằng lái của anh xem có vấn đề gì không?”

Cô ngẩng ngửa hồi lâu mà vẫn không phát hiện ra điểm gì bất thường, rồi cô lại lấy bằng lái xe của mình ra đối chiếu, vẫn không phát hiện ra điều gì, đành nói thật: “Em chẳng phát hiện được gì cả.”

“Đến cảnh sát còn chẳng phát hiện được, chỉ khi đối chiếu với kho dữ liệu của FBI mới tìm ra được vấn đề.”

“Vậy à? Thế có nghĩ là sao?”

“Trong kho dữ liệu của FBI, dưới đây số này là thông tin của người khác.”

Cô rất lo lắng: “Như thế có nghĩa là họ biết bằng lái xe của anh là giả còn gì?”

“Thế nên không được để cảnh sát bắt.”

Cô vội nhắc: “Anh đừng nói chuyện với em nữa, tập trung lái xe đi không cảnh sát bắt đấy.”

“Không sao, anh lái xe bao nhiêu năm nay đã bao giờ bị bắt đâu.”

“Thế thì anh cần gì đến cái bằng này nữa?”

“Vẫn cần chứ, mua rượu, mua thuốc lá, lấy đồ ở bưu điện, đi máy bay, tất cả những nơi cần dùng thẻ căn cước đều sử dụng được. Kể cả bị cảnh sát bắt cũng không phải lần nào cũng đối chiếu với dữ liệu của FBI.”

“Nhờ chẳng may bị bắt rồi đối chiếu dữ liệu thì làm sao?”

“Thì bị tống về nước thôi.” “Tức là không thể quay lại được à?”

“Làm sao quay lại được nữa.”

“Không vượt biên được lần nữa à?”

“Bị lưu dấu vân tay rồi, có tiền án thì làm sao vượt được nữa?”

“Anh lái xe phải hết sức cẩn thận nhé, đừng để cảnh sát bắt.”

“Đừng lo, anh không sao đâu.”

Cô lại ngẩng ngó bằng lái xe của Kevin một hồi, phát hiện anh mới vừa tròn ba mươi tuổi, trong lòng tự nhiên cảm thấy vô cùng hụt hẫng, hỏi với vẻ rất không cam tâm:

“Tuổi của anh trên bằng lái xe là thật hả?”

“Đều là thật cả, chỉ có điều không nằm trong kho dữ liệu của FBI thôi.”

“Anh mới ba mươi thôi hả?”

“Thế nào là ”mới ba mươi”? Đến tuổi tam thập nhi lập rồi mà chưa làm được việc gì cả.”

Cô không nói gì nữa.

Kevin liền quay mặt sang, nhìn cô một lát rồi nói: “Đùa em thôi, trên bằng lái xe giả thì làm gì có thông tin thật.”

37. Chương 37

Vương Quân liền hỏi với giọng của một bà mối chuyên nghiệp: “Chàng trai, nói cho ta biết năm nay con bao nhiêu tuổi rồi?”

Kevin liền cười: “Em hỏi kỹ thế để làm gì?”

“Biết để giới thiệu người yêu cho anh chứ làm gì?”

“Thật hả? Anh nghe Jimmy nói em tính giới thiệu cho anh ấy một cô gái người thành phố E.”

“Đúng vậy. Anh có thích không? Nếu thích để em giới thiệu cho anh một cô.”

“Có, em cũng giới thiệu cho anh một cô đi.”

“Anh còn chưa nói cho em biết anh năm nay bao nhiêu đấy!”

“Anh... nếu tính cả tuổi mụ... thì đã sang tuổi bốn mươi rồi!”

Cô quay sang nhìn Kevin một lát, biết là anh đang nói dối, khuôn mặt như Vương Thế Vĩ mới là khuôn mặt của người đàn ông bốn mươi tuổi, còn khuôn mặt của anh, da căng như thế, chưa hề có dấu hiệu chùng nhão, không có bọng mắt, làm sao đã đến bốn mươi được? Có vẻ như giống tuổi trên bằng lái xe, ba mươi là cùng.

Cô liền đe dọa: “Anh không nói thật em sẽ giới thiệu cho anh người tầm bốn mươi đó nhé!”

“Anh nói thật mà.”

“Ok, để em giới thiệu cho anh một bà mẹ ba mươi chín tuổi có con rồi!”

“Có con rồi hả? Tuyệt quá, con mấy tuổi rồi?”

“Tám, chín tuổi gì đó.”

“Tám, chín tuổi hả? Thế thì bắt đầu học saxophone được rồi.”

“Anh tìm người yêu hay tìm học sinh vậy?”

“Nhất cử lưỡng tiện mà.”

Cô liền nhắc: “Anh đã có hoa khôi khoa múa rồi còn gì, sao vẫn nhờ em giới thiệu người yêu nữa?”

Kevin liền cười: “Nhưng em bảo em giới thiệu cho anh mà.”

Cô liền vạch lại: “Em bảo giới thiệu cho anh, nhưng anh phải từ chối chứ, nếu không lại có lỗi với cô bạn hoa khôi của anh còn gì?”

“Có phải em đang giúp cô ấy thử thách anh không?”

“Chính xác.”

“Thế thì anh không chịu được thử thách rồi, đứng trước sự cám dỗ của em, anh đã rung động.”

Cô định nói “em đâu có cám dỗ anh”, nhưng sợ anh lại có cách hiểu khác về từ cám dỗ, tự nhiên cô lại biến thành kẻ tưởng bở, không biết đùa, nên cuối cùng cô lại không nói gì.

Họ đến Home Depot mua thang, còn mua thêm cả hai ổ khóa rồi quay r axe, cô lấy đại một đĩa CD và cho vào đầu, nghe thấy một loại nhạc rất giống nhạc jazz, bèn hỏi: “Đây cũng là saxophone hả?”

“Ừ.”

“Sao nghe giống nhạc jazz thế?”

“Thì là nhạc jazz mà. Nhạc jazz và saxophone là đôi uyên ương không thể tách rời.

Người biểu diễn bài này là nghệ sĩ saxophone hàng đầu thế giới đấy.”

Cô nghe một lát mà vẫn không lĩnh hội được cái hay của ca khúc, bèn nói: “Em chẳng hiểu gì hết, em vẫn thích saxophone của Kenny G hơn.”

“Thế thì thay sang đĩa của Kenny G đi.”

Cô đổi sang đĩa của Kenny G rồi đề nghị: “Hôm nào anh biểu diễn cho em nghe một bài xem thế nào nhé?”

“Ok, hôm nào anh sẽ mang saxophone đến biểu diễn cho em nghe, chắc chắn em sẽ ngất ngây.”

“Em đã bị anh bỏ bùa ngất ngây rồi.”

“Em chưa nghe biểu diễn đó thôi ! Chắc chắn là em ngất ngây vì mái tóc của anh. Haizz, thời nay phụ nữ toàn là thành viên của Hiệp hội coi trọng tướng mạo, thật tiếc cho tài năng âm nhạc của mình !”

“Có phải cô hoa khôi khoa múa đó ngất ngây trước tài năng âm nhạc của anh không?”

“Cô ấy hả? Không phải?”

“Em không tin.”

“Không phải thật mà.”

“Thế cô ấy ngắt ngây vì cái gì của anh.”

“Tại sao nhất thiết phải ngắt ngây vì cái gì của anh nhỉ?”

“Không ngắt ngây thì sao... yêu anh được?”

Kevin liền nhún vai: “Hình như anh đâu có nói cô ấy yêu anh nhỉ?”

Cô không hiểu anh đang nói gì: “Cô ấy không yêu anh? Thế tại sao anh lại phải bắt chấp tất cả vì cô ấy?”

“Chẳng phải em cũng vì anh chàng họ Vương đó mà... bắt chấp tất cả còn gì?”

Lời vặn vẹo này khiến cô không biết phải trả lời thế nào, đặc biệt là “anh chàng họ

Wương”, như giáng một bạt tai nẩy lửa vào cô. Người cô đã từng yêu thầm và yêu điên cuồng, trong mắt người khác chính là “anh chàng họ Vương”, và điều đó không hề sai, hiện tại đối với cô chính là “anh chàng họ Vương đó”, làm sao cô có thể chịu đựng nổi thực tế này !

Kevin nói với vẻ biết lỗi: “Sorry em, anh không nên nhắc đến tên anh ta làm em không vui...”

“Không sao, em quá quen chuyện này rồi.”

Kevin vẫn nhìn cô với vẻ rất quan tâm, dường như muốn xác nhận xem có đúng là cô đã quá quen với chuyện này rồi không.

Cô liền nhắc: “Anh chú ý đằng trước kia, cẩn thận không đâm vào đuôi xe người khác đấy.”

Kevin quay mặt sang nhìn về phía trước. Cô hỏi: “Sau khi sang Mỹ, anh đổi nghề luôn à ?”

“Vẫn duy trì được một thời gian.”

“Ở ban nhạc nào?”

“Kevin G.”

“Ban nhạc của anh à?”

“Làm gì có ban nhạc nào của mình, vừa mới chân ướt chân ráo sang đây, tiếng Anh không nói được, xin đi làm tạp vụ cho ban nhạc khác họ còn chẳng nhận, nên phải đi hát rong trên đường, dưới tàu điện ngầm thôi.”

“Bán tài năng à?”

“Ừ.”

“Có bán thân không?”

“Hơ hơ, chưa đến mức đó.”

“Hát rong có kiếm được tiền không?”

“Không chết đói được.”

“Sau đó tại sao anh lại đổi nghề?”

“Không đổi không được, nợ như chúa Chổm như thế, phải trả người ta chứ, thế nên anh đã chuyển sang nghề mở hàng ăn.”

“Anh còn mở cả hàng ăn nữa hả?”

“Nghề gì cũng làm rồi.”

“Đã múa thoát y chưa?”

“Chỉ có cái đó là chưa làm.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó? Sau đó thì gặp Jimmy, liền học nghề trang trí nội thất với anh ấy, sau đó thì... lát sà cho em thôi.”

Về đến nhà mới của cô, Kevin bê chiếc thang vừa mua lên phòng ngủ chính ở tầng hai, mở ra dựng lên rồi bảo cô trèo lên thử. “Em đứng lên xem có với được không, không được thì mình lại đi đổi cái khác.”

Cô trèo lên, tổng cộng có sáu bậc, nhưng cô mới lên đến bậc thứ tư đã thấy chóng mặt rồi, vì chiếc thang này hẹp hơn nhiều so với cái thang cô mua lần trước, chỗ để chân không rộng, chỉ có lòng bàn chân giẫm lên bậc thang, lại không có chỗ vịn tay, cứ như không tìm được điểm giữ thăng bằng vậy.

Kevin đã nhận ra điều này: “Cái thang này không hợp với em, mình đi đổi cái khác thôi.”

“Không cần đâu, loại thang cao kiểu này đều nhỏ thế cả.”

“Ừ, nếu rộng thì nặng lắm, bê cũng không tiện. Về sau khi chỉ có một mình, em đừng dùng loại thang này, có dùng thì phải dựa vào tường, đừng dựng chổng chơ thế này. Giờ có anh đỡ không sao nhưng em dùng một mình rất nguy hiểm.”

“Vâng.”

Cô đưa tay ra thử, với thì cũng với được, nhưng dán băng dính không phải cứ với được là dán được, một đoạn băng dính dài, anh phải dính từ đầu đến cuối, trong khi cô đứng trên thang, giờ hai tay ra cũng chỉ với được một đoạn ngắn. Nếu lại phải xuống để dịch chuyển thang thì cuộn băng dính đang nằm lửng lơ bên trên có thể sẽ rơi xuống.

Kevin nói: “Ồ, thôi em xuống đi, một mình em không dán được đâu, hai người mới làm được.”

Cô liền trèo xuống giải thích: “Thế nên em quyết định không dán nữa, đằng nào thì em cũng sơn màu trắng, kể cả có sơn lên trần cũng không thấy gì đâu.”

“Vẫn thấy đấy, mình ở thì không sao, nhưng sẽ ảnh hưởng đến việc bán lại.”

“Đợi khi nào bán, em sẽ gọi một thợ sơn chuyên nghiệp đến sơn rồi bán sau.”

Kevin liền cười: “Thế thì lại mất mấy nghìn đô. Sao không tìm ngay từ bây giờ?”

Cô cũng cười theo: “Xem ra em chưa tính toán kỹ vụ này.”

“Không sao để anh dán cho.”

Kevin dựng cả hai cái thang một ột thấp lên, một thang dựng bên trái tường, thang còn lại dựng bên phải tường rồi chỉ đạo: “Anh trèo cái thang hẹp này, em lên cái thang rộng kia, hai người mỗi người đứng một đầu, em không cần dán, chỉ kéo băng dính giúp anh là được, hai người dán sẽ rất nhanh.”

Quả nhiên, có hai người làm, chẳng mất chốc đã dán xong băng dính.

Kevin lại nói tiếp: “Mình dán luôn cả phòng giải trí trên tầng đi, một mình em không với tới.”

“Vâng. Em đang định đặt một bàn bóng bàn ở phòng đó, nên con trai em gọi đó là phòng bóng bàn.”

Phòng bóng bàn chỉ có hai bức tường tiếp giáp với trần nhà nên loáng cái đã dán xong.

Kevin liếc cô rồi nói: “Đã bảo em đừng thay bộ khác, em không chịu nghe, mặc chỉnh tề như vậy làm sao mà sơn tường được? Thôi để anh sơn cho.”

Cô cười nói: “Không cần đâu, anh về, em sẽ thay đồ bảo hộ rồi sơn sau.”

“Nếu anh không về thì sao?”

“Thì thôi em không sơn nữa.”

Kevin nhìn dải băng dính đã dán rồi nói: “Băng dính nếu dính lâu quá, bóc ra sẽ khó, nếu cố bóc thì sơn tróc ra rất nham nhở. Thôi để anh sơn cho, nếu em cảm thấy đứng gần đây ngại thì sang sơn cửa tủ và cửa phòng ngủ đi.”

Hai người phân công công việc rồi ai làm việc người nấy, chẳng mấy chốc đã sơn xong một phòng, sau đó lại sơn cả mặt tường phòng bóng bàn đã được dán băng dính.

Cô nói: “Muộn rồi, hôm nay tạm thôi sơn thế thôi.”

“Thôi được, nhưng em không cần thiết phải sơn gấp các phòng còn lại đâu, ngày mai anh chưa làm sàn cho em được vì Jimmy nghe nói em chưa sơn xong tường nên đã nhận việc khác cho anh, phải mất mấy ngày mới xong.”

“ Thế bao giờ anh bắt đầu làm sàn cho em?”

“Chắc là thứ bảy mới bắt đầu được, cuối tuần em hằng đến sơn tường, đến ban ngày ấy, đừng đến buổi tối.”

Mấy ngày tới không được gặp anh, cô thấy rất hụt hẫng, nhưng tất cả chỉ tại cô, ai bảo không sơn tường xong rồi hãy tìm người làm sàn? Cô nói: “Sorry vì đã làm ảnh hưởng đến kế hoạch của anh. Có phải... em là vị khách... rắc rối nhất mà anh từng gặp không ?”

“Em cũng biết mình rắc rối à?”

Cô tưởng anh sẽ nói cô không rắc rối, ai ngờ anh lại cảm thấy cô rắc rối thật, khiến cô rất băn khoăn. “Đáng lẽ em phải sơn xong rồi mới đến nhờ anh làm sàn.”

Kevin vội giải thích: “Anh nói đùa thôi, anh nói em rắc rối vì... cứ nhìn thấy anh là em đi thay quần áo... Thực ra em là... khách hàng... dễ thương nhất mà anh từng gặp.”

Tự nhiên cô lại thấy ngại ngùng. “Thật hả?”

“Em... tháo vát, chăm chỉ như thế, anh chưa bao giờ gặp người phụ nữ nào tự sơn tường, ngay cả việc tự mình tìm nhà trang trí nội thất cũng rất ít, đều là... chồng ra mặt...”

Cô rất cảm động, nhưng vẫn giả vờ nói với giọng tỉnh bơ: “Em muốn học nghề thôi mà, người ta chẳng bảo ”có nghề trong tay không sợ chết đói” là gì? Em học được cách sơn tường rồi, khi nào thất nghiệp vẫn sống được bằng nghề này.”

“Em sẽ không bị thất nghiệp đâu.”

“Ai mà nói trước được điều gì? Hiện nay ngân sách chi cho hoạt động nghiên cứu khoa học bị cắt giảm nhiều, những người sống bằng tiền ngân sách như bọn em có thể thất nghiệp bất cứ lúc nào.”

“Thật vậy hả?” Anh nhìn cô một lát rồi nói. “Nếu thất nghiệp, em đi làm nghề trang trí nội thất với anh đi.”

“Ok, em sơn tường, anh làm sàn nhé?”

“Sao anh lại để em sơn tường được?”

“Thế em phải làm gì?”

“Em phải như Jimmy ấy, nhận công trình, tính toán giá cả. Tiếng Anh của em tốt như thế, lại xinh đẹp, ăn nói hài hước, có duyên, chắc chắn sẽ nhận được nhiều công trình.

Đến lúc đó em mở công ty trang trí nội thất, anh làm thuê cho em, em nhận công trình, anh làm thợ, chắc chắn thiên hạ chẳng có đối thủ nào đọ được.”

Không hiểu sao cô lại mơ ước về cuộc sống đó, nghĩ đến việc ngày ngày được ở bên

Kevin, trong lòng lại vô cùng hạnh phúc, bất luận làm việc gì, thời gian đều trôi qua rất nhanh, cô chưa bao giờ có trải nghiệm như vậy.

Cô vui vẻ nói: “Thế thì em sẽ xin từ chức ngay.”

“Từ chức ngay làm gì? Bỏ việc nghiên cứu khoa học không làm lại đi làm chủ thầu xây dựng à?”

“Có phải anh sợ em khấu trừ lương bổng của anh không?”

Kevin không trả lời câu hỏi đó mà chỉ nói: “Lúc em vui, trông em như đứa trẻ ấy.”

“Vậy hả? Trẻ con như thế nào?”

“Như dáng vẻ của em lúc em vui vẻ ấy.”

“Hình như em luôn vui mà.”

“Ừ, thế thì lúc nào em cũng giống trẻ con.” Anh nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Thật đấy, trông em lúc nào cũng vui vẻ, không như những phụ nữ khác, hơi một tí là cau mày nhăn mặt, cứ làm như bị ai vay nợ không bằng.”

“Có thể là có người nợ họ thật. Không ai nợ tiền em cả, thế nên em chẳng có lý do gì để cau mày nhăn mặt.”

Kevin lắc đầu. “Không phải vì nguyên nhân này, nếu họ ở trên cương vị của em, họ cũng suốt ngày cau có mặt mày...”

“Cương vị của em, cương vị gì của em?”

“Em là chủ nhà, anh là người làm thuê, rất nhiều chủ nhà luôn đề phòng người làm thuê như kẻ trộm, không chịu giao chìa khóa, trong phòng có gì đều mang đi, cứ như sợ bọn anh ăn tươi nuốt sống họ vậy, còn thường xuyên đến giám sát, sợ bọn anh lười biếng, sợ bọn anh phung phí vật liệu, sợ bọn anh làm không chất lượng.”

“Còn có người như thế nữa hả?”

“Có chứ, nhiều lắm. Chưa hết đâu, nếu như những người phụ nữ khác cũng là bà mẹ đơn thân như em, một mình nuôi con vật lộn ở nước ngoài, còn phải tự sơn tường, chắc chắn đã khóc từ lâu rồi, kể cả không khóc cũng không vui vẻ như vậy khi sơn tường đâu.”

Cô nghĩ đáng ra cô cần lên tiếng thanh minh rằng cô không phải là bà mẹ đơn thân, nhưng không hiểu sao lại không thốt được nên lời.

38. Chương 38

Hôm sau, Vương Quân không đến nhà mới sơn tường vì chỉ còn hai bức tường phòng bóng bàn chưa được sơn, còn phòng khách chính và phòng âm nhạc dưới tầng một chưa được dán băng chính, nếu có sơn cũng chỉ sơn được nửa dưới của tường. Cô quyết định để đến cuối tuần mới sơn, vì lúc đó Kevin sẽ đến lắp sàn cho cô, hai người có thể cùng dán băng dính, sau đó anh lắp sàn tầng trên, cô sơn tường ở tầng dưới, hai ngày liên tiếp, tuyệt vời làm sao!

Cô tranh thủ tối không sơn tường gọi điện thoại cho con trai: “Tiểu Long à, mẹ đã sơn xong phòng ngủ cho con rồi đấy.”

“Thật hả mẹ? Mẹ sơn màu gì vậy?”

“Màu trắng.”

“Nhưng con lại thích màu xanh lá cây cơ.”

“Lần trước chẳng phải ta đã nói là sẽ sơn màu trắng rồi đó sao?”

“Nhưng bây giờ con lại thích màu xanh lá cây rồi.”

“Sàn nhà của mình màu đỏ đùn, nếu kết hợp với tường màu xanh lá cây... sợ không được điệu mắt lắm.”

“Nhưng màu xanh lá cây lại rất tốt ắt...”

Cô không biết con trai bị ảnh hưởng từ ai mà tự nhiên lại thích màu xanh lá cây, hơn nữa lại còn biết màu xanh lá cây tốt cho mắt, nghe giọng như của bà nội. Cô liền hỏi:

“Có phải bà nội nói màu xanh đẹp không con?”

“Không đâu mẹ, con tự nói đó chứ!”

“Tại sao tự nhiên con lại thích màu xanh?”

“Vì đó là màu sân bóng đá mà mẹ.”

Cô liền than thầm, hình như anh cu này lại thích bóng đá rồi! Cô cũng không biết thích bóng đá có gì không tốt, mà chỉ nghĩ con trai thích môn thể thao này, chắc chắn sẽ gần bố hơn và xa cô hơn.

Cô vồn vã nói: “Tiểu Long à, mẹ ... có quen một chú, chú ấy học ngành saxophone ở học viện âm nhạc ra, chú ấy thổi saxophone hay lắm! Hôm nào con về, mẹ sẽ mời chú

ấy làm gia sư cho con nhé!”

“Ok mẹ!”

“Còn nữa, chú ấy trông rất giống Kenny G!”

“Thật hả mẹ? Tên chú ấy là gì?”

“Chú ấy tên là Kevin G.”

“Chú ấy là người nhà Kenny G à?”

“Không, nhưng tóc chú ấy giống hệt Kenny G, chú ấy tự uốn đấy !”

“Thật à? Con có thể uốn tóc như chú ấy được không mẹ?”

Trước đây cô chẳng bao giờ cho con trai mới nhỏ tuổi đã uốn tóc, nhưng có Kevin làm mẫu rồi nên cô đã thay đổi ý định. “Có thể, đợi con sang đây mẹ sẽ nhờ chú ấy uốn cho con.”

“Nhưng... liệu bố có mắng con không nhỉ?”

Cô nói với vẻ bí mật: “Bố con có ở Mỹ đâu mà biết con uốn tóc.”

“Bố bảo... bảo con ở lại Trung Quốc học.”

“Bố con nói thế từ bao giờ?”

“Nói hôm nay ạ !”

Cô sững lại rồi hỏi: “Bố con đến thành phố E rồi à?”

“Vâng.”

“Đến từ bao giờ?”

“Đến hôm qua ạ !”

“Bây giờ bố đang ở đâu?”

“Đang ngủ ạ !”

Cô lại bắt đầu căng thẳng, không biết tại sao đột nhiên chồng lại về thành phố E, lại còn muốn con trai ở lại Trung Quốc học, không biết có phải đang chuẩn bị xây dựng tổ ấm với Tông Gia Anh không?

Cô liền nói với Tiểu Long: “Con xem bố con đã dậy chưa, dậy rồi thì đưa điện thoại cho bố nghe máy.”

Cô nghe thấy Tiểu Long gọi: “Bố ơi dậy đi, điện thoại của mẹ này.”

Cô định bảo Tiểu Long đừng gọi, nhưng chồng đã bị đánh thức, nhận máy, hỏi với giọng ngái ngủ: “Có chuyện gì vậy?”

“Em nghe Tiểu Long nói anh cũng về...”

“Ừ, đi công tác qua đây, vào thăm Tiểu Long.”

“Anh ở thành phố E bao lâu?”

“Tối phải đi rồi.”

Cô đang định nói chuyện học hành của Tiểu Long thì thấy chồng đã nói trước: “Con trai anh được kế thừa gen của anh nên đá bóng rất giỏi.”

“Anh xem nó đá bóng rồi à?”

“Ừ, sang nay mấy bố con bác cháu vừa đá xong, đúng như lời bác nói, có phong độ của cha.”

“Chúng tỏ bác có phương pháp dạy.”

“Chủ yếu vẫn là di truyền, hơ hơ, Tiểu Long chỉ đá một thời gian nữa là vượt được Tiểu

Bân, người ta phải tập bao nhiêu năm rồi, con trai anh mới đá được mấy ngày. Đây không phải thiên tài thì đâu là thiên tài?”

Cô liền túm ngay cơ hội tính sổ nợ cũ: “Em đã bảo không cần phải tập sớm mà.”

Nói xong câu đó cô lại hối hận, chỉ sợ chồng lại nổi cáu và nói mấy câu kiểu như “nếu tập sớm thì còn chơi hay hơn nữa” gì đó, nhưng Vương Thế Vĩ như không nghe thấy, vẫn hào hứng nói: “Anh muốn để Tiểu Long học ở Trung Quốc, còn có cơ hội đá bóng.”

“Không được, việc học của con bên này thì làm thế nào?”

“Học ở đâu chẳng là học? Bên Mỹ không có đội bóng đá, sang đó nó lại bỏ phí hết các kỹ thuật đã tập.”

“Nhưng... nó cũng đang học saxophone mà, nếu ở lại học trong nước thì cũng bỏ phí saxophone còn gì?”

“Thối cái trò mèo đó làm gì, nghe cứ như thối ống bễ vậy.”

“Làm gì có chuyện thối ống bễ, nếu thối hay thì nghe tuyệt lắm.”

“Hay thì để làm gì? Có làm nên sự tích gì không?”

“Thế đá bóng thì làm nên tích sự gì?”

“Đá bóng dĩ nhiên là tuyệt rồi, nếu giỏi còn giành được chức vô địch Olympics.”

Cô kiên quyết không đồng ý. “Với lối chơi như Trung Quốc mà đòi giành chức vô địch Olympics hả?”

Chắc là Vương Thế Vĩ cũng biết tiếng tăm của Trung Quốc chẳng ra gì. “Nó có thể vào đội bóng đá Mỹ, chẳng lẽ lúc đó nó chưa được là công dân Mỹ à?”

“Anh tưởng bên Mỹ cũng đá bóng như Trung Quốc sao, anh vào đội tuyển, chính phủ sẽ nuôi anh, anh chẳng phải lo lắng gì, chỉ chuyên tâm luyện tập ư? Bên Mỹ này toàn phải tự bỏ tiền ra tập luyện, nếu anh bỏ ra được số tiền đó thì còn được, nếu anh không có thì em cũng chịu.”

Đúng là tiền vẫn có tác dụng, vừa nói đến tiền, chồng bắt đầu lùi bước. “Nó có thể học đá bóng ở Trung Quốc trước, sau này vào đội tuyển nước nào thì tính sau. Nếu thực sự nó thích thối ống bễ thì ở bên này anh cũng có thể mời giáo viên cho nó.”

“Thế thì em cũng có thể mời huấn luyện viên bóng đá bên Mỹ cho nó.”

Vương Thế Vĩ nói với giọng rất coi thường. “Kiểu huấn luyện của Mỹ chỉ là bày trận trên giấy, phí phạm tài năng của con trai ta.”

“Nhưng anh bận thế, đi công tác suốt ngày, làm gì có thời gian chăm sóc nó?”

“Anh không có thời gian chăm sóc nó nhưng nó có thể ở với hai bác mà.”

“Thế đâu có ổn, nhờ hai bác chăm sóc trong hè còn được, ngày ngày để ở đó, làm sao người ta chăm sóc nổi?”

“Bác đã đồng ý rồi.”

“Anh nhờ bác chăm sóc làm sao bác từ chối được? Nhưng như thế phiền hà cho hai bác

ấy biết bao ! Nhỡ xảy ra ốm đau hay gì đó, ai mà chịu trách nhiệm được ! Nếu ở lại

Trung Quốc học thì cũng phải ở với anh chứ !”

Chồng bắt đầu bần luận. “Thôi ở bên đó em tìm cho nó cái trường có đội bóng đá mà học.”

Cô liền đồng ý ngay. “Vâng, em sẽ tìm cho con một trường có đội bóng đá để học.”

Nói chuyện với chồng xong, cô lại nói với anh trai và bố mẹ cô một lát nữa mới cúp máy, đang chuẩn bị lên mạng đọc tiểu thuyết thì chị cả lại gọi điện thoại đến. “Cái túi đó của người có người xách thật rồi đấy !”

Cô cũng lại. “Cái túi nào của ta?”

“Haizz, cái túi Balenciaga màu xanh ngọc mà Vương Đẹp Trai lén lút mua về đó !”

“Thật hả? Ai vậy?”

“Một con bé giáo viên họ Nhiễm trong khoa ông ấy.”

“Tiểu Thiệu... hỏi nó hả? Nó nói Vương Thế Vĩ mua cho à?”

“Nó không nói tên Vương Thế Vĩ mà chỉ nói là người ta mua ở Mỹ về tặng, không phải

Wương Đẹp Trai thì còn ai vào đây nữa? Mỹ có phải sân sau nhà ai đâu, cứ thích sang là sang được đâu. Mặc dù bây giờ visa du lịch của Mỹ đã thoáng hơn trước một chút, nhưng không phải ai cũng xin được.”

Cô phát hiện mình tò mò nhiều hơn là phần nộ, tựa như vị khán giả đứng ngoài đang dò hỏi: “Con bé họ Nhiễm đó năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Hơn hai mươi thôi, tóm lại là nhỏ hơn Tiểu Thiệu.”

“Trông có xinh không?”

“Tiểu Thiệu nói là bình thường, nhưng rất biết cách trang điểm, phấn son vào có thể sánh với ngôi sao điện ảnh, không phấn son thì như bao người bình thường thôi.”

“Thời nay con gái đều như vậy, số người xinh đẹp thật sự không nhiều, nhưng đều biết cách trang điểm, trang điểm với không trang điểm khác nhau một trời một vực. Người bảo đàn ông có thích mẫu con gái đó không? Dù gì cũng vẫn phải đối mặt với khuôn mặt mộc của đối phương chứ !”

“Mặt mộc cái gì, nhiều đứa lúc làm tình cũng vẫn trang điểm.”

“Trang điểm thì cũng chỉ có thể giải quyết được vấn đề bộ mặt, đáng đáp thì sao?”

“Người ta không biết đi thăm mỹ à?” Chị cả nói. “Ê, sao bọn mình lại nói đến những chuyện này? Người phải nghĩ cách xem làm thế nào mới có thể ngăn cản chuyện này tiến sâu hơn chứ?”

“Làm sao ngăn cản được những chuyện tình yêu như thế này? Người càng ngăn cản, anh ta càng lún sâu.”

“Người nói cũng có lý, thà cứ để bọn họ thả phanh, được vài ngày lại chán hơn chó chán... cuối cùng lại quay về với người thôi.”

“Nếu ông ấy bỏ bịch thì ta cũng không cần ông ấy quay về với ta nữa, như thế còn sống với nhau làm gì?”

Chị cả không nói gì nữa.

Cô mới nhận ra vừa nãy mình nói không khéo, chọc đúng vào điểm yếu của chị cả, bèn vội cứu vãn tình hình. “Chuyện nhà ta không giống với nhà người, lão nhà người chỉ hồ đồ nhất thời, người chưa phát hiện, lão ấy đã hối cải rồi, chứng tỏ lão ấy không hề có ý định cặp bồ lâu dài.”

“Haizz, người đừng có trát phấn bôi son cho lão nhà ta nữa, lão ấy có hối cải gì đâu.”

Thật hả? Sao người biết?”

“Ta đọc trng blog của con Mật kia, bọn họ... vẫn gặp nhau.”

“Gặp nhau... chắc không có gì đâu.”

“Haizz, ta nói “gặp nhau” ở đây chỉ là nói giảm nói tránh thôi !”

“Ý người là bọn họ... vẫn có quan hệ đó hả?”

“Chứ sao nữa, con Mật kia nói lão ấy... ở trên giường không biết lấy lòng con gái như thế nào, lại còn bảo đây là lỗi của vợ cả, không biết rèn giũa, thảo nào chồng các bà chẳng còn thiết tha gì đến các bà nữa.”

Cô vừa tức vừa buồn cười: “Bọn bồ bây giờ... cũng nông cuồng quá nhỉ.”

“Chứ sao nữa, hồi ấy bọn mình cặp với người khác cũng chỉ vì bị cuộc sống dồn vào đường cùng, người bảo bọn bồ thời nay... rồi cuộc là vì cái gì chứ? Như con Mật đó, bố mẹ tiền nhiều như nước, chẳng cần người tình bao gì, cũng chẳng cần phải bán rẻ tuổi trẻ để được ở lại thành phố, người thử nói xem rồi cuộc là nó vì cái gì chứ?”

“Chắc tìm cảm giác mới mẻ chẳng?”

“Nhưng tìm một lão già hom hem thì có gì mới mẻ?”

“Có thể là “sưu tập tem” gì đó hả?”

“Sưu tập tem?”

“Chứ sao, nhưng loại tem mà bọn họ sưu tập ở đây là... đàn ông.”

Chị cả hậm hực hồi lâu mới nói: “Thảo nào lão Mục không chịu ly hôn, hóa ra là con đó chẳng hề có ý định kết hôn với lão ta.”

“Người nói chuyện với ông ấy rồi hả?”

“Chẳng lẽ không nói à? Lần trước lão ấy khai thật với ta, hứa hẹn đủ điều như thế, bảo ta cho lão ấy một cơ hội. Thế mà nói xong lại đi hẹn hò chui lủi với con đó, ta tốt tính đến đâu cũng chẳng chịu nổi!”

“Nói ra cũng tốt mà.”

“Lão ấy sống chết không chịu thừa nhận! Bảo là đã cắt đứt quan hệ với Mật Doãn Lệ từ lâu rồi.”

“Biết đâu người mà Mật Doãn Lệ viết trong blog không phải là ông ấy?”

“Sao lại không phải chứ? Giống hết cái bài post ta cho người đọc lần trước, đều là anh S.”

Cô lập tức vào blog của Mật Doãn Lệ ngó, đúng là anh S thật, viết rất lộ liễu, nhưng chủ yếu là những lời ca thán, nói chủ bản chất là tốt, chỉ có điều thím không chịu rên giũa, để lãng phí một mầm giống tốt. Mật Doãn Lệ còn phát huy trí tưởng tượng, bôi nhọ một hồi chuyện trên giường của chú thím.

Thảo nào chị cả giận tím người, nếu người mà Mật Doãn Lệ viết là cô, chắc chắn cô cũng sẽ nổi cơn tam bành. Chưa nói đến chuyện người cướp chồng người ta, lại còn chà đạp lên hình ảnh vợ chồng người ta như thế, chẳng nề mặt ai, người có còn định cho người ta sống nữa hay không?

Cô định khuyên chị cả ly hôn, nhưng lại biết chắc chắn chị cả không muốn ly hôn. Định khuyên chị cả nhắm mắt cho qua chuyện, nhưng lại thấy bất bình, ầm ức thay cho chị cả, đành phải đi theo chủ nghĩa “so sánh”. “Haizz, đàn ông thời nay đúng là bó tay thật.

Lão nhà ta, hừ, người không nhìn thấy vẻ ngất ngây của lão ấy khi gọi điện thoại cho người tình đâu!”

“Chắc là gọi điện cho con Nhiễm đó.”

“Chắc chắn rồi.”

Cô thấy nói cô nàng họ Nhiễm đó là người tình của Vương Thế Vĩ còn dễ lý giải, còn bà góa Tông Gia Anh kia còn không bằng cô, làm sao anh ta có thể chọn Tông Gia Anh làm người tình được? Chẳng lẽ anh ta có mắt như mù à?

Cô không hỏi chị cả định giải quyết như thế nào, vì cô biết ở cương vị chị cả như hiện nay, dù giải quyết cũng vẫn thấy bất ổn. Cách duy nhất cô có thể an ủi là kể ra chuyện chồng mình say nắng, vì như thế chị cả sẽ cảm thấy mình cũng không phải là người vợ duy nhất bị chồng phản bội.

Một người dù xui xẻo đến đâu, chỉ cần có người xui xẻo như mình, cũng cảm thấy vui đi được phần nào nỗi buồn. Càng nhiều người xui xẻo như mình, tâm lý càng dễ cân bằng. Nếu thế gian này có hai phân ba số người xui xẻo như mình thì đó không gọi là xui xẻo nữa.

Cô an ủi chị cả một hồi rồi vào blog của Tông Gia Anh, thấy “Mạc Văn Phương Tông” và

“Mạc Văn Thế Gian Phương Tông” đều không được update, chỉ có “Thế Gian Phương Tông” là được update khác nhiều.

Lần này đã đến lượt cô ra sân khấu, nhưng bị viết thành người đàn bà quái đản, nham hiểm, tinh thông tà môn độc thuật, sử dụng một ống “động tiêu băng độc”, chuyên phóng tên sau lưng, bị giang hồ khinh rẻ. Long Nhi có một bà mẹ như thế, dĩ nhiên là đi vào tà lộ, ngay cả tướng mạo cũng bị miêu tả rất quái đản, mũi chim ưng, mắt điều hâu, rất giảo hoạt.

Còn Hồ Nhi dưới sự dạy dỗ của mẹ Ngọc Anh với phẩm chất thanh cao, thật thà trung hậu, nhiệt tình giúp đỡ mọi người, lại theo cha học “Nhất Xuyên cung”, tinh thông võ nghệ, đồng thời tướng mạo lại ngọc thụ lâm phong, bố mẹ rất đổi tự hào.

Đúng là “người đang làm, trời có mắt”, Mạc Đại công tử chiếm đoạt người yêu của người khác, khiến ông trời nổi cơn thịnh nộ, cuối cùng từ già cõi đời, còn chàng Nhất Xuyên cũng chán ghét tiểu thư đài các quái đản, nham hiểm đất kinh thành, quay về với nàng

Ngọc Anh.

39. Chương 39

Vương Quân vẫn còn nhớ câu nói đăng trên blog của Ngải Mễ: Đối với chuyện chồng say nắng, cần coi đó là một vấn đề kỹ thuật để giải quyết, không nên dính dáng đến chuyện tình cảm. Nếu không có chứng cứ thì coi như anh ta chưa say nắng, đợi đến khi có bằng chứng rồi, cần giải quyết theo mức độ nghiêm trọng của tình tiết. Cho dù ly hôn hay không ly hôn, đều phải bảo vệ lợi ích mình và đứa con.

Trong thời gian này, cô đang làm như thế, coi là vấn đề kỹ thuật để giải quyết, thu thập chứng cứ trên diện rộng, chuẩn bị về tinh thần rằng sẽ phải đối mặt với tình huống xấu nhất, cố gắng để mình ít bị ảnh hưởng nhất, thế nên bất luận là cô giáo họ Nhiễm hay Tông Gia Anh, đều không ảnh hưởng đến tâm trạng của cô. Thậm chí cô còn thấy thương hại cho hai kẻ đó: Nếu các người gửi gắm tình yêu cho gã đàn ông như Vương Thế Vĩ thì sau này chắc chắn các người sẽ phải ân hận.

Hôm sau, khi hết giờ làm việc, cô đến Home Depot mua một thùng sơn xanh lá cây để sơn tường cho con trai. Mặc dù cô không thích để sàn màu đỏ đun phối với tường màu xanh lá cây, nhưng vì con trai thích nên cô cũng chiều theo.

Cô đến nhà mới, ăn hộp cơm tự mang rồi bắt đầu sơn tường. Do không dán băng dính nên cô đành phải để trống khoảng giao nhau giữa tường và trần nhà, đợi đến cuối tuần Kevin đến lát sàn, chắc chắn sẽ dán giúp cô, rồi cô sẽ sơn thêm chỗ đó.

Cô vừa sơn được một nửa bức tường thì nghe thấy tiếng chuông cửa. Cô không đoán được là ai, Kevin đang làm cho nhà khác, cuối tuần mới đến chỗ cô, ông chủ Thi thì chỉ đến mấy ngày đầu, sau đó không thấy đến nữa. Không biết là ai nhỉ? Mọi người đã biết địa chỉ của cô ở đây đâu.

Cô vẫn ra cửa sổ ngó trước, lại thấy chiếc xe màu trắng đỏ đỗ trước cửa, đuôi xe hướng về ga ra nhà cô, nhưng bên ngoài trời rất tối, không nhìn thấy trên xe đang chở những gì.

Cô chạy như bay xuống dưới mở cửa, vẫn là Kevin!

Anh vẫn mặc chiếc áo phông trắng và quần bò lửng, đầu vẫn đội chiếc mũ chơi bóng chày đó, mỉm cười nhìn cô nói: “Em đang sơn tường à?”

“Vâng.” Cô cúi đầu nhìn chiếc váy áo “bảo hộ” của mình nhưng không chạy đi.

“Hôm trước anh bảo em cuối tuần hãy đến sơn mà.”

“Vâng, nhưng tối qua em gọi điện thoại cho con trai, cậu bảo muốn sơn phòng ngủ màu xanh lá cây, em đành phải sơn thành màu xanh cho nó vậy.”

“Em nằm trong tốp hai mươi tư người mẹ hiền hậu à?”

“Chiều con quá đúng không anh?”

“Có điều kiện đáp ứng mong muốn của con thì tội gì không đáp ứng?”

“Em cũng nghĩ như thế. Sao hôm nay anh lại đến?”

“Anh chờ thăm mềm đến cho em.”

“Thăm mềm gì vậy?”

“Tức là tắm tắm lót dưới sàn gỗ, em lên forum không nghe thấy mọi người nói đến cái này à?”

“Ồ, hình như em chưa bao giờ nghe nói đến.”

Kevin ra xe lấy mấy cuộn rồi bê vào, cuộn nào cuộn ấy như tắm tắm được cuộn chặt.

“Là cái này đây, loại sàn em mua có rãnh, từng tấm ghép với nhau là được, không cần dùng keo dán, không cần đóng đinh, nhưng phía dưới phải lót một lớp đệm mỏng...”

“À... là cái này hả? Em cũng có nghe nói.”

Anh dựng mấy cuộn tắm đó và góc phòng khách rồi lại ra xe lấy chuyển nữa.

Cô cũng ra theo. “Để em bê cho.”

“Không cần đâu, cũng chẳng có bao nhiêu, anh bê một lát là xong.”

Cô nhất định đòi bê, anh đưa cho cô một cuộn, rất nhẹ, hình như là dạng tắm xếp. Cô ôm như ôm đứa trẻ con, đi theo anh vào phòng rồi đặt bên cạnh mấy cuộn anh vừa đặt.

Lần nào anh cũng đưa cho cô một cuộn tắm xếp như phát phần thưởng, còn anh thì bê mấy cuộn liền, hai người cùng vào phòng, dựng xuống, nhìn nhau cười rồi lại ra bê tiếp.

Sau mấy chuyến, toàn bộ tắm lót đã được chuyển vào phòng.

Kevin nói: “Xong rồi, em đã giúp anh, giờ đến lượt anh giúp em. Phòng con trai em chưa dán băng dính phải không?”

“Vâng, em đang để phần cho anh đấy!”

“Tốt rồi.”

Chẳng mấy chốc hai người đã dán xong băng dính và sơn xong khoảng giao nhau giữa tường và trần nhà mà cô để lại lúc trước.

Kevin đề nghị: “Mình dán luôn băng dính cho hai phòng ở tầng dưới đi, tối nay sơn hết phần giao nhau giữa tường và trần nhà đi, như thế cuối tuần em sẽ sơn xong hai phòng đó, tuần sau không phải đến vào buổi tối nữa.”

“Vâng.”

Mãi đến khi dán băng dính, cô mới phát hiện ra tường ở phòng ngủ chính tầng dưới rất cao, cao hơn nhiều sao với mấy phòng tầng trên. Nếu không có Kevin dán băng dính và sơn hộ, cô phải đứng lên bậc thứ năm của thang mới có thể dùng chổi lăn sơn để với tới phần giao nhau giữa tường và trần nhà, như thế thì cao quá, cô sẽ khó mà đứng vững được, hơn nữa sơn một lúc lại phải dịch chuyển thang, trèo lên trèo xuống, không cẩn thận lại ngã bổ nhào mất.

Kevin đã sơn xong nửa trên của bức tường ở hai phòng, bóc băng dính ra, ngâm chổi lăn sơn vào nước, nói: “Hôm nay tạm dừng ở đây đi, anh chưa ăn tối.”

Cô nghe mà thương vô cùng: “Hả? Sao anh không nói sớm?”

“Nói sớm thì sao? Em có đồ cho anh ăn không?”

“Em... không có, nhưng mình có thể ra ngoài ăn, chẳng phải anh bảo đến nhà hàng của cô bạn đó ăn còn gì?”

“Em muốn đi à?”

“Muốn đi quá ấy chứ!”

“Thế thì bây giờ đi cũng không muộn đâu.”

“Thật hả?”

“Chỉ sợ em ăn rồi, giờ không ăn được thôi.”

“Nhà hàng của cô ấy cũng là nhà hàng buffet à?”

“Không.”

“Thế thì sợ gì? Ăn không hết thì bỏ hộp đem về.”

“Em thông minh thật đấy! Let’s go!”

Lên xe, Kevin vẫn bật các ca khúc saxophone của Kenny G, nhưng điều chỉnh âm lượng thấp rồi nói với cô: “Nhưng anh phải nói trước với em, có thể... cô ấy sẽ gây gổ với em đấy!”

“Cô ấy sẽ gây gổ với em ư?”

“Ừ.”

“Anh đừng có mà dọa em. Cô ấy... sẽ gây gổ với em kiểu gì?”

“Nói nhưng lời khó nghe gì đó”

“Tại sao?”

“Ghen mà.”

Xe chạy một lúc nữa, cô phát hiện ra đường đi mỗi lúc một quen thuộc hơn. “Anh... đang cho xe chạy về hướng viện A của em à?”

“Ừ, nhà hàng của cô ấy nằm ở phía nam viện A của em.”

“Nhà hàng nào vậy?”

“Phúc Lâm Môn.”

Bất giác cô la lớn: “Nhà hàng Phúc Lâm Môn hả?” Sao anh không nói sớm! Em đã từng đến nhà hàng đó ăn, người trong viện em cũng đến đó rất đông, em cảm thấy đồ ăn ở đó cũng khá Trung Quốc, giá cũng không đắt, nhưng viện em có một cô giáo họ Trương nói một lần cô ấy dẫn con trai, con dâu và thông gia người Đức đến Phúc Lâm Môn ăn, hết hơn một trăm đô, kết quả toàn là đồ thừa dồn lại, cô ấy tức lắm, hô hào mọi người cách mặt chỗ đó, thế là em không đến ăn lần nào nữa.”

Kevin không nói gì.

Cô cũng ngại nên không nói gì nữa, bụng hỏi dạ không biết ở Phúc Lâm Môn ai giống hoa khôi khoa múa nhất, nhưng nghĩ hồi lâu vẫn không nghĩ ra cô nhân viên nào giống với người xuất thân từ nghề múa, chỉ có bà chủ nhà hàng, rất gầy, mặt lại nhỏ, nói là xuất thân từ nghề múa còn có lý.

Cô hỏi: “Thế cô bạn anh... có phải là bà chủ nhà hàng Phúc Lâm Môn không?”

“Ừ.”

Cô liền thắc mắc: “Nhưng cô ấy... chẳng phải đã... kết hôn rồi còn gì?”

“Ừ, kết hôn rồi.”

“Thế sao anh lại nói là... của anh?”

“Anh có nói cô ấy là vợ anh đâu.”

Cô chợt nhớ đến bài hát Em là người con gái của anh, xem ra giữa hiện thực và ca khúc vẫn có điểm khác nhau, cô gái trong bài hát “vẫn lẻ bóng một mình”, nhưng cô gái của anh đã làm vợ người khác.

Im lặng một lát, cô không tìm được nữa lại hỏi tiếp: “Thế sao anh lại nói là nhìn thấy em, cô ấy... sẽ ghen?”

“Thì sẽ ghen mà.”

“Nhưng cô ấy đã lấy chồng rồi còn gì?”

“Lấy chồng rồi thì sao?”

“Lấy chồng rồi thì không có tư cách gì để ghen với anh nữa.”

Kevin lắc đầu. “Chuyện ghen tuông cũng đòi hỏi phải có tư cách hà?”

Cô cũng lắc đầu. “Tất cả chỉ tại anh... quyến rũ quá, người ta đã lấy chồng rồi mà vẫn ghen với anh...”

“Không phải anh quyến rũ, mà do cô ấy quá ... ngang ngạnh...”

Xe chạy thêm một lát nữa là đến bãi đỗ xe trước nhà hàng Phúc Lâm Môn, chắc nhà hàng này không đông khách như nhà hàng buffet lần trước vì tìm chỗ đỗ xe rất dễ.

Hai người vào nhà hàng, lập tức có một cô gái trẻ ra tiếp đón họ, cô đã từng gặp cô gái này ở những lần đi ăn trước.

Dường như cô gái đó vẫn còn nhớ cô, nhưng không thể hiện sự thân thiện gì, chỉ dẫn hai người đi đi lại lại mấy vòng, nét mặt thể hiện rõ ý hỏi: “sao hai vị này lại cặp với nhau nhỉ?”

Hai người được dẫn vào bàn ăn có hai ghế bằng đặt đối diện nhau, mỗi người được phát một cuốn menu. Cô trải chiếc khăn ăn màu xanh rêu đậm xuống đùi, cầm menu lên nhưng mắt vẫn liếc dọc liếc xuôi, muốn xem coi bà chủ tấn công cô từ góc nào để cô còn biết đường bỏ chạy.

Cô phục vụ hỏi họ uống gì, Kevin nói: “Trà hoa nhài, em uống gì?”

Cô cũng hòa theo: “Em cũng uống trà hoa nhài.”

Một ấm trà và hai ly trà được cô phục vụ mang đến rất nhanh, thấy họ đang nghiên cứu menu bèn đi ra.

Kevin rót trà cho cô, đặt trước mặt cô, cô miệng nói “cảm ơn”, nhưng mắt vẫn ngó nghiêng tứ phía.

Anh cũng rót trà ỉnh rồi đề nghị: “Mình chọn bo nhé, có canh và nem, hai món, còn có cả đồ ngọt, giá rẻ hơn là gọi riêng lẻ.”

Cô lại hòa theo: “Ok, gọi bo đi.”

Sau khi cô phục vụ đến, Kevin đại diện hai người gọi món: “Bọn anh gọi bo này.”

“Combo tình nhân ạ?”

“Ừ, bo tình nhân.”

Cô giật mình, bo tình nhân hả? Thế thì khác gì trêu người bà chủ nhà hàng? Cô định ngăn lại nhưng cô phục vụ đã viết lên hóa đơn, thu hai cuốn menu của họ lại và đi vào bếp.

Cô nén giọng hỏi: “Sao anh lại gọi bo đó?”

Kevin cũng nén giọng đáp: “Mình đã thống nhất với nhau rồi mà!”

“Nhưng anh chỉ nói là bo, không nói là bo ...đó.”

Anh liền trêu cô: “Combo nào?”

“Anh biết là em đang nói bo nào.”

“Em sợ rồi à?”

“Em sợ gì chứ? Nhưng em không muốn... gây rắc rối.”

Kevin liền an ủi cô: “Không sao, có anh ở đây, cô ấy không làm gì được em đâu.”

Mãi cho đến khi họ ăn được nửa bữa, bà chủ mới xuất hiện trong chiếc quần dài màu sáng được may bằng vải rất mềm, chắc chắn là chân rất nhỏ. Chân đi đôi giày cao gót màu tím, thoát ẩn thoát hiện trong ống quần màu sáng. Bên trên là chiếc áo bó tay lỗ màu đen, cổ áo rất trẻ. Đúng là đáng người rất là đẹp, bụng

phẳng lì, ai nhìn cũng phải ngưỡng mộ, khuôn mặt cũng rất nhỏ, rất thời trang, chỉ có điều gầy quá, nhìn khá già dặn, vẻ mặt cũng rất sắc sảo, mặc dù trước mặt khách vẫn mỉm cười, nhưng chỉ cần quay người đi là mặt đanh lại, trông khá dữ dằn.

Bà chủ lần lượt đến mỗi bàn hỏi thăm khách ăn có ngon miệng không, một lát thì đến bàn của họ và hỏi bằng tiếng Trung: “Anh chị ăn thấy thế nào? Có ngon miệng không?”

Cô liền đáp: “Rất ngon, rất hài lòng.”

Anh thì chê: “Canh hơi mặn.”

Bà chủ trợn mắt nhìn Kevin, anh vờ như không thấy gì, tiếp tục ăn suất của mình, còn rót trà, gấp thức ăn cho cô, như cố tình trêu tức bà chủ vậy.

40. Chương 40

Mãi cho đến khi ăn cơm xong, đóng hộp đồ ăn còn thừa mà vẫn không thấy bà chủ xuất hiện thêm lần nào nữa.

Cô phục vụ mang hóa đơn đến, giống như nhà hàng lần trước, hóa đơn cũng được kẹp trong một cuốn sổ, nhưng lần này là sổ màu xanh rêu.

Vương Quân đã chuẩn bị sẵn tinh thần thanh toán, sợ ví tiền lại bị kẹp vào khóa kéo của túi xách không gỡ ra được, cô đã phải lấy ra thẻ tín dụng đặt trong túi. Thấy cô phục vụ mang hóa đơn đến, cô liền đưa ngay tay ra nhận, nhưng đã bị Kevin đón trước.

Cô vội nói: “Em đã bảo lần này để em trả mà lại, anh giành làm gì?”

Anh liền cười: “Mình đâu có nói “lần này”, mình nói “lần sau” đó chứ!”

Cô phục vụ mặt lạnh như tiền nhìn hai người, khuôn mặt vẫn hiện rõ câu hỏi “sao hai vị này lại cặp với nhau?”

Anh rút tiền ra rồi kẹp vào cuốn sổ và nói với cô phục vụ: “Không phải trả lại đâu.”

Cuối cùng thì cô phục vụ cũng đã nở được một nụ cười.

Hai người ra khỏi nhà hàng và đến chỗ xe Kevin đỗ, anh bấm mở khóa rồi mở cửa cho cô.

Cô còn đang mừng thầm vì thoát thân thì đột nhiên thấy ba chủ từ hướng khác của xe đi ra, lạnh lùng nói: “Kevin, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Cô đã giẫm một chân lên xe, nghe thấy thế liền khựng lại, không biết phải lên hay xuống nữa.

Kevin liền đỡ cô xuống, nói: “Em ra kia đợi một lát, anh nói chuyện với cô ấy một lát rồi lái xe ra đón em.”

Cô đang định rảo bước đi thì bà chủ nói: “Đừng đi, tôi cũng có chuyện muốn nói với chị.”

Kevin liền ngăn: “Chuyện này không liên quan gì đến cô ấy.”

“Tôi nói có liên quan là có liên quan.”

“Tôi nói không liên quan là không có liên quan. June, em cứ ra kia đợi anh, anh sẽ đến ngay.”

Cô đành phải sang một trung tâm thể dục thẩm mỹ cạnh nhà hàng để đợi, thấy hình như bà chủ nhà hàng đang chờ Kevin, một tay chống nạnh, tay kia chỉ chỉ trỏ trỏ, trông rất dữ dằn, thật tiếc cho đáng kiếp đó.

Trong lúc ấy, Kevin chỉ một mực cúi đầu, lấy mũi chân vẽ nguệch ngoạc xuống đất. Mãi mới thấy anh ngẩng đầu lên, thì thấy bà chủ tát anh một cái. Cô đứng rất xa mà vẫn nghe thấy tiếng “bốp”.

Bà chủ chân đá tay đập anh, còn anh thì cứ như bao cát, để mặc cho cô ta dày dạn.

Bà chủ lại vớ lấy chiếc giày cao gót rồi bỏ vào mặt anh.

Vừa nãy ngồi ăn cô đã để ý đến đôi giày cao gót của bà chủ nhà hàng, biết chiếc giày gót nhọn đó hoàn toàn có thể trở thành hung khí giết người, ít nhất là có thể tàn phá dung nhan, thế là cô liền lao tới, quát lớn: “Sao cô lại hành hung người khác giữa ban ngày ban mặt vậy?”

Bà chủ nhà hàng liền quay sang hùng hổ: “Chị có quyền gì mà can thiệp?”

“Tôi không có quyền can thiệp nhưng tôi có thể gọi điện thoại cho cảnh sát, có người can thiệp được.”

“Chị có bằng chứng chứng tỏ tôi đánh người không?”

Cô liền gơ điện thoại lên. “Đương nhiên là có chứ !”

“Chị hỏi anh ta xem anh ta có cho chị báo cảnh sát không?”

Cô sợ nếu báo cảnh sát sẽ làm lộ chuyện Keviin vượt biên, đành phải giả vờ hùng hổ gơ điện thoại lên và đứng đó.

Bà chủ nhà hàng giận dữ nói: “Kevin, tại sao anh lại kể hết chuyện cho chị ta?”

“Tôi chẳng kể gì hết.”

“Vậy tại sao chị ta lại biết?”

“Cô ấy chẳng biết gì cả.”

“Thế tại sao chị ta không dám báo cảnh sát?”

“Cô ấy sợ cô, được chưa?”

Vương Quân vội nói: “Tôi không quan tâm đến chuyện của hai người, chỉ cần cô không hành hung người thì tôi không báo cảnh sát nữa.”

Bà chủ nhà hàng liền quay sang đối chất với cô: “Chị làm ở đâu vậy?”

“Việc gì cô phải quan tâm tôi làm ở đâu.”

“Đừng tưởng chị không nói là tôi không điều tra được.”

“Cô điều tra được thì còn hỏi tôi làm gì?”

“Chị ở viện A đúng không? Nhìn vẻ mặt sách của chị thì biết chị là con chuột bạch của viện A.”

Cô biết “chuột bạch” là biệt danh mà những kẻ lăng nhách gọi những người làm việc trong viện nghiên cứu như cô, vì họ luôn mặc áo blouse trắng, có người còn chỉ làm bạn với chuột bạch.

Cô tức nổ đom đóm mắt, cô gắng tìm ra mấy từ hiếm độc như từ “chuột bạch” để mỉa mai cô ta.

Hai người phụ nữ nhìn nhau gườm gườm, đều vì tức giận mà lồng ngực phập phồng, cứ như đang thi đấu coóc-xê vậy.

Kevin nói: “June, mặc kệ cô ta đi, mình đi thôi.”

Anh mở cửa phía cô rồi đỡ cô lên xe, sau đó quay sang cửa bên kia và vào khoang lái.

Bà chủ nhà hàng xông về phía cửa bên anh ngồi và nhổ nước bọt vào trong, anh đóng cửa lại, lùi xe ra, gần như đi ngang qua trước mặt cô ta. Qua gương, cô nhìn thấy cô ta loạng choạng tránh sang một bên, suýt nữa thì ngã.

Nhưng chỉ tích tắc sau, cô ta đã lấy lại được sự trấn tĩnh và ưỡn ngực đi vào nhà hàng.

Cô phát hiện ra rằng câu chuyện của hai người này rắc rối hơn nhiều so với câu chuyện trong bài hát Em là người con gái của anh, dường như có rất nhiều yêu hận tình thù rối ren trong đó.

Cô nói: “Em thấy anh thích bài hát Em là người con gái của anh như thế, cứ tưởng là... anh đã từng làm tổn thương cô ấy.”

“Em thấy cô ta có giống với người dễ bị người khác làm tổn thương không?”

“Thế tại sao anh lại bảo bài hát đó phát họa bức chân dung của anh?”

“Thì em hỏi như thế mà.”

Cô bắt đầu cảm thấy đầu óc u mê, anh chàng này làm sao vậy? Tại sao lại có thể cô hỏi thế nào, anh đáp thế đó? Như thế thì làm sao cô biết câu nào của anh là thật, câu nào là giả, làm sao có thể tin lời anh ta được nữa?

Cô đoán Kevin cũng không để tâm đến việc cô có tin anh hay không, thế là cô liền gạt chủ đề này sang một bên và chuyển chủ đề khác. “Tại sao hôm nay cô ta lại chửi anh?”

“Tốt nhất là em không nên biết.”

“Vì sao?”

“Vì nếu biết, chắc chắn em sẽ rất bức.”

Cô trầm nghĩ, chuyện này sao lại liên quan đến mình nhỉ? Mình cũng muốn xem rốt cuộc là thế nào. Cô liền cam đoan: “Anh cứ nói đi, em sẽ không bức đâu.”

Kevin ngần ngừ một lát rồi nói: “Cô ta bảo vì tương lai tốt đẹp của bọn anh mà hằng ngày cô ta phải chịu sự hành hạ của thằng cha mập đó, còn anh lại... cặp kè với em...”

Cô không hề cảm thấy bức mình trước câu nói này, thậm chí còn thấy vui là đằng khác, điều này chứng tỏ cô ta không nghĩ cô hơn Kevin quá nhiều tuổi, ít nhất chênh lệch tuổi tác giữa hai người không khiến cô ta nghĩ rằng cô và Kevin chẳng thể cặp kè với nhau.

Cô liền mách nước: “Sao anh không nói anh cũng vì tương lai tốt đẹp của cả hai mà phải chịu đựng... sự hành hạ?”

Kevin không kìm được liền bật cười. “Wow, em đánh đá thật đấy ! Đáng lẽ phải để em đứng ra cãi nhau với cô ta hộ anh.”

“Em cũng chẳng hơn gì mà, ban nãy cãi nhau với cô ta, em cũng như anh, tức không nói nổi câu nào.”

“Không phải anh tức không nói nổi câu nào.”

“Thế thì là gì?”

“Chả buồn nói với cô ta nữa.”

“Tại sao?”

“Vì những lời đó cô ta đã nói quá nhiều rồi.”

“Hay nói cách khác, vì tương lai tốt đẹp của hai người mà cô ta phải chịu đựng sự hành hạ của nhiều người ư?”

Anh không đáp, chỉ cười đau khổ, chắc là mặc nhận.

“Anh và cô ấy... rốt cuộc là thế nào vậy?”

“Thế nào là sao?”

Ý em là... tương lai tốt đẹp của hai người... là như thế nào?”

“Hơ hơ, em bảo còn có thể là thế nào nữa?”

“Có phải bọn anh đã giao kèo với nhau, đợi cô ấy...ly hôn với chồng rồi kết hôn với anh và sống một cuộc sống hạnh phúc không?”

Kevin liền nhún vai: “Đúng là như thế !”

“Thế bao giờ... cô ấy mới ly hôn với chồng?”

“Đến ngày cô ấy muốn chia tay thôi.”

“Có phải đợi đến khi cô ấy lấy được Thẻ Xanh không?”

“Cô ấy lấy được Thẻ Xanh rồi.”

“Thế có nghĩa là đang đợi để trở thành công dân Mỹ?”

“Cô ấy là công dân Mỹ rồi.”

Cô thực sự không thể đoán được nữa: “Thế cô ấy đang đợi cái gì chứ?”

“Làm sao mà anh biết được?”

“Vậy anh phải đợi đến bao giờ?”

“Làm sao mà anh biết được?”

“Thế anh cứ... chờ đợi trong vô vọng thế này à?”

Cô tưởng Kevin sẽ nói “anh làm sao biết được”, cô quyết định nếu đến lần thứ ba mà anh vẫn nói không biết thì cô không hỏi nữa, vì như thế chứng tỏ anh không muốn trả lời. Người ta không muốn thì người còn hỏi cái gì chứ? Ai chẳng có lòng tự trọng.

Nhưng Kevin lại đáp: “Cũng không phải là chờ đợi.”

“Sao không phải là chờ đợi? Anh bỏ bê bố mẹ để ở lại Mỹ không phải... vì cô ấy sao?”

Mắt anh nhìn thẳng về phía trước. “Cũng không thể nói là vì cô ấy.”

“Thế thì vì ai?”

“Vì tình yêu.”

“Tình yêu trừu tượng ư?”

“Ừ.”

“Hay nói cách khác là vì... lý tưởng trong trái tim mình ư?”

Kevin nghĩ một lát rồi nói: “Anh cũng không biết là vì cái gì. Có thể chỉ để chứng minh sự lựa chọn của mình là đúng; cũng có thể vì biết trên thế gian này không có cô gái nào vì tình yêu mà bất chấp tất cả, còn cô ấy, ít nhất đã từng khiến anh vì tình yêu mà bất chấp tất cả...”

“Tại sao lại có thể nói thế gian không có cô gái vì tình yêu mà bất chấp tất cả?”

“Giờ thì anh biết là có rồi, nhưng ý anh nói ban nãy là... trước đây.”

“Giờ ờ có rồi hả? Anh tìm thấy rồi ư?”

“Ừ.”

“Thế thì lời tiên đoán trong bánh cookie cũng chuẩn nhĩ!”

“Thực ra lời tiên đoán trong bánh cookie không phải là câu nói đó.”

“Thật hả? Thế là cái gì?”

Anh liền cười: “Là When in Rome, do as the Romans do (Nhập gia tùy tục).”

“Thế sao anh lại đọc là You found your dream girl?”

“Sáng tác ngẫu hứng thôi. Thế nào rất có ý tưởng đúng không?”

Anh đã lái xe đến trước cổng nhà mới của cô, cô xuống xe, bấm khóa mở cửa ga ra, chuẩn bị vào lấy xe về nhà. Nhưng anh cũng vào theo. “Anh cất thức ăn mang từ nhà hàng về vào tủ lạnh cho em nhé!”

Cô khách sáo nói: “Anh mang về mà ăn.”

“Anh không có chỗ để.”

“Chỗ anh ở không có tủ lạnh à?”

“Anh ở cùng Jimmy.”

Cô nghĩ có thể là do anh không có thân phận hoàng nên không thuê được nhà, đành phải ở cùng Jimmy, bèn nói: “Thế thì cứ để trong tủ lạnh của em, khi anh đến làm sành anh mang ra ăn trưa.”

“Bình thường làm việc anh không ăn trưa.”

“Vậy hả? Tại sao lại thế?”

“Thấy phiền hà.”

“Sao lại như thế? Không tốt cho sức khỏe đâu.”

“Không sao! Bình thường chín giờ anh mới ăn sáng, buổi chiều xong sớm, trên đường về nhà anh vào một nhà hàng hoặc cửa hàng ăn nhanh ăn là xong.”

“Anh không nấu cơm à?”

“Không.”

“Jimmy cũng không nấu à?”

“Không. Lâu rồi không ăn homemade food (đồ ăn nhà nấu) rồi.”

Cô liền hứa: “Thế cuối tuần em mang bữa trưa nấu từ nhà đến cho anh nhé?”

“Thật hả?”

“Dĩ nhiên là thật chứ!”

“Tuyệt quá ! Em là... vị chủ nhà tốt bụng nhất mà anh đã từng gặp !”

41. Chương 41

Ngày hôm sau, trong lúc Vương Quân đang ăn trưa ở cơ quan thì thấy phòng nghỉ rất vắng vẻ, chỉ có một mình cô.

Cô tưởng mình xem nhầm đồng hồ, không biết có phải mới đến mười một giờ không nhỉ? Nhưng cô đã nhìn lại đồng hồ mấy lần, rồi còn nhìn cả giờ trên lò vi sóng, đúng là đã hơn mười hai giờ, giờ ăn trưa đích thực, không có gì là sai cả.

Rồi cô mới nhớ ra hôm nay là thứ Sáu, trưa thứ Sáu hằng tuần viện A đều có seminar (sinh hoạt chuyên đề), những người tham dự được ăn bữa trưa miễn phí của buổi sinh hoạt này, rất nhiều người Hoa đến dự.

Cô tưởng hôm nay mình sẽ được ăn một bữa trưa yên ổn, ai ngờ vừa ăn được một lát,

Diên Bân đã đến. “Cô giáo Vương không đi nghe seminar à?”

“Không, không phải chuyên ngành của tớ. Cậu không đi à?”

“Hôm nay em có thí nghiệm nên không đi được.”

“Cô Ngụy và mọi người đều đi hết hả?”

“Đi hết.” Diên Bân lại mách lẻo: “Hôm qua giờ ăn trưa chị không đến, cô Ngụy cứ nhắc đến chị mãi.”

“Vậy hả? Nói gì tớ vậy?”

“Cô ấy bảo chị đâu có trả cái túi đó mà là không muốn mang đến cho cô ấy xem thôi.”

Cô giật bản mình: “Sao cô ấy... nói như vậy?”

“Cô ấy bảo cô ấy đã đến Neiman Marcus rồi, định mua cái túi Balenciaga màu xanh ngọc nhưng ở đó không có. Cô ấy hỏi nhân viên bán hàng là cái túi chị trả lại đâu, người ta bảo không thấy khách mang đến trả.”

Cô than thầm trong bụng, tại sao lại để cô ta phát hiện ra chuyện này? Chỉ tại thành phố A quá bé, chỉ có một shop bán túi Balenciaga đó. Cũng tại cô nàng ở trong nước đó quá kén chọn màu, sao không chọn màu

phổ thông mà lại đi chọn màu xanh ngọc? Cái màu chết tiệt đó có gì là đẹp? Vừa quê vừa khó kết hợp với quần áo, có bị đánh chết cô cũng không bao giờ chọn màu đó.

Giờ thì đẹp mặt rồi, lời nói dối của cô đã bị vạch trần, cô còn mặt mũi nào để gặp người Hoa ở viện A đây?

Điền Bân liền khoe công lao của mình: “Lúc đó em nói với cô Ngụy là chắc chắn phải có lý do nào đó, cô giáo Vương có bao giờ nói dối đâu.”

“Tớ cũng muốn trả... nhưng...”

“Chị chưa trả thật à?”

“Ừ.”

“Thế thì tuần tới chị mang đến cho cô Ngụy xem để đỡ phải nghe cô ấy nói chị... là keo kiệt.”

“Ồ... tớ... tặng cho người khác rồi.”

Lời nói dối này ngớ ngẩn đến mức không còn gì để nói, nét mặt của Điền Bân lộ rõ vẻ không tin.

Cô diên lăm, đợi Điền Bân vừa đi liền gọi ngay điện thoại cho chồng, cũng chẳng còn quan tâm đến chuyện hiện tại trong nước đang là mấy giờ.

Không ngờ Vương Thế Vĩ vẫn chưa ngủ, điện thoại vừa đổ chuông đã nhắc máy, giọng hiềm khi dịu dàng như vậy: “Alô...”

“Em Vương Quân đây.”

Giọng đềuu ên kia lập tức lạnh đi vài phần: “Muộn thế này gọi điện thoại làm gì?”

“Có phải anh đang đợi điện thoại của ai không? Nếu đang đợi thì em có thể cúp máy để không làm ảnh hưởng đến hai người.”

“Anh đợi điện thoại của ai chứ!”

“Làm sao mà em biết được? Nhưng chắc chắn không phải điện thoại của em.”

“Anh chẳng đợi điện thoại của ai cả.”

“Vậy muộn thế này sao chưa đi ngủ?”

“Vừa đi công tác về.”

Cô cũng chẳng buồn quan tâm đến giờ giấc sinh hoạt của chồng nữa mà đi thẳng vào vấn đề. “Vài hôm nay, mấy người làm cùng suốt ngày hỏi em về cái túi anh mua.”

“Túi gì?”

“Cái túi Balenciaga màu xanh ngọc đó.”

“Túi đó làm sao?”

Hê, thừa nhận mình mua túi Balenciaga màu xanh ngọc rồi nhé !

Cô liền kể một thôi một hồi Điền Bân hỏi chuyện mua túi như thế nào, cô đã nói dối mua cho cô ra sao, cô giáo Ngụy tưởng thật như thế nào, bảo cô mang đến cơ quan xem ra sao, cô lại nói dối đã trả túi như thế nào, cô Ngụy đã đến shop mua túi ra sao, kết quả là cô bị vạch trần nói dối thế nào.

Vương Thế Vĩ liền trách: “Em thật chẳng ra sao cả, sao em lại nói cái túi đó là anh mua cho em?”

“Em không nói như thế thì còn nói thế nào? Chẳng lẽ em nói anh mua cho bồ?”

“Ai bảo anh mua cho bồ.”

“Thế thì còn mua cho ai vào đây nữa?”

“Mua hộ đồng nghiệp cùng khoa.”

“Đồng nghiệp nào?”

“Em không quen.”

Cô bực bội nói: “Anh nói rồi em sẽ quen chứ sao !”

“Em quen cô ấy làm gì? Ăn no rừng mỡ à?”

Cô tức phát điên. “Chẳng có gì là ăn no rừng mỡ cả, chồng mua món đồ đắt tiền như thế cho người phụ nữ khác, làm vợ phải có quyền được hỏi mua cho ai chứ!”

“Anh mua nhiều túi như thế, việc gì phải kể tên từng người cho em nghe?”

“Anh mua nhiều túi như thế, em có hỏi tên người anh mua hộ không?”

“Thế em hỏi cái túi này làm gì?”

“Cái túi này lại khác.”

“Có gì là khác?”

“Anh hỏi bản thân anh ấy.”

Vương Thế Vĩ cũng bắt đầu bực: “Có phải cô ăn no rừng mỡ không? Mồm cô nói là khác, tôi mới hỏi cô có gì là khác.”

“Anh muốn mua cái túi đó thì sao không hỏi tôi mua ở đâu mà chạy đi hỏi Điền Bân.”

“Tôi hỏi cô làm gì? Chắc gì cô đã biết mua ở đâu.”

“Sao tôi lại không biết? Lần trước tôi chẳng mua túi Balenciaga hộ bạn thân của chị dâu là gì?”

“Tôi không biết cô mua hộ ai cả.”

Cô nghĩ chắc là Vương Thế Vĩ cũng không biết thật, vì anh ta chẳng bao giờ quan tâm đến chuyện cô đang làm cái gì, còn cô thì cũng đã quen với chuyện đó từ lâu, làm gì cũng chẳng cần bàn bạc với chồng.

Cô liền tra khảo tiếp: “Nhưng Điền Bân cũng có biết mua ở đâu đâu, việc gì anh phải chạy đi hỏi cô ta?”

“Làm sao tôi biết cô ta không biết được? Trong mấy người làm với cô, chỉ có cô ta là trẻ hơn chút, không hỏi cô ta thì hỏi ai? Chẳng lẽ đi hỏi bà Trương, bà Ngụ à?”

“Thế tại sao anh còn dặn Điền Bân đừng nói cho tôi biết?”

Vương Thế Vĩ liền nói lớn: “Tôi có bảo cô ta đừng nói với cô đâu? Là cô ta mắc chứng hoang tưởng nên mới bịa ra đó chứ.”

Cô nghĩ cũng có thể là do Điền Bân muốn nhấn mạnh tình tiết câu chuyện nên mới bịa thêm câu đó, đành phải gác lại chi tiết này để điều tra thêm điểm đáng ngờ. “Thế sao mua về anh còn giấu đi?”

“Tôi giấu đi làm gì? Ăn no rừng mỡ à?”

“Thế sao lúc tôi đóng va li cho anh, các túi khác đều để trong đó, chỉ có túi Balenciaga là không thấy?”

“Tôi không để trong va li đó, làm sao cô thấy được?”

Cô liền cao giọng: “Tôi biết là anh không để trong cái va li đó, ý tôi hỏi là tại sao anh không bỏ nó vào đó!”

“Không có chỗ nên không để thôi.”

“Anh để ở đâu?”

“Đến việc này mà cô cũng phải quan tâm hả?”

“Tôi không được quan tâm sao?”

“Tôi trở thành đối tượng bị cô theo dõi rồi à?”

Cô liền dọa: “Hôm nay nếu anh không nói cho rõ chuyện này thì tôi sẽ coi là anh mua cho bồ và... ly hôn với anh!”

Vương Thế Vĩ liền xuống thang. “Anh chẳng biết em yêu cầu anh phải nói cho rõ cái gì, anh mua ọi người mấy cái túi, va li chứa không hết được, người ta đã dặn là phải cẩn thận, không được để đồ dè lên nên anh mới để trong va li xách tay.”

Dường như cách giải thích này cũng có lí. Cô hỏi: “Anh còn chưa nói anh mua cho ai đấy.”

“Một giáo viên họ Nhiễm.”

“Con gái hả?”

“Chẳng lẽ đàn ông xách cái đồ đó à?”

“Thế tại sao Tiểu Nhiễm lại nói anh tặng cho cô ta?”

“Cô ta nói anh tặng cô ta? Đầu óc cô ta có vấn đề gì không đấy? Cô ta nhờ anh mua, hôm mang túi về liền trả tiền cho anh, hay là cô ta mắc bệnh đãng trí?”

Cô nghĩ chắc là Tiểu Nhiễm vì sĩ diện nên mới bịa ra điều đó, nói là được người khác tặng.

Vương Thế Vĩ liền lựa lời lấy lòng: “Tiểu Nhiễm bảo anh đã tiết kiệm thay cô ta bảy nghìn tệ, lúc trả tiền còn đưa cho anh một nghìn, coi như là cảm ơn, hôm trước đến thành phố E anh cho Tiểu Long hết để nó tiêu vặt rồi. Không tin em cứ hỏi nó mà xem.”

Cô không vặn hỏi được gì nữa, đành đùa: “Thế thì anh lời to còn gì. Từ nay đừng làm giảng viên nữa, cứ sang Mỹ mua túi về ọi người là được.”

Vương Thế Vĩ lại tưởng là thật: “Cũng có ăn thua gì đâu. Cái túi đó còn kiếm được một nghìn tệ, cái túi LV chẳng kiếm được hào nào, người ta nói chỉ rẻ hơn trong nước hai nghìn tệ, chẳng đoái hoài gì đến chuyện gửi chút tiền cảm ơn, những cái khác thì chẳng buồn nói nữa, có cái còn phải tặng không...”

“Tặng không? Tặng cho ai?”

“Em chẳng bảo là tặng cho chị cả còn gì?”

Cô thấy nói qua nói lại lại quay về mình, thật sự dở khóc dở cười, không biết phải kết thúc thế nào, đành nói đùa: “Anh có bồ cũng không sao cả, nhưng anh phải rèn bản lĩnh lấy lòng con gái, đừng để người ta cười cho rồi rửa sang cả em, nói vợ cả không biết cách dạy dỗ chồng.”

Vương Thế Vĩ ngắt lời lâu hỏi: “Em nói thế là có ý gì?”

“Chẳng có gì cả.” Cô liền kể chuyện Tiểu Mật chê cười ông Mục trong blog rồi thở dài.

“Thời buổi này bọn bồ quá đáng thật, nói bọn họ cười lên đầu lên cổ đám đàn ông cũng chẳng có gì sai.”

“Chỉ có đàn ông cười lên đầu lên cổ đàn bà, làm gì có đàn ba cười lên đầu lên cổ đàn ông?”

“Đó là do đàn ông các anh nghĩ thế để tự sướng thôi. Những đứa như con bé Tiểu Mật đó, chẳng cần tiền của bồ, chẳng cần địa vị của bồ, thậm chí ngay cả tình cảm của bồ cũng chẳng cần, cũng chẳng có ý định kết hôn với ông già đáng tuổi chú đó, chỉ sử dụng đàn ông như một loại công cụ mà thôi, công cụ dùng không thoải mái là mang lên blog để viết như chuyện cười, đây không phải là cười lên đầu lên cổ đàn ông là gì? Người ta gọi đó là sưu tập tem, anh có hiểu không!”

Vương Thế Vĩ không nói gì nữa.

Cô liền nói tiếp: “Tốt nhất bậc chú tầm tuổi trung niên như anh đừng có dính vào mấy em cuối 80, cuối 90, chưa biết chừng tội nó cười nhạo anh sau lưng, không cẩn thận còn lôi cả vợ vào nhạo báng nữa.”

Vương Thế Vĩ nói với giọng bức bối: “Em nói hết chưa? Nói hết rồi thì cúp máy nhé, muộn rồi, cũng phải đi ngủ chứ!”

“Anh ngủ đi.”

Gọi điện thoại xong, cô cảm thấy rất đã, đàn ông thời nay rất tinh tướng, lúc nào cũng tưởng ta đây là number 1, cứ phải cảnh cáo bọn họ vài câu như vậy.

Sau khi hết giờ làm việc, cô vẫn lái xe đến nhà mới sơn tường, vì trong forum cô thấy người ta nói về một số vấn đề cần rút kinh nghiệm, nói là sơn tường mới được một hai ngày đã lắp sàn thì mùn cửa sẽ dính lên tường rất khó xử lý, không làm mạnh thì không đi được, làm mạnh quá lại dễ tróc sơn tường, dù có sơn lại cũng rất khó khăn vì lớp sơn mới không che được các bụi mùn cửa.

Thế nên cô quyết định sơn hai phòng tầng dưới cho xong sớm để đỡ phải xử lý vấn đề này.

Cô đang suy nghĩ vấn đề thì chuông cửa lại đổ, cô thầm nghĩ: chẳng lẽ lại là Kevin?

Ngày mai bắt đầu lát sàn rồi, hôm nay anh còn chờ đồ đến ư?”

Cô ra cổng và hỏi vọng ra ngoài: “Ai đấy ạ?”

Một giọng đàn ông vang lên: “Anh đây, Kevin.”

Đúng là anh ấy thật!

Cô mở cửa ra, Kevin đang đứng ngoài mỉm cười rất tươi, nói: “Anh mang transition pieces đến cho em.”

“Transition pieces?”

“Trên forum mọi người không nói đến à?”

“Không... có thể là có nói, nhưng em không nhớ.”

Kevin ra xe lấy mấy thanh gỗ dài cùng màu với màu sàn gỗ nhà cô, nhưng chỉ rộng độ năm, sáu phân. “Là cái này đây, đoạn kết nối giữa sàn và gạch men.”

“À... em nhớ ra rồi, đây có phải là thanh nối không?”

“Ừ, nó đấy.”

“Để em bê với anh.”

Kevin liền cười: “Bê cái gì?”

“Thanh nối đó.”

“Xong rồi, bê hết rồi.”

“Chỉ có mấy thanh này thôi hả?”

“Em tưởng nhiều lắm à? Chỉ đoạn giao nhau giữa phòng ngủ chính, lối đi và nhà vệ sinh là cần thôi.”

“Chỉ vì mấy thanh gỗ này là anh phải cất công đến đây ư? Mai đến làm sàn anh mang đến không được sao?”

Kevin liền cười: “June à, em chẳng tệ nhì gì cả !”

“Vì sao?”

“Em không nên vạch trần người ta như thế?”

“Em... có vạch trần gì anh đâu?”

Kevin đặt thanh nối vào sát tường phòng khách nhà cô liền nói: “Không biết thì thôi.”

Cô liền làm nũng. “Không được, anh phải nói cho em biết ! Anh bảo em không tệ nhì, anh không giải thích rõ ràng là em không chịu đâu.”

Kevin liền chỉ vào mấy thanh nối và nói: “Khó khăn lắm anh mới mượn được một cái cố, tại sao em lại vạch trần anh?”

“Đây là... cái cố của anh hả?”

“Chứ sao !”

“Cố gì?”

“Có để gặp em thôi. Nhà em mới mua, khóa chưa thay, tối đến em ở đây sơn tường một mình, làm sao anh yên tâm được?”

“Thế tại sao anh biết tối nay em đến đây sơn tường? Có phải ngày nào em cũng đến đâu?”

“Không phải ngày nào em cũng đến, nhưng ngày nào anh cũng đến mà.”

“Thật hả? Tối nào anh cũng... đến đây ngó ư?”

“Ừ, hết giờ làm anh liền đi ăn, sau đó lái xe đến đây, xem em có đến sơn tường không.

Nếu không đến, anh sẽ đi loanh quanh đâu đó, một lát lại đến ngó. Đến hơn chín giờ mà không thấy động tĩnh gì thì anh biết chắc là em không đến.”

42. Chương 42

Sáng thứ bảy, Vương Quân dậy rất sớm, đầu tiên cô nấu ăn, nấu xong liền cho thức ăn vào bốn cái hộp để mang sang nhà mới, làm bữa trưa và bữa tối của cô và Kevin.

Hôm nay Kevin bắt đầu làm sàn cho cô, còn cô thì tiếp tục công trình sơn tường ở đó, chủ yếu là tử quân áo trong phòng ngủ và nhà vệ sinh, rồi cả bếp, phòng khách nữa.

Cô lái xe đến nhà mới, bấm điều khiển mở cửa ga ra, thấy bên trong để rất nhiều dụng cụ, liền đỗ xe ở ngoài, xách cơm hộp đi vào qua lối ga ra, nghe thấy trên tầng có tiếng nhạc saxophone, hình như là bài Forever in love của Kenny G.

Cô liền dừng chân lắng nghe, tưởng tượng ra cảnh Kevin đang biểu diễn, tiếng nhạc du dương, trầm bổng, tựa như hai cánh tay săn chắc đang dịu dàng ôm cô, khiến cô rơm rớm nước mắt.

Đang nghe thì Kevin bê một chồng ván sàn xuống, nhìn thấy cô liền hỏi: “Em đến rồi à?”

“Vâng, sao anh đến sớm thế?”

“Tám giờ anh đã đến rồi.”

“Thế hả? Anh bảo thường chín giờ anh mới đi làm mà.”

Kevin không trả lời thẳng, chỉ nói nhỏ: “Anh tưởng hôm nay em không đến cơ.”

“Sao lại không đến chứ? Em... nấu cơm mà.”

“Sáng sớm đã nấu cơm rồi hả?”

Cô liền giơ mấy hộp cơm trong tay về phía anh. “Vâng, em đã nấu xong cơm cho anh em mình hôm nay rồi.”

“Thật hả? Tuyệt quá!”

Cô cất các hộp vào tủ lạnh, Kevin đứng sau lưng hỏi: “Tiếng nhạc có ồn ào quá không?”

“Không, có gì ồn ào đâu.”

“Nếu em thấy ồn, anh sẽ vặn volume nhỏ đi.”

“Không ồn thật mà, em rất thích nghe.” Cô tò mò hỏi: “Sao anh lại để cửa, dụng cụ trong ga ra vậy?”

“Anh ra đó cửa mà.”

“Sao phải ra đó cửa?”

“Cửa trong phòng bẩn lắm. Tường em vừa mới quét sơn được mấy ngày, nếu mìn cửa dính vào tường thì rất khó cạy ra, trông bẩn lắm.”

“Sao anh không cửa ở dưới đó trước rồi hãy bê lên?”

“Anh phải bê lên để ướm trước, kẻ vạch đ̣ ánh dấu rồi mới mang xuống cửa, nếu không sao biết phải cửa dài bao nhiêu?”

Cô ngại ngùng nói: “Em toàn hỏi những câu ngớ ngẩn, đây là còn lên forum trang trí nội thất nghiền ngẫm khá lâu rồi đấy, thậm chí còn định tự lát sàn nữa cơ.”

“May mà cuối cùng em lại quyết định không tự lát, nếu không... sẽ không quen được anh.”

Kevin quay lại nhìn cô cười: “Quen anh vui thế sao?”

“Dĩ nhiên rồi, em đã tìm được thầy giáo dạy saxophone cho con trai em mà.”

Kevin mỉm cười rồi đi vào ga ra.

Cô cũng vào theo. “Cho em xem anh cửa tấm lát sàn được không?”

“Dĩ nhiên là được!”

Kevin liền lấy ra một cặp kính bảo hộ và đưa cho cô. “Xem thì em phải đeo cái này vào.”

Cô liền đón lấy và hỏi: “Thế anh đeo cái gì?”

“Mắt anh nhỏ, mùn cửa không bay vào được đâu.”

Cô liền cười khúc khích. “Thế mắt em cũng nhỏ, chẳng cần phải đeo đâu.”

“Anh là thợ lâu năm rồi, không đeo không sao cả, em là người mới bắt buộc phải đeo.”

Cô liền đeo vào.

Kevin lại đưa cho cô một ear muffler (máy tiêu thanh). “Đeo thêm cái này không thì tiếng ồn sẽ làm điếc tai đấy.”

Cô đã trang bị xong xuôi ình, chắc lúc này nhìn mình giống loài tạp giao giữa ếch và chuồn chuồn.

Anh cửa một miếng sàn, trông có vẻ rất dễ dàng.

Cô hỏi: “Đây là loại cửa nghiêng đúng không? Lý do khiến em không dám tự lát sàn là vì cái cửa này, nghe nói rất đắt còn sợ không an toàn nữa.”

“Nếu biết cách cửa thì cũng không có gì là không an toàn cả. Em có muốn thử không?”

Cô hào hứng nói: “Muốn chứ, anh cho em thử nhé?”

Anh ra hiệu cho cô đứng về phía anh rồi chọn một tấm sàn khá dài, tìm đường kẻ vạch rồi hướng dẫn: “Em coi này, ở đây, có một đường kẻ, em điều chỉnh cửa về độ không, để lưỡi cửa vào đúng đường kẻ này, tay phải giữa vào đây rồi ấn xuống...”

Cô thấy sợ sợ, động tác khá rụt rè, lóng ngóng. Kevin đứng sau lưng cô, tay đỡ hai tay cô, gần như ghé sát tai cô, nói: “Đúng rồi, cứ thế, cửa cho đến hết...”

Kevin đứng sát cô, khiến cô cảm nhận được rất rõ hơi ấm trên cơ thể anh, dường như lưng cũng chạm vào ngực anh, cảm giác rất săn chắc, đầu óc cô đờ đẫn, hoàn toàn không biết mình đang làm gì, may mà anh đã nắm chặt hai tay cô, thao tác giúp cô, nếu không chắc chắn cô sẽ cửa bay tấm sàn.

Cô rất muốn được đứng trong lòng anh mãi như thế để cửa.

Nhưng chỉ trong tích tắc, tấm sàn đó đã được cửa xong, anh tắt cửa điện đi rồi lấy kính bảo hộ ra cho cô, nói: “Xong rồi, em cửa rồi đó nhé, biết cảm giác cửa gỗ là thế nào rồi, thôi bây giờ em vào nhà đi để anh cửa cho nhanh.”

Cô liền tháo máy tiêu thanh ra. “Trả anh này.”

“Em đeo vào đi, ồn lắm.”

“Em vào nhà mà.”

“Trong nhà cũng rất ồn, cái cửa này tiếng to lắm.”

“Nhưng anh đứng gần như thế...”

“Không sao, anh quen rồi.”

Cô lưu luyến vào nhà, đến cửa liền dừng chân, quay lại nhìn anh cửa.

Kevin đã đeo kính bảo hộ vào, đầu vẫn đội chiếc mũ chơi bóng chày đỏ, từng lọn tóc lộ ra ngoài mũ, cơ bắp trên đôi tay cầm cửa và giữ miếng gỗ nổi lên cuộn cuộn, mồ hôi lấm tấm trước ngực, cơ ngực cũng nổi rõ, khiến cô tưởng tượng ra cảnh vừa nãy mình tựa vào chính chỗ đó.

Đột nhiên cô cảm thấy hoa hết mắt, hai chân mềm nhũn, bụng dưới đau nhói, tựa như cảm giác sắp lên đỉnh. Cô vội tựa vào khung cửa, nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên những cảnh hoang đường: Anh chạy đến, bế bổng cô rồi đặt cô xuống tấm thảm cũ đó, cúi xuống hôn cô, cô há miệng đón nhận nụ hôn của anh, hai tay ôm chặt thắt lưng săn chắc của anh.

Tấm lưng trần gợi cảm đó, nếu nhấp nhô lên xuống chắc chắn sẽ rất đẹp.

Cô đang thả hồn mộng lung thì đột nhiên tiếng cửa dừng lại, anh bỏ tấm gỗ xuống rồi chạy đến hỏi với vẻ rất lo lắng: “Em sao vậy? Sao vậy?”

Cô giật mình nói: “Em không sao cả.”

“Sắc mặt em nhợt nhạt cứ như sắp ngã, có phải là do choáng vì tiếng ồn không?”

“Không, không phải đâu. Anh cứ lo việc của anh đi, để em đi... sơn tường.”

Anh bước theo cô về hướng phòng khách. “Em còn sơn gì nữa? Nằm xuống nghỉ một lát đi.”

“Không sao đâu, thật mà.”

“Em đợi chút, để anh làm giường cho em.”

Kevin lấy từ trong thùng giấy ra bốn miếng gỗ, trải xuống đất thành hai hàng, rồi lại đặt thảm lên trên, tạo thành một chỗ nằm. “Nào, em nằm xuống nghỉ đi, để anh đi đun cho em ít nước nóng.”

“Nước nóng làm gì?”

“Để em uống mà.”

“Không phải đun đâu, em uống nước đóng chai, trong tủ lạnh có đấy.”

“Lúc này sao lại uống nước lạnh?”

Cô biết anh đã hiểu lầm nên không thanh minh gì thêm, đành để anh đi đun nước.

Kevin tìm đi tìm lại vẫn không thấy đồ để đun nước, liền chạy vào hỏi: “Ở bên này em không có ấm hay xoong à?”

“Em không, em đã chuyển gì đến đây đâu.”

“Bát cũng không có à?”

“Chỉ có hộp cơm, nhưng lại đựng đồ ăn rồi.”

“Vậy làm sao đây?”

Cô liền nói nhỏ: “Không phải như anh nghĩ đâu...”

“Không phải thật hả?”

“Không phải thật mà.”

“Anh cứ tưởng em... đến ngày đó...”

Cô liền bật cười: “Anh cũng biết rõ đó nhỉ!”

Kevin liền ngượng ngùng nói: “Trước đây mẹ anh... cũng hay bị thế... thường bảo anh đun nước nóng để pha cốc nước đường đồ uống.”

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, gạt một lọn tóc lòa xòa trước trán ra cho cô.

Trái tim cô lại đập thình thịch, chỉ mong anh đưa tay ra ôm chặt cô, đến giờ thì cô bất chấp tất cả rồi, chỉ muốn được bốc cháy trong vòng tay của anh, cảm giác đó mạnh mẽ biết bao, không chỉ về mặt tâm lý, mà cả về mặt sinh lý cũng khát khao, cuối cùng cô đã hiểu được cảm giác của người góa phụ trẻ trong cuốn truyện sex khi nhìn thấy cơ bắp săn chắc của chàng trai làm thuê là thế nào, không phải bịa đặt mà đích thực như thế!

Vẻ đẹp cơ thể của đàn ông thực sự có thể kích thích dục vọng ở người phụ nữ.

Dĩ nhiên, đối với cô, người đàn ông này buộc phải là người đàn ông mà cô yêu. Nhưng có lẽ cũng chính vẻ đẹp này của người đàn ông đã khiến cô nảy sinh tình yêu chẳng? Cô không hiểu, và cũng không muốn tìm hiểu.

Kevin hỏi: “Có cần anh lấy thêm miếng thảm nữa đắp cho em không?”

“Không cần đâu anh.”

“Ừ, thảm trải sàn sợ bẩn, trong xe anh có cái áo, để anh lấy ra đắp cho em.”

Không đợi cô gàn, Kevin đã chạy ra ngoài, một lát sau lại chạy vào, tay cầm một chiếc

áo bò. “Cái này sạch đấy, em lấy đắp được.”

Cô ngoan ngoãn để Kevin đắp cái áo cho cô, nhưng chỉ đắp được nửa người, anh không biết nên đắp phần nào, lúc thì kéo lên trên, lúc lại kéo xuống dưới.

Kevin ngồi sát cô như vậy, cô lại được đắp chiếc áo của anh, cảm thấy cả cơ thể mình đều đang bị nhấn chìm trong mùi cơ thể anh, mùi của đàn ông, mùi của sự gợi cảm. Cô đặt hai tay hai bên, túm chặt gấu áo sau lưng, chỉ sợ không kìm được lại đưa tay ra ôm anh.

Kevin lại hiểu nhầm nên lo lắng hỏi: “Bụng em vẫn đau à? Đừng ngại, nếu đau thì để anh xoa cho.”

Cô cười đau khổ: “Trước đây anh cũng xoa ẹ anh à?”

“Đâu có, nhưng bố anh sẽ xoa cho bà.”

“Bố mẹ anh tình cảm thật đấy.”

“Ừ. Sau này mẹ anh không còn bị thế nữa, bố anh còn thấy không quen, ông bảo trước đây chẳng cần nhớ ngày tháng mà vẫn biết một tháng đã qua, giờ bà không bị đau nữa, tôi chẳng còn nhớ ngày.”

Đột nhiên cô nghĩ đến chuyện mấy năm nữa có thể mình cũng “không thể nữa”, tự nhiên lại thấy mình bằng vai với mẹ của người đàn ông đang ngồi trước mặt, bất giác ưỡ

oải, chán chường nói: “Em ổn rồi, anh cứ đi làm việc của anh đi.”

“Em ổn thật rồi hả?”

“Ổn thật rồi.”

“Thế anh ra làm nhé, có vấn đề gì thì cứ gọi anh.”

Tiếng cửa lại vang lên.

Cô nằm một lúc mà không hề nhúc nhích, tính toán ngày tháng trong đầu, chỉ hai ba ngày nữa thôi anh sẽ lát xong sàn rồi đi.

Thật sự cô không biết tại sao số phận lại sắp đặt như thế, trong lúc dây thần kinh tình cảm của cô đã tê liệt, tự nhiên anh chàng Kevin này lại xuất hiện và vô hình trung làm dây thần kinh tình cảm của cô lại được phục hồi. Cô lại cảm thấy được tình yêu và nỗi đau, đồng thời còn có thể cảm nhận được nỗi ham muốn mà trước đây chưa bao giờ có, nhưng chỉ được mấy ngày ngắn ngủi đó, Thượng Đế lại cử anh đi chỗ khác, không biết lại đi phục hồi cho ai và vứt bỏ lại ai.

Tiếng cửa dồn dập một hồi rồi dừng lại. Cô nghe thấy tiếng Kevin xếp các tấm sàn, rồi anh bê một chồng sàn lớn và xuất hiện ở bên cầu thang, trước khi lên tầng, anh quay đầu lại, nhìn cô và hỏi với vẻ rất quan tâm: “Vẫn đau à?”

Cô đành nói dối bằng cách gật đầu.

Anh nói: “Đợi một lát, để anh bê sàn tấm lên tầng đã.”

Kevin lên tầng rồi xuống ngay, vào nhà vệ sinh rửa tay rồi chạy đến với cô, ngồi trên chiếc “giường” cô đang nằm. “Thôi để anh xoa cho, tốt lắm, lần nào đau, mẹ anh đều bảo bố anh xoa.”

Cô không từ chối nữa mà bỏ tay sang hai bên để anh xoa.

Kevin đặt một bàn tay lên bụng cô, cách lớp áo mỏng và bắt đầu xoa. “Có mạnh không?”

Nếu mạnh quá thì nói với anh, anh chưa bao giờ xoa nên không biết thế nào cho vừa.”

Cô nhắm nghiền mắt, không nói gì.

Kevin hỏi: “Có cần phải đi viện không?”

“Không cần đâu.”

“Tháng nào cũng thế này à?”

Cô lại nói dối bằng cách gật đầu.

“Mẹ anh cũng thế, bà bảo người khác lấy chồng, có con vào là hết, nhưng bà lấy chồng, có con rồi mà vẫn không hết.”

“Mẹ anh chỉ sinh một mình anh thôi à?”

“Ừ, bà bảo đầu anh to quá, lúc sinh anh, bà đau muốn chết, bà còn ra sức chửi bố anh và thề không bao giờ đẻ thêm nữa.”

“Sau đó lại đẻ thêm à?”

“Không.”

“Thế thì đúng là do bà đau quá nên sợ, em nghe nói có rất nhiều người vì đau đẻ dữ dội mà thề không bao giờ đẻ nữa, nhưng được một thời gian thì quên đau, vẫn muốn sinh thêm.”

“Bà vẫn muốn sinh cho anh một cô em gái, bảo có con gái để cho ăn diện.”

“Thế tại sao lại không sinh nữa?”

“Nhà nước không cho phép.”

Cô thực sự thấy khó hiểu, hồi lâu mới hỏi: “Thế chắc chắn anh là đời 8X.”

“Tại sao em lại nói thế?”

“Trẻ con mới không hiểu, chỉ có em và thế hệ bố mẹ anh mới hiểu.”

Kevin ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Dĩ nhiên là anh hiểu chứ !”

“Anh hiểu cái gì?”

“Hiểu kế hoạch hóa gia đình.”

Cô giả vờ không hiểu. “Kế hoạch hóa gia đình là thế nào?”

“Kế hoạch hóa gia đình là những năm 1970 còn được phép sinh hai con, đến thập kỷ 1980 thì chỉ được sinh một con thôi đúng không?”

“Thế sao anh lại bảo nhà nước không cho phép mẹ anh sinh em gái cho anh?”

“Đến thập kỷ 80 mẹ anh mới quên được cơn đau của thập kỷ 70 khi sinh anh mà.”

Cô không tìm được liền phì cười. “Nói anh giỏi lừa người khác thật chẳng sai, đây lại là sáng tác ngẫu hứng đúng không?”

Kevin liền nói với vẻ oan ức: “Anh có lừa em đâu, anh nói thật mà, không tin em cứ hỏi mẹ anh xem.”

Cô liền dọa: “Đợi đợt tới về nước mang đồ cho anh, em sẽ đích thân hỏi mẹ anh.”

“Ai không đi người ấy là con cún nhé?”

“Không đi sẽ là cún.”

Kevin cúi xuống nhìn cô, mỉm cười hỏi: “Giờ hết đau chưa?”

“Hết đau rồi.”

“Hết là tốt rồi, vừa nãy em làm anh sợ quá !”

“Sợ em chết anh sẽ phải chịu trách nhiệm hử?”

“Đâu có, anh sợ em đau thôi, nhìn em đau anh cũng thấy đau, chỉ muốn được chịu đau thay cho em.”

Cô cảm động lắm, cảm giác này chỉ với con trai là cô có, kể cả lúc yêu Vương Thế Vĩ say đắm nhất, cô cũng không cảm nhận được điều đó.

Cô không sơn tường nữa mà đi theo Kevin lên tầng, nhìn anh lát sàn, cô chỉ muốn được ở bên anh.

Kevin cũng không hỏi tại sao cô không sơn tường, mà cứ để cô đứng đó xem, thỉnh thoảng lại bảo cô đưa cái gì đó, dường như họ là hai thầy trò đang lát sàn vậy.

Trước giờ ăn trưa, Kevin đã lát xong sàn ột phòng ngủ tầng trên, anh nói: “Em đi thử xem anh làm có ổn không?”

Cô như người biểu diễn khinh công, lướt đi nhẹ nhàng trên mặt sàn, cảm giác chỗ nào cũng rất chắc chắn, không hề có tiếng động. Cô liền khen: “Anh làm khéo thật đấy, không hề có tiếng cọt kẹt, em từng đến nhà cô giáo Trương đồng nghiệp với em, sàn nhà cô ấy nhờ ông thợ người Mexico làm, có mấy chỗ giẫm lên thấy bộp bộp ấy.”

Kevin hỏi: “Em có thích... sàn anh lát không?”

Cô liền đáp: “Em rất thích...sàn anh lát.”

43. Chương 43

Kevin đứng chéch gần cửa sổ, nắng chiều tỏa xuống mặt anh, tạo nên hình khối lập thể.

Cô liền nảy ra một ý, lấy điện thoại di động trong túi ra và nói: “Để em chụp mấy tấm ảnh sàn rồi post lên forum quảng cáo cho anh.”

“Đừng, nếu post lên forum thì em cứ nói là em tự lát.”

“Như thế thành ra nói dối à?”

“Sao lại nói dối? Là do em tự lát mà.”

“Em có lát gì đâu? Toàn là anh lát đó chứ!”

“Em là thợ chính, anh chỉ là thợ phụ thôi.”

Cô cười vui vẻ, lùi ra sau mấy bước rồi chụp cả Kevin và sàn nhà.

Kevin không phản đối, chỉ nhắc nhở: “Chụp anh không sao, đừng post lên forum.”

“Tại sao? Sợ bà mẹ nào trên forum đến tranh mất anh à?”

“Tranh thì anh không sợ, nhưng anh không muốn để người khác nhận ra.”

Cô đã hiểu ra vấn đề, liền cam đoan: “Em sẽ không post ảnh anh lên forum và cho người nào xem đâu.”

“Thế em chụp làm gì?”

Cô đáp rất mạnh mẽ: “Để em ngắm thôi.”

“Thế cần gì phải chụp ảnh? Ngắm người thật việc thật không phải tốt hơn sao?”

“Nhưng lát sàn xong cho em anh lại đi mà.”

“Em cứ gọi điện thoại bảo anh đến, anh cam đoan sẽ có mặt ngay.”

“Thật hả?”

“Dĩ nhiên là thật chứ!” Kevin làm động tác cởi áo. “Có cần chụp mấy tấm ảnh nuy không?”

Cô cười khúc khích. “Nuy thì thôi khỏi, đợi anh có mặt vào mọi thời điểm thì chụp cũng chưa muộn.”

“Ok, đến lúc đó anh sẽ múa thoát y cho em xem.”

Vừa nói Kevin vừa bước đến và cầm điện thoại của cô lên xem từng tấm rồi nói với giọng tiếc nuối: “Sao sàn chụp lên không được đẹp nhỉ?”

Vừa nãy cô mãi ngắm Don Juan, chẳng để ý đến sàn gỗ, thấy anh nói vậy liền cầm ngay máy và xem một hồi, cũng cảm thấy ảnh chụp lên không đẹp bằng ở ngoài. “Không hiểu sao lại thế nhỉ?”

“Loại sàn này của em bề mặt có các đường vân, nhưng chụp vào ảnh lại trơn, lại ngược sáng như thế, trông giống tấm laminate.”

Cô đoán: “Chắc là điện thoại em chụp không đẹp.”

Kevin liền lấy điện thoại của mình ra. “Để anh dùng cái này chụp mấy kiểu xem có đẹp không.”

Cô liền hiểu ngay ra anh định làm gì, vội tránh sang một bên, nhưng anh vẫn cứ bám theo cô để chụp, cô đã cố gắng tránh nhưng vẫn bị anh chụp mấy kiểu.

Cô liền đưa tay ra. “Đưa điện thoại của anh cho em xem nào!”

“Em lại đây mà xem.”

Cô giơ tay ra trước mặt Kevin, nhưng anh không chịu đưa điện thoại cho cô mà chỉ bật từng tấm ảnh cho cô xem.

Cô thấy tấm nào bộ dạng mình cũng rất thảm hại, vội nói: “Anh xóa đi.”

“Tại sao?”

“Xấu quá!”

“Có gì mà xấu, anh thích. Em nhìn tấm này xem, em chạy tung hết cả váy lên này.”

Cô liền giằng lấy điện thoại. “Đưa cho em ngay!”

Kevin liền tránh sang một bên.

Cô liền đuổi theo anh gọi: “Anh xóa ngay đi! Xóa ngay đi!”

Kevin vừa tránh vừa cười. “Haha, dù có chết anh cũng không xóa! Anh có bắt em xóa ảnh của anh đâu.”

“Anh đẹp trai nên chẳng cần phải xóa.”

“Yên nào, để anh chụp kiểu nữa!”

Cô sợ quá vội trốn vào tủ quần áo.

Kevin đứng ngoài dõ dênh: “Em ra đi, anh không chụp nữa đâu.”

“Anh chỉ lừa em thôi.”

“Bên trong tối như thế, em không sợ à?”

“Em không sợ.”

Kevin liền năn nỉ: “Thôi ra ăn cơm đi, anh đói quá rồi...”

Nghe thấy anh than đói, cô chẳng quan tâm đến chuyện gì nữa, liền chui ngay ra ngoài, bị anh chụp trực diện một kiểu.

Cô cũng không tranh giành điện thoại với anh nữa mà nói: “Thôi xuống nhà ăn cơm đi, anh đừng nói với em là anh chưa ăn sáng nhé!”

Cô cho hộp cơm vào lò vi sóng hâm nóng, nhìn bốn phía xung quanh thì thấy đúng là

“tứ phía toàn vách”, chẳng có đồ dùng gì cả, không có bàn ăn, ghế cũng chẳng có cái nào. Cô liền than: “Haizz, em quên không mang mấy cái ghế đến, mình ngồi đâu ăn cơm đây?”

Kevin liền chỉ vào bậc thang. “Ngồi kia ăn cũng ok mà.”

Cô nhìn bậc cầu thang, thấy khá hẹp, chắc chắn hai người ngồi thì chật, cử động không thoải mái bèn nói: “Anh ngồi bậc cầu thang, em ngồi giường của em.”

“Sao lại xa cách nhau như vậy? Sợ anh ăn thịt em à?”

“Không, thảm cầu thang bị bỏ đi rồi, trơ trơn trơn, ngồi không được thoải mái lắm.”

“Ừ.”

Và thế là một người ngồi trên bậc cầu thang, một người ngồi giường giấy, cách nhau khoảng hai, ba mét rồi ăn trưa.

Kevin vừa ăn vừa khen: “Tay nghề nấu nướng của em khá nhỉ, món cà tím nấu sườn rất ngon.”

“Em nấu đại khái thôi.”

“Rất ngon thật mà, lâu lắm rồi anh không được ăn món cà tím nấu sườn ngon như thế này.”

“Đó là do lâu rồi anh không được ăn đồ ăn nhà tự nấu.”

“Ừ, hồi ăn là ở Trung Quốc. Kể từ khi sang Mỹ, anh chưa được ăn lần nào nữa.”

“Những người hoạt động trong lĩnh vực âm nhạc như các anh không thích nấu nướng nhỉ?”

Kevin lắc đầu. “Chuyện này chẳng liên quan gì đến việc hoạt động trong lĩnh vực âm nhạc, chủ yếu là xem có điều kiện và có thích nấu ăn hay không. Hồi trước còn lang bạt

ở Bắc Kinh... toàn là anh nấu cơm.”

Nghe anh nói “toàn” là anh nấu cơm, cô liền nghĩ ngay đến việc còn có một người nữa không nấu cơm sống với anh, nên hỏi: “Có phải bà chủ Phúc Lâm Môn cùng lang bạt với anh không?”

“Ừ, bọn anh quen nhau ở Bắc Kinh.”

“Ở Bắc Kinh, cô ấy múa à?”

Kevin lắc đầu. “Không, mặc dù cô ấy học múa nhưng sau khi tốt nghiệp thì không làm... nghề này ngày nào.”

“Nghề múa khó xin việc?”

“Một là khó, hai là... cô ấy cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc mưu sinh bằng nghề múa.”

“Thế cô ấy về Bắc Kinh... làm gì?”

“Cô ấy muốn làm ngôi sao điện ảnh, cô ấy nghĩ ở đó đông người trong giới nghệ sĩ, sẽ dễ tiếp cận với đạo diễn và nhà sản xuất phim...”

“Anh chẳng bảo gia đình cô ấy đều muốn cô ấy lấy người là con ông cháu cha còn gì?”

“Cũng là ý đó mà. Làm được ngôi sao điện ảnh thì dễ lấy con ông cháu cha. Hay nói cách khác, lấy con ông cháu cha cũng dễ thành ngôi sao điện ảnh.”

“Những người về Bắc Kinh tìm cơ hội phát triển đều mang theo... ước mơ này nhĩ.”

“Nhưng hầu hết đều không thực hiện được ước mơ của mình, cô ấy cũng thế, hồi đó... cô

ấy đã ở Bắc Kinh một thời gian rồi, tiền mang từ nhà đi đều đã tiêu hết từ lâu, nhưng lại không muốn làm những công việc... mà cô ấy khinh thường, thế nên thực sự nghèo rớt mồng tơi.”

“Sao cô ấy... không về quê?”

“Cô ấy vẫn bảo với nhà là đang quay phim ở Bắc Kinh, sắp trở thành diễn viên điện ảnh, làm sao còn mặt mũi mà quay về được?”

Cô nói với vẻ lo lắng: “Em nghe nói trong làng điện ảnh... có rất nhiều quy tắc ngầm.”

“Đúng là rất nhiều quy tắc ngầm.”

“Có phải... vì muốn giữ được sự trong sạch ình nên cô ấy... không thể thực hiện ước mơ ngôi sao không?”

Kevin lắc đầu. “Việc gì cô ấy cũng thử hết, bao gồm cả việc chấp nhận các quy tắc ngầm đó, chịu thiệt thòi mà chẳng biết kêu ai, chỉ được làm diễn viên quần chúng mấy lần, nhưng chẳng có ai chịu lắng xê cô ấy lên ngôi sao cả.”

“Anh quen cô ấy như thế nào?”

“Anh có cậu bạn lên Bắc Kinh, rất giàu, có mấy nhà cho những nghệ sĩ về Bắc Kinh lập nghiệp thuê, cô ấy là một trong những người thuê nhà đó. Lúc không trả được tiền thuê nhà, cô ấy liền... lấy thân để trả.”

Cô nghe mà cũng thấy đau lòng. “Cô ấy sống... cơ cực quá !”

“Đúng vậy. Lúc anh và mấy người bạn lập thành một ban nhạc, đi biểu diễn, còn có chút thu nhập, và bố mẹ anh vẫn chỉ viện cho anh về mặt kinh tế, thế nên cũng còn chưa đến mức quá túng thiếu, vẫn có đầu óc để làm mấy cái trò “thuần nghệ thuật”. Cậu bạn đó của anh thấy buồn, thích chơi mấy trò cao cấp hơn, đòi gia nhập ban nhạc của bọn anh. Bọn anh biết trình độ của nó rất vớ vẩn nên không muốn nhận nó. Nó liền dùng cô

ấy để mua chuộc bọn anh, bảo chỉ cần bọn anh cho nó vào, nó sẽ tặng bọn anh một nô lệ tình dục, ai muốn ngủ hay chơi với cô nàng như thế nào cũng được.”

Cô không dám hỏi nữa, cảm giác như thế chẳng khác nào bóc vẩy vết thương đã se miệng trong lòng anh.

Kevin bê hộp cơm nhưng không ăn mà dường như đang chìm đắm trong kí ức xa xôi.

“Mấy đứa bọn anh đều là những kẻ chưa có người yêu, làm sao chịu nổi sự cám dỗ này

? Thế nên lập tức đồng ý. Mấy thằng trong ban nhạc ngủ với cô ấy, đều bảo tuyệt lắm, đúng là hoa khôi khoa múa, người đẹp, dày dặn kinh nghiệm trong chuyện đó và rất dẻo dai. Tối hôm đến lượt anh, anh đã đến chỗ cô ấy...”

Cô không dám nghe tiếp nữa. “Nếu kể những chuyện này khiến anh... rất buồn thì anh đừng kể nữa.”

“Anh muốn kể cho em nghe.”

“Vậy anh cứ kể đi.”

Kevin liền chỉ vào bậc thang anh đang ngồi. “Anh muốn em lại gần đây.”

“Vì sao?”

“Vì anh không muốn phải nói to để em nghe.”

Cô liền bê hộp cơm đến đó và ngồi xuống cạnh anh.

Kevin nhìn về phía xa xăm, ánh mắt dường như xuyên không, trở về với bờ bên kia đại dương xa xôi, về với rất nhiều năm về trước. “Hồi ấy anh vẫn còn rất... trẻ, nông nổi, bộp chộp, sau khi làm... chuyện đó với cô ấy xong, anh mới hỏi về thân thể của cô ấy, hóa ra cô ấy là... đồng hương với anh.”

“Rất quen hả?”

“Trước đó thì không quen, nhưng đều sinh ra và lớn lên ở một thành phố, sau khi học đại học mới về hai thành phố khác nhau...”

“Anh rất thông cảm với cô ấy hả?”

“Không phải là thông cảm, mà là... yêu.”

“Vì cô ấy là đồng hương của anh ư?”

“Không hẳn là như thế, còn là do anh cũng như cô ấy, cũng đang lang thang phiêu bạt ở

Bắc Kinh, cảm thấy tương lai rất mờ mịt, không nhìn thấy tia hy vọng nào. Trung Quốc không phải là thiên đường của nghệ thuật, không ai có thể toàn tâm toàn ý theo đuổi nghệ thuật, trước hết anh phải có miếng cơm ăn, nhưng trong quá trình kiếm miếng cơm, anh phải làm rất nhiều việc đi trái với nghệ thuật, cuối cùng anh đã biến thành một người phản bội nghệ thuật...”

Cô rất thấu hiểu: “Đúng là như vậy. Trong môi trường chung như thế, cũng chỉ còn cách kiếm miếng cơm trước đã.”

“Một điều đáng tiếc là, rất nhiều người đã phản bội lại nghệ thuật nhưng không kiếm được miếng cơm để ăn. Cô ấy là người như thế, phản bội hẳn nghệ thuật vũ đạo, làm rất nhiều việc đi trái với nghệ thuật, nhưng vẫn không tìm được một công việc để kiếm lấy bát cơm.”

“Cô ấy bán thân cũng là bất đắc dĩ mà thôi.”

“Anh cũng nghĩ như thế. Nhưng trong mắt anh, cô ấy là thiên thân bị đầy đọa xuống trần gian, một thánh mẫu phải chịu bao khổ nạn, anh cảm thấy bản chất của cô ấy rất là trong sạch, trái tim cũng trong sang, chắc chắn cô ấy cũng rất khát khao một cuộc sống bình lặng, tình yêu của anh chắc chắn sẽ cứu vớt được cô ấy.”

“Và bọn anh đã yêu nhau?”

“Bọn anh đã về sống với nhau, anh giúp cô ấy trả nợ tiền thuê nhà, gánh vác chi tiêu hằng ngày cho cô ấy, không để cô ấy sống cuộc sống đó nữa, cũng không cho bất kì ai động đến cô ấy nữa.”

“Đám bạn trong đội nhạc của anh và cả cậu bạn đó thì như thế nào? Bọn họ...”

“Bọn họ đều cười nhạo anh, bảo anh giống một ông nông dân ngu xuẩn, đang thương hại một con rắn lạnh cóng, đến khi anh dùng hơi ấm của mình sưởi ấm nó, nó sẽ ngoạm một miếng vào trái tim anh.”

“Nhưng chắc chắn anh không nghĩ như vậy.”

“Anh cảm thấy bọn anh không phải là người nông dân và con rắn... mà là chàng Armand

Duval và Trà Hoa Nữ.

44. Chương 44

Vương Quân biết Armand Duval và Trà Hoa Nữ, đó là nam chính và nữ chính trong tiểu thuyết nổi tiếng Trà Hoa Nữ của nhà văn Dumas con – con của người cha cũng tên

Alexandre Dumas, nhưng cô đã đọc cuốn tiểu thuyết này từ khi còn trẻ, khi mới dậy thì, gần như đã quên hết các tình tiết, chỉ nhớ Trà Hoa Nữ là một kỹ nữ nổi tiếng, còn cha của Armand Duval vì không muốn con trai mình có quan hệ với kỹ nữ nên đề nghị

Trà Hoa Nữ buông tha con trai ông. Vì tương lai của Armand Duval và gia đình chàng,

Trà Hoa Nữ đành phải để chàng hiểu lầm mình, và thế là hai người chia tay nhau. Đến khi Armand Duval biết chuyện, Trà Hoa Nữ đã qua đời vì căn bệnh hiểm nghèo.

Trong lòng cô cũng có chút ghen tỵ, tại sao đàn ông luôn đem lòng yêu các cô gái phong trần? Nếu buộc phải trầm luân như Trà Hoa Nữ mới có được sự thông cảm và tình yêu của Kevin thì cô cũng cam tâm tình nguyện trầm luân.

Trầm luân phong trần có ai mà không biết?

Tuy nhiên cô lại cho rằng, trầm luân phong trần cũng là một công việc mang tính kỹ thuật, tố chất và sự may mắn của mỗi người đều có vai trò hết sức quan trọng, cùng là trầm luân phong trần, người thì thành kỹ nữ nổi tiếng, nhưng một số kẻ lại trở thành gái gọi đầu đường.

Cô biết tố chất của mình có hạn, kể cả là trầm luân phong trần thì cũng không thể trở thành kỹ nữ nổi tiếng, chỉ có thể làm một gái gọi bèo bọt đứng đầu đường, như thế thì vẫn không thể thu hút sự chú ý của anh, càng không thể có được tình yêu của anh.

Thôi, đừng có mơ mộng hão huyền mà hãy ngoan ngoãn làm chính mình đi, ít nhất trong mắt anh, cô vẫn là một nhà khoa học, mặc áo blouse trắng và làm việc với các lọ thí nghiệm.

Tuy nhiên trực giác mách bảo cô rằng, bà chủ của Phúc Lâm Môn không phải là nhân vật mang phong cách Trà Hoa Nữ, chỉ riêng cái động tác một tay chống nạnh, tay kia chỉ trở thôi đã ngược hẳn với tác phong của kỹ nữ nổi tiếng, chưa nói đến chuyện lấy giày cao gót ra bỏ người khác.

Cô hỏi: “Thế cô ấy thì sao? Cô ấy có thích cuộc sống như thế không?”

“Mới đầu thì cô ấy rất thích. Cô ấy phát hiện ra anh là trai tân nên rất phấn khởi, nói cô

ấy đã ăn nằm với bao nhiêu đàn ông rồi mà chưa gặp anh nào trai tân cả.”

“Sao cô ấy lại biết anh là... trai tân?”

Kevin nói với giọng ngại ngùng: “Thì chẳng hiểu gì mà.”

“Cô ấy nói thẳng với anh rằng cô ấy... ăn nằm với bao nhiêu đàn ông rồi à?”

“Ừ.”

Cô thật sự bái phục bà chủ này, không biết là do mặt dày hay là quá ngây thơ?

Cô hỏi: “Thế từ đó trở đi cô ấy... rời xa chốn phong trần hả?”

“Thấy anh bất chấp tất cả để yêu cô ấy, cô ấy cũng rất cảm động, nói sẽ yêu anh suốt đời, đến khi đầu bạc răng long. Thời gian ấy bọn sống rất hạnh phúc, chẳng đi đâu cả, chỉ ở lì trong phòng để... làm tình.”

Sóng ghen trong lòng cô lại bắt đầu nổi lên, cô chỉ mong bà chủ này không buông đao thành Phật, hoàn lương nhanh chóng như thế.

Cô hỏi: “Trong thời gian đó anh... biết nấu cơm ư?”

“Ừ, cô ấy không biết nấu cơm, cũng không thích nấu, nhưng bọn anh lại khá bí về mặt kinh tế, tiền thuê nhà đã chiếm một khoản lớn. Rồi cả tiền mỹ phẩm, chăm sóc da, quần

áo, giày dép, túi xách của cô ấy nữa, chẳng mấy chốc đã vét sạch túi anh. Bọn anh không có tiền đi ăn ở những nhà hàng cao cấp, nhà hàng bình dân thì cô ấy lại chê, thế nên anh mới phải học nấu nướng.”

“Anh nấu có ngon không?”

“Không ngon. Anh chơi nhạc, làm nội thất rất khéo, nhưng nấu nướng lại vụng về lắm, thường xuyên bị đứt tay, bị bỏng...”

Cô liền than: “Sức mạnh của tình yêu thật lớn lao ! Đôi tay anh vốn dùng để chơi nhạc cụ, thế mà cũng phải lọ mọ nấu nướng.”

“Đúng vậy, vì tình yêu mà đôi tay dùng để chơi nhạc cụ này còn làm rất nhiều chuyện... không liên quan đến nhạc cụ.”

“Cô ấy có thích ăn cơm do anh nấu không?”

Kevin liền lắc đầu. “Không thích lắm. Lúc đầu cô ấy rất cảm động, còn khóc vì anh nữa, nhưng sau đó cô ấy nói với anh rằng: Thôi, đừng làm khổ mình nữa. Vợ chồng nghèo trăm chuyện khó, em biết anh rất yêu em, chấp nhận chịu khổ vì em, nhưng nếu cái em cần là cái này thì em cũng chẳng cần phải đợi đến ngày hôm nay. Người yêu em nhiều vô kể, em chưa bao giờ thiếu tình yêu, cái mà em thiếu là những thứ nằm ngoài tình yêu, và những người yêu em đều không thể mang lại cho em...”

“Cô ấy cần cái gì?”

“Cô ấy cần danh tiếng, cần cuộc sống giàu sang, cần xe, cần nhà, cần đồ hiệu... tóm lại đều là những cái anh không thể cho cô ấy được.”

“Rồi anh làm thế nào?”

“Kê chuyện Trà Hoa Nữ thôi...”

“Cô ấy có thích câu chuyện này không?”

“Thích, cô ấy bảo cô ấy sẽ đi tìm người đầu tư để làm bộ phim này, cho cô ấy đóng vai nữ chính.”

Cô khóc dở mếu dở: “Đúng là ông nói gà, bà hiểu vịt.”

“Nhưng lúc ấy anh lại rất hào hứng, cảm thấy đây thực sự là một ý tưởng tốt, nếu cô ấy đóng vai Trà Hoa Nữ, chắc chắn sẽ rất nổi tiếng.”

“Nhưng rồi có người nào chịu làm bộ phim này không?”

“Bọn anh đi lobby (vận động hành lang) khắp nơi, muốn tìm một nhà tài trợ đầu tư cho bộ phim này. Em biết rồi đấy, hiện nay ở trong nước làm phim đều như thế, anh xin được tiền tài trợ thì anh được đóng vai chính. Em được lọt vào mắt xanh của nhà tài trợ nào đó thì họ sẽ bỏ tiền ra để mua vị trí vai chính cho em, lăng xê cho em trở nên nổi tiếng. Thời gian ấy, bọn anh ngày nào cũng đi tìm nhà tài trợ, anh rút khỏi ban nhạc, rồi bỏ cả nghề gia sư để bôn ba vì chuyện này...”

Cô biết chuyện này không thành công, nếu không bà chủ kia đã không là bà chủ nhà hàng, chắc chắn đã trở thành ngôi sao điện ảnh của đại lục. Nhưng cô không muốn nói ra kết quả đáng buồn này mà đợi anh kể tiếp.

Quả nhiên, Kevin nói: “Nhưng có ai chịu làm bộ phim này đâu, người ta nói đề tài này lỗi thời rồi, Trà Hoa Nữ quá ngây thơ, nếu đã lên được vị trí kỹ nữ nổi tiếng rồi thì tội gì không tiếp tục đi theo con đường này mà phải cặp với anh chàng nghèo kia? Đề tài này không thể tạo được sự đồng cảm trong khán giả, chắc chắn doanh thu phòng bán vé sẽ không cao.”

“Thế rồi sao nữa?”

“Không còn con đường nào khác. Anh lại bắt đầu phải tìm việc để làm, còn phải xin bố mẹ anh rất nhiều tiền, nhưng vẫn rất khó duy trì cuộc sống.”

Cô lo lắng hỏi: “Cô ấy... có quay trở lại đường cũ không?”

“Cô ấy đã trở lại đường cũ từ lâu rồi. Nhưng dù gì vẫn còn nể mặt anh, không làm... chuyện đó ngay trước mắt anh, cũng không làm với đám bạn trong ban nhạc của anh.”

Nhưng cô ấy thường xuyên cả đêm không về, cả đêm anh phải đi tìm cô ấy, không có tiền taxi nên anh phải phóng xe đạp đi tìm khắp nơi, mỗi lần tìm là mất cả đêm luôn.”

Trái tim cô đau nhói, bất chợt nắm bàn tay anh.

Kevin nở nụ cười cảm kích với cô, để cô nắm bàn tay trái anh, còn anh đặt úp bàn tay phải vào tay cô, cúi đầu hỏi nhỏ: “Anh... hèn quá phải không?”

“Không hèn”, cô nói chân thành. “Anh rất cao quý, anh có một trái tim cao quý, anh muốn dùng tình yêu của mình để cứu vớt cô ấy.”

Kevin thở dài, nói: “Sau đó anh phát hiện ra cô ấy đã đổi hướng, không kết giao với giới đạo diễn, nhà sản xuất phim nữa mà... kết giao với đàn ông người nước ngoài.”

“Cô ấy muốn xuất ngoại hả?”

“Ừ, cô ấy cảm thấy ở trong nước đã không còn hy vọng gì nữa, đám đạo diễn, nhà sản xuất phim và nhà tài trợ đều chán ngấy cô ấy rồi, nhìn thấy cô ấy là tránh mặt, lại còn cảnh báo những người không biết cô ấy, bảo cô ấy hèn hạ, bám dai như đỉa, phải tránh xa. Cô ấy biết mình đã hết cách với giới đạo diễn, nghệ sĩ trong nước, chỉ có xuất ngoại mới là con đường duy nhất của cô ấy.”

“Thế anh nghĩ sao?”

“Thấy cô ấy muốn xuất ngoại, anh liền tìm cách giúp cô ấy, anh đã tìm đến tay trùm đường dây vượt biên, nghe nói là nếu bỏ ra mấy trăm nghìn nhân dân tệ thì sẽ vượt biên được, anh liền đi khắp nơi để tìm việc làm, giúp cô ấy tích góp tiền vượt biên, anh còn nói dối bố mẹ rằng anh cá độ, cờ bạc, bị người ta đuổi giết, để họ đi vay tiền cho anh trả nợ, thậm chí anh còn có ý định buôn thuốc phiện. Bất luận là con đường nào, chỉ cần góp được tiền là được.”

“Anh có huy động đủ số tiền cho cô ấy vượt biên không?”

Kevin lắc đầu: “Cô ấy bảo xuất ngoại như thế cũng chẳng để làm gì, kể cả vượt biên thành công, không bị bắt thì sang đến Mỹ cô ấy cũng không có thân phận, vẫn không tìm được việc.”

“Sự lo lắng này của cô ấy cũng có lý.”

“Thế nên ngày nào cô ấy cũng đi lượn ở những nơi có người nước ngoài, ngủ với bọn họ, chỉ mong gặp ông nào đó muốn lấy cô ấy làm vợ rồi đưa sang Mỹ sau khi đã kết hôn với người ta.”

“Anh... để cô ấy làm thế à?”

Kevin cười đau khổ. “Khi đã không đủ tài cán để đưa cô ấy sang Mỹ thì anh còn biết làm thế nào? Anh cũng không thể giam cô ấy lại và không cho đi đâu.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì sao ư? Chuyện sau đó em đã biết hết rồi đấy.”

Mặc dù anh không kể nữa nhưng cô cũng đã đoán ra được bảy, tám phần: Cuối cùng bà chủ của Phúc Lâm Môn đã tìm được một người “ngoại quốc”, nhưng không phải là người da trắng, mắt sâu, mũi lõ mà là một người Hoa có quốc tịch Mỹ, chính là ông chủ Phúc

Lâm Môn. Trước khi ra nước ngoài, cô ta đã hứa với Kevin rằng chỉ vì muốn có thân phận rồi sẽ ly hôn với ông ta và kết hôn với anh. Thế là anh đã mạo hiểm vượt biên sang Mỹ để được ở gần cô gái trong mộng của mình.

Cô nói hết sức thật lòng: “Anh đúng là một... người tình vĩ đại.”

Kevin nhìn cô, hỏi: “Em nghĩ như vậy hả?”

“Vâng.”

“Mọi người lại không nghĩ thế, họ đều cho rằng anh là... kẻ ngớ ngẩn số một thiên hạ.”

“Đó là vì họ không hiểu tình yêu.”

“Nhưng họ lại nói anh không hiểu tình yêu.”

“Dựa vào đâu mà họ nói anh không hiểu tình yêu?”

“Vì ngay cả việc cô ấy có yêu anh không anh cũng không biết.”

Cô nghĩ một lát rồi nói: “Anh không biết cô ấy có yêu anh hay không không phải vì anh ngốc, mà là do anh quá yêu cô ấy, hay nói cách khác là anh quá yêu... cảm giác yêu một người. Anh là người như thế, hoặc là không yêu, hoặc nếu yêu thì... yêu một cách bất chấp tất cả, vì chỉ toàn tâm toàn ý khi yêu một người, anh mới cảm nhận được giá trị của mình, mới cảm thấy cuộc sống có ý nghĩa.”

“Có phải em cũng như thế không?”

“Vâng, em cũng như thế.”

“Chỉ tiếc rằng cả hai chúng ta đều đã yêu lầm người.”

“Đúng là như vậy, chúng ta đã yêu lầm người.”

“Khi phát hiện ra mình yêu lầm người, em... đã làm gì?”

“Em? Em liền dành hết tình cảm cho con trai thôi.”

Kevin nói với giọng rất ngưỡng mộ: “Em thật may mắn vì có một cậu con trai.”

“Em cũng cảm thấy em rất may mắn vì có một đứa con trai đáng yêu như thế.”

“Có phải sau khi có con trai, tình yêu và các thứ khác đều không quan trọng nữa đúng không?”

“Vâng... về cơ bản là như thế.”

“Mẹ anh cũng vậy, chính vì thế bố anh thường nói anh là... tình địch lớn nhất của ông, đã cướp bà đi từ vòng tay của ông...”

“Bố anh chỉ đùa thôi, ông biết mẹ anh vẫn yêu ông như trước, chỉ có điều thời gian... phải dành cho anh nhiều hơn.”

“Còn em thì thế nào?”

“Em ư? Em lại khác. Trước khi có con em đã không còn kỳ vọng gì về tình yêu nữa. Anh

ấy chưa bao giờ yêu em như em mong muốn, trái tim em mỗi ngày một héo mòn, cuối cùng không cảm nhận được nỗi đau nữa. Sau khi có con, em càng không quan tâm đến chuyện anh ấy có yêu em không nữa.”

“Nhưng cảm giác không có ai xứng đáng để mình yêu thương và không có ai yêu thương mình... thật chẳng dễ nhìn chút nào.”

Cô hoàn toàn đồng tình: “Vì điều đó khiến anh cảm thấy rằng thế giới này... chẳng còn nghĩa lý gì cả.”

Anh liền nắm chặt bàn tay cô, thủ thỉ: “Anh chưa bao giờ nói những điều này với ai.”

“Em cũng thế.”

“Vì kể cả có kể thì họ cũng không hiểu, mà chỉ chửi anh là thằng ngốc.”

“Em cũng thế.”

“Trong tất cả bạn bè và người quen của anh, chỉ có em là hiểu được cảm giác này của anh.”

“Đó là do em và anh có chung suy nghĩ.”

Kevin liền cười rất vui vẻ. “Thế thì bọn mình đều là những “cây si ngớ ngẩn” nhỉ?”

“Chính xác.” Cô lại nói. “Nếu anh để Ngải Mễ viết về câu chuyện của anh, chắc chắn sẽ khiến rất nhiều người cảm động. Chuyện của anh... với bà chủ Phúc Lâm Môn ấy.”

“Hơ hơ, chuyện này có ra thể thống gì đâu! Cô ấy là bà chủ Phúc Lâm Môn, còn anh lại không phải là ông chủ, nếu anh và cô ấy có chuyện thì khác gì anh cặp kè với người đã có chồng?”

“Người đã có chồng thì sao?”

“Làm sao Ngải Mễ có thể viết những câu chuyện như thế?”

Cô nghĩ một lát rồi phản bác: “Thế chuyện Trúc mã thanh mai thì sao? Nữ chính Sầm

Kim chẳng phải cũng đã có chồng rồi sao? Tình yêu của cô ấy với Vệ Quốc... không cảm động sao?”

“Người ta là thanh mai trúc mã của nhau, xét về một ý nghĩa nào đó có thể nói, Vệ

Quốc từ đầu đã là của... cô ấy.”

Cô nghĩ thấy cũng phải.

Kevin nói: “Em bảo anh viết truyện gửi cho Ngải Mễ, vậy sao em không để chị ấy viết câu chuyện của em?”

“Em? Chuyện của em?”

“Câu chuyện của em với... anh chàng họ Vương đó.”

“Có gì đáng viết đâu? Chỉ là yêu lầm người thôi mà.”

“Anh cũng khác gì đâu. Cũng là yêu nhầm người.”

Cô liền vặn vẹo: “Nhưng câu chuyện của anh không có từ “thôi mà!”

“Vậy là câu chuyện của anh còn mạch lạc hơn em, yêu, nhầm, người!”

Hai người đều bật cười.

Kevin cười một lát rồi hỏi nhỏ: “Nếu người anh yêu là em, người em yêu là anh thì thế nào nhỉ?”

Cô liền buột miệng: “Làm sao có khả năng đó được?”

“Sao lại không có khả năng đó?”

“Anh... trẻ như thế, còn em già...”

“Em còn nghĩ đến chuyện tuổi tác chứng tỏ em vẫn chưa... bất chấp tất cả khi yêu.”

“Nhưng...”

“Hoặc là nói thế này: Nếu đã yêu thì em vẫn bất chấp tất cả, nhưng hiện tại em vẫn chưa yêu được...”

Cô bắt đầu cuống, vội thanh minh: “Không phải như thế... em...”

Cô chỉ có thể tưởng tượng ra hai lí do, một là “em già rồi”, nhưng đã bị anh phủ quyết, còn lại là: “em là người đã có chồng”, cô thực sự không muốn nói ra điều này vào lúc này vì biết khi đã nói ra, chắc chắn anh sẽ bỏ chạy vì sợ. Nhưng nếu không nói thì cô lại sợ anh hiểu lầm rằng cô không thích anh.

Trong lúc cô đang băn khoăn khó xử thì Kevin đã đưa tay ra vỗ cánh tay cô và nói:

“Đừng cuống, anh chỉ đùa em thôi.”

45. Chương 45

Kevin đứng dậy, lấy hộp cơm trên tay Vương Quân, không nói không rằng mà đi về phía bếp.

Cô cũng đi theo, thấy anh đang rửa bát trong bồn bèn tìm chuyện để nói: “Trước đây ở

Bắc Kinh bọn anh cũng thế này à?”

“Cũng thế nào?”

“Một người nấu cơm còn người kia rửa bát?”

Kevin nói với vẻ không vui: “Anh không muốn nhắc đến chuyện đó nữa.”

Cô cụt hứng, chẳng biết nói gì nữa đành tiu nghỉu đứng đó.

Kevin rửa xong hộp cơm, rút tờ giấy ăn ra lau tay rồi nói với cô: “Buổi chiều em đừng lát sàn cùng anh nữa.”

Cô giật mình, vội hỏi nhỏ: “Sao vậy?”

“Em sơn tường đi.”

“Vâng.”

Kevin lên tầng, cô không dám theo anh lên nữa mà lặng lẽ vào phòng ngủ chính lấy sơn và chổi lăn sơn, lòng buồn vô cùng, không biết tại sao tự nhiên anh lại như thế, chẳng lẽ là vì hiểu sai ý cô, tưởng rằng cô không thích anh ư?

Cô muốn lên nói rõ với Kevin, nhưng cứ nghĩ đến thái độ của anh đối với “người đã có chồng”, cô lại không dám bộp chộp xúc nổi.

Kevin nói anh thường vào đọc các bài viết trên blog của Ngải Mễ, nếu anh đã đọc những tác phẩm như Không hiểu tương lai thì chắc anh biết Ngải Mễ cũng viết về chuyện tình của “người có chồng”, nhưng anh lại nói Ngải Mễ sẽ không viết những câu chuyện như thế, vậy là có ý gì? Do anh chưa đọc mấy tác phẩm này hay là mặc dù đã đọc rồi nhưng anh không thích, thế nên mới cho rằng Ngải Mễ không viết truyện của “người đã có chồng”?

Chắc chắn hiện tại anh không biết cô là người đã có chồng, nếu biết có khi anh lại nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng khinh bỉ. Cô rất hối hận, biết sớm thế này thì thà nói với anh ngay từ ddaafu, nếu anh chê cô là người đã có chồng thì anh sẽ không giúp đỡ cô nhiệt tình như thế, và cô cũng không nảy sinh tình cảm với anh, như thế thiên hạ sẽ thái bình.

Cô đang suy nghĩ vẩn vơ thì Kevin xuống để chuyển thang vào nhà tắm của phòng ngủ chính.

Cô liền vào theo, thấy anh dựng thang trong bồn tắm.

Cô hỏi: “Bây giờ sơn... nhà tắm à?”

“Ừ, trong này vừa có bồn tắm, vừa có bồn cầu, khó đặt thang, anh sơn mấy chỗ này trước, em sơn những chỗ còn lại.”

Cô liền chạy ngay ra phòng ngủ chính lấy sơn và chổi lăn.

Kevin đứng trên thang, đầu tiên là dán băng dính, sau đó sơn tường, cô đưa cho anh chổi lăn đã nhúng sơn, anh đón lấy, cô liền giữ thang, vì bồn tắm trơn nên cô sợ anh ngã.

Hai người phối hợp ăn ý, chẳng mấy chốc đã sơn xong xung quanh bồn tắm. Sau đó hai người chuyển sang chiến đấu với bồn tắm đứng, ở đó có thể kê thang nhưng trần rất cao, vẫn phải để anh sơn, cô đứng dưới phụ trách nhúng chổi lăn.

Hai người sơn xong liền sơn khu đánh răng rửa mặt, ở đó có một cái gương rất lớn, bốn phía xung quanh đều phải dán băng dính, nếu không sơn sẽ dính vào gương. Ở chỗ này, thời gian dán băng dính còn dài hơn cả thời gian sơn.

Cuối cùng là nhà vệ sinh. Nhà vệ sinh hơi nhỏ, lại có bồn cầu trong đó, rất khó đặt thang, chỉ có thể đặt tựa vào tường, thế nên vẫn phải một người đứng trên thang, một người ở dưới nhúng chổi lăn.

Sau khi đã sơn xong những chỗ này, Kevin liền đến hai phòng để đồ, bỏ hết các giá sắt treo quần áo gắn trên tường xuống, dán băng dính vào chỗ giao nhau giữa tường nhà rồi nói với cô: “Ok, bây giờ em có thể sơn tường ở đây được rồi. Hai phòng để đồ này cũng phải lát sàn, hôm nay không sơn thì hôm sau anh không lát được.”

“Em quên hẳn hai chỗ này.”

Kevin ra khỏi nhà tắm, vừa đi vừa nói: “Em ở đây sơn, anh lên tầng trên lát sàn, cố gắng hôm nay lát xong một phòng nữa.”

“Vâng.”

Kevin ra một lát thì cửa vọng lên. Cô một mình sơn ở hai phòng để đồ mà chỉ muốn sơn thật nhanh để xong còn lên tầng với anh. Cô phát hiện ra rằng mình càng ngày càng lưu luyến anh, ở cùng nhà thôi vẫn chưa đủ, còn muốn được ở cùng một gian phòng, ở một nơi nhìn thấy anh, tốt nhất là còn được nói chuyện, cười đùa với anh, nếu anh không nói gì, cô sẽ rất buồn lòng, cảm thấy anh đang ghét cô.

Cô sơn thật nhanh hai phòng để đồ rồi chạy lên tầng.

Anh hỏi: “Sơn nhanh thế à?”

“Vâng.”

“Liệu có ổn không?”

“Chỗ treo quần áo thì cần gì phải sơn kĩ?”

Kevin ngồi xổm dưới đất lát sàn, nghe thấy thế liền ngẩng đầu lên, cười hỏi: “Không nghĩ đến chuyện resale (bán lại) à?”

Cô liền nói dối: “Em ở dưới một mình... cứ thấy sờ sợ...”

“Sợ anh hả?”

“Đâu có.”

“Vì lúc trước anh không ở đây em vẫn nói là không sợ mà.”

“Lúc ấy em... chẳng còn cách nào khác mà.”

Kevin liền cười, nói: “Đưa cho anh cái búa kia...”

Cô liền đưa ngay cái búa nhỏ cho anh rồi ngồi xem anh lát sàn.

Hai người lại như thầy trò cùng làm.

Cô hỏi: “Cứ lát thế này cùng lắm chắc chỉ hai ngày là lát xong nhỉ?”

“Chắc phải hơn, lát cầu thang mất nhiều thời gian lắm.”

“Cầu thang phải lát bao lâu?”

“Chắc phải một ngày.”

“Thế tổng cộng vẫn còn ba ngày nhỉ?”

“Jimmy không nói với em ngày công là ba, bốn ngày sao?”

“Anh ấy có nói, nhưng em lại tưởng ba nhân bốn là mười hai ngày cơ.”

“Ôi trời, lát lâu như thế thì anh phải lát bằng chân rồi.”

“Sao anh không lát bằng chân?”

Kevin ngẩng đầu lên, nhìn cô một lát rồi hỏi: “Em muốn anh kéo dài thời gian lát à?”

“Em muốn anh... mãi mãi không bao giờ lát xong?”

“Quá đơn giản, lát rồi anh lại gỡ ra, gỡ rồi lát lại...”

“Ok!”

Kevi liền cầm miếng sàn vừa lát, giả vờ kéo ra. “Anh gỡ luôn nhé!”

Cô liền ấn tay anh. “Em nói đùa thôi, anh lát đẹp như thế, sao lại dỡ gỡ được?”

Anh không đáp, chỉ trân trân nhìn cô.

Cô buông tay anh ra, giả vờ ra lấy đồ. “Làm xong sàn cho em thì anh... làm gì?”

“Đi làm cho nhà khác thôi.”

“Jimmy lại nhận việc cho anh rồi à?”

“Ừ, vẫn là Cynthia giới thiệu, cũng là khách hàng của cô ấy như em.”

Cô liền nghĩ ngay khách hàng là nữ. “Chủ nhà cũng là phụ nữ như em à?”

“Không, đàn ông.”

“Độc thân hả?”

“Không, một gia đình.”

“Thế thì chắc chắn có nữ chủ nhà rồi.”

“Dĩ nhiên là có nữ chủ nhà.”

Cô lại nổi cơn ghen. “Thế chắc chắn là ông chủ đi làm, bà chủ ở nhà phụ với anh nhỉ?”

“Cô ta phụ với anh làm gì?”

“Thích anh thôi.”

“Sao cô ta lại thích anh?”

“Anh đẹp trai, công việc làm cũng tốt.”

“Anh đẹp trai à?”

“Anh không biết hà?”

“Dĩ nhiên là anh cũng biết mình đẹp trai, nhưng chẳng giải quyết được vấn đề gì cả.”

“Thế anh muốn ai thấy anh đẹp trai mới giải quyết được vấn đề?”

“Em.”

Cô không dám nói gì thêm nữa, liền lảng sang chuyện vừa nói: “Thật đấy, có nữ chủ nhà nào thích anh rồi... dù dĩ anh không?”

“Thích hay không thì anh không biết, nhưng dĩ dĩ thì có.”

“Thật hả? Ai vậy?”

Cô chỉ sợ anh nói: “Em chứ ai.”

Nhưng anh đã đưa ra một câu trả lời còn khiến cô sợ hơn cả nói “em chứ ai”: “Một người phụ nữ da trắng, anh làm sàl cho chị ta ở nhà, chị ta đứng ở bể bơi gọi anh, anh ra xem thì thấy chị ta mặc bikini ngâm trong nước, nói là trời nóng quá bảo anh xuống tắm mát, còn bảo mình có thể cõ lưng cho nhau.”

“Anh có xuống không?”

“Không.”

“Ý đồ của chị ta quá rõ ràng, lúc ấy nhà chị ta không có ai, ăn mặc lại hở hang như vậy, quá lỗ liễu còn gì. Thế sao anh không lợi dụng thử xem?”

Kevin tắc lưỡi rồi nói: “Em không biết da chị ta đáng sợ thế nào đâu, người toàn nốt tàn nhang, dày đặc trông sợ lắm. Phụ nữ da trắng đều như thế, trang điểm vào còn đỡ, để mộc nhìn suýt ngất, cõ quần áo ra nhìn suýt chết luôn !”

“Nếu chị ta không nhiều tàn nhang như thế thì chắc anh cũng nhảy xuống bể rồi chứ gì ?”

“Làm gì có.”

“Sao lại không có?”

“Anh chẳng có cảm giác gì trước chị ta cả.”

“Thế nếu có cảm giác thì sao?”

“Không có cảm giác là không có cảm giác, làm sao có thể “nếu” được?” Kevin cười hỏi:

“Ê, có phải em ghen không đấy?”

Cô đành chào thua. “Em lấy tư cách gì để ghen chứ?”

“Ghen mà cũng cần có tư cách à?”

“Dĩ nhiên là cần chứ.”

“Thế thì anh cho em tư cách này.”

“Anh cho em tư cách... cũng chẳng để làm gì.”

Kevin không nói gì nữa.

Nghĩ đến việc mấy hôm nữa, anh lại ngồi trên cầu thang chuyện trò cười đùa với người phụ nữ khác, có khi lại còn ngâm mình trong nước cọ lưng cho nhau, thậm chí là lên giường tìm niềm vui, cô lại vô cùng chán chường.

Đúng lúc này, điện thoại đổ chuông, Kevin “hello” một tiếng rồi nói chuyện với đối phương bằng tiếng Trung.

Đáng lẽ cô nên tránh ra chỗ khác nhưng vì quá ghen nên cô bất chấp phép lịch sự và vẫn đứng đó.

Qua cách trả lời của anh, có thể thấy đối phương là khách hàng, đang bàn chuyện nội thất, chắc chắn toàn hỏi những câu ngớ ngẩn, nhưng anh vẫn trả lời rất kiên nhẫn, cô đoán chắc đối phương là phụ nữ, nếu không anh đã không trả lời nhẹ nhàng như vậy.

Cô còn nghe thấy anh nhắc đến sàn gỗ nhà cô. “Nhà anh đang làm sàn mua sàn ở

Home Depot, gỗ mahogany, gỗ kỹ thuật, rất đẹp và tinh tế. Chắc là Home Depot vẫn còn hàng, em cứ đến đó xem thử...”

Cô rửa thầm người đàn bà đó: Đến vật liệu lát sàn còn chưa chọn xong, sao đã phải cuống lên đi tìm nhà trang trí nội thất vậy? Không biết có phải đang tìm cơ hội để dụ dỗ người ta không?

Chắc là đầu bên kia đang hỏi chiết khấu thế nào, anh lấy tay che di động rồi hỏi cô:

“Sao em lại được chiết khấu vậy?”

Cô nói sơ qua tình hình rồi Kevin trao đổi lại với người đó: “Cô ấy bảo vào website của

Cục Bưu điện Mỹ USPS để điền vào một biểu mẫu chuyển thư là có thể in thẻ giảm giá của Lowes, sau đó em mang cái này đến Home Depot và sử dụng thôi.”

Đầu bên kia lắng nghe một hồi, anh nói: “Em cứ đưa số điện thoại của Jimmy cho

Home Depot, đợi có hàng họ sẽ thông báo cho anh ấy đến lấy.”

Cô giật bản mình, trong đầu lại hiện ra cảnh tượng lần đầu tiên gặp anh, xem ra cảnh tượng đó lại được tái diễn trước cửa nhà vị khách hàng tiếp theo của anh rồi. Cô chỉ còn cách cầu nguyện người phụ nữ đó không đội túi nilon trên đầu mà thôi.

Đầu bên kia lại lắng nghe thêm một hồi nữa, anh đáp: “Ok, hợp đồng ghi ngày nào triển khai thì chắc chắn sẽ đúng hẹn thôi.”

Đầu bên kia vẫn dai dẳng nói tiếp, anh nói: “Thế thì anh có thể làm thêm vào ban đêm, tóm lại là chắc chắn sẽ hoàn thành đúng hẹn, không ảnh hưởng đến việc chuyển nhà của em đâu.”

Cuối cùng, anh nói rất dịu dàng: “Bye.”

Cô tức muốn nổ đom đóm mắt, cô vẫn tưởng rằng chỉ đối với cô, Kevin mới dịu dàng, quan tâm như vậy, hóa ra đây là thói quen nghề nghiệp của anh ư?

Cô hậm hực: “Ai gọi vậy?”

“Một khách hàng, nhà anh chuẩn bị làm ấy.”

“Người Trung Quốc à?”

“Ừ?”

“Phụ nữ à? Thảo nào lúc nãy nói chuyện với cooa ấy, anh... dịu dàng kinh khủng?”

Kevin liền cười: “Thế gọi là dịu dàng à?”

“Không gọi là dịu dàng thì gọi là gì.”

“Gọi là lịch sự, chẳng lẽ em lại mong anh cãi nhau với khách hàng à?”

“Không phải cãi nhau, nhưng cũng không cần thiết phải... dịu dàng như thế !”

Anh ngoeo đầu nhìn cô, hỏi: “Dịu dàng hơn cả khi nói chuyện với em hả?”

“Lại còn thích so sánh nữa.”

“Em bêu xấu anh hả?”

“Em bêu xấu anh làm gì?”

“Em bêu xấu anh... dịu dàng với đàn ông hơn cả em.”

“Người đó là đàn ông hả?”

“Anh chẳng nói với em rồi còn gì. Thông thường chuyện nhà cửa đều do đàn ông đứng ra đàm phán mà.”

“Anh nói dối!”

“Anh nói dối em làm gì? Người của viện A em, chắc chắn em có quen cậu ấy.”

“Ai vậy? Tên là gì?”

“Anh không biết tên cậu ta, chỉ biết cậu ta tên tiếng anh là Eric.”

Cô không hề có ấn tượng gì với cái tên tiếng Anh này, dường như người đại lục trong viện rất ít dùng tên tiếng Anh, chắc là vì người đại lục ở viện đông, một số phòng thí nghiệm người đại lục chiếm đa số, từ ông chủ đến cấp dưới đều từ đại lục đến, mọi người đều gọi nhau bằng tên tiếng Trung, bình thường chuyện trò cũng dùng tiếng

Trung, nếu gọi nhau bằng tên tiếng Anh thì cứ thấy thế nào ấy, chắc chắn sẽ bị mọi người chửi lên sau lưng.

Cô nói: “Anh nói dối ! Viện A chẳng có người Trung nào tên Eric cả.”

“Thế tức là cậu ta lừa anh.”

“Tại sao cậu ta không gọi cho Jimmy mà gọi cho anh?”

“Làm sao anh biết được? Có thể doJimmy ghét cậu ta dài dòng nên cho cậu ta số điện thoại của anh để cậu ta dài dòng với anh.”

Cô vẫn không tin.

Kevin nhìn cô rồi nói nhỏ: “Em đừng nghĩ linh tinh nữa, anh không phải hạng người thế đâu.”

“Anh không thế nào?”

“Không nảy sinh... bất kỳ quan hệ gì... ngoài hợp đồng với khách hàng.”

Cô rất vui, nhưng rồi chợt nhớ ra mình cũng là một “khách hàng”, và thế là lại hậm hực hỏi: “Tại sao lại không nảy sinh quan hệ ngoài hợp đồng với khách hàng?”

“Đạo đức nghề nghiệp mà, hơn nữa anh cũng không muốn gây rắc rối.”

“Sợ người ta tố cáo anh à?”

“Không hẳn là vậy, ở đây chẳng có ai biết chuyện anh vượt biên cả.”

“Thế thì anh sợ cái gì?”

Kevin nghĩ một lát rồi giải thích: “Thông thường sơn sửa nhà cửa đều là những người đã có gia đình, người ta chồng con đầy đàn, anh dính vào làm gì?”

“Anh không dính vào nhưng bà chủ nhà... sẽ dính vào anh.”

“Anh cũng chẳng thèm. Một số người phụ nữ tính vốn lẳng lơ, thích ăn vụng, mình làm cho cô ta, cô ta lại coi mình là công cụ. Một số thì sống với chồng không hạnh phúc nên tìm hơi ấm từ người đàn ông khác. Còn có người chồng đi ăn vụng ở ngoài, cô ta liền tìm cơ hội trả thù. Nhưng bọn họ đều là nổi hứng nhất thời, không có kế hoạch lâu dài.

Anh đùa lửa, chồng họ phát hiện chẳng rắc rối to à?”

46. Chương 46

Sau khi trời tối hẳn, hai người mới lát xong sàn của phòng khách thứ hai trên tầng và bắt đầu ăn cơm, vẫn một người ngồi trên cầu thang, một người ngồi trên “giường”.

Kevin vẫn vừa ăn vừa khen: “Em xào cần tây với đậu phụ khô ngon thật đấy! Mẹ anh cũng thích nấu món này nhưng rau cần bà xào là cần ta chứ không phải cần tây.”

Vương Quân vội nói: “Nếu anh thích ăn cần ta thì sáng mai em sẽ đến siêu thị Trung Quốc mua.”

“Không, anh chỉ nói thế thôi, thật ra anh thích ăn cần tây hơn, thật đấy, giòn giòn ngon lắm.”

“Anh đừng ngại, mua cần ta đơn giản lắm, em biết có một siêu thị Trung Quốc bán, họ gọi đó là “Cần Đường”.

“Không phải mua thật mà, anh thích ăn cần tây hơn, cần ta hơi dai...” Rồi Kevin nói nhỏ:

“Mai em đừng đi mua đồ ăn sớm nữa, anh muốn em... đến sớm hơn...”

“Tại sao?”

“Bọn mình có thể làm xong sớm hơn.”

“Xong sớm hơn để làm gì? Có cuộc hẹn à?”

“Ừ.”

Cô lại bắt đầu không vui: “Hẹn hò với ai đấy?”

“Chắc chắn là một lady rồi.”

“Đừng có nói với em là bà chủ của Phúc Lâm Môn đó nhé!”

“Đúng là cô ta có gọi điện thoại hẹn với anh.”

“Anh đồng ý rồi hả?”

“Ừ.”

Cô hỏi, cao giọng hơn: “Anh đồng ý rồi hả?”

“Ừ, anh đồng ý nói chuyện này cho chồng cô ta biết.”

Cô sưng lại một lát rồi cười lớn. “Thật hả? Thế cô ta bảo sao?”

“Cô ta bảo đùa với anh thôi.”

“Ha ha, hai người... có nhiều điểm giống nhau thật!”

“Giống ở điểm nào?”

“Lỡ lời nói rồi lại bảo là đang đùa?”

“Em không thế à?”

“Em?” Cô nghĩ một lát rồi đáp. “Hình như em không như thế.”

“Đó là do em chẳng bao giờ nói lời dối, nhà khoa học nên toàn nói những lời đúng đắn.”

Cô tò mò hỏi: “Cô ta đã... xin lỗi anh về chuyện hôm trước chưa?”

“Trong từ điển của cô ta không có lời xin lỗi.”

“Vậy là anh cho qua hả?”

“Không bỏ qua thì còn làm thế nào, chẳng lẽ vì chuyện này mà báo cảnh sát bắt cô ta à?”

“Anh không trừng phạt cô ấy, sau này cô ấy sẽ càng được đà lấn tới.”

Kevin nói với vẻ đầy tự tin: “Cô ta không có cơ hội lấn tới với anh nữa.”

“Vì sao?”

“Anh chẳng bao giờ đến chỗ cô ta nữa.”

“Nói lời giữ lời?”

“Đảm bảo giữ lời.”

“Nếu anh vẫn đến chỗ cô ta thì sao?”

“Thích tùng xẻo hay chém đầu thì em cứ việc.”

Cô mừng lắm, nhưng hỏi với giọng không tin tưởng: “Sao tự nhiên anh lại gạt bỏ tình cảm bao nhiêu năm như vậy?”

“Tình cảm đã khô cạn từ lâu rồi.”

“Thế tại sao đến tận lần trước cô ta... vẫn ghen như vậy?”

“Cô ta thích ghen thì anh biết làm sao?”

“Em nghĩ là do tình cảm của bọn anh vẫn chưa chấm dứt, nếu không cô ta đã không ghen.”

“Đây là cách suy diễn theo phương thức tư duy của người bình thường, nhưng cô ta không bình thường mà.”

Cô cũng cảm thấy bà chủ Phúc Lâm Môn là người bất bình thường. “Có thể anh và cô ta không còn liên hệ gì nữa nhưng cô ta vẫn sẽ đánh ghen khi anh đưa một bà mẹ nào đó đến nhà hàng của cô ta. “

“Anh đâu có đưa bà mẹ nào đến nhà hàng cô ta đâu?”

“Thì thôi, bà chị vậy.”

“Bà chị hả, một, hai năm nay anh và cô ta chẳng gặp nhau, ngay cả việc đi ăn ở nhà hàng rồi gặp mặt tại đó cũng không có.”

“Thế thì lạ nhỉ, mấy năm không gặp rồi mà cô ta vẫn nghĩ anh là... bạn trai của cô ta à?”

“Cô ta có bao giờ coi anh là bạn trai của cô ta đâu, anh chỉ là chiến lợi phẩm hay nói cách khác là nô lệ của cô ta thôi, cô ta cứ nghĩ rằng anh phải ngoan ngoãn bám theo cô ta, bất luận cô ta có đếm xỉa gì tới anh hay không, anh đều mãi mãi yêu cô ta, hôm nào đó cô ta nổi hứng gọi anh, anh phải có mặt ở mọi nơi mọi lúc, ngày ngày cô ta với chồng... thỏa sức tung hoành, còn anh phải làm vị sư khổ hạnh, không được qua lại với phụ nữ, thế nên nhìn thấy em, cô ta mới ba máu sáu cơn...”

“Thế bây giờ anh đã nói rõ với cô ta rồi à?”

“Chẳng rõ hay không rõ gì cả, tóm lại là anh sẽ không đi gặp cô ta nữa, cô ta muốn nghĩ thế nào thì đó là việc của cô ta.”

Cô rất mừng: “Thế anh bảo có hẹn với lady là ai vậy?”

“Anh không nói.”

“Không nói thì em sẽ không cho anh đi, cho anh phải thất hẹn, để cô ta đá anh luôn.”

“Em làm thế nào để không cho anh đi?”

“Em... lời anh lại.”

“Em lời kiểu gì?”

“Em...” Cô liền đánh trống lảng. “Sao anh bảo mang saxophone đến biểu diễn cho em nghe cơ mà?”

“Anh định hôm tới lát sàn sẽ mang tới.”

“Hôm nào lát xong?”

Kevin nhẩm tính: “Thứ ba tuần sau.”

Cô liền la lớn: “Nhưng thứ ba tuần sau em phải đi làm mà !”

Anh nghĩ một lát rồi nói: “Ừ, thứ ba không ổn lắm, em phải đi làm, Jimmy phải đến thanh toán, không có cơ hội, thôi mai anh mang saxophone đến nhé !”

“Nhưng hôm nay em lại muốn nghe !”

“Không đợi được đến hết đêm à?”

“Chứ sao nữa, anh nghĩ cách đi.”

“Ừ... để anh ăn xong, anh thổi sáo cho em nghe nhé !”

“Ok !”

Hai người ăn cơm xong, anh vẫn đi rửa hộp, cô gọt hai quả táo ổi người một quả.

Ăn táo xong anh ra vòi nước súc miệng rồi nói: “Giờ anh có thể bắt đầu biểu diễn sáo rồi, em thích bài nào?”

“Em thích nghe bài By the time this night is over, có lời nữa, anh hát cũng được.”

“Em hát đi, anh thổi sáo đệm cho em.”

“Nhưng em không nhớ lời... em chỉ biết hát một câu là By the time this night is over.”

“Ok, em chỉ cần hát câu đó thôi.”

Kevin bảo cô ngồi lên bậc thang thứ ba và bảo đây là vị trí tốt, rồi anh tạo tư thế như thổi kèn saxophone và bắt đầu thổi sáo, thổi đến chỗ nào có lời thì lại hát như một ca sĩ thực thụ. Lúc đầu cô hơi ngại ngùng, sau đó thì cũng hát theo, nhưng đúng là cô chỉ biết hát câu đó, nên chỉ hát đúng một câu, hát xong câu đó thì anh hát.

Kevin không hề tỏ ra rụt rè, lúc thì giả bộ đang thổi saxophone, lúc lại làm động tác cầm micro hát, rất giống Kenny G và ca sĩ đó trên youtube. Cô phát hiện ra anh nhớ hết lời bài hát, phát âm cũng rất chuẩn, khiến cô vô cùng ngưỡng mộ.

Anh biểu diễn xong, cô liền vỗ tay nhiệt liệt cổ vũ. “Anh thổi sáo hay tuyệt vời, hát cũng rất hay, em... thật sự khâm phục.”

“Có ngất vì anh không?”

“Ngất tuyệt đối luôn.”

“Có phát cuồng vì anh không?”

“Có!”

“Thế tại sao em vẫn ngồi ngây như tượng gỗ vậy?”

“Ồ... em giống tượng gỗ lắm à?”

“Dĩ nhiên rồi, đáng lẽ em phải lao đến hôn anh rồi còn xin chữ kí của anh nữa chứ!”

“Vậy hả? Các fan của anh đều làm như thế à?”

“Còn phải nói nữa!”

Nghĩ đến cảnh Kevin bị các fan bao vây vòng trong vòng ngoài, cô cũng hơi ảm ức, nhưng vẫn ngoan ngoãn xuống cầu thang và bước đến trước mặt anh rồi đưa một tay ra.

Anh cười: “Không phải như thế, anh không ký tên vào tay đâu.”

“Có ảnh ngọc thì ký trên ảnh ngọc, không có ảnh thì ký trên áo ngực.”

“Thật hả?”

“Dĩ nhiên là thật.”

Cô tưởng tượng ra cảnh đó, lại càng ảm ức hơn. “Thế thì em không cần xin chữ kí anh nữa.”

“Tại sao?”

“Em không có ảnh chụp.”

“Cái khác cũng được mà.”

“Không có.”

Anh liếc ngực cô một cái rồi cười ha ha.

Cô nói: “Muộn rồi, mình về đi.”

“Đi thôi.” Kevin bước ra cửa, miệng vẫn huýt sáo bài By the time this night over.

Ra đến cửa, anh quay lại hỏi: “Sau khi đêm nay kết thúc bọn mình sẽ thế nào?”

Cô hậm hực đáp: “Bọn mình tiếp tục lát sàn thôi.”

Anh lại cười lớn: “Thật chẳng có chút lãng mạn nào cả! Bye nhé!”

Đêm hôm đó, cô đã mơ thấy cảnh Kevin biểu diễn saxophone trên sân khấu, ở dưới toàn là các cô bé mười mấy đôi mươi, ăn mặc hở hang, trang điểm lập dị, người thì huýt sáo, kẻ thì la ó gọi tên, ngông cuồng hét chỗ nói. Sau khi anh biểu diễn xong, các cô bé đó đều ùa lên sân khấu, ôm chặt và cắn anh, rồi kéo cả quần áo vốn không đủ để che thân ra bắt anh ký tên lên áo ngực của họ, còn anh thì cầm một cây bút, nhiệt tình ký tên lên

áo ngực của mỗi bé.

Nửa đêm cô tỉnh giấc và cảm thấy hết sức chán chường với giấc mơ của mình, anh quá trẻ trung, quá quyến rũ, lại hát hay như vậy, đến một bà mẹ U40 như cô còn ngất ngây thì nói gì các cô em mười mấy, đôi mươi?

Cô cảm thấy mình đã sa lầy vào một hoàn cảnh nguy hiểm, ngày càng không nắm bắt được tình cảm của mình, chỉ muốn được gặp anh, chỉ muốn được ở bên anh. Như tình hình hiện nay thì anh cũng muốn đến với cô, nhưng ai dám khẳng định đó không phải là sự nổi hứng nhất thời? Có thể anh chưa bao giờ cặp với bà mẹ đơn thân U40 có con, muốn thử sức quyến rũ của mình đối với phụ nữ ở độ tuổi như cô. Đợi đến khi đã chứng thực được sức quyến rũ của mình, hoặc đến khi biết cô là người đang có chồng, anh sẽ lại quay sang người khác.

Còn hiện tại cô đã không thể chịu nổi sự lạnh lùng, xa lánh của anh dù chỉ là một chút, lại còn dễ nổi cơn ghen, nếu anh bỏ rơi cô và chạy theo người phụ nữ khác thì khác gì lấy mạng cô?

Cô có một linh cảm rằng nếu lần này sa ngã, cô sẽ không như khi yêu Vương Thế Vĩ nữa, không được đáp trả bằng tình yêu mà vẫn có thể sống yên ổn. Lần này nếu lại ngã vào lưới tình, chắc chắn chỉ có một con đường chết mà thôi.

Nhưng cô không thể chết, cô còn đứa con trai cần chăm sóc.

Sáng hôm sau, cô cố tình dậy muộn hơn một chút rồi bình thần nấu cơm, cô cảm thấy như thế sẽ cũng cố được quyết tâm không sa vào lưới tình của mình.

Cô còn gọi điện cho con trai để đẩy lùi thời gian sang nhà mới.

Tiểu Long hào hứng khoe: “Mẹ ơi, con đã nhìn thấy ảnh bố đoạt giải rồi!”

“Thế à? Giải gì vậy con?”

“Giải đá bóng ấy !”

“Giải đá bóng hả? Sao mẹ không biết nhỉ?”

“Chính là tấm ảnh... rất đông người chụp đó, con nhìn thấy bố mặc áo số 6.”

Cô chợt nhớ ra. “Có phải tấm ảnh chụp sau khi bác và mọi người kết thúc trận thi đấu không con?”

“Vâng, trong ảnh cũng có cả bác. Bác nói đợt ấy đội bác giành được chức vô địch là do công của bố con vì bố con đá vào một quả, mọi người không đá vào được quả nào.”

Cô nhớ lại cảnh thi đấu ngày hôm đó, nhớ đến chàng trai khôi ngô tuấn tú tung hoành trên sân cỏ đó, rồi lại nhớ đến người chồng đã về nước của mình, cảm thấy như hai con người hoàn toàn khác nhau.

Tiểu Long nói: “Mẹ ơi, bố nói khi con còn nhỏ, mẹ toàn ngăn không cho con đá bóng đúng không ạ?”

Cô không biết phải nói thế nào nữa.

Tiểu Long liền suy luận: “Nếu hồi ấy mẹ cho con đá bóng thì bây giờ chắc chắn con phải đá giỏi hơn anh Tiểu Bân rồi.”

Cô bèn giải thích: “Hồi ấy con còn rất nhỏ, đứng còn chưa vững...”

“Thế sau đó con đứng vững rồi thì sao?”

“Sau đó con sang Mỹ, trường... không có đội bóng.”

“Thế bố đâu ạ? Tại sao bố không dạy con đá bóng?”

“Bố con... hồi ấy rất bận, hơn nữa cũng không có chỗ để đá...”

“Con chỉ thích được ở lại Trung Quốc học thôi !”

Cô giật bản mình: “Ai bảo thế? Làm sao con có thể ở lại Trung Quốc học được? Con... con còn phải học saxophone nữa mà. Mẹ đã tìm được giáo viên cho con rồi.”

Cô thực sự hối hận vì đã cho con về Trung Quốc nghỉ hè, chỉ trong mấy chục ngày mà thằng bé đã bị tẩy não, ngày càng giống cha nó hơn. Cô vội lôi kéo Tiểu Long: “Con thích đá bóng thì mình có thể đá ở Mỹ mà...”

“Nhưng trường con chỉ có con gái mới chơi soccer.”

“Ai bảo thế?”

“Con lên mạng check mà.”

“Vậy hả? Con lên mạng check à?”

“Vâng.”

Đầu óc cô rối bời, giờ nhà đã mua rồi, chắc chắn không thể chuyển trường khác, trừ phi chuyển sang trường dân lập, nhưng học phí trường dân lập rất cao, hơn nữa cũng chưa chắc đã có đội bóng đá, vì trường tư thường khá nhỏ. Cô nghĩ một lát rồi hỏi: “Có phải bố con bảo con ở lại Trung Quốc học không?”

“Không đâu mẹ.”

“Thế là ý tưởng của ai?”

“Ý tưởng của con và anh Tiểu Bân.”

Cô không thể lôi Tiểu Bân ra mắng một trận nên đành phải lựa lời khuyên nhủ: “Môi trường bên đó ô nhiễm nặng lắm, rất nhiều người bị ung thư.”

“Nhưng ông bà, hai bác và anh Tiểu Bân có bị ung thư đâu ạ.”

“Bên đó học hành nhiều bài tập lắm, hằng ngày con phải làm đến mười hai giờ đêm vẫn chưa xong.”

“Con sẽ nhờ anh Tiểu Bân làm giúp con.”

“Anh ấy cũng có cả núi bài tập cơ mà...”

““Con cũng làm giúp anh ấy.”

Cô không còn cách nào khác, đành phải lôi ra con át chủ bài. “Con học ở bên đó mà không nhớ mẹ à?”

Tiểu Long bị hỏi khó, hồi lâu mới nói: “Con nghĩ mẹ cũng sẽ về Trung Quốc.”

“Chuyện này... mình bàn sau nhé!”

“Sau là bao giờ ạ?”

“Ồ... hai ngày nữa rồi tính !”

“Hai ngày nữa ạ? Có phải là thứ Ba không mẹ?”

“Ừ, thứ Ba.”

47. Chương 47

Gọi điện cho con trai xong, lòng dạ Vương Quân thấp thỏm không yên. Tại sao lại như vậy? Tại sao tự nhiên Tiểu Long lại thích bóng đá? Chẳng lẽ do di truyền ư?

Cô biết nếu con trai nhất quyết đòi ở lại Trung Quốc học thì cô chẳng thể từ chối, vì mục đích của cuộc đời cô là để con trai được sống vui vẻ, sao có thể nỡ làm trái với mong muốn của con chứ. Cô lên mạng kiểm tra xem rốt cuộc trường con trai học có đội bóng đá nam không, trước đây cô không để ý đến chuyện này, chỉ chú tâm xem trường nào có đội quần vợt, và các trường tiểu học, cấp hai của Mỹ thường đều có ban nhạc, thế nên khi mua nhà không bị hạn chế về mặt này.

Sau khi tìm hiểu mới biết Tiểu Long nói đúng, ngôi trường mà con trai cô sắp học không có đội bóng đá nam. Cô lại tìm hiểu thêm mấy ngôi trường dân lập gần đó, đều không có đội bóng đá nam.

Biết làm sao đây? Lần trước Vương Thế Vĩ nói phải tìm cho con trai ngôi trường có đội bóng đá nam, cô liền đồng ý ngay, nhưng đó chỉ là đối phó, cô định đến lúc ấy lấy cớ con trai không thích bóng đá rồi lấp liếm cho qua chuyện, nhưng hiện tại cu cậu lại thích bóng đá như vậy, làm sao cô có thể để con trai thất vọng được chứ?

Chắc chắn phải tìm cho Tiểu Long một huấn luyện viên bóng đá, và phải tìm trước thứ ba tuần sau.

Nhưng dường như không ai làm huấn luyện viên ột đứa trẻ cả. Nếu có thì cũng phải huấn luyện cho cả đội, nếu không thì tập thể nào, thi đấu thể nào? Hơn nữa sân bóng cũng rất quan trọng, bóng rổ thì anh có thể trưng dụng cầu bóng rổ trước nhà để tập, nhưng nếu muốn đá bóng thì anh phải tìm một sân bóng tương đối rộng. Khi mua nhà cô cũng không tìm hiểu, không biết khu nhà cô ở có sân bóng đá hay không.

Cô đang đau đầu vì chuyện này thì chị cả gọi điện thoại đến, “Lâu lắm không liên lạc với

người, dạo này người ỏn không?”

“Ổn, người thế nào?”

Chị cả vui vẻ hội báo: “Chuyện của lão Mục ta đã tìm hiểu rồi, lão ấy không qua lại với con Mật đó nữa.”

“Thật hả? Ông ấy nói sao?”

“Một mình lão ấy nói thì sao ta tin được.”

“Người đi hỏi con bé họ Mật đó à?”

“Làm sao ta đi hỏi nó được?”

“Thế người phát hiện ra kiểu gì?”

“Chuyện là thế này, sau hôm ta với lão ấy cãi nhau, lão ấy liền vào blog của con Mật để kiểm tra, nói nếu con bé đó lên blog nói linh tinh lão ấy sẽ kiện nó.”

“Wow, chồng người con biết dùng pháp luật làm vũ khí bảo vệ mình nữa cơ đấy.”

“Lão ấy như vậy cũng là do chó cùng cắn giậu thôi, không tìm được cách nào để mình oan ình.”

Cô tò mò hỏi: “Thế ông ấy có tố cáo con bé Mật đó không?”

“Không.”

“Hơ hơ, hóa ra chỉ mạnh mẽ thôi.”

“Không phải mạnh mẽ mà con Mật đó không hề bịa đặt.”

“Những gì nó nói đều là sự thật hả?”

“Đâu có, nhân vật được đề cập ở đây không phải là Đại S (S) mà là Tiểu S (s).”

Cô thật sự không biết đâu mà lần. “Sao chuyện này còn liên quan đến Đại S Tiểu S?”

“Haizz, không phải là Đại S, Tiểu S như bình thường nói! Hai thằng bồ của nó đều là anh S, nhưng một anh là S lớn, một anh là s nhỏ.”

Cô mới vỡ lẽ vấn đề: “Hóa ra là thế!”

“Lão Mục nói anh là S lớn, nhưng đó là chuyện trước đây, lão đã cắt đứt quan hệ với nó từ lâu rồi. Hiện tại nhân vật được nó đưa lên blog là anh s, không phải lão ấy mà là người khác.”

“Người đã vào blog của Mật Doãn Lệ đọc chưa? Có phải S lớn, s nhỏ là hai người khác nhau không?”

“Ta vào đọc rồi, đúng là một S lớn, một s nhỏ. S lớn là lão Mục, lão ấy đã thừa nhận, bảo thời gian đó vì muốn xin tài trợ cho trường D mà dấn dít với nó một thời gian ngắn, con đó chủ động, còn lão ấy vì muốn xin tài trợ nên đành... hy sinh bản thân.”

Cô buồn cười lắm, vì xin tài trợ mà hy sinh bản thân, thật hết lòng vì công việc! Nhưng cô không nói ra, sợ chị cả buồn nên chỉ hỏi: “Sau đó sao lại... thôi nhau?”

“Lão ấy chủ động thôi, lão bảo xin được tiền tài trợ rồi nên chẳng muốn dính líu nữa.”

“Con bé Mật đó dễ cắt đuôi vậy hả? Ông ấy muốn xin tài trợ nên... cặp với nó, xin được

rồi lại cho bye luôn ư?”

Chị cả bị hỏi khó , không biết trả lời thế nào. “Ồ... chuyện này ta cũng chưa nghĩ đến, lão ấy nói là lão ấy chủ động cắt đứt, ta cũng không nghĩ gì thêm. Nếu nói như thế...”

Cô thấy mình đã phức tạp hóa vấn đề, liền nói: “Ta cũng đoán mò vậy thôi. Chắc là Mật Doãn Lệ cũng không muốn kéo dài mối quan hệ với ông Mục, lợi dụng ông bố có tiền quyên góp được tiền cho trường D nên mới tranh thủ cơ hội này để sưu tầm... vài con tem gì đó thôi.”

“Cũng có thể. Tóm lại là ta chỉ cần lão ấy cải tà quy chính là được rồi, ai chủ động cắt trước ta không quan tâm. Ta nói với lão ấy chỉ lần này thôi đấy, tuyệt đối không được tái phạm. Nếu tôi còn phát hiện ra ông bồ bịch thì không những tôi sẽ ly hôn với ông, mà còn không cho ông đến thăm con gái nữa. Người cũng biết đấy, con bé là tính mạng của lão ấy, lão ấy không dám nữa đâu.”

“Như thế càng tốt, tóc gáy ông ấy bị người túm rồi, sau này sẽ không dám làm bậy nữa, lúc ông ấy muốn tạo phản người cứ lấy chuyện này ra mà gõ đầu ông ấy.”

“Ta cũng nghĩ thế. Nếu bây giờ ta ly hôn rồi tìm một lão khác, không hẳn là không tìm được, nhưng ta cũng không dám chắc lão ấy suốt đời không bao giờ say nắng.”

Cô liền tích cực hưởng ứng: “Chứ sao, thà là cứ như bây giờ còn hơn, ông ấy đã say nắng một lần, coi như đã được tiêm phòng miễn dịch, người sẽ không phải lo chuyện về sau nữa.”

“Ừ, kiểu như thế. Bên người thế nào rồi?”

“Ta? Về vấn đề gì?”

“Mọi vấn đề.”

Cô nhớ ra vẫn chưa kể cho chị cả nghe chuyện của con bé họ Nhiễm đó, bèn kể tóm tắt sự việc.

Chị cả nói : “Ta cũng cảm thấy chuyện của con bé họ Nhiễm đó không đáng tin, nếu đúng là Vương Đẹp Trai nhà người tặng, nó cũng phải ngại xách đến khoa một cách công khai như thế chứ.”

“Cũng chưa chắc, làm sao nó biết được bọn mình nhờ Tiểu Thiệu theo dõi hộ ?”

“Ừ, cũng có lý nhỉ, nhưng ta nghĩ chắc Vương Đẹp Trai nhà người không làm việc gì có lỗi với người đâu.”

“Người đánh giá cao ông ấy như vậy hả ?”

“Không phải đánh giá cao, mà là cảm thấy hiện tại... lão ấy chẳng có đầu óc nào để cặp boog, lão ấy mới về nước, sự nghiệp cũng chưa có gì vững chắc, chỉ muốn một lòng một dạ dồn cho công việc, lần nào đến chơi cũng nói với lão Mục chuyện của trường lão, thỉnh thoảng còn gọi cho lão Mục hỏi chuyện công việc...”

Cô không ngờ Vương Thế Vĩ vẫn nhiệt tình với công việc như vậy. “Thật hả ?”

“Ừ, ta nghe lão Mục nói bên trường F rất vớ vẩn, người tu nghiệp ở nước ngoài về cũng phải thử việc, anh làm không ra gì tôi mời anh ra đi...”

“Ta không thấy ông ấy nói gì về chuyện này.”

“Hơ hơ, giờ người chẳng quan tâm gì đến lão ấy nữa à ?”

“Đâu có, là do lão ấy không thích kể với ta những chuyện đó.”

“Ông ấy nhờ lão Mục nhà ta giới thiệu một số đường làm ăn, nhưng lão Mục là con một sách, lại nhát gan, làm gì có con đường làm ăn nào. Thực ra Vương Đẹp Trai nhà người cũng chẳng có gì phải cuống, chẳng nào thì lão ấy cũng có Thẻ Xanh, nếu ở trong nước không sống được thì lại sang Mỹ, không như bọn ta...”

Cô giật nảy mình, Vương Thế Vĩ định về Mỹ ? Phải làm thế nào đây ?”

Cô hỏi : “Người có biết... ông ấy sống được hay không không ?”

“Nghe giọng lão Mục thì có vẻ khá ổn.”

Cô liền thở phào.

Gọi điện thoại xong, cô tò mò vào blog của Mật Doãn Lệ xem, nhưng thấy blog đã khóa. Điều này làm cho cô nảy sinh mối nghi ngờ, không biết có phải lão Mục và Mật Doãn Lệ thông đồng lừa chị cả hay không ? Nếu không việc gì tự nhiên Mật Doãn Lệ lại phải khóa blog ?

Cô muốn nói điều nghi ngờ này với chị cả, nhưng rồi lại gạt bỏ ngay cái ý nghĩ đó, chỉ cần chị cả tin ông Mục không tái phạm bồ bịch nữa là được, cô cũng không cần thiết phải chỉ ra một số điểm đáng ngờ, làm chị cả thêm rối, vì có rối thêm cũng chẳng giải quyết được gì, như chị cả đã nói, anh có tìm một gã nữa thì cũng không chắc là suốt đời gã ấy cũng không bao giờ say nắng.

Đành phải nhắm mắt cho qua chuyện chứ làm sao !

Cô cho cơm và thức ăn đã nấu nướng xong xuôi vào hộp rồi lái xe về nhà mới. Từ xa đã thấy chiếc xe tải màu trắng đỗ ở trước cửa, cô liền quên ngay quyết tâm của mình, lại bồng bênh như người đang trên mây, lòng vô cùng hối hận, trách mình không nên đến muộn như thế này, phí mất mấy tiếng đồng hồ.

Cửa ga ra đã mở, Kevin đang cửa sà trong đó, cô đỗ xe ở ngoài rồi xách hộp cơm đi vào chào anh : “Good morning.”

Kevin không đếm xỉa gì đến cô.

Cô nghĩ chắc là do tiếng cửa ồn quá, anh không nghe thấy nên đi vào bếp cất hộp cơm.

Sau khi tiếng cửa dừng lại, căn phòng yên tĩnh đến lạ kỳ, một lúc lâu cô mới hiểu ra vì sao không có tiếng nhạc. Cô nhìn thấy anh bê một chồng sà tím lên tầng, bèn đi theo hỏi : “Anh đang lát phòng con trai em à ?”

Kevin không nói gì.

Cô hỏi : “Anh... đang giận à ?”

“Ừ.”

“Tại sao ?”

“Em đến muộn.”

Cô liền giải thích : “Em phải nấu cơm mà.”

“Hôm qua em cũng nấu cơm nhưng không đến muộn thế này.”

“Hơ hơ, hôm nay em còn phải gọi điện thoại cho con trai em.”

Kevin không giận nữa mà buông chùng sàn tắm xuống, ưỡn lưng hỏi : “Cậu ấy thế nào ?

Con trai em ấy ?”

“Nó hả ? Haizz, đừng nhắc nữa, nó quên hẳn bà mẹ này rồi, không muốn sang Mỹ nữa.”

“Thật hả ? Sao lại thế ?”

“Ở bên đó nó hay đá bóng với anh họ nên nghiện rồi, không muốn về Mỹ nữa, nói bên này không có chỗ đá bóng.”

Kevin không hiểu liền thắc mắc : “Tại sao bên này không có chỗ đá bóng ?”

“Trường không có đội soccer nam.”

“Vậy à. Em định thế nào ?”

Cô liền nhanh trí hỏi ngay : “Anh có biết đá bóng không ?”

“Anh ư ? Biết chứ !”

“Anh có làm được huấn luyện viên cho con trai em không ?”

“Anh không biết, cậu ta đá giỏi không ?”

“Hè này mới bắt đầu học đá chính thức.”

“Thế chắc là anh vẫn làm huấn luyện viên cho cậu ấy được ?”

Cô ngập ngừng một lát rồi nói : “Nhưng... bố nó đá bóng khá tốt, anh trai em bảo nó được thừa hưởng gen từ cha, đá bóng cũng có “phong độ của cha”.”

“Wow, bố của con trai em đá bóng giỏi hả ? Thảo nào hồi ấy em yêu anh ta, ở Mỹ, các vận động viên rất có giá, so với người chơi saxophone đều hơn nhiều.”

“Đâu có, em mù tịt về bóng đá... hồi yêu... anh ta, em không biết anh ta biết đá bóng.”

“Sau này biết rồi chắc nghĩ mình đã vớ được bảo bối đúng không ?”

“Bảo bối gì ! Suốt ngày chỉ biết đá bóng, chuyện nhà không hề để tâm, ngó ngang...”

“Anh ta... ở đội nào vậy ?”

“Đội nào ?”

“Ừ, em nói cho anh biết anh ta ở đội nào thì anh sẽ biết trình độ của anh ta thế nào.”

“Anh ta chẳng ở đội nào cả, chỉ là đá thay một cầu thủ của đội cơ quan anh trai em ở thành phố E trong một trận đấu mà thôi.”

“Hóa ra là nghiệp dư à ?” Kevin nói với vẻ rất tự tin. “Thế thì anh làm huấn luyện viên cho con trai em được.”

“Anh ở đội nào vậy ?”

“Anh cũng chẳng ở đội nào, chỉ là đá bóng với bọn trẻ con từ nhỏ đến lớn thôi. Từ nhỏ anh không chịu học hành, chỉ ham chơi, thế nên cuối cùng chỉ có thể thi vào Học viện âm nhạc thôi.”

Cô mừng hết chỗ nói : “Thật hả ? Thế thì tốt quá rồi, em sẽ gọi điện thoại cho Tiểu Long ngay, bảo nó là em tìm được cho nó huấn luyện viên bóng đá rồi.”

“Không đợi được hết đêm sao ?”

“Vâng. Không giải quyết xong chuyện của nó thì em chẳng có đầu óc làm việc khác.”

“Thế em gọi điện thoại đi.”

Cô liền đi ra chỗ khác gọi điện thoại cho Tiểu Long : “Con à, mẹ đã tìm được cho con huấn luyện viên bóng đá rồi, chú ấy đá... giỏi như bố con vậy, thật đấy, sang đây con sẽ thấy.”

Nhưng Tiểu Long vẫn chưa hết do dự. “Nhưng con vẫn muốn được chơi với anh Tiểu Bân và mọi người.”

“Nghỉ hè, nghỉ đông con lại về thăm mọi người mà.”

“Con muốn anh Tiểu Bân cũng được sang Mỹ.”

“Ok, mình sẽ nghĩ cách đưa anh ấy sang.”

Lúc này con trai mới reo lên: “Con cảm ơn mẹ!”

Rồi cô nghe thấy Tiểu Long báo tin vui cho Tiểu Bân: “Anh Tiểu Bân ơi, mẹ em nói sẽ đưa cả anh sang Mỹ học!”

Gọi điện xong, cô vui vẻ quay về phòng ngủ của con, thấy Kevin đang lát sàn ở phòng để đồ, cô liền bước đến báo cáo: “Con trai em đã đồng ý quay lại Mỹ học rồi!”

Anh ngửa cổ lên nhìn cô, mỉm cười nói: “Em thử nói xem con trai em còn muốn học gì nữa để anh tranh thủ thời gian ôn luyện trước khi nó qua.”

“Không còn gì nữa, chỉ có bóng đá và saxophone thôi.”

“Sao anh lại có tầm nhìn xa trông rộng như thế nhỉ? Biết đúng hai món này! Nhưng anh không làm gia sư free đâu đấy!”

“Dĩ nhiên rồi, học phí anh... tính sao?”

“Còn phải xem tình hình nữa.”

“Như em thì sao?”

“Như em thì chắc phải... lấy thân đền đáp.”

Cô liền tưởng ngay đến bà chủ Phúc Lâm Môn. “Anh chỉ nói linh tinh, em không phải dạng người đó.”

“Dạng người nào?”

“Dạng người như cô ta.”

“Ai?”

“Bà chủ Phúc Lâm Môn.”

“Sao tự nhiên lại nghĩ đến cô ta vậy?”

“Tại anh bảo... lấy thân đền đáp.”

Kevin vội đính chính: “Anh chỉ đùa em thôi...”

Một lát sau, Kevin hỏi: “Kể cả là vì con trai em, em cũng sẽ không... làm... chuyện đó hả?”

“Chuyện nào?”

“Lấy thân đền đáp.”

Cô không thể tưởng tượng ra điều đó. “Làm sao em lại để mình rơi vào hoàn cảnh đấy chứ?”

“Sao lại không? Ví dụ như bây giờ anh nói với em rằng, nếu em không chịu... lấy thân đền đáp, anh sẽ không làm gia sư cho con trai em...”

Cô cũng không thể tưởng tượng ra anh lại biến thái như vậy. “Anh sẽ chẳng bao giờ làm như thế.”

“Nếu anh làm thế thì sao?”

“Em sẽ tìm gia sư khác.”

“Nếu không tìm được thì sao?”

“Em... chuyển nhà đi nơi khác, nước Mỹ rộng lớn, nhiều bang như thế, kiểu gì chẳng tìm được gia sư.”

“Nếu tìm đâu cũng chẳng có thì sao?”

“Thì em về nước! Bác nó có thể dạy nó đá bóng.”

Kevin liền cười ha ha. “Xem ra đúng là mỗi người một khác nhỉ!”

48. Chương 48

Tối đến, họ đã lát xong sàn của cả tầng trên, ba phòng ngủ, một phòng bóng bàn, rồi còn lối đi, tất cả đều đã lát xong, chỉ còn lại cầu thang và hai phòng tầng dưới chưa lát.

Hai người ngồi ăn cơm. Anh vẫn ngồi trên cầu thang, cô thì ngồi trên “giường”,

Anh vẫn vừa ăn vừa tấm tắc khen: “Hạt dẻ xào cánh gà ngon quá!”

Đúng là anh rất thích ăn các món cô nấu vì chẳng mấy chốc anh đã đánh bay hộp cơm.

Cô hỏi: “Anh no chưa? Để em sẽ cho anh một ít nhé?”

“Không cần đâu.”

“Hai hộp cơm này to bằng nhau, em không ăn hết đâu.”

Cô vẫn nằng nặc đòi sẽ cho Kevin, bèn bê hộp cơm đến trước mặt anh, hai tay anh bê hộp cơm, để cô sẽ sang hộp của anh, nhưng anh không nhìn hộp cơm mà ngửa mặt lên nhìn cô, hỏi: “Em sẽ cho anh nhiều thế thì em ăn có đủ không?”

“Đủ chứ! Em đang giảm béo mà.”

“Sao phải giảm béo?”

“Béo quá!”

“Béo chỗ nào?”

“Chỗ nào chẳng béo.”

Anh liền đưa tay lên đặt sau eo cô. “Chỗ này có béo không?”

Tim cô liền đập thành thịch. “Anh thấy thế nào?”

“Anh thấy rất cân đối.” Rồi anh vuốt nhẹ lên eo cô một lát.

Cô bối rối vô cùng, nhưng vẫn cố nói bằng giọng trấn tĩnh. “Đừng có mà lòe em.”

“Anh không lòe em đâu, thật đấy, các đường nét đều đẹp.”

Anh lại dịch tay xuống dưới. “Chỗ này béo à?”

Cô ậm ừ một tiếng và có cảm giác như một cơn sóng lòng cuộn cuộn ập tới.

Anh ấn nhẹ mấy cái rồi nói: “Đâu có béo, rất săn chắc.”

Toàn thân cô nóng bừng, không dám nói gì thêm nữa mà bê hộp cơm vào bếp, nhộm nhoạm ăn cho xong rồi bỏ hộp vào bồn rửa, lấy trong tủ lạnh ra một quả lê Hàn Quốc rất to, nặng phải đến hai pound. Cô gọt vỏ, đánh định bổ đôi ra mỗi người một nửa thì bị Kevin ngăn lại. “Ăn lê không được bổ đôi, bổ lê tức là chia ly đấy!”

“Vậy sẽ ăn kiểu gì?”

Anh cầm quả lê đã gọt vỏ lên, và cắn một miếng rồi đưa vào miệng cô để cô cắn.

Cô muốn cắn, nhưng quả lê tròn trĩnh trục, cô không biết phải cắn chỗ nào, cũng không đủ lực cắn. Anh liền vòng tay qua eo cô, hướng góc mình vừa cắn về phía cô, cô cũng cắn một miếng gần đó.

Anh nói với vẻ rất hài lòng: “Lê là phải ăn như thế.”

Cô lo lắng hỏi: “Nhưng em và con trai em toàn bổ ra ăn thôi.”

“Ăn với con thì bổ ra cũng không sao.”

“Thế ăn với ai thì không được bổ?”

“Ăn với anh thì không được bổ.”

“Vậy hả?”

“Dĩ nhiên rồi.”

Ăn xong lê, anh liền buông cô ra. Hai người đều ra vòi nước rửa tay, và lấy giấy ăn lau khô.

Anh hỏi: “Em... rất sợ phải xa con đúng không?”

“Nó là tính mạng của em.”

“Bố... nó có đến giành quyền nuôi nó không?”

“Em... không biết.”

Anh liền an ủi: “Đừng lo, nếu lúc ly hôn anh ta không đòi nuôi con thì bây giờ cũng không đến tranh với em đâu.”

“Hy vọng là thế.”

“Anh ta... tái hôn rồi chứ?”

“Ai?”

“Chồng cũ của em ấy.”

“...chưa.”

“Đã có tình yêu mới chưa?”

“Có rồi.”

“Là ai vậy?”

“Là... mối tình đầu của anh ấy... năm xưa vì muốn được về thành phố nên cô ta đã lấy người khác.”

Anh nhìn cô với vẻ xót xa. “Bây giờ bọn họ... gương vỡ lại lành rồi hả ?”

“Vâng, chồng cô ta mất rồi.”

“Cô ta có con không ?”

“Bọn họ có một đứa con, ý em là, cô ta và chồng cũ của em có một đứa con.”

“Thật hả ?”

“Vâng, họ là đồng hương của nhau, khi về nhà thăm gia đình... thường xuyên hẹn hò lén lút... rồi có con với nhau...”

“Thế thì anh ta lại càng không thèm giành con với em.”

“Hy vọng là vậy.”

Anh nắm chặt tay cô. “Đừng buồn, chỉ là yêu lầm người thôi mà. Biết rồi, phát hiện ra rồi, trong lòng sẽ đau đớn một thời gian, nhưng rồi sẽ hết và được giải thoát hoàn toàn.”

“Anh cũng như thế à ?”

“Ừ. Trước đây... trái tim anh tan nát, nhưng kể từ khi quen em, trái tim tan nát đó lại phục hồi như cũ, cứng rắn hơn cả trước lúc tan nát. Hãy tin vào anh, em cũng sẽ được... giải thoát hoàn toàn.”

“Em đã... được giải thoát từ lâu rồi.”

“Nhưng anh cảm thấy em vẫn chưa làm được điều đó.”

Cô giật bản mình. “Tại sao anh lại nghĩ như thế ?”

“Vì anh... có thể cảm nhận được điều đó.”

“Anh cảm nhận được những gì ?”

“Em vẫn còn yêu anh ta vài phần. Nói đến đoạn anh ta đá bóng... anh mắt em đầy vẻ ngưỡng mộ.”

“Anh nói linh tinh, ánh mắt em làm gì có vẻ ngưỡng mộ nào.”

“Có mà !”

“Anh cũng biết đá bóng, em ngưỡng mộ anh thì có.”

“Thật hả ? Anh ta còn biết gì nữa ? Nói hết cho anh nghe để anh học hết các ngón nghề

của anh ta, để em chỉ ngưỡng mộ anh thôi.”

“Hơ hơ, em vốn chỉ ngưỡng mộ anh thôi mà. Ngoài đá bóng, anh ta chẳng biết gì nữa.”

“Thế thì tuyệt rồi ! Giờ đến lượt anh biểu diễn cho em nghe đây.”

Cô liền hoan hô nhiệt liệt. “Wow, tuyệt quá !”

“Mình lên tầng đi, em có thể ngồi trên bay window (cửa sổ chìa), đó là thế giới của riêng em.”

“OK.”

Hai người lên tầng, vào phòng có bay window,, theo sự sắp xếp của anh, cô ngoan ngoãn ngồi trên cửa sổ chìa mà con trai thích nhất.

Cửa sổ chìa đó rất rộng, rộng hơn cả chiếc giường đơn. Anh lấy saxophone ra khỏi hộp và đặt hộp trên cửa sổ chìa. Anh thổi thử mấy nhịp rồi hỏi : “Em thích nghe bài gì nhất ?”

“Hôm qua em chọn rồi, hôm nay anh chọn đi, chọn bài anh chơi hay nhất ấy.”

“Anh tự chọn hả ? Thế thì anh chọn bài Don’t Make Me Wait for Love.”

“Em cũng rất thích bài này.”

“Em cũng thích hả? Thế thì anh chọn bài này nhé?”

Kevin bắt đầu độc tấu, giai điệu du dương, êm tai, cô có cảm giác như mình được xem lại đoạn độc tấu của Kenny G mà cô từng xem trên mạng.

Cô còn nhớ trong đoạn clip đó, Kenny G rất trẻ, là clip mà cô thích nhất, có mấy cảnh, Kenny G khôi ngô, bẽn lèn như con gái, còn mấy cảnh kia, anh lại để lộ cơ bắp rắn chắc ở bắp tay và trước ngực như vận động viên nam cường tráng. Cô nhớ là Kevin sinh năm 1956, đến năm 1986 thì nổi tiếng, đúng độ tuổi của Kevin hiện nay. Với tài hoa và tướng mạo của anh, nếu không vì cô nàng kia mà vượt biên sang Mỹ, có thể anh cũng sẽ như Kenny G, năm ba mươi tuổi tiếng tăm nổi như cồn.

Còn hiện tại, anh chỉ có thể biểu diễn cho cô – một bà mẹ U40 không hiểu gì về âm nhạc nghe trong căn phòng chưa làm xong nội thất này, quả thực là quá lãng phí tài năng, quá thiếu đất dụng võ!

Cô vắt óc nghĩ xem có cách nào để có thể phát huy tài năng của anh hay không. Đường như trở về Trung Quốc không phải là cách tốt nhất, vì Trung Quốc không phải là thiên đường của nghệ thuật, chỉ những diễn viên hài, nhà ảo thuật, diễn viên may ra mới có thể trở nên nổi tiếng, người làm thuần về nghệ thuật như anh, về nước nếu không đổi nghề thì e rằng cả kiếm miếng cơm cũng khó, nói gì đến chuyện nổi tiếng.

Nếu anh được phát huy tài năng ở Mỹ thì tuyệt vời biết bao! Dù gì thì Mỹ cũng là quê hương của Kenny G, trong khi Kenny G là nghệ sĩ saxophone có lượng album bán ra lớn nhất thế giới, nếu anh có cơ hội gặp Kenny G, chắc chắn sẽ được nghệ sĩ này ủng hộ và giúp đỡ. Có thể một ngày nào đó, CD của anh cũng sẽ được phát hành trên toàn thế

giới.

Cô nghĩ đến việc mình sắp được nhập quốc tịch Mỹ, nếu cô kết hôn với anh thì anh sẽ có được thân phận hợp pháp, để anh bắt đầu sự nghiệp nghệ thuật của anh tại Mỹ. Có thể đến lúc đó, anh sẽ có hàng triệu fan hâm mộ trẻ, và anh sẽ rời xa cô, nhưng chắc chắn cô sẽ thấy mừng cho anh vì cô đã giúp anh có cơ hội được thành danh, giúp anh trở thành một ngôi sao sáng.

Bản nhạc đã kết thúc, căn phòng yên tĩnh đến lạ kỳ, dường như hai người đều không muốn phá vỡ sự im lặng tuyệt vời này mà chỉ đưa mắt nhìn nhau.

Một lúc sau, Kevin mới nói: “Anh thích bài này là vì lời bài hát. Em có biết lời bài này không?”

Cô ngại ngần đáp: “Em chỉ biết một câu thôi.”

“Ha ha, bài hát nào em cũng chỉ hát một câu thôi à?”

“Thì câu đó là điệp khúc, hát đi hát lại nhiều lần nên em hiểu thôi. Môn... nghe tiếng Anh của em tệ lắm, nghe người khác nói còn được, nhưng nghe bài hát tiếng Anh... thì chịu luôn. Anh hát đi, anh hát chắc em sẽ hiểu.”

“Ok, anh hát em nghe, nhưng anh phải hát bên tai em cơ.” Không đợi cô trả lời, Kevin đã nhảy lên cửa sổ chìa và ngồi sau lưng cô, hai chân duỗi sang hai bên hông cô, hai tay quàng qua eo cô và khe khẽ hát:

”Sitting here just starrng

At your picture, waiting for your call

So unclear, I’m hanging on a notion

We could have it all

Time and time again

You tell me to be patient

But we can’t let love slip away

Baby, don’t make me wait for love this time

Darlin’, a love like this is hard to find

Don’t make me wait for love

I close the blinds and try to hide

The darkness, fall asleep alone

Give me a sign, a man ain’t supposed

To face life, standing on his own

When you’re near me

I can’t help but see forever

Come and rescue me tonight

Don’t make me wait for love this time

A love like this is hard to find

Don't make me wait for love

Baby, darlin'

Baby, darlin'

Quả là tuyệt vời!

Nghe Kevin hát khe khẽ bên tai mà cô có cảm giác như anh đang trút bầu tâm sự, câu nào cô cũng hiểu, dường như câu nào cũng là “sáng tác ngẫu hứng” của anh dành cho cô, vì câu nào cũng đúng với hoàn cảnh hiện tại của họ. Cô muốn nói với anh rằng: Hãy đến với em, em không muốn để anh phải chờ đợi tình nữa, anh cũng đừng để em phải chờ đợi nữa. Tình yêu này ngàn năm có một, thời gian không cho phép chúng ta đợi nữa đâu.

Nhưng rồi đột nhiên Kevin buông cô ra rồi ngã ra phía sau, hai cùi chỏ chống xuống sàn cửa sổ.

Cô quay lại, thấy anh đang nhìn cô, khoe miệng mỉm cười. Không kìm được cô liền liếc xuống chỗ đó của anh, mặc dù bị quần bò che, nhưng cô vẫn phát hiện ra sự thay đổi.

Cô vội Quay mặt đi rồi lẩm bẩm: “Bài hát này... hay quá, Don't make me wait for love this time.”

Bầu không khí lại tĩnh lặng trong giây lát.

Kevin kẹp chặt chân vào cô rồi ngồi dậy, hai tay ôm chặt eo cô và ngả về phía trước, thì thầm bên tai cô: “You drove me crazy when I saw you the first time (lần đầu tiên gặp nhau, em đã khiến anh muốn phát điên.)”

“Thật hả?”

“Ừ.”

“Tại sao? Chỉ nói mấy câu với nhau thôi mà.”

“Chỉ nói mấy câu, nhưng em mặc chiếc váy đó, trong không mặc bra (áo ngực), bên dưới là đôi chân trần, đầu còn đội một cái mũ rất thời trang, cute vô cùng...”

Mặt cô đỏ rần: “Sao anh biết... hôm đó em không mặc... bra?”

“Nhìn thấy ngay mà.”

“Anh nhìn thấy hết à?”

“Em vừa mở cửa ra là anh đã nhìn thấy em, như có hai chú thỏ nhỏ trốn trong ngực...”

“Em nhớ hôm đó anh... đứng xa... lắm mà.”

“Đó là khi em nói chuyện với Jimmy, anh mới đứng xa hơn.”

“Thế lần nào anh cũng bảo em đừng thay quần áo là sao?”

“Hơ hơ, anh thích cảm giác bị em làm cho phát điên đó.”

Cô không nói gì nữa mà tim đập thình thịch.

Kevin liền hỏi: “Có phải em thấy anh... lưu manh lắm không?”

Cô vội lắc đầu.

“Tại em quá gợi cảm, quá quyến rũ thôi...”

“Chưa bao giờ có ai bảo em gợi cảm quyến rũ cả.”

“Thật hả? Thế thì tuyệt rồi.”

“Tại sao?”

“Chúng tớ chưa ai được chiêm ngưỡng vẻ gợi cảm, quyến rũ của em.”

“Ji...Jimmy thì sao?”

Kevin nói với giọng rất rầu rĩ: “Ừ, anh ấy cũng nhìn thấy rồi. Sau này em không được mặc như thế để gặp mọi người đâu đấy.”

“Sau đó em không mặc như thế để gặp ai nữa.”

“Anh biết. Nhưng em cũng không mặc như thế để gặp anh nữa, chỉ có một lần, hôm đó suýt nữa thì anh...”

Kevin đưa tay lên trên và chụp hai chú thỏ của cô, phần chần nói: “Thỏ ngoan của ta! Hôm nay cuối cùng đã bắt bị ta bắt được rồi!”

Cô mềm nhũn trong lòng anh, hai bàn tay đó như truyền hai dòng điện vào cơ thể cô.

Anh hát thầm bên tai cô: “Baby, don’t make me wait for love this time. Darlin”, a love like this is hard to find... (Baby, đừng để anh phải chờ đợi nữa, em yêu, đây là tình yêu ngàn năm có một)

“Em...em...”

“Mình xuống dưới đi, ở đó có giường.”

“Em...”

“Đừng nói với anh rằng hôm nay em có điều không tiện...”

“Không phải...em...”

Anh từ trên cửa sổ chìa nhảy xuống sàn rồi bế cô xuống.”

Cô lắp bắp: “Kevin, Kevin, anh hãy nghe em nói...”

“Em không phải nói gì nữa.”

“Kevin, em...”

Anh bế cô xuống tầng rồi đặt cô lên chiếc “giường” đó, nói với vẻ áy náy: “Giường này hơi cứng, để anh lấy thêm mấy miếng thảm nữa.”

Kevin ra gara lấy thảm, cô ngồi run rẩy trên “giường”, bao nỗi băn khoăn, e ngại, thân hình của cô, không biết anh có cảm thấy già nua, phục phịch hay không, rồi cả cơ thể cô nữa, làm việc suốt một ngày, chưa tắm gội gì, không biết có mùi gì khó chịu không. Điều quan trọng nhất là anh hoàn toàn không hay biết gì về thân phận có chồng của cô, cô không thể giấu anh như thế được.

Cô quyết định nói ra hết mọi chuyện với anh, nếu anh nói: “Anh không quan tâm đến việc em đã có chồng, anh vẫn yêu em”, thì cô sẽ dũng cảm đón nhận tình yêu của anh

và dâng hiến tất cả tình yêu của mình cho anh.

Nhưng nếu anh để tâm đến chuyện đó thì trái tim cô chỉ có một con đường duy nhất... là vỡ thành hàng ngàn mảnh.

49. Chương 49

49

Kevin ra ga ra lấy hai miếng thảm, Vương Quân đứng sang một bên. Kevin liền cúi xuống trải thảm lên, cô liền nói nhỏ: “Kevin, em xin lỗi, em không nói thật với anh.” Kevin trải xong thảm liền đứng thẳng lên. “Nói thật gì?”

“Em là... không phải em...”

Anh liền bật cười. “Em là gì, không phải gì? Lẫn hết rồi à?”

Cô đành lấy hết can đảm nói: “Em không phải là bà mẹ đơn thân, em là... người phụ nữ có chồng.”

Anh sững lại một lát mới hiểu ra vấn đề. “Vậy à? Nhưng Jimmy nói em...”

“Anh ấy nhầm thôi, anh ấy hỏi em ai là chủ ngôi nhà này, em bảo là em và con trai em nên anh ấy mới tưởng em không có chồng...”

“Nhưng...”

“Em biết, hôm ấy anh nói em là mẹ đơn thân nhưng em không thanh minh. Hôm nay anh còn hỏi về chồng cũ của em, em... cũng không nói rõ. Tất cả đều là... lỗi của em, em thành thật... xin lỗi anh...”

Kevin đứng tần ngần một lát rồi nói: “Xin lỗi em, anh mới là người cần phải xin lỗi, để anh mang thảm... ra ga ra...”

Kevin bê thảm ra ga ra, miếng thảm trước đó để ở phòng khách cũng được mang đi.

Cô đứng ở phòng khách và nín thở lắng nghe, không nghe thấy bất kỳ âm thanh gì, cô chạy ra ga ra thì thấy anh đang đứng thẩn thờ ở đó.

Cô xót xa gọi: “Kevin, anh làm sao vậy?”

Kevin liền ngoái đầu lại, mỉm cười. “Anh đang nghĩ xem có nên vứt mấy tấm thảm này không?”

“Tại sao phải vứt?”

“Không cần dùng đến nữa.”

Cô không biết câu này của anh có ám chỉ gì không, mà chỉ hỏi như một cái máy: “Tại sao?”

“Giờ có nhiều hộp carton được gỡ ra như thế, chắc là không cần đến mấy tấm thảm này nữa, hôm nào chuyển nhà, em kê hộp carton dưới sàn là được.”

Cô không biết có phải tai mình có vấn đề gì không, tự nhiên anh lại bỏ rơi “bà mẹ đơn thân” và nghĩ đến chuyện hộp carton là sao?

Kevin bước đến cửa ga ra, mở cánh cửa bên phải rồi ôm mấy tấm thảm ra chiếc xe tải nhỏ màu trắng của anh vứt lên thùng xe rồi phúi tay, nói: “Anh về đây, em cũng về sớm đi.”

Trái tim cô tan nát, cô chỉ muốn đuổi theo và giữ anh lại, bảo anh đừng đi, nói với anh rằng cô yêu anh, cô muốn làm tình với anh, cô muốn cùng anh làm mọi việc, kể cả là cùng chết. Nhưng cô biết hiện tại anh đã không còn thiết tha với chuyện làm tình với cô nữa, chệch cô là người có chồng.

Kevin nhắc lại lần nữa: “Em về nhà sớm đi!”

“Vâng!”

Anh đứng ngoài đóng cửa ga ra lại, cô không nhìn thấy anh nữa.

Đến khi cô trở về với thực tại, chạy ra cổng ngõ thì chiếc xe tải màu trắng của anh đã không còn ở đó nữa.

Cô không biết đêm hôm ấy mình đã trải qua như thế nào, chỉ biết từ đầu đến cuối không hề chớp mắt, đầu óc chỉ nhớ lại cả quá trình tiếp xúc với anh trong mấy ngày vừa qua, rồi lại nghĩ đến cuộc sống tối tăm không có anh ở bên trong những tháng ngày sắp tới, nước mắt cứ lăn dài, dù là ôn lại những cảnh tượng vui vẻ hay dự đoán tương lai lạnh giá đó, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Sáng hôm sau, cô lấy đá lạnh và khăn nóng chườm ắt một lúc mới dám đi làm. Nhưng cô không dám làm thí nghiệm nào, hoặc làm bất kỳ việc gì đòi hỏi sự tập trung, vì đầu óc cô hoàn toàn không để ở đây mà để ở bên nhà mới, nghĩ đến Kevin của cô, không biết có phải anh đang lát sàn không, đêm qua anh ngủ có ngon không, đừng để thức trắng đêm như cô, sử dụng cửa lại không chuẩn.

Cô vật vờ một lúc, thấy không thể chịu được nữa, bèn nói với đồng nghiệp mình đau đầu quá, phải đi khám bác sĩ rồi lái xe về nhà mới, thấy chiếc xe tải màu trắng đang đỗ trước cửa nhà cô, nước mắt cô lại trào ra, tựa như đã tìm thấy người thân thất lạc lâu năm.

Cô ngồi trong xe một lát để mình bình tĩnh trở lại rồi mới xuống xe và đi vào nhà.

Cô nghe thấy tiếng kèn saxophone từ phòng ngủ tầng dưới vọng ra, biết anh đang lát sàn ở phòng đó. Nhưng cô không dám bước vào mà đứng ở ngoài nhắm mắt lắng nghe.

Một lát sau, cô nghe thấy tiếng bước chân, biết anh đi ra, bèn vội lau nước mắt và đi vào phòng khách.

Kevin từ phòng ngủ đi ra, nhìn thấy cô bèn nhiệt tình hỏi han: “June, em đến rồi à? Hôm nay em không phải đi làm sao?”

Cô không ngỏảnh lại mà chỉ đáp: “Phải đi chứ, em đến lấy ít đồ.”

“Đồ gì quên ở đây à?”

“Hộp cơm.”

“Tại anh, hôm qua bỏ vào bồn mà quên rửa.”

“Không, tại em quên mang về.”

“Thôi em lấy đồ đi nhé, anh ra ga ra cửa sànm tắm đã.”

Một lát thì cô nghe thấy tiếng cửa vang lên.

Cô rửa hộp cơm sạch sẽ rồi cho vào một cái túi nilon và xách ra cửa ga ra, thấy anh đeo kính bảo hộ và máy tiêu âm, chăm chú cửa sànm tắm. Cô bèn thần thờ đứng đó nhìn anh.

Cửa được một lát thì anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô liền cười, nói: “Em đừng đứng đây nữa, ồn quá, không tốt cho tai đâu.”

Cô liền lùi lại mấy bước, anh lại cầm cúi cửa tiếp.

Cửa xong lô sànm tắm đó, Kevin liền xếp thành chồng rồi bẻ ra. Lúc đi ngang qua cô, anh lại cười với cô rồi đi vào phòng ngủ chính.

Cô vẫn đứng ngẩn ra ở đó.

Anh đặt chồng sànm tắm xuống rồi ra khỏi phòng ngủ, nhìn cô một lát và hỏi: “Hôm nay em không đi làm à?”

“Em có.”

“Em ốm ư?”

“Vâng.”

“Em mệt như thế nào vậy?”

“Đau đầu.”

“Có cần phải đi viện khám không?”

“Không cần.”

“Thôi em về nhà nghỉ đi.”

“Vâng.”

Kevin nhìn quanh một lát rồi nói với vẻ biết lỗi: “Hôm nay giường carton cũng dỡ rồi, em không có chỗ nghỉ nữa...”

“Sao anh lại dỡ?”

Kevin liền cười. “Anh phải lấy sàn tắm trong đó để lát nền mà.”

“VẬY Ạ? Thôi em về nhé, lát nữa em sẽ mang cơm trưa đến cho anh.”

“Không cần đâu.”

“Buổi trưa vẫn phải ăn uống cẩn thận chứ!”

“Không cần thật mà, anh... mang cơm trưa rồi.”

“Thế à? Anh để ở đâu?”

“Trong tủ lạnh nhà em.”

©STENT: .luv-ebook.com

Cô không tin liền chạy vào ngó, đúng là anh mang bữa trưa thật, hai cái bánh sandwich cho vào túi đựng đồ thực phẩm bằng nylon. Anh liền giải thích: “Hôm nay sẽ phải làm rất muộn nên anh mới mang bữa trưa.”

Cô đành phải nói: “VẬY EM... SẼ KHÔNG MANG NỮA.”

“Không phải mang đâu. Em cứ lo việc của em đi.”

Cô quay về viện A mà như người mất hồn, không làm được việc gì cả, chỉ muốn sang nhà mới để được ở gần anh. Nhưng cô biết hiện tại anh không còn muốn gặp cô nữa, chệch cô là người có chồng, còn giỏi nói dối nữa.

Đến giờ ăn trưa, cô Nguyễn gọi điện thoại cho cô: “VƯƠNG QUÂN À, SAO EM KHÔNG RA ĂN CƠM?”

“À, EM ĐANG DỖ TAY.”

“BẠN CÁI GÌ VẬY? RA ĐI ĐÃ, CHỊ CÓ VIỆC MUỐN NHỜ EM.”

Cô lột mấy tờ giấy xuống dưới hộp cơm và bê ra bàn nhưng hoàn toàn không có cảm giác đói.

Cô Nguyễn liền nói: “VƯƠNG QUÂN À, MẤY HÔM TRƯỚC CHỊ ĐẾN PHÚC LÂM MÔN ĂN CƠM, BÀ CHỦ NHÀ HÀNG CÓ HỎI CHỊ VỀ EM Đấy.”

Cô giật mình. “VẬY Ạ? CÔ ẤY HỎI GÌ EM VẬY?”

“CÔ TA KHÔNG NÓI GÌ, CHỈ HỎI CHỊ CÓ QUEN MỘT CÔ NGƯỜI HOA, TẦM BA, BỐN MƯƠI TUỔI, DẠO NÀY ĐANG SỬA NHÀ KHÔNG, CHỊ LIỀN NHỚ RA LÀ EM. ĐỢT NÀY EM ĐANG TRANG TRÍ NỘI THẤT ĐÚNG KHÔNG?”

“Vâng, cô ấy hỏi làm gì nhỉ?”

“Chị không biết, có thể là muốn kiếm mồi làm ăn cho công ty nội thất nào đó.”

Điền Bân liền nhắc: “NHƯNG CHỊ CÓ NÓI LÀ CÔ TA CÒN HỎI CHỒNG CÔ VƯƠNG ĐANG LÀM Ở Đâu MÀ.”

Cô Nguyễn lườm Điền Bân một cái với vẻ không hài lòng, Điền Bân vội im bặt.

Cô Trương nói: “TÔI ĐÃ CẢNH BÁO MỌI NGƯỜI LÀ ĐỪNG VÀO PHÚC LÂM MÔN ĂN RỒI CƠ MÀ. TOÀN LÀ CƠM THỪA CANH CẬN LỪA ĐẢO NGƯỜI KHÁC, LẦN ĐÓ TÔI PHẢI TIẾP ÔNG BÀ THÔNG GIA NGƯỜI ĐỨC CỦA TÔI, NGƯỜI TA NGHÌN DẶM XA XÔI SANG ĐÂY THẨM TÔI, TIN TƯƠNG PHÚC LÂM MÔN TÔI MỚI ĐƯA HỌ ĐẾN ĐÓ ĂN, AI NGỜ BỌN HỌ TOÀN CHO ĂN ĐỒ THỪA, KHIẾN TÔI KHÔNG CÒN MẶT MŨI NÀO MÀ NHÌN THÔNG GIA NỮA.”

Cô Nguyễn liền giải thích: “TÔI CÓ THÍCH ĐẾN ĐÓ ĐAU, NHƯNG ÔNG TRẦN NHÀ TÔI CỨ THÍCH ĂN MÓN CÁ CHIÊN XỐT DẦU ỚT Ở ĐÓ VÀ ĐÒI ĐI CHO BẰNG ĐƯỢC, TÔI CŨNG CHẴNG NÓI ĐƯỢC ÔNG ẤY NÊN ĐANH PHẢI ĐI...”

Cô Trương nói: “Có thể mọi người không biết, ông chủ của Phúc Lâm Môn l người trốn từ Trung Quốc sang Mỹ đây...”

Mấy người liền tròn mắt, đồng thanh hỏi: “Thật hả?”

Cô Trương liền nói với vẻ rất tự hào của người có quyền uy: “Dĩ nhiên là thật chứ! Ở trong nước anh ta tham ô nhiều tiền lắm, sau khi sang đây công tác liền ở lại luôn...”

“Thế bây giờ ông ta đã... có được quốc tịch chưa?”

“Có từ lâu rồi, làm thủ tục tị nạn chính trị, bảo là bị bức hại ở trong nước. Thật đúng là bôi nhọ vào mặt Trung Quốc! Cái loại phản quốc này, tôi không bao giờ ủng hộ công việc làm ăn của họ.”

Điền Bân nói: “Ông chủ của Phúc Lâm Môn chắc khoảng hơn năm mươi nhỉ? Nhưng bà chủ vẫn khá trẻ, trông cũng xinh xắn, nghe nói hồi ở trong nước là diễn viên múa.”

Cô Trương liền nói với giọng khinh miệt: “Đó là con phò... nổi tiếng nhất thành phố A này đây.”

“Thật hả?”

“Không biết cô ta đã cầm sừng chồng bao nhiêu lần, thằng con trai của cô ta hiện nay không phải là con chồng đâu, là con riêng với bồ đây.”

“Ông đó có biết không?”

“Biết thì làm được gì? Ông ta phải dựa hết vào con đó để kiếm khách. Con đó thần thông quảng đại lắm, các nhân vật có máu mặt ở thành phố A đều bị nó mua hết, đến chỗ nó ăn cơm, còn chụp ảnh với nó để tuyên truyền cho Phúc Lâm Môn. Rồi cả ông phụ trách khâu ăn uống của sinh viên trường A cũng bị nó thu phục dưới gấu vấy, người ta phải dành cho nó một vị trí bán hàng ở trung tâm hoạt động của sinh viên, để nó bán đồ ăn Trung Quốc, kiếm tiền của sinh viên.”

“Nhưng hình như hiện tại Phúc Lâm Môn cũng chẳng có khách mấy.”

“Hừ, bọn họ không chịu nấu nướng cẩn thận, chỉ muốn dùng mấy chiêu mèo đó để kiếm tiền thì làm sao duy trì lâu dài được. Con đó giỏi nhất là quỵên rũ đàn ông, bắt luận dùng được hay không dùng được, nó đều quỵên rũ, nghe nói là “sưu tập tem” gì đó. Mấy người đưa chồng ra đó ăn cơm thì phải cẩn thận đấy, chỉ cần nó để mắt tới thì sẽ chơi bằng mọi giá.”

Cô Ngụy liền nửa đùa nửa thật: “Ông Trần nhà tôi già rồi, nó chẳng buồn ngó đâu. Điền Bân, em phải cẩn thận đấy, đừng đưa chồng đến đó ăn. Cô Trương nữa, cũng phải cẩn thận, bác sĩ Nghiêm nhà cô là người phụ trách các đề tài nghiên cứu khoa học, trong tay nắm nhiều kinh phí, nhiều đứa để mắt lắm đó.”

Cô Trương liền nói: “Em chẳng bao giờ đến đó ăn cả!”

Ăn bữa cơm trưa mà cô có cảm giác như mình suýt mắc bệnh tim, quay về phòng thí nghiệm liền xin nghỉ ốm rồi lái thẳng xe đến khu nhà mới, chạy vào phòng tìm Kevin, vừa thở hồn hển vừa nói: “Bà chủ Phúc Lâm Môn đang dò la thông tin về em đấy.”

“Thật à?”

Cô liền kể lại cuộc đối thoại giữa cô giáo Ngụy và bà chủ Phúc Lâm Môn cho anh nghe.

Kevin liền trấn an cô: “Đừng sợ, bên này Mỹ không quan tâm đến những chuyện riêng tư đó đâu.”

“Nhưng... người Trung Quốc lại quan tâm.”

“Bọn mình cũng có làm gì đâu.”

“Không làm gì nhưng làm sao người ta biết chứ?”

“Ai? Chồng em hả?”

Cô không đáp.

Anh hỏi: “Chồng em... có thái độ gì trong những chuyện như thế này?”

“Còn có thể có thái độ gì nữa?”

“Anh ta.. cả tin lắm à?”

“Tóm lại là một người không có đầu óc.”

“Nếu anh ta tin vào lời đồn đại thì sẽ thế nào?”

“Trước đây... anh ta từng dọa rằng nếu em có bồ, anh ta sẽ... tàn phá nhan sắc của em và giết chết... kẻ đó.”

“Giết chết kẻ nào?”

Cô bắt đầu cuống. “Trời ạ, sao đến vấn đề này mà anh cũng không hiểu vậy? Tức là... ví dụ như anh ta tin vào lời của bà chủ Phúc Lâm Môn thì anh ta sẽ... giết chết anh luôn.”

Kevin liền nhún vai. “Còn chưa biết ai giết chết ai đâu.”

“Nhưng anh ta có thể tố cáo anh với FBI thì sao?”

“Tố cáo thì cứ việc đưa anh về nước, tự nhiên lại tiết kiệm được vé máy bay.”

“Anh... muốn về nước à?”

“Không về nước thì ở đây làm gì?”

“Anh không phải là người vì tình yêu... mà quên cả bố mẹ đó sao?”

“Anh là người vì tình yêu mà quên cả bố mẹ, nhưng hiện tại ở Mỹ... anh không còn tình yêu nữa.”

Cô trân trân nhìn anh.

Kevin nói: “Em đừng lo, có thể chưa kịp đợi đến lúc chồng em tố cáo anh, anh đã mua vé máy bay về nước rồi.”

“Anh... về nước làm gì?”

“Về chăm sóc bố mẹ anh thôi, họ già cả rồi, cần người chăm sóc. Hiện tại anh ở đây cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa, tiền cũng đã kiếm tạm tạm rồi, đến lúc về nước làm tròn đạo hiếu với bố mẹ...”

“Bao giờ... anh về?”

“Làm xong sàn cho nhà Eric, anh sẽ về.”

Trái tim cô như bị nổ tung, cô chỉ mong được sà ngay vào lòng Kevin và năn nỉ anh đừng về nước. Nhưng cô biết như thế cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, kể cả anh chấp nhận lời năn nỉ của cô không về nước thì cô cũng không thể như thế này, kể cả Vương Thế Vĩ mãi mãi không bao giờ biết chuyện này thì bà chủ Phúc Lâm Môn cũng sẽ không buông tha cho cô, trừ phi anh lại quay trở về với cô ta.

Kevin lo lắng nói: “Anh chỉ sợ chồng em tin vào lời đồn đại rồi phá hoại dung nhan của em, anh không biết làm thế nào mới có thể bảo vệ em.”

“Em không sao đâu, anh tự bảo vệ anh tốt là được rồi.”

“Anh không sao!”

“Em muốn đến gặp cô ta để nói chuyện.”

“Nói chuyện gì?”

Cô không biết có thể nói chuyện gì với một người như bà chủ của Phúc Lâm Môn, liền nói với giọng yếu ớt: “Thì nói với cô ta rằng giữa anh và em... chẳng có chuyện gì cả.”

“Cô ta sẽ không tin đâu.”

“Vậy phải làm sao đây?”

“Đừng sợ, với cô ta, anh đã có cách.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 65 – Hoàn Chương 64 Chương 63 Chương 62 Chương 61 Chương 60 Chương 59 Chương 58 Chương 57 Chương 56 Chương 55 Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

[Xem Chương Mới Hơn »](#)

50. Chương 50

50

Buổi chiều, Vương Quân không tìm được, vẫn đến Phúc Lâm Môn, giả vờ đến đó ăn cơm xem có cơ hội tìm bà chủ nhà hàng để nói chuyện hay không.

Cô nhìn thấy một cậu bé ngồi bên cái bàn cạnh bếp xem ti vi, chắc là con trai bà chủ. Cô giả vờ vào nhà vệ sinh, đi qua cậu bé đó và nhìn trộm, trông chẳng có gì đặc biệt, không giống ông chủ, chẳng giống bà chủ, cũng chẳng giống Kevin nhưng chắc chắn không phải con lai mà thuần người Hoa.

Từ nhà vệ sinh ra, cô lại về chỗ của mình.

Lúc vào bếp báo món ăn của khách, chắc chắn cô phục vụ đã báo cáo với bà chủ sự có mặt của cô, vì thức ăn của cô chưa được đưa lên, bà chủ đã đến, ngồi đối diện với cô. “Chị là Vương Quân đúng không?”

“Cô điều tra ra rồi hả?”

“Tôi còn phải điều tra nữa à? Thành phố A có rộng là bao...” Cô không nói gì, chỉ cố gắng nghĩ cách mở đầu câu chuyện. Bà chủ liền đi thẳng vào vấn đề: “Hôm nay có mỗi mình chị thôi à? Sao anh ta không đến?”

Cô liền giả vờ như không biết gì. “Ai?”

“Chị thừa biết là tôi đang nói về ai.”

“À, cô hỏi về Kevin làm sàh giúp tôi hả?”

“Đúng rồi, không anh ta thì còn ai vào đây nữa?”

Cô nhìn đồng hồ rồi nói: “Anh ấy đang làm sàh ở nhà tôi, chưa hết giờ làm việc.”

“Sao không đến ăn cơm cùng chị nhỉ?”

Cô cười. “Đến ăn cơm với tôi làm gì? Lần trước là tình cờ thôi...”

“Chị đừng có chơi bài lảng với tôi, trong mấy chuyện này tôi là hỏa nhãn kim tinh, chị không giấu nổi đâu...”

“Tôi không hiểu cô đang nói cái gì.”

“Chị không biết hả? Vậy thì tôi nói cho chị biết nhé, anh ta là kẻ vượt biên, có tiền án đấy, chứng cứ đều nằm trong tay tôi, tôi muốn anh ta sống thì anh ta được sống, muốn anh ta chết thì anh ta phải chết...”

Cô nói với giọng đầy đau đớn: “Anh ấy yêu cô như thế, vì cô mà bất chấp cả bố mẹ mình, vượt biên sang Mỹ để theo cô, trong khi cô lại... cô... có xứng đáng với anh ấy không?”

Bà chủ nhà hàng liền liếc xéo cô một cái rồi nói: “Anh ta kể hết cho chị rồi hả? Chị cũng cả tin thật đấy! Anh ta không phải là người... tình cảm như chị nghĩ đâu. Ở trong nước anh ta không sống được nên mới khẩn cầu tôi đưa anh ta sang đây, tôi không có cách nào khác nên đành phải bỏ tiền ra giúp anh ta vượt biên.”

“Cô bỏ tiền cho Kevin vượt biên?”

“Không là tôi thì còn ai vào đây chứ? Nghèo kiệt xác như bố mẹ anh ta thì lấy đâu ra nhiều tiền như thế?”

“Họ không vay mượn được à?”

“Vay mượn? Đi đâu vay? Ai thêm cho họ vay? Biết rõ là họ không đủ khả năng trả...”

Cô nghĩ rất cuộc ai vay tiền không quan trọng, quan trọng là Kevin có tiền án gì không, có bị cô nàng này nắm thóp gì hay không. Cô hỏi: “Cô bảo anh ấy có tiền án, tiền án đó là tiền án gì?”

“Để có được thân phận hợp pháp ở Mỹ, anh ta đã bảo tôi giết chồng tôi rồi kết hôn với anh ta, như thế anh ta sẽ có được cái mà anh ta muốn...”

Cô giật bắn mình. “Cô... nói không đúng!”

“Tôi nói không đúng? Có chị có mắt như mù thì có.”

“Kevin... giết người ư?”

“Dĩ nhiên.”

“Thế... chồng cô...” Cô chu miệng hướng về phía nhà bếp.

”Không phải ông chồng này.”

“Cô... còn chồng khác nữa?”

“Late husband (Chồng đã chết).”

“Chết... rồi ư?”

“Kevin giết.”

“Tôi không tin!”

“Không tin chị cứ đi mà hỏi anh ta.” Bà chủ nhà hàng nói với giọng khinh miệt: “Nhưng loại người vô trách nhiệm như anh ta chắc chắn sẽ không nói ra sự thật với cô đâu.”

“Dựa vào đâu mà cô nói... Kevin giết người?”

“Tôi có bằng chứng.”

“Bằng chứng gì?”

“Tôi vẫn còn giữ khẩu súng mà anh ta đã bắn chết chồng tôi, trên đó có dấu vân tay của anh ta. Cảnh sát vẫn chưa tìm được hung khí gây án nên không thể kết án, đây vẫn là open case (vụ án chưa được kết án). Chỉ cần tôi nộp cho cảnh sát khẩu súng đó thì đời anh ta tàn luôn.”

“Súng ở đâu? Cô chỉ bịa đặt thôi đúng không?”

“Dĩ nhiên là không thể để trong nhà hàng được, kể cả có để ở đây thì tôi cũng không thể mang ra cho chị xem được, tôi sợ chị lại tranh thủ thời cơ lau hết dấu vân tay trên đó đi.”

Cô rửa thầm cô ta, nhà người cũng ranh ma đó chứ, đoán ngay được ý đồ của ta.

Bà chủ nhà hàng nói: “Chị đừng tưởng anh ta đem lòng yêu chị. Tôi nghe người trong viện chị nói chị là bà mẹ U40 rồi, có chồng có con, anh ta mới hơn ba mươi, làm sao yêu chị được? Chẳng qua là tranh thủ cơ hội làm sân cho chị để đùa cợt với chị thôi, đợi làm xong cho nhà chị, anh ta lại tìm khách hàng khác, đây là chiêu bài quen thuộc của anh ta, không tin chị đi hỏi ông chủ Jimmy của anh ta mà xem.”

“Anh ta... đều càng như thế mà sao cô vẫn... bám riết anh ta vậy?”

“Dù gì thì anh ta cũng là mối tình đầu của tôi.”

“Anh ta là mối tình đầu của cô thì sao cô lại... đi lấy người khác?”

“Đây cũng là sự sắp đặt của anh ta.”

“Nhưng hiện tại cô đã trở thành công dân Mỹ rồi, tại sao cô không ly hôn để quay về với anh ta?”

“Tôi điên à? Một kẻ... độc đoán như thế, làm sao tôi dám lấy anh ta được? Nếu tôi giúp anh ta có được thân phận hợp pháp ở Mỹ, lẽ nào anh ta lại không ra tay với tôi sao?”

“Sao cô không... trốn đi xa đi?”

“Tôi cũng trốn xa đó chứ, nhưng kiểu gì cũng bị anh ta tìm thấy, bám theo tôi nửa vòng nước Mỹ rồi...”

“Vậy cô muốn gì?”

“Hiện tại không phải là vấn đề tôi muốn gì mà là vấn đề chị muốn gì.”

“Việc này... liên quan gì đến tôi?”

“Sao lại không liên quan? Tôi và anh ta yêu nhau lâu như vậy, anh ta luôn yêu tôi, bây giờ vì chị mà anh ta định tạo phản...”

Cô liền thắc mắc: “Cô có chồng có con, sao còn cột chân anh ta?”

Bà chủ nhà hàng đáp với giọng đầy ngạo mạn: “Vì tôi thích thế, vì tôi làm được điều đó!”

Cô thực sự chỉ muốn tất cho cô ta mấy cái nẩy lửa, nhưng biết hiện tại không phải là lúc làm việc theo cảm tính, trước đây cô chỉ sợ Vương Thế Vĩ biết chuyện sẽ làm hại Kevin, khiến anh bị trục xuất về nước, còn bây giờ điều mà cô lo ngại không chỉ dừng lại ở đó. Nếu thực sự Kevin từng giết người và có chứng cứ nằm trong tay bà chủ nhà hàng thì không phải là chuyện trục xuất về nước nữa mà rất có thể sẽ phải ngồi tù, là chuyện mất đầu như chơi.

Với tính cách vì tình yêu mà bất chấp tất cả của Kevin, hoàn toàn có khả năng vì cô ta mà anh giết người, điều này cũng giải thích cho chuyện tại sao anh biết rõ cô ta không ly hôn để lấy anh mà vẫn ở lại Mỹ và không rời xa cô ta.

Bà chủ hỏi: “Chị là công dân Mỹ hả?”

Vương Quân biết cô ta chuẩn bị nói gì nên cũng chẳng muốn trình bày cụ thể mà chỉ nói vắn tắt: “Đúng vậy, có chuyện gì không?”

“Anh ta đang lợi dụng chị.”

“Lợi dụng tôi để có thân phận hợp pháp?”

“Xem ra chị cũng không đến mức quá ngốc.”

“Tôi có chồng có con, anh ta lợi dụng tôi kiểu gì?”

“Chắc chắn anh ta không biết, tưởng chị không có chồng, nếu không anh ta sẽ không phí thời gian với chị đâu.”

Cô không tin Kevin muốn lợi dụng cô để có được thân phận hợp pháp, nhưng cô tin rằng nếu biết cô có chồng, chắc chắn anh sẽ không nảy sinh tình cảm đó với cô.

Bà chủ nhà hàng lại đổi giọng: “Chị là một người mẹ, chị cũng có con trai, chẳng lẽ chị nỡ lòng để con trai chị phải xa bố nó ư?”

“Cô hỏi như thế là có ý gì?” ‘

Bà chủ nhà hàng liền chu môi về phía cậu bé kia. “Đó là con trai của tôi và Kevin...”

“Không thể như thế được!”

“Tại sao lại không thể? Chị thử động não nghĩ mà xem, nếu thằng bé không phải là con anh ta thì liệu anh ta có ngoan ngoãn chôn chân ở chốn này không?”

Cô không dám khẳng định.

Cô ta lại nói tiếp: “Chị thử nhìn thằng bé xem nó có giống Kevin như đực không?”

Cô lại nhìn kĩ hơn nhưng cũng không biết rốt cuộc có giống hay không.

Tuy nhiên cô liền nghĩ ngay rằng chuyện này không có gì quan trọng, quan trọng là làm thế nào để cô ta không đi tố cáo Kevin, còn chuyện tình yêu, thù hận giữa anh và cô ta chẳng liên quan gì đến cô cả, vì anh đã không còn yêu cô nữa.

Cô liền đe dọa: “Cô nói với tôi những điều này mà không sợ tôi đi kể với chồng cô hay sao?”

“Chị có thể nói với anh ấy, anh ấy ở trong bếp đấy, có cần tôi gọi ra không?”

“Tôi không muốn dính dáng đến chuyện của hai vợ chồng cô.”

“Chị cũng thông minh đấy nhỉ? Và chị cũng đừng nghĩ đến chuyện phá hoại mối quan hệ của vợ chồng tôi, chồng tôi một lòng một dạ yêu tôi, bất luận tôi làm gì, tình yêu của anh ấy không bao giờ thay đổi.”

Vương Quân thực sự ngưỡng mộ cô ta ở điểm này, có thể khiến mấy gã đàn ông ngã rạp dưới chân cô ta, không biết những anh chàng này si mê cô ta ở điểm nào, lẽ nào là vẻ lả lơi mà chị cả từng nói ư? Tóm lại là cô không thể cảm nhận được điều này, chỉ biết không thể tìm thấy dấu ấn của cái gọi là “yêu” ở con người này mà mọi lời nói, hành động đều toát lên sự mưu mô, tính toán.

Cô ta nói: “Hiện tại số phận của anh ta nằm trong tay chị đấy.”

Vương Quân liền tuyên bố: “Tôi không có bất kỳ quan hệ gì với Kevin cả, tôi là người... đã có chồng có con...”

“Tôi biết chị có chồng có con, nhưng điều đó cũng chẳng ảnh hưởng đến chuyện... cặp bồ của chị.”

“Tôi không thể làm chuyện đó, thật đấy. Như cô vừa nói, tôi hơn Kevin nhiều tuổi như vậy, làm sao anh ta có thể... yêu tôi được? Tôi cũng không phải là con ngốc, vì sự mù quáng nhất thời mà... đánh đổi cả gia đình mình. Làm xong sàl cho tôi, Kevin... sẽ đi ngay, chúng tôi sẽ chẳng có sự... tiếp xúc nào khác.”

“Chị cam đoan như thế hả?”

“Tôi cam đoan.”

“Thế thì được. Tôi sẽ theo dõi chị đấy, nếu chị vẫn còn cặp kè với anh ta... chị biết là tôi sẽ trừng trị chị kiểu gì.” Cô ta đứng dậy và nói với giọng rất phóng khoáng. “Bữa ăn hôm nay cứ để tôi mời.”

Cô ăn vài miếng rồi ra về, không trả tiền, không mang thức ăn thừa về mà lái xe về nhà mới ngay, định kể hết cuộc nói chuyện ban nãy với bà chủ nhà hàng cho Kevin, nhưng chiếc xe tải nhỏ màu trắng đã không còn đỗ trước cửa nhà cô, cô mở cửa ga ra, chạy vào nhà gọi lớn: “Kevin! Kevin!”

Không có ai trả lời.

Cô liền ngồi phịch xuống bậc cầu thang, rút điện thoại ra và gọi cho anh, nhưng anh đã tắt máy. Cô nhấn tin cho anh, nhưng không biết anh có kiểm tra tin nhắn hay không. Cô quyết định ở lại nhà mới, có thể anh vẫn như mấy ngày trước, ăn tối xong lại vòng qua đây, xem xem buổi tối cô có ở đây sơn tường hay không. Nếu tối nay anh không đến thì ngày mai cô sẽ xin nghỉ để đến đây tìm anh.

Cô đợi một lát rồi quyết định sẽ đề nghị ly hôn với Vương Thế Vĩ. Khi đã ly hôn thì mọi lời đồn đại sẽ chẳng còn liên quan gì đến anh ta nữa, anh ta sẽ không cho rằng mình bị cấm sùng, sẽ không trả thù Kevin nữa. Còn bên phía bà chủ nhà hàng, chỉ cần cô và Kevin không có gì với nhau thì cô ta cũng sẽ không tố cáo Kevin.

Cô gọi điện thoại cho chồng, Vương Thế Vĩ nhắc máy, nghe thấy giọng cô liền bực bội hỏi: “Lại chuyện gì nữa vậy?”

“Tôi muốn ly hôn với anh.”

“Cô điên à?”

“Tôi không điên mà tỉnh táo hơn bao giờ hết.”

“Tại sao cô lại đòi ly hôn?”

“Ly hôn mà cũng phải hỏi tại sao ư?”

“Cũng phải có nguyên nhân gì đó chứ?”

Cô nghĩ một lát rồi nói: “Vì anh có bồ”

“Ai bảo tôi có bồ?”

“Tông Gia Anh đã viết rõ mọi chuyện trên blog rồi.”

“Cô ta viết những gì?”

Cô liền tường thuật lại nội dung viết trên blog của “Thế Gian Phương Tông” rồi hỏi: “Chẳng lẽ anh còn định phủ nhận à?”

Đầu bên kia nổi cáu. “Cô... cô... Tôi thấy cô đúng là điên rồi! Cô ta lên mạng viết ba lảng nhăng mà cô tưởng thật à? Người ta viết tiểu thuyết, mà tiểu thuyết tức là hư cấu. Chẳng lẽ những cái mà cô đọc trên blog của Ngải Mễ... đều là chuyện có thật à?”

“Chính vì những cái mà Ngải Mễ viết đều là chuyện có thật nên tôi mới tin vào chuyện Tông Gia Anh viết trên blog.”

“Sao cô lại biết những chuyện Ngải Mễ viết đều là chuyện có thật?”

“Vì chị ấy đã từng viết chuyện của bạn tôi, chuyện nào cũng đều có thật, vì đọc câu chuyện này mà tôi mới nhận ra là bạn tôi, sau đó thông qua người bạn đó, tôi đã quen Ngải Mễ.”

“Thế... chẳng lẽ trên mạng người nào cũng viết chuyện có thật à?”

“Nếu không có thật thì làm sao cô ta dám post lên mạng? Lẽ nào cô ta không sợ anh đọc được rồi bảo cô ta bịa đặt hay sao?”

Đầu bên kia liền chửi: “Mẹ kiếp, cô thật sự... làm tôi điên tiết lắm rồi đấy! Đến những cái đó mà cũng tin! Bao nhiêu năm qua, tôi có thèm đến nỗi gì đến cô ta đâu, lần vừa rồi gặp nhau trên xe nói chuyện mấy câu mà mẹ kiếp cô ta đã bịa đặt lung tung, mẹ kiếp, cô cũng tin vào những chuyện đó hả?”

“Anh đừng có một câu mẹ kiếp, hai câu mẹ kiếp như thế, nếu trong sạch thì việc gì anh phải chửi bới như vậy?”

Thái độ của Vương Thế Vĩ cũng bớt gay gắt hơn. “Cô... cô... cô bảo Tiểu Long bị cô ta miêu tả là mũi chim ưng, mắt điều hâu, chẳng lẽ cũng là thật sao?”

“Có thể... trong mắt cô ta, Tiểu Long là như vậy...”

“Cả cô nữa? Chẳng phải cô ta miêu tả cô là kẻ tinh thông tà môn độc thuật... còn gì?”

“Cái đó... là do cô ta muốn viết thành tiểu thuyết giang hồ thôi.”

“Hừ, những cái đó đều không có thật thì chuyện của tôi và cô ta lại có thật hả?”

“Có hay không anh là người biết rõ hơn ai hết.”

“Dĩ nhiên tôi phải biết rõ hơn ai hết, chỉ có cô mới là người không biết!”

Thực ra cô không quan tâm đến việc giữa Vương Thế Vĩ và Tông Gia Anh có chuyện đó hay không, cô chỉ muốn được ly hôn.

Vương Thế Vĩ im lặng một lát rồi nói: “Để tôi đi gặp cô ta rồi nói cho ra lẽ.”

Sau đó liền cúp máy ngay.

Lần đầu tiên cô phát hiện ra rằng chồng mình không muốn ly hôn như mình tưởng, đã từ lâu, cô vẫn tưởng rằng đối với Vương Thế Vĩ, ly hôn hay không ly hôn đều không quan trọng, không ly hôn anh ta vẫn có thể sống bình thường, nếu ly hôn thì còn tốt hơn. Nhưng qua cuộc nói chuyện hôm nay cô mới biết thực ra anh ta không muốn ly hôn, điều này khiến cô khá thất vọng, đã không muốn ly hôn thì việc gì ngày thường lúc

nào cũng mặt nặng mày nhẹ, ăn nói khó khăn như vậy? Chẳng lẽ vì đã sở hữu cô nên cho dù anh ta có đối xử thế nào, cô cũng không dám ly hôn sao? Đợi đến khi phát hiện ra cô đòi ly hôn thì anh ta lại sợ ư?

Như thế cũng hèn quá thì phải?

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 65 – Hoàn Chương 64 Chương 63 Chương 62 Chương 61 Chương 60 Chương 59 Chương 58 Chương 57 Chương 56 Chương 55 Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

51. Chương 51

51

Gần mười giờ rồi, xem ra tối nay Kevin sẽ không đến. Cũng phải thôi, anh biết cô là gái có chồng thì còn đến làm gì nữa? Sự an nguy của cô phải để chồng cô quan tâm mới đúng, nếu đến cả chồng cô còn không quan tâm thì một kẻ người dưng nước lã như anh việc gì phải quan tâm?

Cô đứng dậy chuẩn bị lái xe về nhà, ngày mai lại đến tìm anh. Nhưng chân cô tê cứng, không đứng dậy được, đành phải ngồi xuống bóp chân.

Đang bóp thì nghe thấy tiếng chuông cửa, biết là Kevin, cô sợ không có người mở cửa, anh lại bỏ về, liền nói lớn: “Anh lấy chìa khóa cửa anh mở cửa đi.”

Cô nghe thấy tiếng mở khóa bên ngoài.

Cửa được đẩy ra, quả nhiên là Kevin! Nhưng anh đứng ngoài cửa chứ không vào nhà.

Cô cố gắng đứng dậy, tập tễnh đi ra cửa.

Anh sững sờ nhìn cô. “Em sao vậy?”

“Chân em tê quá!”

“Em... ngồi ở đây bao lâu rồi?”

“Ba, bốn tiếng gì đó.”

“Sao lại ngồi những ba, bốn tiếng làm gì?”

“Em đợi anh mà.”

Kevin sững sờ nhìn cô.

Cô hỏi: “Anh... nhận được tin nhắn của em à?”

“Không... Em nhắn tin à?”

“Vâng.”

Kevin lấy điện thoại ra, định kiểm tra tin nhắn thì cô liền ngăn lại. “Không phải xem nữa đâu, em chỉ bảo anh đến đây thôi, em có chuyện muốn nói với anh.”

Kevin liền bỏ điện thoại vào túi quần rồi hỏi: “Hôm nay em đến Phúc Lâm Môn à?”

“Vâng, sao anh lại biết?”

“Anh cũng đến đó.”

“Sao anh bảo anh không bao giờ đến đó nữa?”

“Ừ, anh nói lời mà không giữ lấy lời, đến đây nộp mạng tùy em xử lý đây.”

Cô mỉm cười với vẻ bất lực rồi hỏi: “Anh đến đó làm gì?”

Kevin cũng mỉm cười và hỏi: “Thế em đến đó làm gì?”

“Em đến để... thanh minh với cô ta...”

“Kết quả không những không thanh minh được mà còn bị cô ta gọi ột quả choáng váng đúng không?”

Cô cười ngại ngừng. “Đúng là cũng choáng thật.”

Kevin liền chỉ vào trong nhà, hỏi: “Anh có thể vào đó.. đứng một lát được không?”

Lúc này cô mới phát hiện ra mình đang chặn anh ngoài cửa, vội tránh sang một bên rồi nói: “Anh vào... đứng đi.”

Kevin liền vào nhà và đóng cửa lại.

Cô nói với vẻ biết lỗi: “Nhà cửa... tuềnh toàng quá, chẳng có chỗ mà ngồi nữa.”

“Ai bảo chẳng có chỗ ngồi?” Kevin chỉ vào mấy bậc cầu thang đã được lát sàn và nói: “Em ngồi ở đây này.”

Cô liền ngoan ngoãn ngồi xuống bậc cầu thang.

Kevin không ngồi xuống bậc cầu thang mà ngồi ở dưới đất đối diện với cô, hai tay ôm đầu gối và nhìn cô.

Cô hỏi: “Anh đến Phúc Lâm Môn tìm... cô ta hả?”

“Ừ.”

“Tìm cô ta làm gì?”

“Cảnh cáo cô ta thôi.”

“Cô ta bảo sao?”

“Cô ta bảo em có đến gặp cô ta, em nói với cô ta rằng em rất yêu chồng và con trai em, chắc chắn sẽ không có chuyện gì với một gã vượt biên làm sàn gỗ...”

Cô liền la lớn: “Cô ta nói linh tinh!”

“Nói Linh Tinh vốn là tên khác của cô ta mà.”

“Cô ta cũng nói linh tinh về anh với em.”

“Thật à? Có phải nói với khách hàng nào anh cũng cặp kè không?”

“Vâng.”

“Em có tin không?”

“Em... có tin chút xíu.”

“Tại sao?”

“Vì anh... quyến rũ như thế cơ mà...”

“Em ngốc thế! Làm sao anh có thể cặp kè với những người đó được? Anh là hạng người đó à?”

“Anh... Em cũng không biết anh có phải là hạng người đó không...”

“Anh chẳng nói với em rồi còn gì, anh vốn là người hoặc là không yêu, hoặc là đã yêu thì yêu hết mình, làm sao anh có thể... làm những chuyện đó với người anh không yêu? Như thế chẳng thà tự mình giải quyết, đỡ phải mất công... hầu hạ người khác. Anh tưởng em là người hiểu anh nhất, vậy mà em...”

Cô làm động tác ngăn lại. “Cái này không quan trọng.”

“Thế cái gì là quan trọng?”

“Cô ta còn nói về... chuyện khác của anh.”

“Có phải nói anh đã từng giết người không?”

“Vâng. Anh cũng biết à?”

“Em có tin không?”

“Em... không tin. Nhưng cô ta nói có giữ bằng chứng là một khẩu súng, trên đó có dấu vân tay của anh.

“Sao em không bảo cô ta mang súng ra cho em xem?”

Cô liền nói thật: “Em có bảo, em định tranh thủ lúc cô ta cho xem, em sẽ xóa dấu vân tay trên đó đi.

Kevin liền phì cười. “Em không sợ bị ôm tội... phá hủy bằng chứng à?”

“Em không sợ, chỉ cần cô ta không tố cáo anh là được.”

“Em... Anh chẳng biết phải nói em thế nào nữa”

“Anh vẫn còn cười được à?”

“Thì có sao? Chẳng lẽ em lại mong anh khóc ư?”

“Không phải mong anh khóc mà ít nhất là... phải coi trọng, vì đây là vấn đề liên quan đến... sự sống chết của anh.”

“Không nghiêm trọng như thế đâu, em đừng nghe cô ta dọa dẫm.”

“Rốt cuộc là thế nào? Ý em là anh và cô ta... mỗi người nói một kiểu ấy.”

“Chuyện của anh và cô ta chỉ có anh và cô ta biết, thế nên là chuyện “he said, she said” (người nào cũng có cái lý riêng của người ấy), quan trọng là em tin ai thôi.”

“Em tin anh, nhưng anh chưa kể toàn bộ câu chuyện cho em nghe...”

“Em muốn nghe à?”

“Quá muốn nghe ấy chứ!”

“Thế thì để anh kể cho em nghe. Nhưng nghe xong chắc chắn em sẽ nói anh là thằng điên.”

Cô liền cam đoan: “Chắc chắn em sẽ không bảo anh là thằng điên.”

“Nếu nói thì ăn vả nhé!”

“Ok.”

“Nói thế nào nhỉ? Trước khi vượt biên anh đã biết cô ta kết hôn rồi.”

“Đã biết cô ta kết hôn rồi mà anh vẫn vượt biên sang để gặp cô ta?”

“Cô ta bảo anh sang.”

“Nhưng cô ta có nói rằng cô ta đã kết hôn rồi không?”

“Có nói.”

“Có nói mà anh vẫn sang, anh điên...”

Kevin liền cười. “Đấy nhé, anh đã bảo rằng em sẽ nói anh là thằng điên mà. Bây giờ đến lượt anh vả em rồi.”

Cô liền ghé sát mặt vào. “Anh và đi.”

Kevin chỉ cười nhưng không đánh.

Cô liền giải thích: “Ý em là... anh yêu quá điên cuồng.”

“Hiện tại đến bản thân anh cũng cảm thấy hồi ấy mình yêu quá ngông cuồng, nhưng hồi đó lại không thấy như thế, chỉ nghĩ rằng tình yêu của mình rất vĩ đại, không quản mưa gió, chiến thắng tất cả. Anh đã kể với em rồi đó, hồi ấy cô ta chỉ muốn ra nước ngoài, không có việc gì thường lang thang ở những nơi đông người nước ngoài, gặp người nước ngoài liền bắt chuyện làm quen nhưng đều không thành công, chỉ có một ông già da trắng đồng ý đưa cô ta sang, và cuối cùng cũng đưa cô ta sang được thật...”

“Đưa sang để kết hôn hả?”

“Không, ông già da trắng đó cũng rất ranh ma, chẳng hề có ý định kết hôn với cô ta, chỉ giúp cô ta xin Visa B (visa thương mại hoặc du lịch), thuê nhà để sống với cô ta. Cô ta liền tìm đủ mọi cách, mềm có rắn có, cuối cùng ông già đó mới đồng ý kết hôn với cô ta.”

“Như thế chẳng tốt là gì?”

“Hồi ấy cũng vẫn còn ổn. Nhưng chẳng mấy chốc ông già đó lại có bồ mới, cũng quen biết khi sang Trung Quốc công tác, thế là lại đưa người đó sang Mỹ, người đó rất giàu có, tự thuê nhà và sống với ông ta.”

“Ông già da trắng đó có... đẹp trai không?”

“Đẹp trai cái nỗi gì, gần sáu mươi tuổi đầu, bụng to đã man...”

Cô liền thở dài. “Nhiều cô gái Trung Quốc thực sự quá sinh ngoại, một ông già người Mỹ bình thường như thế mà có thể dễ dàng tán đổ hết cô nọ đến cô kia...”

“Trong hoàn cảnh đó cô ta đã bảo anh sang Mỹ.”

“Cũng muốn... cặp bồ để trả đũa ông già da trắng kia hả?”

Kevin liền cười: “Chắc là như thế.”

“Rồi anh sang ư?”

“Anh ư? Lúc ấy anh là con chó trong tay cô ta, suốt ngày châu chực đợi cô ta ra lệnh, cô ta bảo anh sang đông anh phải sang đông, bảo anh sang tây anh phải sang tây, đừng nói là bảo anh vượt biên, kể cả bảo anh đi tự tử anh cũng không ngần ngại mà đồng ý luôn.”

“Chỉ có thể nói là do anh quá yêu cô ta.”

“Cũng không phải là quá yêu cô ta mà như em nói, quá yêu... cảm giác yêu một người, khi em toàn tâm toàn ý yêu một người, em sẽ cảm thấy cuộc sống có ý nghĩa biết bao, mỗi phút, mỗi ngày đều thật tuyệt vời...”

“Sau khi sang đây... anh có... với cô ta không?”

“Dĩ nhiên là có chứ, đây là mục đích mà cô ta bảo anh sang mà.”

“Ông già da trắng đó có... phát hiện ra không?”

“Làm sao không phát hiện ra được? Không phát hiện ra thì chẳng có ý nghĩa gì với cô ta nữa.”

“Anh với ông già đó... đánh nhau à?”

“Không, cô ta sẽ không để anh và ông ta đánh nhau đâu.”

“Cô ta chỉ muốn dùng anh để khích tướng ông ta nổi cơn ghen và lôi ông ta về với cô ta thôi đúng không?”

Kevin liền gật đầu.

Cô tò mò hỏi: “Có lời về được không?”

“Không. Ông già ấy bảo, nếu cô đã tìm được nhân tình thì không phải bám riết lấy tôi nữa, chúng ta chia tay nhau thôi.”

“Hả? Lợn lành chữa thành lợn què à?”

“Và thế là cô ta lại bảo anh đi... quyến rũ cô bồ của ông ta.”

“Anh cũng đi hả?”

Kevin liền gật đầu. “Anh là thằng vô đạo đức đúng không?”

“Không, anh là... kẻ bị tình yêu làm cho đầu óc lú lẫn. Anh... có thành công không?”

“Thành công, lại còn đúng theo kịch bản của cô ta, để ông ta bắt quả tang anh và cô bồ của ông ta trên giường.”

“Lần này chắc chắn ông ta sẽ quay về với... người yêu của anh nhỉ?”

“Ừ, về thì có về, nhưng sẽ sinh ra một cái là lại mò về Trung Quốc để quyến rũ con gái.”

“Thế cô ta thì sao?”

“Khóc lóc với anh thôi, bảo là ông ta đánh chửi cô ta, bạo ngược tình dục với cô ta, cô ta thực sự không chịu nổi nữa nên bảo anh giết quách ông ta đi.”

Cô lo lắng hỏi: “Anh... chắc không đến mức ngay cả chuyện này cũng nghe cô ta chứ?”

“Hồi ấy anh chẳng khác gì con chó trung thành của cô ta, làm sao có chuyện không nghe được?”

“Anh đã... giết người thật hả?”

“Cô ta đã sắp xếp hết mọi thứ, hẹn thời gian để anh xông vào nhà, lấy súng bắn chết ông già đó rồi trói cô ta lại, hãm hiếp cô ta, biến hiện trường thành vụ cướp của, giết người, sau đó xui anh quay trở về Trung Quốc, cô ta bảo giữa Mỹ và Trung Quốc không có luật dẫn độ, kể cả phía Mỹ biết là anh giết thì cũng chẳng làm gì được anh...”

Cô quá bất ngờ, không dám hỏi tiếp nữa, chỉ sợ anh lại kể ra những điều khiến cô sợ hãi nhất.

Kevin hít sâu một hơi rồi nói: “Đến giờ nghĩ lại cứ như nằm mơ vậy...”

Cô đợi một lúc, anh không kể tiếp nữa, cô không thể đợi thêm được nữa. “Rốt cuộc là anh có giết ông già da trắng đó không?”

“Không.”

Cô liền thở phào. “Em biết là anh sẽ không làm những chuyện đáng sợ như thế mà.”

“Không phải anh sẽ không làm, mà là anh... không đủ khả năng làm. Anh vẫn muốn giết chết ông già da trắng đó cho cô ta, thế nên anh đã đến nhà cô ta theo sự sắp đặt của cô ta, lấy từ trong tủ ra khẩu súng của ông già đó.”

Cô liền la lớn: “Anh để lại dấu vân tay trên khẩu súng rồi!”

“Chắc chắn là như thế.”

“Sao anh không đeo găng tay?”

Kevin liền bật cười. “Em cũng sành sỏi đó nhỉ, có phải cũng từng giết mấy người rồi không?”

Cô ngại ngùng cười. “Đâu có, em xem phim thôi.”

“Cô ta lên kế hoạch cẩn thận như vậy, tình tiết nào cũng được tính toán rất thấu đáo, nhưng lại không bảo anh đeo găng tay, chắc chắn là đã rập tâm khiến anh để lại dấu vân tay trên khẩu súng.”

“Anh... có bắn không?”

©STENT

Kevin lắc đầu. “Không, đến giây cuối cùng, nhìn ông già đó ngủ say như chết, chân tay anh cứng đờ, muốn bóp cò mà không bóp được. Cho dù ông ta trắng hoa thế nào thì ông ta cũng không đến mức phải chịu tội chết!”

“Cô ta thì sao?”

“Cô ta ra hiệu cho anh, bảo anh bắn, nhưng anh không thể bóp cò được.”

“Thế cô ta có cướp súng để... tự ra tay hay không?”

“Không, một là cô ta cũng không có đủ can đảm để giết người, hai là... cô ta cũng không muốn để lại chứng cứ rồi bị cơ quan điều tra tóm gọn...”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó ông ta vẫn chết.”

Cô liền đoán: “Chắc chắn là cô ta gây ra vụ đó, ví dụ hạ độc gì đấy, khiến ông già ấy như tự sát vậy.”

“Tự sát thì chẳng giải quyết được vấn đề gì.”

“Tại sao?”

“Tự sát thì làm sao lấy được tiền bảo hiểm nhân thọ.”

Cô chợt ngộ ra vấn đề. “Hóa ra là cô ta muốn vượt mấy đồng bảo hiểm nhân thọ hả?”

“Thế em tưởng là vì cái gì?”

“Em tưởng vì cô ta muốn kết hôn với anh.”

“Từ đầu đến cuối cô ta chưa bao giờ muốn kết hôn với anh, cô ta cũng chẳng yêu anh mà chỉ lấy việc kết hôn và tình yêu làm mồi dụ để cò anh lại thôi.”

“Thế làm sao mà ông già da trắng đó lại chết vậy?”

“Bị người ta giết chết.”

“Có phải do cô ta ra tay không?”

“Không phải đích thân cô ta thực hiện, nhưng chắc chắn cô ta là người lên kế hoạch, do một tay Mexico... hạ thủ...”

Cô có cảm giác như mình đang xem một bộ phim hành động của Hollywood. “Thế ông... người Mexico đâu?”

“Chạy về Mexico rồi.”

“Cô ta đã nhận được tiền bảo hiểm chưa?”

“Chưa. Ông già đó có kết hôn với cô ta đâu, chỉ nhờ một người bạn đóng giả cha xứ tổ chức cho bọn họ một nghi lễ rồi lờ cô ta rằng như thế là kết hôn, thế nên cô ta chẳng được hưởng một xu bảo hiểm và tài sản của ông ta. Ông già đó cũng chẳng làm giấy tờ thủ tục gì cho cô ta cả, thế nên cô ta vẫn mang Visa B thôi.”

“Và thế là cô ta lấy ông chủ nhà hàng hả?”

“Ừ, người đó cũng từ đại lục sang, trước đây làm quan to gì đó, sau đó tham ô, chiếm đoạt rất nhiều tiền rồi lén lút chuyển hết vào ngân hàng ở nước ngoài, rồi tranh thủ cơ hội đi công tác nước ngoài liền trốn sang Mỹ và không quay về nữa.”

“Wow... rắc rối như vậy hả? Còn anh thì thế nào?”

“Anh? Lúc đầu anh cũng định về nước, nhưng cô ta không cho về.”

“Tại sao lại không cho anh về?”

“Cô ta bảo cô ta yêu anh, trong cuộc đời cô ta chỉ yêu thật lòng một mình anh, những gã đàn ông kia đều là đối tượng để cô ta lợi dụng. Đời này kiếp này cô ta chỉ muốn kết duyên vợ chồng với anh thôi. Nhưng anh lại không có thân phận gì, chính vì thế cô ta đành phải lấy một kẻ có thân phận, có được thân phận rồi sẽ ly hôn với họ rồi kết hôn với anh.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 65 – Hoàn Chương 64 Chương 63 Chương 62 Chương 61 Chương 60 Chương 59 Chương 58 Chương 57 Chương 56 Chương 55 Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

52. Chương 52

52

Vương Quân liền la lớn: “Cô ta lừa anh đấy.”

Kevin cười đau khổ. “Không phải anh không biết cô ta đang lừa anh, mà anh không muốn tin vào điều đó. Anh biết cô ta không phải là người vì tình yêu mà bất chấp tất cả, nhưng cô ta một thời là người anh yêu, là người duy nhất khiến anh yêu mà bất chấp tất cả. Anh ở lại đây, nói đúng hơn là để chôn chân với giấc mơ đã tan nát của mình chứ không phải chờ đợi ngày để nên duyên vợ chồng với cô ta. Nếu anh không ở đây châu chực như thế này thì anh phát hiện ra rằng tất cả những việc mà mình làm đều vô nghĩa, những tháng ngày trước đây mà anh đã sống... đều thật uổng phí...”

“Vậy là anh chờ đợi bao nhiêu năm như vậy ư?”

“Ừ, mấy năm qua, cô ta sai khiến anh như một con chó, cô ta có kế hoạch, gia đình của cô ta, cô ta chưa bao giờ muốn kết hôn với anh, nhưng cô ta lại muốn anh mãi mãi như một con chó trung thành thuần phục dưới chân cô ta, cô ta hận ai thì sai anh đi cắn, cô ta muốn nịnh bợ ai thì sai anh đi liếm láp, quần quýt với họ, cô ta vui thì ném cho anh khúc xương đang ăn dở, không vui thì chửi bừa đến tận giờ đi ngủ, gây ra h gì lại sai anh đi chịu trận...”

“Anh đã nhìn thấu bản chất của cô ta là được rồi.”

Kevin liền thở dài. “Được gì mà được! Nhìn thấu bản chất của cô ta đồng nghĩa với việc nhìn thấu cuộc sống, nhìn thấu tình yêu mà.”

“Sao anh lại có thể nghĩ như vậy chứ? Thế gian này vẫn có tình yêu đích thực đấy.”

“Nhưng tình yêu đó vốn không thuộc về anh.”

Cô lấy hết can đảm nói: “Cũng có tình yêu đích thực... thuộc về anh đấy.”

“Ở đâu?”

Cô chỉ vào ngực mình, nói: “Ở đây.”

Anh lặng lẽ nhìn cô một lát rồi nói: “Anh sẽ gây ra rất nhiều rắc rối cho em.”

“Nhưng em là người vì tình yêu mà bất chấp tất cả.”

“Em có thể vì tình yêu mà bất chấp tất cả mọi thứ của mình, nhưng làm sao em có thể bất chấp... tất cả mọi thứ của con trai em được chứ?”

Đường như cô bị người ta điểm trúng huyệt vị.

Rồi anh nói tiếp: “Anh cũng chỉ có thể vì tình yêu mà bất chấp tất cả mọi thứ của anh, nhưng anh không thể bất chấp tất cả mọi thứ của... em và con trai em...”

Ngồi được một lát thì anh đứng lên, hỏi: “Hôm nay vẫn phải sơn tường à?”

Cô lắc đầu.

“Không sơn thì em nên về đi, tối đến đừng ở đây một mình.”

Cô cũng đứng dậy.

Kevin vừa đi ra cửa vừa nói: “Anh đã cảnh cáo cô ta là đừng có gây rắc rối cho em, nếu không anh sẽ đích thân trừng trị cô ta. Cô ta biết anh là người đã nói là làm nên không dám làm gì em nữa đâu.”

“Có phải anh đánh đổi bằng điều kiện sẽ không qua lại với em nữa hay không?”

Kevin ngoái đầu, đứng lại một lát rồi nói: “Anh chẳng đánh đổi điều kiện gì với cô ta cả, anh chỉ nói răn thôi. Cô ta biết một kẻ coi trời bằng vung như anh chẳng có gì để mất cả, việc gì cũng có thể làm, hơn nữa anh cũng đã nắm được một số chứng cứ của cô ta.”

“Anh có chứng cứ của cô ta hả?”

“Tay người Mexico mà cô ta thuê giết ông già đó, sau này lại vượt biên sang Mỹ, anh biết hắn đang ở đâu.”

“Anh đã kể chuyện của tay người Mexico cho cô ta rồi à?”

“Trước thì anh không kể, sợ cô ta hăm hại tay đó, nhưng hôm nay anh đã nói hết rồi, để cô ta đừng tưởng rằng mọi chuyện mà cô ta làm đều trót lọt, kín kẽ.”

Cô lo lắng hỏi: “Nhưng cô ta... không xử luôn tay người Mexico đó được sao?”

“Anh không nói cho cô ta biết hắn đang ở đâu.”

Nghe xong cô mới cảm thấy yên tâm hơn.

Anh nói: “Hiện tại cô ta biết đã bị anh nắm thóp trong tay nên không dám gây rắc rối cho em nữa đâu.”

“Em không sợ cô ta gây rắc rối cho em mà chỉ sợ cô ta gây rắc rối cho anh thôi.”

“Cô ta cũng không dám gây rắc rối cho anh nữa đâu.”

“Tại sao? Chẳng phải cô ta vẫn đang giữ khẩu súng còn gì? Trên đó có dấu vân tay của anh. Nếu tay người Mexico ấy không đứng ra làm chứng thì anh có cách nào để minh oan ỉnh, và làm sao hắn có thể đứng ra làm chứng rằng chính hắn là kẻ giết người?”

Kevin liền khen: “Em thông minh thật đấy.”

“Thông minh thì giải quyết được gì? Em có minh oan được cho anh đâu.”

“Nhưng anh cũng rất thông minh, anh có cách để minh oan ỉnh.”

“Cách nào?”

“Hôm nay trước khi đến gặp cô ta, anh đã mua một chiếc máy ghi âm nhỏ, nếu không cũng đã không muộn, bắt em phải đợi lâu như thế.”

“Anh ghi lại hết nội dung cuộc nói chuyện của anh và cô ta hả?”

“Ừ.” Kevin lấy từ trong túi ra một đồ vật giống cái bút bi. “Nằm hết trong này.”

Cô nóng lòng nói: “Để em nghe thử xem nào!”

Kevin liền đưa máy ghi âm cho cô nghe, chất lượng không tốt lắm, nhưng cuộc đối thoại vẫn nghe khá rõ. Lúc đầu giọng bà chủ rất nhẹ nhàng, tựa như nũng nịu vậy, nhưng càng về sau càng đánh thếp, cuối cùng chẳng khác gì gầm lớn, còn có cả tiếng bật tai nữa.

Cô hỏi: “Cô ta lại đánh anh hả?”

“Ừ.”

“Anh không đáp trả à?”

“Làm sao cô ta chịu được cú đáp trả của anh?”

“Hai người... gặp nhau ở đâu?”

“Trên xe anh.”

“Cô ta có ngã vào lòng anh không?”

“Cô ta muốn như thế, nhưng em không nghe thấy anh chửi cô ta à?”

“Em chỉ nghe thấy anh nói “biết điều một chút!”, như thế là chửi hả?”

Kevin liền cười. “Thế em tưởng anh chửi cô ta thế nào? Chửi bậy, chửi cả ba đời tổ tiên của cô ta hả?”

Cô cũng không mong như thế, nhưng cứ có cảm giác rằng nói “biết điều một chút” chưa đủ để xả hận. “Anh bảo cô ta biết điều một chút là cô ta... biết điều hả?”

“Cô ta không thể không ngoan ngoãn hơn được vì anh đã giở máy ghi âm ra cho cô ta xem.”

“Cô ta không nhảy bổ lên cướp máy ghi âm của anh à?”

“Sao cô ta cướp của anh được? Anh chỉ cần vận nhẹ là đã bẻ gãy cổ tay của cô ta rồi.”

“Sao cô ta không gọi chồng cô ta ra... cướp giúp?”

“Hơ hơ, làm sao cô ta dám để anh ta biết những bí mật này?”

“Cô ta bảo chồng cô ta biết hết mọi chuyện mà vẫn hết lòng yêu cô ta.”

“Em đừng tin những lời nói dối trắng trợn của cô ta. Những chuyện đó cô ta đều phải giấu chồng, nếu không chắc chắn anh ta sẽ đá bay cô ta ra khỏi nhà. Anh ta có tiền, có thân phận, tìm vợ có gì khó đâu.”

Cô nói rất hả hê: “Hừ, nếu từ nay trở đi cô ta còn dám gây rắc rối cho em thì em sẽ đi nói hết với chồng cô ta.”

“Ừ, giờ em không lo gì nữa chứ?”

“Không lo gì nữa rồi.”

Kevin liền cười. “Nhưng cô ta nói em hứa sẽ không qua lại với anh nữa.”

“Em không nói là sẽ không qua lại với anh, em chỉ nói là giữa bọn mình sẽ không có gì cả.”

Kevin cười. “Thì cũng là ý đó.”

Cô còn muốn thanh minh nhưng Kevin đã nói: “Ra ga ra lấy xe đi, anh phải được trực tiếp nhìn em về, nếu không anh lại phải quay đi quay lại xem em đã về hay chưa.”

Cô ngoan ngoãn ra ga ra lấy xe, lúc lùi xe ra khỏi ga ra, cô nhìn thấy xe anh đã không còn đỗ ở trước cửa nhà cô mà đỗ cạnh thùng thư bên vệ đường. Cô bấm điều khiển đóng cửa ga ra và chạy xe về cửa phía tây của khu dân cư, xe anh bấm ngay đằng sau, ra khỏi cửa tây, hai xe đều chạy về phía bắc, nhưng được khoảng một dặm, cô rẽ sang con đường phía tây về nhà, còn anh thì rẽ sang phía đông.

Đêm hôm ấy, cô ngủ rất ngon, vì đêm hôm trước cô gần như không chợp mắt, cũng là do Kevin đã nắm được chứng cứ của bà chủ nhà hàng, cô ta sẽ không dám hại anh nữa.

Sáng sớm hôm sau, cô bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại, Vương Thế Vĩ gọi đến: “Tôi đã tìm cô ta rồi, cô ta bảo sẽ đích thân nói rõ mọi chuyện với cô.”

“Anh đang nói cái gì vậy?”

“Cô thừa biết là tôi đang nói gì. Mẹ kiếp, góa phụ nhàn cư vi bất thiện, không có thằng nào nên mới lôi ba cái chuyện vớ vẩn đó ra để hại người.”

Rồi Vương Thế Vĩ cúp máy cái rụp, cô vẫn chưa hiểu rốt cuộc anh ta đang nói chuyện gì.

Mãi cho đến khi check email ở cơ quan, cô mới vỡ lẽ mọi chuyện.

Trong hòm thư email ở viện A của cô có một lá thư viết bằng tiếng Trung do Tông Gia Anh gửi: “Không ngờ tôi lên mạng tập tành viết lách thì lại bị chị phát hiện, lại còn tưởng là thật, gây ra hiểu lầm giữa hai vợ chồng chị. Hôm nay Thế Vĩ gọi điện thoại đến, nói đến chuyện này rất giận dữ, muốn tôi thanh minh với chị, thế nên tôi mới mạo muội viết lá thư này cho chị để nói rõ mọi chuyện. Tôi và Thế Vĩ đã chia tay nhau từ lâu và không có bất kỳ sự tiếp xúc nào, con trai cũng không phải là con của Thế Vĩ mà là con của tôi và chồng tôi. Vợ chồng tôi nhờ duyên nợ mà quen biết nhau nên cuộc sống rất hạnh phúc. Tôi lên blog viết như thế chỉ là để tiểu thuyết có thêm nhiều tình tiết rắc rối, đọc hấp dẫn hơn mà thôi. Hiện tại tôi đã xóa hết những cái đó rồi, tôi rất lấy làm tiếc vì đã gây mâu thuẫn và tổn thương cho gia đình chị.”

Cô đọc lá thư mấy lần mới hiểu được ý Tông Gia Anh, đồng thời cũng hiểu được ý câu nói của chồng qua điện thoại lúc trước.

Cô vào mấy blog của Tông Gia Anh xem thì thấy “Thế Gian Phương Tông” và “Mạc Vãn Thế Gian Phương Tông” đều đã bị xóa hết, chỉ có các bài post trên “Mạc Vãn Phương Tông” được giữ lại, tất cả đều bày tỏ nỗi đau mất chồng.

Trong “Thế Gian Phương Tông” có một thông báo: “Vì có một độc giả nhiệt tình coi đây là câu chuyện của mình, gây mâu thuẫn lớn trong quan hệ vợ chồng, mấy lần định ly hôn, tác giả quyết định dừng update để đáp tạ tình cảm của vị độc giả này.”

Phía dưới có mấy comment cười nhạo vị “độc giả nhiệt tình” là cô, bảo cô tưởng bỏ, đầu óc có vấn đề, có người còn khẩn cầu chủ nhân của blog tiếp tục update, đừng để mất hứng như thế, cứ để vị “độc giả nhiệt tình” kia gây chiến với chồng, đến khi nào bọn họ ly hôn mới hả giận. Có một comment còn kinh khủng hơn, đòi chủ nhân blog post tên và ảnh của vị độc giả ngớ ngẩn này ọi người xem để mở mang tầm nhìn.

Tông Gia Anh trả lời từng comment một, hàm ý đều là vị “độc giả nhiệt tình” mặc dù ngớ ngẩn nhưng mình là một người có đường ăn lễ ở nên quyết định dừng update, rất mong mọi người thông cảm.

Cô đọc thông báo và mấy lời post của Tông Gia Anh mà tức điên người, đặc biệt là nghĩ đến việc Tông Gia Anh biết địa chỉ hòm thư của viện cô, nếu cô ta công bố địa chỉ này lên blog thì những kẻ lảm chuyện kia có thể dễ dàng lôi cổ cô ra và bêu riếu trên mạng.

Cô chạy ra phòng giải lao gọi điện thoại cho Vương Thế Vĩ: “Sao anh lại cho cô ta địa chỉ hòm thư của tôi ở viện?”

“Cho... ai?”

“Tông Gia Anh chứ còn ai nữa!”

“Tôi bảo cô ta gọi điện thoại cho cô để nói rõ chuyện này, cô ta bảo nói điện thoại không tiện, muốn viết email cho cô để giải thích nên tôi đã cho cô ta địa chỉ email của cô.”

“Nhưng anh cũng không thể đưa cô ta địa chỉ email ở viện của tôi được!”

“Không cho cô ta hòm thư của viện cô thì còn cho hòm thư nào? Cô mở hòm thư email có bao giờ cho tôi biết đâu...”

“Anh cũng đã từng là người của viện A, chẳng lẽ anh không biết hòm thư cơ quan là tài sản của cơ quan, khi nào cơ quan muốn check hòm thư của anh là có thể check vào bất cứ lúc nào...”

“Cô ta viết bằng tiếng Anh à?”

“Tiếng Trung.”

“Thế thì cô sợ cái gì? Cơ quan có ai hiểu tiếng Trung đâu.”

“Xí, phòng IT đông người Trung Quốc như thế, ai không hiểu tiếng Trung chứ?”

Biết mình đuối lý nhưng Vương Thế Vĩ vẫn cố lý sự: “Chẳng lẽ đọc xong cô không biết delete à?”

“Dĩ nhiên đọc xong tôi sẽ delete, nhưng ai mà biết lá thư đó gửi đến được bao lâu rồi? Hơn nữa còn để cô ta biết cơ quan và hòm thư của tôi, nếu cô ta mang lên mạng để làm chuyện bậy bạ thì bản thân anh cũng chẳng chạy đi đâu được...”

Vương Thế Vĩ định cúp máy nhưng cô đã túm lại: “Đợi chút đã, tôi còn chưa hỏi anh đây, thằng con trai của cô ta... là con của anh à?”

Vương Thế Vĩ liền nổi cáu. “Cô ta chưa nói rõ với cô à? Mẹ kiếp, cái con này thật đáng ăn một trận đòn!”

Cô vội nói: “Cô ta có nói, nhưng tôi... không tin.”

Vương Thế Vĩ nghĩ một lát rồi nói: “Để tôi đi làm giám định ADN, cô cứ đợi kết quả giám định của tôi.”

Cô không biết “đợi kết quả” ở đây có nghĩa là gì, nhưng cô cũng chẳng buồn tra khảo, nếu anh ta muốn làm thì anh ta cứ việc làm, đằng nào thì cô cũng đã quyết định sẽ ly hôn với anh ta, chuyện này không thể trở thành lý do để ly hôn thì tìm lý do khác.

Cô chỉ buông một câu “tùy anh” rồi cúp máy.

Hôm nay là ngày cuối cùng Kevin làm sàn cho cô, buổi chiều Jimmy sẽ đến thanh toán, sau đó Kevin sẽ đến làm sàn cho Eric, sau khi xong sẽ về nước.

Suốt cả ngày cô đều có cảm giác như ngày tận thế, lòng dạ rối bời, chỉ mong thời gian trôi nhanh hơn một chút để cô có thể đến gặp Kevin, nhưng rồi cô lại sợ thời gian trôi qua quá nhanh, thanh toán xong anh lại về mất.

Đã hẹn khoảng năm giờ chiều, bốn giờ ba mươi cô xuất phát, đường hơi tắc nên hơn năm giờ cô mới đến nơi, từ xa đã nhìn thấy có hai chiếc xe tải nhỏ màu trắng giống hệt nhau đỗ trước cửa, bên trên đều có dòng chữ “Sweet Home” rất to, là tên công ty của ông chủ Thi.

Kevin và ông chủ Thi đều đang đứng dưới bóng cây trước cửa nhà cô.

Cô đỗ xe trước cửa rồi xuống xe, ông chủ Thi liền bước tới. “June à, anh đã xem sàn nhà em rồi, lát đẹp thật đấy!”

“Đúng là rất đẹp!”

“Sau này em nhớ quảng cáo cho công ty của bọn anh nhé!”

“Nhất định rồi, dạo này cứ gặp ai là em lại khoe về công ty của các anh, tay nghề rất chuẩn, giá tiền rất ổn.”

Ông chủ Thi rất phấn khởi.

Cô liền mời: “Các anh vào nhà đi, để em kê séc cho các anh.”

Ông chủ Thi liền theo cô vào nhà, nhưng Kevin không vào mà vẫn đứng ở ngoài. Cô hỏi: “Sao anh không vào?”

“Em kê séc cho anh là được rồi, anh sẽ trả tiền công cho anh ấy.”

Cô liền lấy séc và hợp đồng ra, dựa trên giá ghi trên hợp đồng để viết séc rồi đưa cho ông chủ Thi. “Cảm ơn anh nhé, sàn các anh làm rất đẹp.”

“June hài lòng là tốt rồi. Anh gửi lại chìa khóa cho em nhé?”

Cô đón lấy chiếc chìa khóa mà trong lòng vô cùng trống trải.

Hai chiếc xe tải màu trắng đều đã lùi ra khỏi khoảng sân trước cổng nhà cô, chẳng mấy chốc đã rẽ sang đường khác và biến mất.

Cô quay vào nhà mà như người mất hồn, đóng cửa lại, ngồi trên bậc cầu thang, thần thờ nhìn phòng khách trống trải, đồng thùng carton đã không còn nữa, chỉ còn lại một thùng, bên trong là mấy miếng sàn tấm chưa dùng đến, để lại sau này nếu sửa sang thì sử dụng.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 65 – Hoàn Chương 64 Chương 63 Chương 62 Chương 61 Chương 60 Chương 59 Chương 58 Chương 57 Chương 56 Chương 55 Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương

30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

53. Chương 53

53

Vương Quân đang rầu rĩ thì đột nhiên nghe thấy ngoài cửa có tiếng xe hơi đang lại gần.

Cô liền lao ra cổng và mở cửa, phát hiện thấy bên ngoài có chiếc xe tải màu trắng vừa đỗ xong.

Cô liền chạy ra ngay, nhìn thấy Kevin đang ngồi trong khoang lái, sắc mặt nhợt nhạt, dường như rất mệt mỏi.

Cô hỏi: “Anh... sao vậy?”

Kevin vừa xuống xe vừa đáp: “Anh không sao cả.”

“Anh... anh... quên đồ à?”

Kevin lắc đầu rồi chỉ vào cửa ga ra.

“Sao vậy?”

“Quên đóng cửa ga ra.”

Giờ cô mới phát hiện ra cửa ga ra bên phải chưa đóng, vừa nãy toàn ra vào bằng cửa lớn, không để ý đến chuyện này.

Kevin liền giải thích: “Cửa ga ra này không được lắp khóa tự động, có thể em không biết cách đóng như thế nào.”

Cô bước đến ngó thì đúng là không biết đóng thế nào thật. Cô chưa bao giờ dùng cửa này, vì ga ra nhà cô chứa được ba chiếc xe, có hai cửa, cửa bên trái có thể cho hai chiếc xe đi qua, trên cửa đó có khóa tự động, lâu nay cô chỉ dùng cửa đó, từ ngoài đi vào liền bấm điều khiển mở tự động, từ ga ra đi ra chỉ cần bấm một nút nhỏ thông giữa nhà và cánh cửa nhỏ dẫn tới ga ra là xong, rất tiện. Cánh cửa bên phải này chỉ ột xe qua được, không có khóa tự động nên cô chưa bao giờ dùng.

Nhưng Kevin lại thường xuyên dùng cửa ga ra này vì anh để dụng cụ, vật liệu, phế liệu ở hết bên này, để bên kia trống cho cô để đỗ xe. Hôm nay chắc là vì chuyển đồ nghề nên anh mới mở cánh cửa này, nhưng cuối cùng lại quên đóng.

Kevin đứng ngoài ga ra, cô đứng trong ga ra, bốn mắt nhìn phau.

Cô hỏi: “Cửa này... đóng... kiểu gì nhỉ? Anh hướng dẫn em đi.”

“Đóng thì không khó, quan trọng là mở cửa đòi hỏi phải khéo một chút.” Anh bước vào ga ra, đưa tay ra kéo, rầm một tiếng, cửa đã được đóng lại.

Ga ra tối om, cô bất chấp tất cả sà ngay vào lòng anh.

Cả hai người đều run lấy bầy.

Một lát sau, mắt đã quen với bóng tối trong ga ra, cô ngẩng đầu lên nhìn anh. “Vừa nãy... sao anh... đứng xa thế? Cứ như đang giận vậy.”

“Đúng là giận mà.”

“Giận ai vậy?”

“Giận chính bản thân mình.”

“Tại sao lại giận chính bản thân mình?”

“Vì anh... làm sàn xong sớm quá!”

Sống mũi cô cay cay, cô rúc vào lòng Kevin một lát nữa rồi nói: “Nếu anh không đến đóng hộ em thì em thật sự không biết phải đóng thế nào.”

“Như anh đóng vừa nãy thôi, kéo xuống dưới là được.”

Kevin buông cô ra rồi bước tới cánh cửa nhỏ thông vào nhà, bấm công tắc điện, đèn ga ra bật sáng. Anh quay lại bên cô, chỉ vào tay cầm trên cửa ga ra, nói: “Lúc mở cửa, em nắm chặt cái này xoay và nhấc lên trên một chút là mở được.”

Anh đứng sau lưng cô, nắm tay phải của cô để cô nắm chặt tay cầm đó. “Em xoay thế này này.”

Cô liền xoay như anh hướng dẫn.

Anh lại nắm bàn tay còn lại của cô. “Rồi dùng tay này nhấc cửa lên một chút.”

Tay phải của cô vẫn bị anh ấn trên tay cầm, tay trái lại phải hạ thấp xuống dưới để nâng cửa, đành phải khom lưng xuống, đúng lúc chạm vào anh, chạm vào một vật cứng cứng, lòng dạ cô rối bời, không biết phải làm sao.

Hai người giữ nguyên tư thế đó một lúc.

Máu nóng bốc lên tận đỉnh đầu, chân tay cô mềm nhũn, vì tư thế đó giống như họ đang làm tình từ phía sau vậy.

Cô nghe thấy tiếng anh thở rất mạnh.

Cô chờ đợi hành động tiếp theo của anh.

Nhưng anh nắm tay cô, nhấc cửa lên, cửa đã nâng lên.

Bên ngoài ánh nắng rực rỡ.

Kevin buông cô ra và bước sang một bên. “Rất đơn giản đúng không?”

“Anh dạy em rồi thì phải đơn giản chứ!”

“Em làm thử lần nữa xem, đóng cửa trước.”;

Cô đưa tay ra kéo cửa nhưng không với được, nhảy lên mấy lần mà vẫn không được.

Kevin liền cười. “Ha ha, anh không nghĩ là chiều cao của em lại không đủ! Muốn đóng cửa này thì em phải đứng lên ghế mới được.”

“Để em lấy ghế, anh đừng đi vội, em sợ... em không đóng được.”

“Thôi, đừng lấy ghế, đứng chênh vênh đóng cửa nguy hiểm lắm, nhảy xuống lại trật chân thì phiền. Thôi lấp khóa tự động đi, mấy trăm đô là ổn thôi.”

Cùng lắm nhà em chỉ có hai xe thôi mà, không phải đỗ ở đây đâu, em định lấy chỗ này để cất đồ lặt vặt. Anh đóng lại hộ em, đóng rồi thì em sẽ không bao giờ mở nữa.”

“Thế cũng được.” Anh định ra ngoài đóng thì bị cô kéo lại. “Trong phòng khách còn một thùng sàn tắm đấy...”

“Ồ, sorry, anh quên không bê ra ga ra.”

Kevin liền vào phòng khách bê thùng carton.

Kevin ra ngoài ga ra, đang định đưa tay đóng cửa. Cô liền gọi: “Đợi đã, đóng bên trong ấy.”

Kevin không hỏi tại sao mà lùi vào ga ra rồi đưa tay kéo, cửa đã đóng lại.

Cô lại sà vào lòng anh.

Đằng nào thì cô đã thành “người đàn bà hư hỏng”, hư hỏng thêm một lần nữa cũng vẫn là “người đàn bà hư hỏng”.

Anh không đẩy cô ra nhưng cũng không ôm cô mà chỉ cúi đầu nhìn cô.

Cô vò tay ôm chặt thắt lưng anh, cố gắng áp sát vào anh, đặc biệt là vùng nhạy cảm đó.

Chỗ đó vẫn cứng cứng, nhưng anh không có hành động gì, chỉ đứng im như tượng gỗ, một bức tượng gỗ đang thở gấp gấp.

Cô hỏi: “Ngày mai anh đến nhà Eric làm sà à?”

“Ừ.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì về nước.”

Trái tim cô đang rỉ máu, thật sự cô chỉ muốn móc hẳn trái tim anh ra xem có phải nó cũng đang rỉ máu như cô không.

Nhưng nhịp thở của anh đã bình thường trở lại.

Cô nói: “Đợt tới về nước đón con trai, em sẽ đến thành phố H thăm anh nhé?”

Kevin nghĩ một lát rồi nói: “Tốt nhất là đừng làm thế.”

“Tại sao?”

“Em không sợ chồng phát hiện ra à?”

“Em không sợ. Anh về nước rồi, anh ta còn làm gì được anh?”

“Nhưng anh ta sẽ... tàn phá dung nhan của em.”

“Nếu em bị tàn phá nhan sắc, anh có... chê em xấu không?”

“Anh sẽ không, nhưng em thì có. Em sống trên thế giới này không thể chỉ để một mình anh ngắm được, nếu mọi người thấy em không xấu thì cũng chẳng để làm gì, khi ai ai cũng thấy em xấu, đến con trai em cũng cảm thấy em xấu thì em sẽ... đau khổ biết bao!”

“Chỉ cần anh không chê em thì em sẽ không... đau khổ.”

“Nếu anh ta không những tàn phá dung nhan của em mà còn... làm gì em thì làm thế nào?”

“Em chấp nhận.”

“Nhưng anh không chấp nhận! Làm sao anh có thể để em phải mạo hiểm lớn như vậy?”

Cô liền đề nghị: “Hay là mình cùng... bỏ trốn?”

“Trốn đi đâu? Ở cái nơi như Trung Quốc, em không có hộ khẩu ở đó tức là kẻ vô gia cư, không có thân phận, con trai em chẳng còn có trường mà học ấy.”

“Em sẽ tự dạy nó.”

“Nhưng người Trung Quốc thích dòm ngó chuyện của người khác như thế, em trốn đi đâu cũng sẽ có người gièm pha, dị nghị.”

“Thế thì mình ở lại Mỹ thôi, đi sang bang khác, đằng nào thì Mỹ cũng không có hộ khẩu, mình đi đâu cũng được.”

“Con trai em vẫn đang ở Trung Quốc...”

“Đợi em đón nó sang đây rồi mình cùng trốn đi.”

“Em là vợ của anh ta, con trai em cũng là con trai của anh ta, em đưa con trai bỏ trốn, anh ta có thể đăng tin tìm người thân trên khắp nước Mỹ, còn có thể nhờ FBI ra mặt tìm em nữa...”

“Bọn mình trốn ở một nơi... mà họ không thể tìm thấy.”

“Làm gì có nơi nào FBI không tìm thấy?”

Cô vẫn cố vớt vát: “Biết đâu FBI sẽ không bỏ thời gian đi truy tìm những kẻ vô danh tiểu tốt như em thì sao?”

“Nhưng FBI sẽ bỏ thời gian truy tìm những kẻ... vô danh đại tốt như anh.”

Cô liền bật khóc.

Một tay Kevin ôm cô, tay còn lại lau nước mắt cho cô. “June, em đừng khóc, sau một thời gian sẽ ổn thôi.”

Cô thút thít hỏi: “Sau một thời gian cái gì sẽ ổn thôi?”

“Em sẽ quên đi những chuyện này.”

“Không bao giờ!”

“Thật mà.”

“Anh có quên không?”

“Anh... có. Em cũng thế.”

Dường như cô đã nhìn thấy ngày đó, anh về nước, lập tức lại có vòng trong vòng ngoài các cô gái trẻ bao vây lấy anh, người thì xem mắt, kẻ thì giới thiệu, tấp nập vô cùng, những người tự tìm đến cũng nhiều không kể xiết. Khi cô đến thành phố H tìm anh, bố mẹ anh liền nói: “Nó tới Bắc Kinh phát triển rồi.” Cô lại mò đến Bắc Kinh, thấy anh đang biểu diễn trên sân khấu, vẫn giai điệu du dương tuyệt vời đó, vẫn phong độ ngời ngời như thế. Sau khi biểu diễn xong, rất nhiều cô gái trẻ bao quanh anh, cắn ướm cả bộ trang phục biểu diễn của anh rồi xé rách. Khi nhìn thấy cô đám con gái đó liền hỏi anh: “Bà chị quê mùa kia là ai vậy?” Kevin ngơ ngác đáp: “Anh cũng không nhớ nữa.”

Cô ngừng khóc rồi nói: “Anh nói đúng, mình... quên nhau đi thôi.”

“Good girl (Cô gái tốt bụng)!”

Anh bước ra cửa còn dặn thêm: “Em nhớ về sớm nhé, tối đừng đến sơn tường nữa, muốn sơn thì đợi cuối tuần hãy sơn.”

“Vâng.”

Kevin lên chiếc xe tải màu trắng, lùi xe ra vạch đỗ xe trên con đường trước cửa nhà cô rồi nhanh chóng rẽ sang con đường khác và không thấy bóng dáng đâu nữa.

Cô đóng cửa lại, ngồi trên cầu thang hồi lâu, chỉ mong trên đường đi anh sẽ thay đổi ý định và quay trở lại. Nhưng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, chân cô lại tê cứng, nhưng anh không quay trở lại nữa.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 65 – Hoàn Chương 64 Chương 63 Chương 62 Chương 61 Chương 60 Chương 59 Chương 58 Chương 57 Chương 56 Chương 55 Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

54. Chương 54

54

Kevin đi rồi, Vương Quân hoàn toàn không còn tâm trạng nào sửa sang nhà cửa nữa, lúc đầu cô còn định sơn phòng ăn, phòng khách... ở tầng dưới, nhưng bây giờ cô cũng chẳng buồn sơn nữa, mọi thứ chẳng còn ý nghĩa gì, nếu không có cậu con trai cần chăm sóc thì ngay cả việc sống cô cũng chẳng thiết nữa.

Gắng gượng được hai ngày, cô không thể chịu đựng thêm nữa, cô buộc phải gặp anh, nếu không cô sẽ chết mất. Hỉ đi nghỉ lại, chỉ còn một cách là sửa luôn cả bếp và nhà vệ sinh. Cô liền gọi điện thoại ngay cho Vương Thế Vĩ, hỏi anh ta xem có huy động được ít tiền sửa bếp và nhà vệ sinh hay không.

Wương Thế Vĩ hỏi với giọng không vui: “Chẳng phải em đã sửa sang rồi còn gì? Sao còn sửa gì nữa?”

“Hiện tại em mới chỉ lát sàn, còn phải sửa lại bếp và nhà vệ sinh nữa.”

“Sửa bếp và nhà vệ sinh mà cần nhiều tiền thế?”

Cô tính toán tỉ mỉ chi phí cho chồng nghe rồi nói: “Đây là em đã tính toán tiết kiệm nhất rồi đấy.”

“Anh lấy đâu ra số tiền lớn như thế?”

“Khi về nước anh chẳng mang hai mươi nghìn đô la về còn gì?”

“Đó là tiền mồ hôi nước mắt anh tiết kiệm bao nhiêu năm qua.”

Cô hậm hực nghĩ, bao nhiêu năm qua anh tiết kiệm được khoản tiền mồ hôi nước mắt đó cũng chỉ vì từng đây năm anh toàn sống bằng đồng tiền mồ hôi nước mắt của tôi đó thôi. Cô liền lựa lời nói: “Không phải em bảo anh đưa cho em số tiền này, em chỉ vay tạm anh thôi, em sẽ trả theo tháng...”

Wương Thế Vĩ im lặng một lát rồi nói: “Tiền anh mang đi đầu tư hết rồi.”

“Đầu tư hết rồi? Đầu tư những gì vậy?”

“Chuyện trong nước, em sao hiểu được.”

Cô liền nhắc: “Anh đầu tư cũng phải tìm chỗ tin cậy để đầu tư, không cẩn thận lại bị lừa trắng tay đấy.”

Wương Thế Vĩ bực bội nói: “Anh đâu phải là trẻ con, đến cả chuyện này cũng không biết sao?”

Không huy động được tiền từ chồng, cô đành phải đi hỏi bố mẹ.

Mẹ và bố trao đổi với nhau một lát rồi nói với cô: “Ngày mai mẹ gửi trước một trăm nghìn tệ cho con, còn lại đợi sổ tiết kiệm đến hạn gửi tiếp vẫn kịp chứ?”

Sống mũi cô cay cay. “Kịp mà mẹ, thoải mái, hằng tháng con sẽ gửi trả bố mẹ.”

“Trả cái gì! Mấy đồng này của bố mẹ đều là tiền mấy năm qua con gửi về mà.”

“Con có gửi nhiều thế đâu.”

“Con gửi cũng khá đấy, bố mẹ không tiêu đến mà mang đi gửi tiết kiệm, nghĩ chắc ngày nào đó con sẽ cần đến.”

Cô liền tưởng đến chuyện bố mẹ Kevin đi vay tiền cho anh vượt biên mà rớt nước mắt.

Thật tội nghiệp cho tấm lòng của các ông bố bà mẹ!

Cũng thật tội nghiệp cho những kẻ si tình!

Chưa cầm được tiền trong tay cô đã gọi điện cho ông chủ Thi: “Anh Jimmy à, em muốn làm lại bếp và nhà vệ sinh, anh giúp em được chứ?”

Ông chủ Thi liền nhận ngay. “Dĩ nhiên là ok rồi! Em là June cơ mà! Làm sao anh từ chối được.”

“Em vẫn muốn nhờ... Kevin làm.”

“Để cậu ấy làm hả? Việc này... không biết có được hay không nữa.”

Cô sốt sắng hỏi: “Sao vậy? Anh ấy về nước rồi à?”

“Chưa về, nhưng Kevin bảo anh không nhận thêm công trình cho cậu ấy nữa, làm xong cho nhà này là cậu ấy về nước.”

“Vậy làm thế nào đây?”

“Công ty anh còn nhiều người mà, các anh em đều làm rất tốt, chắc chắn anh sẽ cử thợ tốt nhất làm cho em.”

“Thợ tốt nhất là Kevin, em chỉ muốn nhờ anh ấy làm thôi!”

“Làm sao bây giờ nhỉ? Hay là em cứ nói với cậu ấy?”

Cô liền gọi điện thoại ngay cho Kevin: “Kevin à, em June đây.”

“Hi, June, em vẫn khỏe chứ?”

“Vâng. Em vẫn ổn. Anh thế nào rồi?”

“Anh rất ổn.”

Cô liền nói chuyện muốn nhờ anh làm lại bếp và nhà vệ sinh, Kevin hỏi: “Em... huy động được tiền rồi à?”

“Vâng.”

“Chồng em gửi hả?”

“Không, làm gì có chuyện anh ta đưa em tiền sửa nhà được?”

“Thế em hỏi vay ai?”

“Em vay nóng... bố mẹ em.”

Kevin trầm mặc hồi lâu mới nói: “June, anh biết em muốn giữ anh, nhưng... đáng lẽ em không nên hỏi vay tiền bố mẹ em. Bếp và nhà vệ sinh nhà em chưa đến mức phải sửa, tại sao em lại vay tiền họ?”

“Số tiền đó... cũng là tiền mấy năm qua em gửi về.”

“Nhưng họ vẫn cần dùng mà, em lấy lại thế này, nếu có việc gì gấp họ lấy ở đâu ra?”

Cô liền bật khóc. “Vậy em phải làm thế nào đây? Làm xong cho nhà đó là anh về nước rồi...”

“Kể cả anh có làm bếp và nhà vệ sinh cho em thì cũng không thể làm suốt đời, cùng lắm cũng chỉ cần hai tuần là xong...”

“Em mặc kệ, được ngày nào hay ngày đó.”

Đầu bên kia Kevin bật cười rồi nói: “June, em trẻ con quá!”

“Anh cứ cười em đi, anh thích cười thế nào thì cười.”

“Không phải anh cười nhạo em mà là anh thấy em... rất cute.”

“Rất cute thì cũng để làm gì?”

“Sửa nhà em đừng vay tiền vội, anh hứa với em tạm thời chưa về nước được không?”

“Anh đồng ý thật rồi hả?”

“Ừ, khi nào em về nước đón con trai, anh sẽ về cùng em.”

Mặc dù Kevin vẫn sẽ về nước, nhưng ít nhất là có thể tạm thời hoãn việc này lại, cô cũng đỡ buồn hơn. Nghĩ đến việc được về nước cùng anh mà cô rất vui, ngồi máy bay mười mấy tiếng đồng hồ chứ có ít đâu! Cô có thể ngồi bên anh, thật hạnh phúc biết bao!

Nhưng rồi cô lại tưởng tượng ra cảnh hai người xuống máy bay mà cảm thấy vô cùng đau khổ. Anh về thành phố H, cô về thành phố E, sau đó cô đưa con trai sang Mỹ, còn anh sẽ mãi mãi ở lại Trung Quốc.

Ở hai bờ đại dương mệnh mông, cô nghĩ rằng đến chết cũng không thể gặp được anh.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô quyết định về nước hẳn.

Nguồn ebooks: .luv-ebook.com

Trước đây cô không muốn về nước, nguyên nhân chính là vì con trai. Hiện tại con trai muốn ở lại Trung Quốc để có thể thường xuyên đi đá bóng, thế thì tội gì cô không về nước hẳn.

Cô đã nói là làm, liền gọi điện thoại cho chị cả: “Ta muốn về nước hẳn, người hỏi ông Mục hộ ta xem trường D có chịu nhận người như ta không?”

Chị cả sững sốt hỏi: “Người quyết định về thật hả? Có phải Vương Đẹp Trai ép dữ quá hay không?”

“Còn lâu ông ấy mới ép ta về nước.”

“Thế là do người... không yên tâm về hẳn hả?”

“Ta yên tâm vô cùng. Chuyện này chẳng liên quan gì đến ông ấy cả, tự ta quyết định thôi.”

Chị cả ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Con người người ta quá hiểu rồi, đưa ra những quyết định ngông cuồng kiểu này chắc chắn là do tình yêu. Hồi xưa vì Vương Đẹp Trai mà người sống chết đòi về huyện B, nếu ta không ngăn cản quyết liệt thì người đã về cái nơi khi ho cò gáy đó rồi, có thể bây giờ vẫn đang chôn chân ở cái xứ đó. Lần này chắc lại vì một anh... Trương Đẹp Trai, Lý Đẹp trai nào đó hả?”

Cô nghĩ một lát rồi nói: “Bọn mình chơi thân bao nhiêu năm rồi, ta cũng khai thật với người nhưng người nhớ giữ bí mật cho ta đấy.”

“Hai đứa mình mà còn sợ chuyện đó sao? Chẳng lẽ bao nhiêu năm qua ta từng bán đứng người à?”

“Không, thế nên ta mới dám nói cho người biết.”

“Chẳng lẽ ta đoán trúng rồi hả, người có soái ca nào à?”

“Không phải soái ca mà là... soái đệ.”

“Ít tuổi hơn người ư?”

“Kém mười tuổi.”

Chị cả sững sốt la lớn: “Trời, người điên rồi à?”

“Ta không điên.”

“Không điên tại sao người lại quấy quả anh chàng kém người những mười tuổi?”

“Chuyện này... cũng không phải ta muốn... quấy quả hay không quấy quả... tình yêu đến là đến, dù có trốn chạy cũng không trốn được...”

“Có phải đẹp trai lắm không?”

“Ừ.”

Cô liền bỏ qua chủ đề này mà hỏi: “Hiện tại trường D có chính sách gì với người đi tu nghiệp ở nước ngoài về?”

“Thì vẫn những cái đó thôi, giới tính, độ tuổi, trường tốt nghiệp nước ngoài, tiền dự án nghiên cứu khoa học mang về...”

“Thế kể U40 như ta... bọn họ có nhận không?”

“Dưới bốn mươi lăm tuổi chắc là không vấn đề gì.”

“Phụ nữ có nhận không?”

“Phụ nữ hả? Tu nghiệp ở nước ngoài về chắc là nhận. Nhưng nếu học trong nước thì phụ nữ trên bốn mươi tuổi chắc chắn không nhận.”

Cô giật mình. “Trên bốn mươi đã không nhận rồi hả?”

“Ừ, thế nên ta mới phải ngoan ngoãn chôn chân ở đây.”

Cô nghĩ đến mình mặc dù cũng là tu nghiệp ở nước ngoài về, nhưng trong tay cũng chẳng có tiền dự án đề tài gì, cũng có hai, ba dự án nhỏ nhưng tiền đó không thể mang về nước, bèn hỏi: “Nếu chỉ có tiền dự án ở bên Mỹ nhưng không mang về được thì trường D có... chịu nhận không?”

“Cái này thì ta cũng không biết, đợi ta hỏi lão Mục đã.”

“Nếu trường D nhận ta thì họ có phân nhà cho ta không?”

“Hiện nay nhà đều phải tự mua. Có thể nhà trường sẽ hỗ trợ một chút về tài chính, nhưng khoản lớn vẫn phải dựa vào nhà người.”

“Thế thì phiền nhỉ?”

“Người ở Mỹ bao nhiêu năm như thế, số tiền kiếm được còn không đủ để mua nhà trong nước à? Chắc chắn phải đủ chứ!”

Cô tính nhẩm số tiền mình có, nếu chưa mua ngôi nhà này thì còn mang được về vài trăm nghìn tệ, hiện tại số tiền tiết kiệm đều đã trả góp mua nhà, nếu bán nhà thì không biết có lấy được lại hết số tiền này không. Hiện nay thị trường nhà đất ảm đạm như vậy, chỉ trong vòng mấy tháng mà mua đi bán lại thì chắc chắn là lỗ to.

Cô liền giải thích: “Chủ yếu là do vừa mới mua nhà, nếu bán đi... chắc là sẽ lỗ nhiều, phải bù thêm vào...”

“Nếu về nước mà người lọt được vào diện 1000 plan[1] thì chính phủ sẽ cấp cho người một số vốn ban đầu, cơ quan cũng sẽ hỗ trợ người một ít, nhưng phải dưới bốn mươi tuổi mới được, yêu cầu là phải có dự án nghiên cứu ở nước ngoài từ ba năm trở lên, và phải về nước được... bốn tháng trở lên rồi cơ.”

[1] Chương trình 1000 plan là chương trình của chính phủ Trung Quốc phát động nhằm tạo điều kiện nghiên cứu khoa học cần thiết cho những thanh niên xuất sắc tu nghiệp ở nước ngoài về nước phát triển, để họ yên tâm triển khai công tác nghiên cứu khoa học. Những thanh niên đủ điều kiện tham chương trình này sẽ được chính phủ hỗ trợ 500.000 nhân dân tệ sinh hoạt phí, kinh phí nghiên cứu khoa học trong ba năm từ một triệu đến ba triệu nhân dân tệ, ngoài ra còn được hưởng các chế độ đãi ngộ khác.

Cô nhẩm tính nếu bây giờ về nước ngay thì may ra còn kịp đăng ký chương trình này, nếu muộn hơn thì quá tuổi mất.

Chị cả liền đề nghị “Nếu quay về mà người gặp khó khăn trong chuyện mua nhà thì đừng ly hôn vội, chẳng phải Vương Đẹp Trai cũng có nhà rồi còn gì?”

“Thà là ta thuê nhà ở còn hơn là về ở với ông ấy.”

“Nhưng nếu trường D khó xin thì e rằng người vẫn phải về trường F của lão ấy.”

“Thôi, nếu trường D khó xin thì ta về thẳng thành phố của... soái đệ còn hơn. Thành phố H cũng có vài trường đại học, mặc dù không lớn bằng trường D nhưng cũng không kém gì so với trường F. Chủ yếu là ta muốn ổn định bản thân, nuôi được mình và con, rồi còn có sức ủng hộ chàng, như thế chàng sẽ không phải vì kế sinh nhai mà từ bỏ niềm đam mê nghệ thuật của chàng...”

Chị cả hỏi với giọng lo lắng: “Ta cứ cảm thấy chuyện này... ly kỳ thế nào ấy, kém mười tuổi chứ không phải một hai tuổi đâu nhé! Hiện tại những lão hơn vợ mười tuổi như lão Mục còn đi ăn vụng ở ngoài, người tìm một gã thua người mười tuổi, chẳng lẽ gã ta không đi ăn vụng ở ngoài à?”

“Ta không quan trọng chuyện anh ta có đi ăn vụng ở ngoài hay không, ngay cả việc có kết hôn với anh ta hay không ta còn không để tâm, ta chỉ muốn... ủng hộ anh chàng làm về chuyên môn của mình thôi!..”

“Thế thì việc gì người phải về nước? Ở Mỹ kiếm tiền đô không ủng hộ được chàng hơn à?”

“Ta... dĩ nhiên là muốn... cách dăm ba hôm lại được gặp chàng, nhưng chuyện... có lấy nhau hay không, chàng có đi ăn vụng ở ngoài hay không... lại không quan trọng lắm.”

“Haizz, người cũng chẳng trẻ trung gì nữa đâu, gần bốn mươi tuổi đầu rồi mà còn... mông lung hư vô như thế... ta bái phục người sát đất đây!”

Cô nói chuyện một lúc khá lâu với chị cả mà chưa ra được vấn đề gì, vẫn phải đợi tin từ ông Mục, cảm thấy mình như lại quay về thời gian đợi phân công công việc năm xưa, số phận vẫn nằm trong tay “tổ chức”, chỉ có điều hiện tại không phải là bí thư Ông mà là bí thư Mục, nghe nói bí thư Ông đã mất từ mấy năm trước.

Nhân thế thật vô lương!

Cô lại gọi điện thoại cho bà Vũ Thái Hà để hỏi chuyện bán nhà.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 65 – Hoàn Chương 64 Chương 63 Chương 62 Chương 61 Chương 60 Chương 59 Chương 58 Chương 57 Chương 56 Chương 55 Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

55. Chương 55

55

Vương Quân không ngờ Vương Thế Vĩ đã biết ngay chuyện cô định về nước, gọi điện sang hỏi: “Sao tự nhiên em lại đòi về nước vậy?”

Cô còn định giấu. “Ai... ai bảo em muốn về nước?”

“Anh Mục nói.”

Biết không thể giấu được nữa, cô đành thừa nhận: “Em có nói với chị cả chuyện về nước, nhưng...”

“Rốt cuộc là em nói cho vui hay định về nước thật?”

“Em định về nước thật, có chuyện gì sao?”

“Em phản đối chuyện về nước cơ mà, sao tự nhiên lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ vậy?”

“Chủ yếu là Tiểu Long... ở bên này em không tìm được trường nào có đội tuyển bóng đá.”

Vương Thế Vĩ tỏ vẻ không tin. “Chỉ vì chuyện đá bóng của nó mà em quyết định về nước ư?”

“Anh cũng thừa biết nó là mạng sống của em.”

“Nhưng nếu em cũng bỏ về thì bọn mình làm gì... còn chỗ đứng ở Mỹ nữa?”

Cô liền thắc mắc: “Anh muốn có chỗ đứng ở Mỹ làm gì?”

“Ai mà nói trước được điều gì. Biết đâu một ngày nào đó chẳng có đường nào hơn thì lại phải về Mỹ thôi. Giờ em cũng chạy theo phong trào về nước, đến lúc đó anh sang Mỹ kiểu gì?”

“Nhưng...”

Vương Thế Vĩ bèn lên giọng dạy đời: “Một nhà không thể để cả hai người cùng làm chuyện mạo hiểm, kiểu gì cũng phải có một người làm một công việc tương đối ổn định, như thế mới có đường tiến thoái phù hợp...”

Cô liền lấp liếm: “Sếp của em không xin được kinh phí nghiên cứu đề tài, chắc phòng thí nghiệm của bọn em... cũng chẳng tồn tại được bao lâu nữa...”

“Phòng thí nghiệm của em chẳng tồn tại được bao lâu nữa mà em không biết đi xin việc ở nơi khác à?”

“Thế thì... chỉ còn cách là làm tiến sĩ khoa học.”

“Tiến sĩ khoa học thì sao? Vẫn còn hơn là em về nước.”

“Thế tại sao anh lại về nước làm gì?”

“Anh khác em, Trung Quốc vẫn là bầu trời để àn ông vẫy vùng, anh học tiến sĩ khoa học ở nước ngoài không bằng về nước phát triển. Em là phụ nữ, không ở Mỹ mà mò về nước làm gì?”

Cô hậm hực nói: “Anh hỏi kĩ như thế làm gì?”

“Anh không hỏi kĩ thì làm sao biết có nên tìm cách cho em hay không?”

“Em có nhờ anh tìm cách hộ đâu.”

“Em không nhờ anh nghĩ cách nhưng em lại nhờ anh Mục nói chuyện này.” Vương Thế Vĩ bắt đầu phàn nàn. “Hai vợ chồng có chuyện gì không nói thẳng ra được, lại còn để người nọ người kia bắn tin, em làm như thế không sợ bị người ta cười cho à?”

Cô vẫn khăng khăng: “Em chẳng nhờ ai bắn tin cả, em cũng không có ý định về trường F bọn anh...”

“Trường F thì sao? Có gì là kém cỏi so với em đâu? Em cũng gần bốn mươi tuổi đầu rồi, cũng chẳng phải nhà khoa học nổi tiếng gì, em còn định kỳ vọng đi đâu nữa? Em xem trường D có nhận em đâu. Anh nói thật lòng nhé, nếu anh không ở trường F thì đến trường F em cũng chẳng vào được...”

Cô tức đến tím mặt. “Không vào được thì thôi, có gì mà ghê gớm!”

Vương Thế Vĩ cười ha ha. “Gì mà cáu kỉnh thế? Em tưởng bây giờ giống như thời em vừa tốt nghiệp đại học trong nước, trường D còn trọng vọng em à? Trung Quốc hiện tại không còn là Trung Quốc ngày ấy nữa, em cũng không còn là em ngày ấy nữa, thực tế hơn một chút đi!”

Cô liền đốp lại: “Em biết Trung Quốc hiện tại không còn là Trung Quốc ngày ấy nữa, bầu không khí trong lành trước đây đã không còn nữa, hiện tại chỉ có những người như anh mới sống ổn!”

“Những người như anh là thế nào!”

“Anh phải tự hiểu chứ!”

“Dĩ nhiên là anh tự hiểu, đợi anh lấy được kết quả giám định ADN thì em cũng sẽ hiểu anh là người như thế nào.”

Vừa nãy cô mĩa mai Vương Thế Vĩ là nhằm vào chuyện gian lận trong thi cử của anh ta trước đây, nhưng anh ta lại liên tưởng đến chuyện giám định ADN, như thế chỉ còn hai khả năng: Hoặc là trong chuyện đó anh ta là người quang minh chính đại, hoặc là anh ta có cửa kiếm được kết quả giám định giả. Bất luận là khả năng nào thì đối với cô cũng như nhau.

Nhưng cô chẳng buồn tranh cãi với anh ta chuyện này mà chỉ lạnh lùng buông một câu “anh không cần phải lo lắng chuyện em về nước” rồi cúp máy.

Cô không hề nghĩ rằng trường D sẽ không nhận cô, thầy hướng dẫn tiến sĩ của cô khá có tiếng trong ngành này, trong thời gian ở trường, cô và thầy đã từng có bài viết đăng trên tạp chí Nature 4 – một tạp chí khoa học nổi tiếng của thế giới, những bài viết đăng trên các tạp chí khác lại càng nhiều, được không ít người trích dẫn, chính vì thành quả nghiên cứu của cô không tồi nên chưa tốt nghiệp đã làm được Thẻ Xanh của Mỹ, chứng tỏ nước Mỹ coi cô là người có tài, chẳng lẽ cống vào trường D lại cao hơn cả Mỹ ư?

Cô hậm hực gọi điện thoại cho chị cả hỏi: “Lão Mục đã đưa hồ sơ của ta cho bên trường D chưa?”

“Dĩ nhiên là đưa rồi, sao lại chưa? Chuyện ta bảo ông ấy làm, sao dám bỏ bằng được?”

“Nhưng... sao ông ấy lại bảo Vương Thế Vĩ xin việc cho ta ở trường F?”

“Ồ... việc này... ta có bảo ông ấy nói với Vương Thế Vĩ chuyện này đâu, lát nữa sẽ hỏi lại ông ấy.”

“Không phải hỏi đâu, ta biết là nhà người sẽ không để lộ bí mật của ta, chắc chắn là lão Mục muốn giúp ta nên mới đi tìm Vương Thế Vĩ. Nhưng nhà người chưa kể với lão Mục chuyện của... soái đệ chứ?”

“Làm sao ta kể được?”

Cô cũng đoán chắc chắn chị cả không kể chuyện của Kevin cho lão Mục nghe, nếu không chắc chắn Vương Thế Vĩ đã gây sự rồi.

Cô hỏi: “Ta nghe giọng Vương Thế Vĩ có vẻ như... trường D không muốn nhận ta hả?”

“Ồ... chuyện này...”

“Nhà người cứ nói thẳng ra đi, ta chịu được.”

“Lão Mục đưa hồ sơ của nhà người cho học viện, ông ấy còn đi hỏi từng người, nhưng hình như mấy ông lãnh đạo và giáo sư trong học viện đều không muốn... nhận nhà người.”

“Họ có nói vì lý do nào mà không muốn nhận ta không?”

“Thì toàn là những lý do nghe rất chính đáng, nhưng ta biết tổng cái bụng của bọn họ, chủ yếu là vì bọn họ không có bằng cấp nước ngoài, đều làm tiến sĩ ở trường D nên bọn họ không muốn nhận một người có bằng cấp nước ngoài, sợ... lại so sánh với bọn họ thì phiền.”

“Đám người đó đầu óc... tối tăm như vậy ư?”

“Ta đoán vậy thôi, nếu không nhà người bảo còn lý do nào nữa? Mấy năm vừa rồi, cứ có ai học tiến sĩ ở trường nào ồ ồ là bọn họ đều không muốn nhận, nói gì đến trường hợp học tiến sĩ ở nước ngoài.”

“Bọn họ làm như thế mà trường D không sập à?”

“Haizz, đám người đó chẳng quan tâm đến chuyện sập hay không, chỉ cần bọn họ không sập là được. Ta nghe lão Mục nói, tiếng nói của Vương soái ca nhà người ở trường F khá có trọng lượng, chắc chắn là ông ấy xin được cho nhà người vào trường F đấy.”

“Thôi, hồi đầu lão ấy thì nghiên cứu sinh phải nhờ bọn mình kiếm đề mới đỗ được, giờ lão ấy ngồi lên được chức phó chủ nhiệm khoa, ta chui vào đó để lão ấy lãnh đạo có mà điên à?”

Chị cả lo lắng hỏi: “Thế nhà người định đi đâu? Ta thấy các trường đại học trong nước đều cùng một giuộc cả, đồ kỹ với những kẻ có tài, chỉ thích nhận con ông cháu cha, thế nên ta chẳng dám đi đâu cả, chỉ yên phận ở trường D...”

“Thôi để ta tìm chỗ khác vậy. Nếu không xin được thì ta sẽ cùng mở công ty trang trí nội thất với soái đệ.”

“Nhà người đừng có nghĩ mọi chuyện trong nước đơn giản như vậy, kể cả nhà người có mở công ty trang trí nội thất thì cũng vẫn phải chạy chọt Sở Công thương, Sở Thuế vụ... Các khâu không được đủ thông thì kể cả nhà người có mở công ty cũng chẳng kiếm được tiền.”

“Để ta sang trường khác tìm rồi tính sau vậy.”

Cô quyết định đi thử vận may tại mấy trường đại học ở thành phố H, trước đó cô quyết định nộp hồ sơ vào trường D chủ yếu là do sĩ diện, nghĩ trường D nổi tiếng hơn mấy trường đại học ở thành phố H, đồng thời cũng biết Kevin sẽ không lập nghiệp ở thành phố H mà chắc chắn sẽ về các thành phố lớn như Bắc Kinh gì đó. Cô không lựa chọn các trường đại học ở Bắc Kinh mà chọn trường D là vì muốn ăn chắc, ai ngờ hiện tại đến trường D cũng không vào được, thôi thì đến thành phố H thử xem sao, dù gì gia đình Kevin cũng sống ở đó, sẽ thấy gần gũi hơn.

Cô nhớ bao năm về trước từng có một anh chàng theo đuổi cô, ông bố là thị trưởng thành phố H, hình như sau khi tốt nghiệp, anh chàng đó đã quay về thành phố H, nhưng đến tên là gì cô cũng chẳng còn nhớ, đành

phải gọi điện cho chị cả hỏi. Hai người nghĩ hồi lâu mới nhớ ra anh chàng đó tên là “Hứa Đào”, không biết bố anh chàng có còn đương chức nữa hay không.

Chị cả mất rất nhiều công sức mới hỏi được giúp cô tung tích của Hứa Đào, hiện tại người ta đã là Giám đốc Sở Y tế thành phố H.

Cô bấm bụng gọi điện thoại cho Hứa Đào, tạ ơn trời Phật may mà người ta vẫn còn nhớ tới cô. “Vương Quân à? Sao lại không nhớ chứ? Nghe nói sau đó em đi học ở nước ngoài hả?”

“Vâng, em đi học ở nước ngoài, nhưng giờ lại muốn về nước.”

“Em định về đâu?”

“Về thành phố H của bọn anh.”

“Thế thì em tìm đúng người rồi! mấy năm nay thành phố H phát triển rất nhanh, mọi mặt đều không thua kém thành phố D. Em muốn vào chỗ nào ở thành phố H, để anh sắp xếp cho.”

“Em... muốn vào trường Đại học H.”

“Dạy học hả? Làm ở đó nghèo lắm, có gì báu bỏ đâu mà vào?”

Cô nghĩ một lát rồi nói: “Cũng không nhất thiết phải là chỗ đó, liệu có vào được chỗ khác không?”

“Em có thể vào Sở Y tế chỗ anh, hiện tại ngành này kiếm ác lắm...”

Hiện tại cô cũng là kẻ lóa mắt vì tiền, chỉ muốn kiếm được thật nhiều tiền giúp Kevin theo đuổi niềm đam mê nghệ thuật của riêng mình, thế là cô bèn tát nước theo mưa: “Thật hả? Vậy anh liên hệ giúp em với.”

Hứa Đào không hứa hẹn hay từ chối mà chỉ hỏi: “Anh nghe Bùi Tiểu Bảo nói em ly hôn với chồng rồi hả?”

Đầu tiên cô giật nảy mình nhưng rồi trấn tĩnh lại ngay, lựa lời nói dối theo ý chị cả: “Vâng...”

“Hơ hơ, năm xưa nghe nói em lấy Vương Thế Vĩ anh đã đoán bọn em không thể lâu dài được, biết sớm muộn gì bọn em cũng chia tay...”

“Vậy hả? Còn anh thì sao?”

“Anh ư? Anh cũng ly hôn một lần, sau đó lại lấy vợ, hiện tại phu nhân của anh trẻ đẹp hơn cô trước nhiều, tư tưởng cũng thoáng, chẳng bao giờ hỏi chuyện của anh ở ngoài...”

Cô đã hiểu được ý ngầm trong câu nói của anh chàng, bèn tỏ vẻ nói: “Vậy anh để ý giúp em chuyện xin việc ở thành phố H nhé...”

“Cứ giao cho anh!”

Gọi điện thoại xong, cô tự nguyện rửa mình một hồi, người sa đọa không còn gì để nói nữa rồi!

Cô gọi điện thoại cho chị cả, nửa đùa nửa trách: “Sao nhà người lại lừa người ta, bảo ta với Vương Thế Vĩ chia tay nhau rồi?”

“Xí, ta không nói như thế thì người tưởng hấn ta đếm xỉa đến người à? Người không ngờ ngần đến mức bảo ta bốc phét đó chứ?”

“Không.” Cô kể lại những điều mình nói với Hứa Đào rồi tự giễu: “Bọn mình sa đọa thật, đầu bốn đến nơi rồi, tuổi cao sắc kém mà còn bày đặt tỏ non, hồi xưa chẳng bao giờ làm những trò mèo này.”

“Trung Quốc thời nay là như thế, có bài nào chơi bài đó, nhạc nào cũng nhảy, người có bài mà không chơi thì hết hạn cũng bỏ phí. Nhưng người cũng đừng tưởng hấn ta thích người thật lòng, loại đàn ông như hấn chỉ biết lợi dụng quyền lực trong tay, đùa cợt với phụ nữ, chán rồi lại bỏ...”

“Ta biết, ta cũng chỉ lợi dụng hấn ta thôi.”

Ngày hôm sau, Hứa Đào gọi điện thoại đến đòi chat video với cô, cô toát mồ hôi hột vì sợ, cái khác cô không sợ, chỉ sợ Hứa Đào nhìn thấy dung nhan của cô lại không muốn giúp cô nữa.

Cô liền từ chối ngay: “Em đang trong giờ làm việc...”

“VẬY HẢ? Em đang đi làm à? VẬY... lúc khác nhé?”

“Thôi đừng chat video nữa, bây giờ em vừa già vừa xấu, không cần thận anh lại gặp ác mộng đấy.”

“Hơ hơ, em nói như thế anh lại càng tò mò, muốn xem hiện tại em thế nào. Hay là gửi cho anh tấm ảnh của em đi!”

Cô nghiêng rằng, tìm đại một tấm ảnh cũ và gửi cho Hứa Đào.

Hứa Đào liền khen: “Đấy mà gọi là vừa già vừa xấu à? Trông em càng ngày càng trẻ ra!”

Cô liền nói thẳng: “Ảnh chụp từ hai năm về trước đấy.”

“Cũng vẫn trẻ! Đợi em hết giờ làm việc bọn mình chat video nhé, nhớ đấy!”

Cô nghĩ, thôi đành liều vậy. Tối về đến nhà, cô tắm gội sạch sẽ, trang điểm nhẹ nhàng rồi chat video với Hứa Đào, hai người chat đến tận khuya, cô ngủ gật mấy lần, Hứa Đào mới đồng ý hôm nay tạm dừng ở đây.

Mặc dù cô thấy mình rất sa đọa nhưng vẫn có chút đắc ý, xem ra mình cũng chưa phải là quá già.

Một ngày sau, Vương Thế Vĩ lại gọi điện thoại đến: “Kết quả giám định ADN có rồi, anh scan và gửi vào hòm thư cho em rồi đấy.”

Cô chẳng có hứng thú với việc này. “Em có bắt anh đi làm giám định ADN đâu...”

“Em không bảo anh đi làm, nhưng em nghi ngờ anh, thế thì khác gì ép anh phải đi làm?”

“Anh thích nghĩ thế nào thì nghĩ.”

“Chuyện về nước em định tính thế nào?”

“Em định... về thành phố H.”

“Chui về đó làm gì?”

“Ở đó có một... người quen, xin được việc hộ em.”

“Người quen? Ai vậy?”

“Hứa Đào.”

Vương Thế Vĩ liền quát lớn: “Sao cô lại nhờ hần ta xin việc?”

“Sao em lại không thể nhờ anh ta xin việc hộ?”

“Trường F ổn như thế mà cô còn không vào, mò đến chốn khỉ ho cò gáy đó làm gì? Mấy trường đại học ở đó còn chẳng bằng trường F.”

“Em không xin vào trường mà... vào Sở Y tế.”

“Làm sao cô vào được Sở y tế?”

“Hứa Đào bảo anh ấy sẽ có cách.”

“Hần ta hứa giúp cô, chắc chắn là phải có âm mưu gì đó...”

“Một người sắp đầu bốn như em thì anh ấy có âm mưu gì chứ? Sở Y tế thiếu gì các cô gái trẻ?”

“Chắc chắn là hần ta muốn gỡ lại bàn thua lần trước. Hừ, ngựa khôn không gặm cỏ cũ, hời xưa cô từ chối người ta, giờ vẫn còn mặt mũi nhờ vả người ta hả?”

“Em không nhờ vả, anh ấy tự... đề nghị sẽ giúp.”

Vương Thế Vĩ bực bội chất vấn: “Có phải hai người vẫn thường xuyên liên lạc với nhau không?”

“Anh quản làm gì? Tốt nhất cứ quản bản thân anh cho thật tốt rồi hãy nói người khác!”

“Tôi làm sao? Tôi đã gửi kết quả giám định ADN cho cô rồi còn gì? Cô không biết mở mắt ra mà ngó à?”

Cô liền đáp luôn: “Tông Gia Anh chỉ là một trong những chuyện trăng hoa của anh mà tôi đọc được trên mạng...”

“Cô... nói thế là có ý gì?”

Mặc dù đến bản thân cô cũng không hiểu ý đó là gì, nhưng cô cũng không chịu nhún nhường mà chỉ đáp lập lờ: “Đến ý này mà anh còn không hiểu hả?”

Vương Thế Vĩ ngần ngừ một lát rồi nói: “Bất luận thế nào, tôi cũng không cho phép cô về thành phố H!”

“Anh không cho tôi đi thì tôi sẽ ly hôn với anh!”

“Có phải cô đã thông đồng với hắn ta từ lâu rồi không? Nếu không tại sao lại nằng nặc đòi ly hôn hết lần này đến lần khác?”

“Phải thì sao mà không phải thì sao?”

“Cô đừng quên là tôi đã cảnh cáo cô từ lâu rồi đấy, nếu cô dám đi quá giới hạn thì tôi sẽ tàn phá dung nhan cô và giết chết hắn!”

“Anh bá đạo thật đấy! Anh ở ngoài cặp với cô nọ cô kia, tôi chỉ nhờ bạn cũ giúp mà cũng không được ư?”

Vương Thế Vĩ liền cúp máy cái rụp.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 65 – Hoàn Chương 64 Chương 63 Chương 62 Chương 61 Chương 60 Chương 59 Chương 58 Chương 57 Chương 56 Chương 55 Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

56. Chương 56

56

Vương Quân không dám nói chuyện cô chuẩn bị về nước với Kevin, sợ sau khi biết anh sẽ lại trốn cô, vì anh đã từng nói rằng, vì tình yêu anh có thể bất chấp mọi cái của mình, nhưng không thể bất chấp mọi cái của cô và con trai cô. Nếu anh biết vì anh mà cô quyết định về nước thì chắc chắn anh sẽ tìm mọi cách thuyết phục cô từ bỏ ý định này, không cần thận lại làm liều, quay về vòng tay của bà chủ Phúc Lâm Môn chứ chẳng chơi.

Nhưng cô chỉ mong được nghe thấy tiếng anh, nhìn thấy bóng anh, mấy lần không tìm được cô đã gọi điện thoại cho anh, nhưng lần nào anh cũng tắt máy. Cô để lại lời nhắn nhưng không thấy anh gọi lại.

Tại sao lại như thế chứ?

Cô ôn lại cả quá trình tiếp xúc với anh từ ngày đầu tiên đến giờ, cuối cùng đã hiểu ra vấn đề: Trước đó anh không biết cô là gái đã có chồng nên thích cô thật lòng. Sau đó mới biết cô đã có chồng nên quyết định kết thúc cuộc tình này. Nhưng một mặt anh không thể cắt đứt ngay tình cảm của mình, mặt khác cũng sợ cô buồn nên không tuyên bố dứt khoát. Hiện tại anh không nghe điện thoại của cô là muốn mượn biện pháp khách quan để cắt đứt cuộc tình này.

Cô buồn một hồi, nhưng rồi cũng đã tự dằn thông tư tưởng ỉn. Anh trẻ trung, đẹp trai như thế, lại có năng khiếu âm nhạc, đương nhiên là phải tìm một cô gái trẻ trung, xinh đẹp. Nhưng trên đất Mỹ này anh chẳng có cơ hội tiếp xúc với các cô gái trẻ, cộng với việc được nghe kể về chuyện cô vì tình yêu mà bất chấp tất cả, anh cũng cảm thấy thông cảm với hoàn cảnh của cô. Nhưng đây chỉ là một cơ duyên hiếm hoi, một sự say nắng trong phút chốc, dù gì thì cô cũng hơn anh nhiều tuổi như vậy, kể cả cô chưa có chồng thì cuộc tình của họ cũng chẳng kéo dài được bao lâu, sớm muộn gì anh cũng sẽ rời xa cô và đi tìm cô gái trẻ khác.

Trước đây không biết thế gian này có anh nên chẳng vấn đề gì cả, sống ở đâu cũng được. Hiện tại đã biết có một người như anh, nếu không được sống ở nơi có anh thì sẽ buồn khổ vô cùng. Kể cả anh đi du lịch xa, cô vẫn cảm thấy hụt hẫng. Nhưng nếu anh quay về thành phố A, kể cả không được gặp anh, cô vẫn cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Điều này càng củng cố quyết tâm về nước của cô, ba mẹ anh sống ở đó, anh đã từng nói về nước là để chăm sóc ba mẹ anh, nếu vậy chắc chắn anh sẽ ở thành phố H, cô cũng sẽ về thành phố H, vì đó là “nơi có anh”.

Nhưng dường như số phận luôn tìm cách đùa cợt với cô, ngày hôm sau cô đã nhận được điện thoại của Hứa Đào: “Hóa ra em chưa ly hôn với Vương Thế Vĩ à?”

Cô đoán chắc chắn là Vương Thế Vĩ đã liên hệ với Hứa Đào, không cần thiết phải nói dối nữa nên cô đành nói thật: “Em chưa.”

“Thế sao em lại nói là em ly hôn rồi?”

“À... chủ yếu là chị cả...”

“Hơ hơ, đàn bà ở tuổi trung niên bọn em buồn cười thật, kiểu như cứ nghĩ ly hôn rồi thì lại biến thành thiếu nữ thời mười tám, đôi mươi ấy nhỉ...”

Cô biết Hứa Đào nói thế là có ý gì, bèn ấp úng thanh minh: “Chủ yếu là vì...”

“Thực ra em cứ nói thẳng là em chưa ly hôn anh cũng sẽ vẫn giúp em, nhưng tại sao em lại giấu anh?”

Cô đã nghe ra được giọng của Hứa Đào, anh ta không muốn giúp cô nữa, nhưng lại muốn thể hiện sự trong sạch của mình, kiểu như từ đầu đến cuối không có ý đồ gì xấu, cô vội nói: “Nếu anh cảm thấy em là kẻ lừa dối thì đừng xin việc giúp em nữa.”

“Anh không có ý đó...”

“Thế ý của anh là gì?”

“Chủ yếu là vì anh không muốn làm ảnh hưởng đến quan hệ của vợ chồng em...”

“Có phải Vương Thế Vĩ liên lạc với anh không?”

“Ừ, anh ta có gọi điện thoại cho anh, bảo anh đừng nghĩ đến chuyện gỡ lại bàn thua từ nhiều năm về trước. Em bảo như thế có oan không? Anh...”

“Em xin lỗi vì đã gây rắc rối cho anh, thôi chuyện này cho qua đi.”

“À lô, em làm gì vậy? Nghe anh nói hết đã nào...”

“Không cần nữa đâu, cảm ơn anh, chuyện này... bỏ qua đi.”

Cúp máy rồi, cô có cảm giác như trút được gánh nặng lớn trong lòng. Nh thế là tốt nhất, nếu để Hứa Đào giúp thì cô thật sự không biết sau này sẽ phải dày mặt thế nào để từ chối ý đồ của anh ta.

Cô đang định chất vấn Vương Thế Vĩ, tại sao lại gây rắc rối cho Hứa Đào thì Vương Thế Vĩ đã đánh đòn phủ đầu, gọi điện hỏi tội cô: “Tôi thấy cô muốn về nước đến phát điên rồi, những chuyện thất đức như thế mà cô cũng làm được hả?”

“Tôi làm chuyện gì thất đức chứ?”

“Tại sao cô lại nói với hần ta là đã ly hôn chồng?”

“Không phải tôi nói mà là chị cả nói...”

“Kể cả chị cả có nói thì cô cũng phải thanh minh cho hấn ta biết chứ.”

Cô biết trong chuyện này mình đuối lý nên không muốn giải thích nhiều.

Nhưng Vương Thế Vĩ vẫn không chịu buông tha cho cô: “Bình thường nhìn cô cũng thật thà, thế mà lừa dối ra phết nhỉ, giả vờ là người đã ly hôn để đi lừa người ta hả? Cô cũng hèn hạ quá đấy! Dù gì thì cô cũng là người lấy bằng tiến sĩ ở nước ngoài, có cần thiết phải vì chuyện xin vào Sở Y tế thành phố H mà bán sắc hay không? Cô không thấy xấu hổ chứ tôi thì thấy mất mặt lắm.”

Cô hậm hực nói: “Chưa đến lượt anh phải dạy môn đạo đức cho tôi.”

“Tôi là chồng cô, tôi không dạy môn đạo đức cho cô thì ai dạy?”

“Anh tưởng anh là chính nhân quân tử ư?”

“Tôi có phải là chính nhân quân tử hay không thì cứ để mọi người phán xét, nhưng tôi là một thằng đàn ông, làm gì cũng chẳng sợ thiệt, cô là đàn bà...”

“Đừng có giở cái giọng đó, tại sao đàn ông việc gì cũng được làm, còn đàn bà thì không chứ?”

“Đàn bà có thể làm, cô chẳng làm rồi còn gì? Nhưng người thiệt là cô chứ ai!”

Cô tức không nói được gì.

Vương Thế Vĩ đắc ý nói: “Hừ, gã họ Hứa kia bị tôi quạt ột trận. Định chơi xỏ thằng này à, còn lâu nhé!”

“Người ta đâu có chơi xỏ anh...”

“Cô đừng bao che cho hấn ta nữa. Tôi hiểu đàn ông hơn cô, bọn họ mà không ham hố cái gì thì còn lâu mới chịu giúp cô.”

Cô liền tóm ngay câu cuối cùng để chất vấn: “Thế anh mua túi xách cho con bé Tiểu Nhiễm đó, chắc chắn cũng là do có ý đồ gì ư?”

“Tôi thì khác...”

“Có gì là khác? Anh chẳng đã nói còn gì, đàn ông nếu không ham hố cái gì thì sao có chuyện giúp không?”

Vương Thế Vĩ liền cao giọng: “Tôi đã nói rồi, hai chuyện đó khác nhau, sao cô không chịu hiểu nhỉ? Tôi khuyên cô nên từ bỏ ý định về nước đi, đàn bà ở tuổi cô tốt nhất nên ở lại Mỹ, về Trung Quốc không có nơi nào nhận đâu...”

“Trung Quốc rộng như thế, anh dựa vào đâu mà nói cả Trung Quốc?”

“Tôi cũng đã hỏi họ cô trường F rồi, người ta bảo không thiếu người.”

“Anh hỏi ai hả? Hỏi chính bản thân anh ư?”

“Đương nhiên là không rồi, tôi hỏi chủ nhiệm khoa bọn tôi, rồi hỏi cả ông viện trưởng viện tôi nữa...”

“Tôi không hề có ý định về trường F bọn anh.”

“Chết đến nơi mà còn sĩ!”

Cô tức quá liền cúp máy cái rụp.

Ôm bụng tức một lúc, cô lại gọi điện cho anh trai, hỏi tình hình của trường Đại học E.

Anh trai cô cũng sốt hỏi: “Em... định về nước hả?”

“Vâng.”

“Sao tự nhiên lại nảy ra ý định này? Em mới mua nhà cơ mà. Cả nhà vẫn tưởng em...”

Cô liền nói dối: “Đợt mua nhà em vẫn định sẽ ở Mỹ lâu dài, nhưng gần đây kinh phí nghiên cứu của Mỹ bị cắt giảm mạnh, sắp em không xin được kinh phí, phòng thí nghiệm của bọn em chẳng duy trì được bao lâu nữa...”

“Thế em không... xin được việc ở chỗ khác à?”

“Hiện tại Tiểu Long nghiện bóng đá rồi, không muốn quay trở lại Mỹ nữa, thôi em về nước luôn cho xong.”

“Nhưng em cũng không cần thiết phải quay về trường E.”

“Em đã thử trường D nhưng khó xin lắm...”

Anh trai cô cũng tỏ rõ sự bất bình. “Em là tiến sĩ tốt nghiệp ở Mỹ mà còn không xin được vào trường D ư? Trường D nhiều người có bằng nước ngoài lắm à? Nhiều đến mức không chứa được nữa ư?”

“Chẳng có mấy, người ta không muốn nhận người tốt nghiệp ở nước ngoài về.”

“Hồi xưa bọn họ chỉ mong em ở lại, giờ thì...”

Cô đành phải dùng lý thuyết không thể so sánh ngày xưa với hôm nay để giải thích với ông anh, nói đến khô cả họng, nghì bụng, nếu không vì Kevin thì riêng việc về nước mà phải giải thích nhiều thế này, mình cũng chẳng muốn về nữa.

Cuối cùng, anh trai cô đồng ý sẽ nhờ người hỏi trường E hộ cô, nhưng đồng thời cũng nói chuyện này với bố mẹ cô. Chỉ mấy phút sau, lại đến lượt bố mẹ gọi điện thoại sang hỏi chuyện này, đều khuyên cô đừng về nước, cô liền thắc mắc: “Trước đây khi Vương Thế Vĩ về nước, bố mẹ đều khuyên con về cùng anh ấy, giờ đến lượt con về, sao bố mẹ lại khăng khăng ngăn cản con vậy?”

Mẹ nói: “Hồi ấy bố mẹ khuyên con về nước là vì nghĩ hai vợ chồng được sống gần nhau, không để ảnh hưởng đến hôn nhân. Hiện tại con... về thành phố E, còn nó lại ở thành phố D, tội gì phải như thế?”

“Không xin được vào trường D nên con đành phải về thành phố E thôi, đợi sau này chuyển về thành phố D sau.”

“Haizz, thật đúng là... người tính không bằng trời tính! Trước đây con ở thành phố D, nó phải tìm cách điều chuyển về chỗ con, giờ con ra nước ngoài mấy năm, lấy được cả bằng tiến sĩ, kết quả vẫn phải tìm cách điều chuyển về thành phố D, đúng là... Tại sao trường D lại không chịu nhận con chứ?”

“Anh ấy không ở trường D mà là ở trường F.”

“Chứ sao nữa, tại sao trường F nhận nó mà không chịu nhận con?”

Cô bắt đầu thấy bức. “Bố mẹ hỏi con thì con biết hỏi ai?”

Bố mẹ cô sợ quá không dám vặn hỏi gì nữa.

Chị dâu cô nói: “Em mà về thì tuyệt đối không được nói ở bên đó thất nghiệp nên mới phải về nước, chỉ nói là về đoàn tụ vợ chồng. Bố mẹ cũng đừng nói em con thất nghiệp nên mới về...”

Cô cười đau khổ, không ngờ một niềm tự hào của gia đình như cô mà giờ phải rơi vào hoàn cảnh để cả gia đình phải giấu giếm, không muốn vạch áo cho người xem lưng như thế này.

Cả nhà chỉ có một người ủng hộ quyết định về nước của cô là con trai cô. “Mẹ, thế thì con không phải sang Mỹ nữa ư?”

“Ừ... không phải sang nữa.”

“Anh Tiểu Bân ơi, em không phải về Mỹ nữa!”

Tạ ơn trời Phật, trường Đại học E rất sẵn sàng nhận cô vào làm giảng viên, đích thân hiệu trưởng gọi điện thoại cho cô, nói về hiện trạng và tương lai của trường E bằng giọng vô cùng tự hào, đã sáp nhập tất cả các trường cao đẳng trong thành phố E vào trường E, thanh thế rất rầm rộ, tỉ lệ tiến sĩ trong đội ngũ giảng viên mỗi năm một cao, hiện tại chỉ thiếu nhân tài tốt nghiệp nước ngoài nữa thôi, cô là tiến sĩ tốt nghiệp nước ngoài đầu tiên về trường E. Hiệu trưởng hứa nhất định sẽ dành cho cô phòng thí nghiệm tốt nhất và cả kinh phí nghiên cứu, nhà ở...

Cô thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đã có nơi chịu nhận. Cổ nhân nói cấm có sai, thà làm đầu gà còn hơn là làm đuôi bò.

Nhưng thế gian này không phải chỉ có hai sự lựa chọn là “đầu gà” và “đuôi bò”.

Ở Mỹ cô đã từng đi xin việc một lần, chính là đợt tốt nghiệp tiến sĩ, cô không xin vào vị trí giảng viên đại học vì cô không tin tưởng lắm vào vốn tiếng Anh của mình. Cô chỉ tìm công việc nghiên cứu khoa học, cô nộp đơn vào mấy viện nghiên cứu mà cô thích, viện nào cũng nhận cô, khiến cô chọn mà hoa hết mắt.

So với trường Đại học D, Đại học E, những viện nghiên cứu này được coi là “đầu bò” đúng không? Kết quả là ngay cả “đuôi bò” là trường D còn không chịu nhận cô, thật đúng là có mắt mà không biết núi Thái Sơn.

Bực quá, cô liền gửi hồ sơ tới mấy trường đại học hàng đầu ở Trung Quốc, mặc kệ, cùng lắm là bị các trường nổi tiếng này từ chối, đến việc trường D từ chối còn chấp nhận được thì việc các trường nổi tiếng kia từ chối cũng chẳng có gì là sốc. Biết đâu những trường nổi tiếng kia lại biết trọng dụng nhân tài hơn, nhận cô vào làm việc chưa biết chừng.

Hiện tại cô bắt đầu bận rộn lo chuyện chuyển nhà. Mặc dù nhà mới của cô đã rao bán nhưng cô vẫn phải chuyển nhà đến đó ở trước đã, vì căn hộ mà cô thuê đã đến hạn, nếu không chuyển sẽ phải ký hợp đồng thuê tiếp một năm nữa, giữa chừng trả nhà rất khó, không những bị trừ tiền đặt cọc, không cẩn thận còn bị kiện ra tòa.

Lúc đầu cô định sẽ bỏ hết số đồ gia dụng cũ khi chuyển nhà để mua đồ mới, bây giờ cũng chẳng muốn mua đồ mới nữa, chỉ tìm một công ty chuyển nhà, chuyển hết số đồ gia dụng cũ sang nhà mới trước khi hợp đồng thuê nhà hết hạn.

Cô chẳng muốn thu dọn gì nữa, chỉ đi chân đất trên sàn nhà, vì Kevin lát sàn hộ cô, bất luận đi đến đâu, cô cũng vẫn cảm nhận được dấu vết của anh, đặc biệt là cái bay window (cửa sổ chìa) đó, thực sự cô không dám nhìn ra đó, cứ nhìn lại nhớ đến cảnh anh ngửa người ra sau, hai cùi chỏ chống xuống cửa sổ chìa, chỗ khóa quần bò của anh cộm lên rõ rệt.

Nếu không vì về nước thì cô thật sự không muốn bán căn hộ này, đây là nơi cô và anh gặp gỡ rồi yêu nhau, không có ngôi nhà này thì không thể có đoạn tình cô và anh.

Nhưng không bán thì không thể sống ở nơi có anh được, đành phải dứt ruột bán thôi.

Cô xuống tầng dưới, cởi hết quần áo ra và đi vào nhà tắm, đứng dưới vòi hoa sen, mặc cho nước ấm xả xuống, cũng mặc cho nước mắt trào ra.

Không biết cô tắm trong bao nhiêu lâu, nước bắt đầu nguội lạnh, cô mới tắt vòi và ra khỏi nhà tắm, lấy khăn lau đầu, lau người rồi đứng trước tấm gương lớn, nhìn cơ thể trần trụi của mình bằng ánh mắt thần thờ. Chưa hẳn là già, da chưa nhão, bụng dưới không to, ngực chảy hơn trước khi có con nhưng cũng to hơn trước khi có con, thật đúng như anh nói, giống hai chú thỏ, nếu không mặc bra, cả hai sẽ nhảy nhót tung tăng theo bước đi của cô.

Cô nhớ lại hôm đó, anh từ phía sau ôm chặt cô, hai tay nắm lấy hai chú thỏ của cô, cảm giác đó mới ngất ngây làm sao!

Có lẽ hôm đó cô không nên nói đến chuyện mình đang có chồng, mà cứ để sự việc phát triển bình thường, nếu thế thì hiện tại sẽ không như thế này.

Cô để ký ức của mình quay về với thời khắc anh ra ga ra lấy tắm thử, sau đó ọi việc diễn ra theo kịch bản khác, cô vẫn đứng bên cạnh chiếc giường làm bằng hộp carton, nhìn anh trải thảm, nhưng cô sẽ không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn anh. Anh trải ba lớp thảm trên chiếc giường carton rồi quay sang bế cô lên và nhẹ nhàng đặt xuống giường.

Hôm đó cô mặc bra, anh tự tay cởi cho cô, sau đó nghịch ngợm với hai chú thỏ đã được thả tự do, phần chân nói: “Cuối cùng đã túm được bọn người!”

Cô thấy toàn thân rạo rực nên quyết định diễn nốt phần còn lại một mình.

Cô đến bên chiếc giường ở phòng ngủ chính, trải khăn tắm lên gối để tóc không làm ướt gối, rồi cô bật máy tính, cho đĩa CD của Kenny G vào ổ đĩa, đắp một chiếc chăn mỏng rồi mở điện thoại, lấy một tấm hình của anh ra, vừa nghe nhạc vừa nhìn ảnh, vừa nhẹ nhàng vuốt ve mình.

Một lát sau, cô nhắm mắt lại, tưởng tượng anh đang đến, rón rén đi vào phòng ngủ rồi nhẹ nhàng chui vào chăn với cô, ôm chặt cô từ phía sau lưng...

Vừa nghĩ đến đây thì chuông cửa đổ, cô giật bản mình.

Cô vội ngồi bật dậy, khoác tạm chiếc áo choàng mỏng vào rồi chạy ra cửa, đến bên khung cửa, cô vừa thất đai áo choàng vừa hỏi: “Who’s there (Ai đấy)?”

“Me (Anh đây)!”

Cô nhận ra ngay là giọng Kevin, bèn vội vã mở cửa, đúng là anh thật, vẫn mặc chiếc áo phông trắng và quần bò lửng, miệng vẫn mỉm cười. Cô không hỏi tại sao anh lại đến mà chỉ tránh sang một bên để anh đi vào, sau đó đóng sập cửa lại và sà thẳng vào lòng anh.

Bị cô lao vào đột ngột như vậy, anh suýt mất đà, đồ vật gì đó cầm trên tay rơi luôn xuống đất. Anh ôm chặt cô và đặt một nụ hôn cháy bỏng lên môi cô.

Toàn thân cô nóng bừng, cảm thấy vô cùng rạo rực. Vừa nãy vuốt ve mình hồi lâu mà không nhằm nhò gì so với nụ hôn này của anh.

Anh hôn cô một lát rồi rời khỏi môi cô, hỏi: “Em chuyển đến đây rồi hả?”

“Vâng.”

“Anh đến thay khóa cho em.”

“Vâng, anh không nói em cũng quên khuấy mất.”

“Thế mà còn bảo là suốt ngày lang thang trên các diễn đàn trang trí nội thất thật đấy.”

“Trước đây em còn nhớ, anh đi một cái là em quên luôn.”

“Anh thì không quên.”

Cô tò mò hỏi: “Sao anh lại biết hôm nay em chuyển nhà?”

“Ngày nào anh chẳng đến đây.”

“Anh đi du lịch cơ mà?”

“Thì đây cũng là du lịch mà.”

“Anh không ở chỗ anh Thi thì ở đâu?”

“Tìm một nhà trọ nào đó rẻ tiền ở ngoài thôi.”

“Sao anh lại ra ở nhà trọ làm gì? Sao không ở chỗ anh Thi?”

“Thấy ồn ào quá.”

Cô rất hiểu điều này, trong thời gian qua, cô cũng như thế, lúc nào cũng cảm thấy chỗ này chỗ kia ồn ào, vì cứ có người nói chuyện là lại làm ảnh hưởng đến suy nghĩ của cô, nếu người khác nói chuyện với cô hoặc hỏi cô điều gì đó, cô càng bức bối hơn, vì cô chỉ chìm đắm trong dòng suy nghĩ của mình, không biết người ta đang nói gì, cũng không muốn nói chuyện với bất kỳ ai.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 65 – Hoàn Chương 64 Chương 63 Chương 62 Chương 61 Chương 60 Chương 59 Chương 58 Chương 57 Chương 56 Chương 55 Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

57. Chương 57

Chương 57

Cô hỏi: “Thế sao anh không chịu nghe điện thoại của em?”

Kevin chỉ cười mà không đáp.

Cô nhớ đến tình tiết trong tiểu thuyết Mười năm bấp bênh của Ngải Mễ và đùa: “Có phải sợ em chui qua đường điện thoại đến chỗ anh không?”

“Điện thoại của bọn mình có dây đâu...”

“Thế tại sao anh lại không nghe điện thoại của em?”

“Cứ coi như là anh sợ em được chưa?”

“Thời gian này... ngày nào anh cũng ở đây hả?”

“Ừ.”

“Em lại tưởng anh... sẽ không đến đây nữa.”

“Sao lại thế được. Khóa cửa nhà em còn chưa thay mà...”

“Anh đến đây mà bảo vệ vẫn cho anh vào ư?”

“Ừ, anh qua lại nhiều nên bọn họ cũng nhẵn mặt rồi, họ vẫn tưởng anh sống ở đây.”

Cô liền lắc anh liên hồi. “Sao anh không nói sớm? Tại sao anh không nói điều này với em sớm?”

“Nói sớm thì sao?”

“Nói sớm thì tối nào em cũng đến đây chứ sao!”

“Ngày nào em cũng đến đây làm gì?”

“Sơn tường, dọn dẹp, thiếu gì việc?”

Anh liếc phòng khách, phòng ăn một vòng rồi hỏi: “Những chỗ này em chưa sơn à?”

“Sơn gì chứ, anh không ở đây nên em cũng chẳng còn hứng thú sơn.”

“Hóa ra em sơn tường là để biểu diễn cho anh xem hả?”

“Đúng vậy, anh là lãnh đạo mà.”

Kevin véo nhẹ mũi cô rồi nói: “Để anh thay khóa cho em.”

Kevin nhặt đồ vật vừa rơi dưới đất lên, cô phát hiện ra đó là một ổ khóa. “Anh lại mua khóa hả? Lần trước bọn mình mua hai ổ khóa rồi mà.”

“Đúng rồi, nhưng nhà em có ba cửa cơ mà.”

“Ừ nhỉ, suýt thì em quên mất ga ra còn một cửa nhỏ nữa. Nhưng anh không phải thay khóa nữa đâu, nhà này em chuẩn bị bán, đừng bỏ phí ba ổ khóa.”

Kevin vô cùng sững sốt, hỏi: “Em định bán nhà ư?”

“Vâng.”

“Tại sao?”

“Em chuẩn bị về nước.”

“Em định về nước hả? Tại sao? Về đoàn tụ với chồng ư?”

“Em còn lâu mới thềm oàn tụ với anh ta, ly hôn thì đúng hơn.”

“Thế em về nước làm gì? Mất... việc rồi à?”

Cô liền đùa: “Ồ, sếp không xin được kinh phí nghiên cứu, bọn em đều thất nghiệp hết rồi.”

“Trước bọn mình có nói, nếu em chẳng may thất nghiệp thì cùng làm trang trí nội thất với anh đúng không?”

“Em sẽ làm với anh.”

“Thế sao em lại bảo sẽ về nước?”

“Anh cũng chuẩn bị về nước mà, em không về nước thì làm sao hợp tác được với anh? Chẳng lẽ lại mở công ty trang trí nội thất xuyên quốc gia à?”

Kevin thần người ra một lúc.

Cô liền an ủi: “Anh đừng sợ, nếu anh không muốn hợp tác với em thì em cũng không miễn cưỡng anh đâu. Em liên hệ với trường Đại học E rồi, họ rất hoan nghênh em, về nước em vẫn theo nghề của em, dạy học...”

Kevin nhìn cô bằng ánh mắt hồ nghi và hỏi: “Em đang đùa đó hả?”

“Em không hề nói đùa, Cynthia đã đăng tin rao bán nhà hộ em rồi, nào, để em cho anh xem.”

Cô kéo Kevin ra chỗ sofa rồi ngồi xuống, mở laptop ra và tìm thấy ngôi nhà của mình trên trang giao dịch nhà đất Zillow rồi chỉ cho anh xem. “Anh nhìn này, Cynthia đến chụp ảnh đấy, sàn nhà chụp lên đẹp đúng không? Đẹp hơn nhiều so với ảnh mình chụp bằng điện thoại. Rồi cả khoảng trống trong phòng, lần trước mình chụp chẳng thấy rộng hơn mấy so với diện tích thực tế, trong khi đó ảnh họ chụp lại thấy rất rộng rãi, đúng là người trong nghề chụp có khác...”

Kevin tần ngần ngó một lát rồi hỏi: “Em định về nước thật hả?”

“Anh bảo về nước, nếu em không về thì làm sao gặp được anh?”

“Em thật đúng là người vì tình yêu mà bất chấp tất cả!”

Cô lại sợ anh lòi ra lý lẽ “nhưng em không thể bất chấp tất cả mọi cái của con trai em” nên cướp lời: “Em nói với anh rồi, con trai em cũng muốn ở lại Trung Quốc, nó thích được ở gần thằng anh họ Tiểu Bán, nó muốn ở lại chơi đá bóng...”

“Nhưng em định bảo anh làm huấn luyện viên bóng đá cho cậu ấy cơ mà?”

“Vâng, nhưng anh chuẩn bị về nước, mẹ con em không về thì làm sao anh làm huấn luyện viên cho con em được?”

Kevin liền ôm chặt cô. “Em ngốc quá! Không bàn với anh mà đã rao bán nhà rồi...”

Cô liền đùa: “Anh có phải là chủ nhà đâu mà em phải bàn với anh?”

“Nhưng vì anh em mới phải... bán nhà mà!”

“Em mà bàn với anh thì chắc chắn anh sẽ mắng em...”

“Làm sao anh mắng em được?”

“Thế bây giờ em bảo anh cũng chưa muộn mà.”

“Dĩ nhiên là không muộn, nhà cũng đã bán đâu, nhưng chuyện lớn thế này, em không bàn với anh thì thật là to gan quá, chẳng có vương pháp gì cả.”

“Sao em không có vương pháp? Em họ Vương, vương pháp tức là phép tắc của em mà!”

“Thế thì em chẳng có quốc pháp gì cả”.

“Vâng, em không có Quắc pháp[1].”

[1] Hai từ “quốc” và “quắc” có cách phát âm giống nhau.

Hai người nhìn nhau cười một lúc, Kevin nói: “Nếu anh không về nước nữa thì sao? Em có về nữa không?”

“Anh không về thì em về làm gì?”

“Thế thì em đừng về nước nữa “

“Anh không về nước nữa hả?”

Kevin liền lắc đầu.

Cô lại hỏi tiếp: “Không về chăm sóc bố mẹ hả?”

Kevin lại lắc đầu: “Thôi gửi thêm ít tiền về cho họ thuê ôsin làm giúp vậy.”

Cô rúc vào lòng anh, hỏi: “Anh tìm được tình yêu trên đất Mỹ rồi ư?”

“Anh tìm được dream girl (cô gái trong mộng) của anh rồi ư?”

“Ừ.”

“Ở đâu?”

“Ở đây.”

“Tìm thấy từ bao giờ?”

“Tờ giấy kẹp trong bánh fortune cookie đã nói rồi còn gì.”

“Anh nói dối em, hôm đó anh tìm thấy rồi mà sau đó vẫn còn muốn về nước là sao?”

“Vì hạnh phúc của dream girl mà.”

“Anh bỏ chạy rồi thì em còn hạnh phúc gì nữa?”

“Anh đâu có bỏ chạy? Ngày nào chẳng lang thang ở đây.”

Hai người ôm nhau một lúc rồi Kevin buông tay ra, nói: “Để anh đi thay khóa.”

Vừa thay khóa anh vừa nói: “Thực ra cũng không cần thay, chỉ cần chỉnh lại một chút là ổn, nhưng anh thấy thay vẫn yên tâm hơn.”

Kevin thay ổ khóa ở cửa ngoài, rồi lại thay ổ khóa ở cửa nhà thông vào ga ra, sau đó điều chỉnh cho hai ổ khóa này có thể mở chung một chìa khóa, tiếp theo lại điều chỉnh cả điều khiển ở cửa tự động của ga ra, thay cả ổ khóa ở cửa sau mới yên tâm hơn. “Ổn rồi, thay hết rồi.”

Cô sợ Kevin thay khóa xong lại bỏ về, bèn vắt óc nghĩ cách giữ chân anh.

Kevin nhìn đồ đạc la liệt khắp phòng liền nói: “Để anh dọn giúp một tay.”

Cô vội nói: “Không cần đâu, toàn những thứ chẳng đâu vào đâu, anh không biết để chỗ nào, dần dần em sẽ giải quyết.”

“Em có chỗ ngủ không?”

“Có.”

“Nước nóng trong nhà tắm không vấn đề gì chứ?”

“Không, em vừa tắm xong, mọi thứ đều ổn cả.”

“Bếp ga nấu được cơm chứ?”

“Nấu được.”

“Thế thì ở đây được.”

Cô hỏi: “Anh... ăn cơm chưa?”

“Anh ăn rồi.”

“Có thật là ăn rồi không?”

“Ăn thật rồi mà.”

“Em gọt quả gì cho anh ăn nhé!”

“Không cần đâu, anh phải về rồi.”

“Có người đợi ở nhà à?”

“Lấy đâu ra nhà?”

“Thế anh vội về làm gì?”

Anh nhìn cô cô cũng nhìn anh. Cô cầm tay anh lên và lúi dúi về phía phòng ngủ. Anh nhìn thẳng vào mắt cô rồi chậm chậm đi theo cô. Lúi vào trong phòng ngủ, cô liền ấn anh ngồi xuống giường. “Phòng này có giường hẳn hoi này.”

Kevin ôm chặt cô và nói nhỏ: “Anh biết vì anh em mới như thế, nhưng bọn mình... không cần thiết phải như vậy, anh được gặp em, được bảo vệ em đã là thỏa mãn lắm rồi, em đừng làm những việc em không dám làm...”

“Em dám làm chứ.”

“Hiện tại em dám làm, nhưng ngày mai em sẽ lại sợ.”

“Không đâu.”

“Đừng tỏ vẻ anh hùng nữa. Thật đấy, bọn mình không cần phải như vậy. Em có con, vì con, em cũng sẽ không ly hôn với chồng. Em có đòi chia tay thì anh ta cũng sẽ không đồng ý. Em làm thế này sẽ cảm thấy mình đã... đi quá giới hạn, không phải là một người phụ nữ đứng đắn, thấy có lỗi với con, tội gì phải như thế?”

“Anh không muốn làm à?”

“Muốn chứ, anh đã nói rồi mà, lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã drive crazy (phát điên) vì em rồi, nhưng anh không muốn nhìn thấy em hối hận hoặc sợ hãi.”

“Em sẽ không như thế đâu, vì tình yêu em có thể bất chấp tất cả mà.”

“Anh biết, nhưng anh không thể bất chấp mọi cái của em.”

“Thế bọn mình phải làm sao?”

“Bọn mình cứ như thế này cũng tốt mà. Được gặp em là anh thấy hạnh phúc lắm rồi, được gặp anh, em cũng cảm thấy hạnh phúc, thế gian này còn có tình yêu nào đẹp hơn tình yêu này?”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 65 – Hoàn Chương 64 Chương 63 Chương 62 Chương 61 Chương 60 Chương 59 Chương 58 Chương 57 Chương 56 Chương 55 Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

58. Chương 58

58

Vương Quân đáp rất quả quyết: “Có!”

“Có cái gì?”

“Có tình yêu đẹp hơn... tình yêu anh vừa nói.”

“Vậy hả? Ở đâu?”

“Ngay trong gian phòng này.”

Kevin liền cười. “Vẫn là tình yêu anh vừa nói mà?”

“Không, đẹp hơn tình yêu đó.”

“Đẹp thế nào?”

“Đó là tình yêu có sự kết hợp của tâm hồn và thể xác, anh đọc nhiều tiểu thuyết của Ngải Mễ như thế mà không biết à?”

“Nhưng còn phải xem điều kiện chứ, có điều kiện thì đương nhiên là sự kết hợp giữa tâm hồn và thể xác. Không có điều kiện thì có tâm hồn là tốt rồi.”

Cô liền đặt tay vào chỗ đang cộm lên của anh, nói nhỏ: “Em chỉ sợ anh... khó chịu.”

“Không khó chịu, trong lòng vẫn rất vui.”

“Nhưng nếu em... khó chịu thì sao?”

Kevin tần ngần một lát rồi nói: “Thế thì... lại khác Em... khó chịu không?”

“Uhm, vừa nãy đang định... tự lực cánh sinh.”

Kevin mím môi cười, nhìn cô một lát rồi đưa tay rút đai áo choàng của cô ra. Chiếc áo choàng lập tức trượt sang hai bên, tạo ra khe hở ở giữa, hai chú thỏ thoát ẩn thoát hiện trong áo choàng. Anh nhìn vào mắt cô, hai tay túm lấy hai vạt áo choàng, kéo sang hai bên như mở cửa, rồi anh cúi đầu nhìn xuống cơ thể cô, miệng thốt lên: “Wow! Bên trong không mặc gì cả!”

“Lúc anh bấm chuông em đang nằm trên giường mà.”

“Thế bây giờ anh trả em về chỗ cũ nhé.”

Anh bế thốc cô lên và đặt vào giường, rút áo choàng dưới thân người cô ra, trêu: “Còn bật nhạc nữa hả, có phải đang tưởng tượng... có cuộc mây mưa với Kenny G không?”

“Không, đang tưởng tượng... có cuộc mây mưa với Kevin G.”

“Em đã có cuộc mây mưa với anh bao giờ đâu, tưởng tượng kiểu gì chứ?”

“Nhắm mắt tưởng tượng liền thôi.”

“Thế thì mình mây mưa thật, để sau này có hồi tưởng lại em sẽ có căn cứ.”

Anh cúi xuống và hôn tới tấp lên mặt và cổ cô, thở hổn hển nói: “Em có biết tối nào anh cũng làm gì không?”

“Đừng nói là anh nhìn điện thoại...”

“Ha ha, đúng là như thế mà.”

“Bức ảnh xấu như thế...”

“Chê xấu thì em tặng cho anh mấy bức không xấu ấy...”

“Để anh hành động...”

“Ừ, có được không?”

“Có người thật không dùng, dùng ảnh làm gì?”

Kevin quỳ chân xuống giường, túm lấy vạt áo phong và cởi phắt ra, vứt xuống nền rồi bắt đầu cởi thắt lưng.
“Cẩn thận nhé, ảnh nuy đây...”

“Trước đây anh bảo em là gọi lúc nào anh sẽ đến lúc đấy.”

“Em không gọi mà.”

“Em gọi nhưng anh tắt máy.”

“Sao em không nhờ Jimmy nhắn hộ?”

“Em nhờ anh ấy nhắn mà.”

“Nhắn gì chứ? Em nhờ anh ấy nhắn chuyện làm bếp và WC thì có.”

Cô liền trách: “VẬY em còn nhờ anh ấy nhắn được gì nữa chứ?”

“Thì nói... em nhớ anh...”

“Em không dám nói...”

“Tại sao?”

“Vì hôm đó anh... làm em sợ chết đi được.”,

“Anh làm gì mà em lại sợ?”

“Anh... Em bảo với anh rằng em... không phải là bà mẹ đơn thân, anh có về... bực... rồi chạy mất...”

Kevin nằm xuống bên cạnh cô, vòng tay ra sau cổ cô để cô gối đầu lên đó, hai tay ôm hai bầu ngực, mơn man nhẹ nhàng. “Không phải anh tức rồi bỏ chạy, mà là... sợ quá... anh tưởng em đang cảnh cáo anh... không nên phá hoại danh dự của người phụ nữ đã có chồng.”

“Anh ngốc thế!”

“Em mới là ngốc!”

Cô kéo anh. “Bắt đầu thôi...”

“Warning up (khởi động) trước đã chứ...”

“Em đã warning up... lâu rồi...”

Kevin cười rồi rút cánh tay ra, nằm lên trên cô, cô mở đường cho anh vào, lập tức cảm nhận được khoảng cách mười năm, một người đàn ông ba mươi tuổi khác hẳn với người đàn ông bốn mươi tuổi, người đàn ông bốn mươi tuổi không còn có được vẻ rắn rỏi đó.

Anh cử động rất chậm, chắc là sợ mình ra ngay, nhưng độ cứng của anh còn kích thích cả tốc độ, cô không kìm được nên bắt đầu rên rỉ. Anh dừng lại, gục xuống người cô, thở hổn hển nói: “Anh... không ổn...”

“Không ổn thì anh đừng nhịn nữa...”

“Thực ra trước khi đến anh đã...”

“Tự lực cánh sinh một lần?”

“Ừ.”

“Tại sao?”

“Sợ không kìm chế được lại... làm ảnh hưởng đến thanh danh của em...”

Cô nói với vẻ đắc ý: “Nhưng anh vẫn không kìm chế được...”

“Uy lực của em lớn quá...”

Cô nói với vẻ xót xa: “Anh đừng... kìm chế bản thân như thế, thích làm thế nào thì cứ làm.”

“Nhưng em...”

“Em không sao. Anh cứ thích trước đi...”

Kevin liền cười. “Em... tâm lý quá... thế thì anh... thích trước nhé... rồi anh làm hiệp nữa... để em...”

“Vâng, em sẽ đợi anh ở đây.”

Anh ôm chặt cô rồi tăng tốc và ra trước. Tim anh đập thành thịch trước ngực cô, tiếng thở dồn dập bên tai cô, đó cũng là cảnh tượng nhiệt huyết dâng trào mà một người đàn ông bốn mươi tuổi không thể nào có được nữa.

Đợi Kevin trở lại bình thường, cô gạt lọn tóc xoăn bết mồ hôi trên trán anh ra và hỏi: “Chuyện trên giường... cô ấy hơn em hả?”

Kevin liền mở mắt ra. “Ai?”

“Bà chủ Phúc Lâm Môn ấy.”

Kevin liền cười. “Sao lại nhắc đến cô ta? Mất cả hứng! Đừng nói nữa, đừng để ảnh hưởng đến anh...”

Cô không dám nói nữa, nhưng cô không biết cái ảnh hưởng mà anh nói ở đây là gì, chỉ cảm thấy cái đó của anh lại bắt đầu cứng lên trong cơ thể cô, bèn sưng sốt hỏi: “Anh... nhanh vậy hả?”

Anh nói với vẻ đắc ý: “Chồng em không làm được như thế hả?”

Cô liền trách: “Sao lúc này anh lại nhắc đến anh ta? Mất cả hứng!”

Kevin liền cười. “Bọn mình mỗi đứa làm mất hứng một lần, hòa nhé.”

Rồi anh bắt đầu hành động.

Cô nói: “Đợi đã, lau hết mồ hôi đi không lại cảm.”

Sau đó cô với lấy chiếc khăn mặt và lau mồ hôi cho anh. Anh chống thẳng tay lên để cô lau mồ hôi.

Đợi cô lau xong, anh bắt đầu vào cuộc, ghé sát tai cô thì thầm: “Em có thích không?”

“Có.”

“Thích nhanh hay thích chậm?”

Cô ngại ngần đáp: “Đều thích.”

“Thích nông hay thích sâu?”

“Thế nào cũng được.”

“Thích ở phía trước hay phía sau?”

“Đều... được. Sao anh cứ hỏi mãi vậy?”

Kevin liền cười. “Đừng ngại, anh muốn biết em thích kiểu gì.”

“Em thích anh, chỉ cần là anh thì kiểu gì em cũng thích!”

“Thế anh không cử động nữa thì em có thích không?”

“Vẫn thích.”

“Hơ hơ, em không nói thật với anh thì em thiệt đấy.”

“Những điều em nói đều là sự thật.”

Kevin tiến lui đều đặn, cô ôm chặt thắt lưng anh, cảm nhận từng động tác của anh, đúng như những gì cô tưởng tượng, mặc dù vai rất rộng, nhưng đến phần thắt lưng lại thu nhỏ lại, cô có thể ôm một cách rõ ràng, mỗi thớ thịt trên người anh đều săn chắc, không có mỡ thừa, sờ rất dễ chịu.

Cô dịch tay xuống dưới mông anh, hai bên mông tựa như hai bán cầu, săn chắc, không kìm được cô liền véo nhẹ mấy cái, anh càng cử động nhanh hơn.

Bàn tay cô cứ vuốt ve như vậy, từ lưng xuống vùng thắt lưng, rồi đến mông, cảm nhận đường nét tuyệt vời của cơ thể a.

Cô không còn nhớ vùng thắt lưng và mông của Vương Thế Vĩ là như thế nào, chắc là cô chưa bao giờ cảm nhận một cách thật sự. Hiện tại ấn tượng duy nhất của cô đối với Vương Thế Vĩ là làn da và cơ bắp không săn chắc như Kevin, đến cái đó cũng oằn oặt kiểu gì ấy.

Cô thầm than: Đúng là trẻ có khác!

Anh chống hai tay lên, vừa tiến lui vừa nhìn cô, cô ngượng quá bèn nhắm mắt lại, mắng: “Anh nhìn gì đấy?”

“Xem em quần quai vì thích như thế nào.”

“Không được nhìn!”

“Anh cứ nhìn đấy!”

Cô có cảm giác như ánh mắt anh có một luồng điện, mặc dù đã nhắm nghiền mắt nhưng cô vẫn cảm thấy mặt và phần ngực nóng ran, chỗ đó lại càng nóng hơn, cô biết mình sắp lên đỉnh, bèn ra sức kéo anh xuống, không cho anh nhìn cô.

Anh kiên trì được một lúc, chắc đã hiểu ra vấn đề nên ngoan ngoãn nằm xuống, ghé sát tai cô hỏi: “Sao vậy? Không cho anh xem à?”

Cô ậm ờ không đáp, bất ngờ siết chặt lấy anh, cảm giác như linh hồn bay lên tận trời xanh.

Đến khi ý thức quay trở lại não bộ, cô mới phát hiện ra một tay anh chống cằm, ngoẹo đầu nhìn cô. Cô ngượng ngừng nói: “Anh làm gì vậy?”

“Nhìn em.”

“Nhìn cái gì?”

“Nhìn giây phút đẹp nhất của em.”

“Đây là... giây phút đẹp nhất hả?”

“Không phải à?”

“Anh bảo phải thì phải thôi.”

“Anh ta chưa nhìn em thế này bao giờ hả?”

“Ai?”

“Anh họ Vương kia kìa.”

“Anh ta chưa bao giờ cho em... có được giây phút này.”

“Chưa bao giờ hả?”

“Chưa bao giờ.” Cô thẳng thắn nói: “Đây là lần đầu tiên... em có được giây phút này... thông qua make love (làm tình).”

Kevin liền đùa: “Thế thì thiệt cho em thật.”

“Thiệt mà.”

“Đừng lo, anh sẽ bù đắp cho em.”

Nói rồi Kevin lại bắt đầu hành động, từ chậm đến nhanh, anh ghé sát tai cô thì thầm: “June, June, I love you!”

Linh hồn cô lại thăng thiên một lần nữa.

Đến khi cả hai đều tận hưởng được khoảnh khắc tuyệt vời nhất trong cuộc đời đã là lúc nửa đêm, hai người dìu nhau vào nhà tắm tắm rửa rất lâu rồi lau khô người và lại dìu nhau vào giường.

Kevin nói: “Anh phải về đây.”

“Giờ anh vẫn phải về hả?”

“Em không sợ người khác nhìn thấy anh ngủ qua đêm ở đây à?”

“Ở đây chẳng có ai quen em cả, sợ ai nhìn thấy chứ?”

“Ừ, thế thì anh không về nữa nhé!”

“Vâng.”

Kevin vẫn ngồi dậy mặc quần áo. “Anh phải cho xe vào ga ra đã, một số khu dân cư không cho đỗ xe ở ngoài đầu...”

Cô cũng trở dậy, mặc áo choàng rồi cùng anh ra ga ra. Sau đó, hai người quay trở lại giường.

Cô rúc vào lòng anh, nói: “Từ nay anh cứ ở đây đi.”

“Em không sợ chồng em biết sẽ tàn phá dung nhan của em à?”

“Em không sợ, em sẽ ly hôn với anh ta.”

“Nếu ly hôn rắc rối quá thì... đừng ly hôn nữa.”

“Thế bọn mình...”

“Bọn mình cứ thế này cũng tốt mà.”

“Em sợ anh không thích... gái đã có chồng...”

“Chỉ cần em không có gánh nặng về mặt tâm lý là được.”

Cô ôm chặt lấy anh, tạm thời gác chuyện ly hôn sang một bên rồi lo lắng hỏi: “Vừa nãy... trông em... ngớ ngẩn lắm hả?”

“Vừa nãy nào.”

“Thì vừa nãy... make love ấy.”

“Sao em lại hỏi thế?”

Cô lẩm bẩm: “Vì bọn anh đều bảo... cô ta biết làm tình, em sợ... anh lại thấy em... không bằng cô ta...”

“Em đừng có ngốc thế, người như cô ta, cùng lắm chỉ là... công cụ giải quyết sinh lý... Nhưng make love không chỉ đơn thuần là quá trình giải quyết sinh lý, mà quan trọng hơn là một... quá trình thỏa mãn tâm lý. Anh thích em như thế... ngượng ngùng... rụt rè... hơi ngờ nghệch... sau đó anh sẽ làm cho em từ từ thả lỏng... tận hưởng... đến lúc điên cuồng. Em cảm thấy đó là công lao của anh, chứ không phải như cô ta, được một đám đàn ông... đào tạo...”

Cô rất thích anh nói như vậy, cô lại rúc sâu vào lòng anh hơn.

Kevin nói tiếp: “Trên giường cô ta cũng là một người... rất hèn hạ... Khi làm tình với những kẻ chơi bời, hành hạ cô ta thì ra sức lấy lòng bọn họ, nhưng khi lên giường với anh, cô ta lại nghĩ anh đã yêu cô ta thì là nô lệ của cô ta, phải phục dịch, lấy lòng cô ta. Cô ta luôn chỉ tay năm ngón, mọi cái đều phải phục tùng cô ta, mọi cái đều phải nghe theo ý muốn của cô ta, chỉ cần có điều gì đó không hài lòng là tìm mọi cách mĩa mai, chê giễu...”

“Thế mà anh còn... make love... với cô ta hả?”

“Thực ra thời gian anh make love với cô ta không nhiều, chỉ thời gian mới sống chung còn khá đều đặn, sau đó cô ta bắt đầu ngứa quen đường cũ, lên giường với người ta, nên anh cũng... rất ít khi làm với cô ta...”

“Có phải cảm thấy cô ta... bẩn không?”

“Ừ, thực ra tự đáy lòng anh luôn cảm thấy... cô ta bẩn, thế nên luôn... đeo bao, mặc dù anh coi mình là chàng Armand Duval trong Trà hoa nữ, muốn dùng tình yêu của anh để cảm hóa cô ta, nhưng anh cũng chỉ làm được ở phần dưới giường, còn khi lên giường thật... thì ít nhiều anh vẫn cảm thấy có cái gì đó... không sạch...”

“Hôm nay bọn mình... không đeo bao đâu...”

“Em... muốn anh đeo bao hả?”

“Không cần.”

“Không sợ... có bầu à?”

“Có bầu thì tốt quá, một chú nhóc Kevin, lớn lên chơi saxophone.”

“Anh muốn có một nhóc June... mặc váy hoa, anh sẽ kiệu lên vai đi xem xiếc thú, anh muốn cô bé cũng thông minh như em, ham học, lớn lên trở thành nhà khoa học.”

“Cũng chơi saxophone.”

“Một nhà khoa học chơi saxophone.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 65 – Hoàn Chương 64 Chương 63 Chương 62 Chương 61 Chương 60 Chương 59 Chương 58 Chương 57 Chương 56 Chương 55 Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

59. Chương 59

59

Những tháng ngày hạnh phúc luôn trôi qua rất nhanh.

Kể từ khi Kevin đến nhà ở, Vương Quân không còn để chuông bằng điện thoại di động vì sợ làm anh tỉnh giấc. Nhưng về cơ bản cô vẫn tỉnh dậy đúng giờ, dường như trong cơ thể cô có một đồng hồ sinh học vậy.

Mỗi sáng sau khi tỉnh dậy, cô luôn bồn thần nhìn anh vẫn đang ngủ ngon lành, nhìn khuôn mặt điển trai, cơ thể trẻ trung của anh mà không dám tin hạnh phúc lại đến với cô bất ngờ như thế.

Sau đó cô rón rén xuống giường, vào bếp chuẩn bị đồ ăn sáng, mua màn thầu, bánh bao ở tiệm Đông Phương rồi cho vào lồng hấp, sau đó hâm nóng hai bát cháo bằng lò vi sóng, hoặc nướng mấy miếng bánh mì bằng lò nướng bánh mì, rót thêm hai cốc sữa và rán hai quả trứng nữa.

Cơm trưa được nấu từ tối hôm trước, cho vào hộp và để trong tủ lạnh, cô một hộp, anh một hộp.

Sau đó cô xuống nhà vệ sinh ở dưới tầng một đánh răng rửa mặt, trang điểm vì sợ làm anh tỉnh giấc.

Đợi ăn mặc chỉnh tề rồi ăn sáng xong xuôi, cô mới vào phòng ngủ bye bye anh.

Lúc đó anh còn chưa tỉnh hẳn, cứ túm lấy cô không chịu buông như đứa trẻ bám theo mẹ.

Cô cười khúc khích, nói: “Anh bỏ em ra đi, em đi làm muộn rồi đây này.”

“Em nói dối, em có phải đập thẻ đâu, đi làm giờ nào chẳng được, làm gì có chuyện đi muộn?”

“Nhưng em có việc phải làm.”

Có lúc anh sẽ buông cho cô đi làm, nhưng có những lúc lại giả tính ngang, kéo cô vào giường, nói: “Anh cũng có việc phải làm chứ!”

Đến tầm chín giờ anh mới phải đi làm, hơn năm giờ chiều đã về. Cô cũng cố gắng sắp xếp để hoàn thành hết mọi công việc vào ban ngày, tối đến không phải làm thêm giờ để được ở bên anh.

Thỉnh thoảng họ đi nhà hàng ăn cơm, nhưng hầu hết thời gian đều là ăn ở nhà. Kevin cũng biết nấu vài món, nhưng nấu không ngon, cô sợ anh dứt tay, bồng tay nên không để anh làm.

Anh thì làm những việc dọn dẹp, trang trí, sắp xếp bồn cảnh, chăm chút cho thảm cỏ, vệ sinh bể bơi, sơn ga ra, sơn cổng... Hàng xóm đều tưởng họ là đôi vợ chồng.

Hiện tại cô chỉ lo Vương Thế Vĩ biết được chuyện này sẽ đại náo thiên cung. Còn Kevin lại lo nhiều hơn cô một điều nữa là: “Nếu con trai em không chấp nhận anh thì sao?”

Cô liền an ủi anh: “Hiện tại con trai em đang ở độ tuổi sùng bái thần tượng, anh chơi saxophone hay như thế, chắc chắn nó sẽ rất ngưỡng mộ anh, làm gì có chuyện không chấp nhận?”

“Kể cả cậu ấy có sùng bái anh thì cũng chỉ sùng bái như một thầy giáo dạy saxophone, chứ không phải coi là...” Kevin thanh minh. “Không phải anh muốn cậu ấy gọi anh là bố, mà anh chỉ sợ cậu ấy không muốn nhìn thấy anh ở đây...”

“Không đâu...”

“Đợi cậu ấy quay sang, anh sẽ... chuyển đi vậy...”

Cô vội hỏi: “Tại sao? Em không cho anh chuyển đi đâu!”

“Anh chỉ chuyển ra khỏi ngôi nhà này thôi chứ không chuyển ra khỏi cuộc sống của em đâu.”

“Chuyển ra khỏi ngôi nhà này cũng không được! Em đảm bảo là nó sẽ thích anh.”

Mặc dù đã đảm bảo như thế nhưng thực lòng cô cũng không dám chắc chắn, Tiểu Long không còn nhỏ nữa, cũng sắp mười tuổi rồi, đã có chính kiến và lập trường của riêng mình, cũng đã hiểu một số chuyện, nếu nhìn thấy Kevin ở đây, chắc chắn sẽ biết là chuyện gì, có thể cũng sẽ tỏ ý chống đối, có thể sẽ thấy mẹ không đứng đắn, có thể sẽ... bỏ nhà ra đi.

Cô biết lớp Tiểu Long có một người bạn đến từ Mexico, cũng nằm trong đội quân nhạc của trường, thể nên khá thân với Tiểu Long, từng đến nhà cô chơi, đó là một đứa trẻ rất thông minh, đáng yêu.

Nhưng một ngày nọ, đứa trẻ đó liền bỏ nhà ra đi, cha mẹ hoảng hốt đi tìm khắp nơi, thầy cô trong trường cũng tìm hiểu giúp, thông báo tìm người thân đã dán lên tường Wal-mart rồi mà vẫn không tìm thấy. Cha đứa trẻ đó bỏ hai mẹ con, mẹ có bạn trai mới nên thằng bé mới bỏ nhà ra đi.

Cô không biết nếu Tiểu Long không chấp nhận Kevin thì cô phải làm thế nào. Cô không có lý do nào để yêu cầu Kevin phải lựa theo, đồ dành con trai cô, nhún nhường trước con trai cô. Cô cũng không thể bắt ép con trai cô vì mẹ mà phải quý mến Kevin, chấp nhận Kevin.

Cô chỉ biết cầu nguyện Thượng đế để cho hai người này quý mến nhau.

Chẳng mấy chốc đã đến ngày phải đón Tiểu Long sang Mỹ, Kevin mua rất nhiều đồ, nhờ cô mang về cho hai bên cha mẹ rồi dặn dò: “Phần của bố mẹ anh, em gửi bưu điện cho họ là được.”

“Sao cơ, anh sợ em về hỏi họ anh sinh năm nào à?”

“Anh sợ gì chứ. Em cứ hỏi vô tư.”

“Thế về em sẽ hỏi đấy nhé.”

“Ok, no vấn đề.”

“Về em sẽ nói với hai cụ: cháu là bạn gái của con trai cụ.”

“Chỉ sợ em không dám nói.”

“Em không dám nói thật, sợ họ chê em già.”

“Em đâu có già.”

“Lại còn không già à?”

“Thế thì anh nói với họ em hai mươi tuổi nhé?”

Cô liền thụi anh một quả. “Anh nói như thế thì bố mẹ anh nhìn thấy em chắc con người phải rớt ra ngoài mắt nhỉ?”

Kevin liếc cô một lượt từ đầu đến chân rồi nói: “Ồ, nói hai mươi tuổi thì hơi có vấn đề, nhưng nếu nói hai mươi tám tuổi chắc chắn là chuẩn.”

Trong lòng cô cũng thấy vui vui. “Lại lòe em đấy!”

“Không lòe tí nào.” Kevin lo lắng nói. “Anh chỉ sợ chồng em sẽ...”

Cô liền an ủi anh: “Em sẽ không đến chỗ anh ta đâu.”

“Nhưng vé máy bay của em và con trai em mua đến thành phố D cơ mà.”

“Đúng rồi, nhưng hai mẹ con em có thể đi thẳng từ thành phố E đến sân bay luôn, anh trai em có xe nên đưa đón hai mẹ con được.”

“Thế chồng em không nghi ngờ gì à?”

“Em còn sợ anh ta chẳng buồn nghi ngờ ấy chứ.”

“Nếu anh ta nghi ngờ... rồi giữ con trai em thì sao?”

“Anh ta không làm thế đâu.”

Kevin rầu rĩ nói: “Anh mà về được cùng em thì tốt quá.”

“Anh đừng làm thế, chỉ cần anh ở đây ngoan, đừng cặp với khách hàng nữ nào là tốt rồi.”

“Em mang cậu nhỏ của anh về luôn đi, mang đi em yên tâm, anh cũng yên tâm.”

Cô liền phì cười. “Mang kiểu gì?”

“Cắt rồi mang đi thôi.”

“Em tiếc lắm!”

Khi đưa cô ra sân bay, Kevin vẫn băn khoăn: “Hy vọng chuyện này sẽ không làm anh hối hận suốt đời...”

“Tại sao lại hối hận suốt đời?”

“Nếu lần này em về...”

“Không đâu, anh đừng lo lắng linh tinh.”

Hai người hôn tạm biệt nhau ở sân bay, lưu luyến bịn rịn, Kevin không muốn buông cô ra.

Cô nói: “Anh đừng làm thế, anh cứ như thế thì em... không lên được máy bay đâu.”

Kevin lại lẩm bẩm: “Có thể đây là một điềm báo, chứng tỏ em không nên quay về.”

“Nhưng không quay về thì làm sao đón được con trai em sang?”

“Không nhờ ai đưa sang được à?”

“Nhờ người đưa em không yên tâm.”

“Thế em nhớ cẩn thận nhé.”

“Anh yên tâm, em sẽ không có chuyện gì đâu.”

Cô mua vé máy bay đến thành phố D, nhưng cô gọi anh trai lái xe ra sân bay đón, vừa xuống máy bay là cô đáp xe anh trai đến thành phố E.

Cuối cùng cô đã gặp được Tiểu Long. Cao hơn, đen hơn, giọng cũng mang đậm chất địa phương của thành phố E, suýt nữa thì cô không nhận ra.

Vừa nhìn thấy cô, câu đầu tiên mà Tiểu Long nói là: “Mẹ, con không về Mỹ có được không?”

“Con chuẩn bị khai giảng rồi, sao ở lại được?”

“Nhưng con có thể đi học ở đây mà!”

“Nhưng... mẹ đã tìm thầy dạy saxophone và bóng đá cho con rồi...”

“Thế thì con cũng muốn anh Tiểu Bân sang Mỹ.”

Bác dâu liền nói: “Không được, bác không cho anh đi được, có sang cũng phải đợi đến khi vào đại học đã.”

Tiểu Bân liền nói với cậu em bằng giọng đã vỡ: “Tiểu Long, em về Mỹ với mẹ đi, vào học rồi anh không còn thời gian chơi với em nữa đâu.”

“Em muốn anh sang Mỹ cùng em, bên đó không nhiều bài tập đâu, vào học rồi vẫn được chơi.”

“Anh không có hộ chiếu, Visa, làm sao sang được?”

Tiểu Long có vẻ rất buồn.

Cô khuyên nhủ hồi lâu mà con trai vẫn không vui lên được. Mãi đến tận sáng hôm sau, bác trai đưa hai cậu đi đá bóng, Tiểu Long mới tạm thời quên đi chuyện về Mỹ.

Ngày thứ ba, cô nói với mọi người trong nhà rằng phải đi xa một chuyến, một người bạn nhờ cô xách ít đồ về, cô phải mang đi cho họ.

Cô đáp máy bay đến thành phố H, tìm đến nhà bố mẹ Kevin theo địa chỉ anh cho cô.

Bố mẹ anh già hơn cô tưởng, chắc là vì mấy năm nay không được gặp con trai nên tư tưởng không được thoải mái.

Nhà anh không phải quá giàu có nhưng cũng không thanh bần, rất có thể là mấy năm vừa rồi anh gửi không ít tiền về nhà.

Chắc chắn là anh đã làm công tác tư tưởng trước với cha mẹ, vì họ đều khẳng định Kevin sinh sau năm 1970, tính ra cũng chỉ nhỏ hơn cô năm tuổi.

Chắc anh cũng đã công khai với họ mối quan hệ của hai người, nhưng chắc chắn không nói cô đã có chồng, vì cha mẹ anh đều coi cô như con dâu trong nhà, rất cảm ơn cô vì đã chăm sóc cậu con trai đang phiêu bạt một mình ở nước ngoài của họ, lại còn dặn dò cô nên sớm có con, nói hai mươi tám tuổi rồi, lại đã học xong tiến sĩ, cũng nên tranh thủ có con, có con rồi đưa về nước cho ông bà nội trông.

Cô hứa với họ: “Đợi bọn con có con, chắc chắn sẽ đón ông bà sang Mỹ chăm cháu họ con.”

Hai cụ đều rất mừng. “Thế ông bà phải chịu khó tập thể dục, đừng để đến lúc đó không bế nổi cả cháu, trở thành gánh nặng cho các con.”

Cô nhìn thấy rất nhiều ảnh của Kevin hồi nhỏ, từ nhỏ anh đã là một soái ca. Cô ngắm những bức ảnh đó, tưởng tượng khi anh bằng ngần này thì cô bằng ngần nào, cảm thấy cuộc sống thật kỳ diệu. Khi anh còn đi mẫu giáo thì cô đã vào cấp hai, nếu gặp anh trên đường, chắc chắn sẽ nghĩ anh là một thằng nhóc, chẳng đáng phải để mất. Hồi ấy chắc chắn cô không thể nghĩ được rằng, hơn chục năm sau, cô lại cùng anh ngủ chung một giường.

Cô xem mấy cuốn album mất mấy tiếng đồng hồ, vừa xem vừa cười tủm tỉm, không muốn bỏ xuống. Thấy cô thích mấy cuốn album như vậy, bố mẹ Kevin liền nói: “Con mang đi hết đi, để lại cho ông bà mấy tấm là được.”

Cô ngại nên chỉ chạy đi mua một cái máy quét, scan hết số ảnh đó vào và ra đĩa mềm.

Tối đến, anh lại gọi điện thoại về, lần này chủ yếu hỏi chuyện cô: “Hôm nay mọi việc của em thế nào?”

“Con dâu xấu gặp bố mẹ chồng, anh bảo sẽ thế nào?”

“Mẹ anh khen em xinh quá.”

“Em không tin.”

“Thật đấy, không tin em cứ hỏi lại bà.”

“Đó là do anh đã tiêm phòng tâm lý cho họ.”

“Hơ hơ, thảo nào họ không mắc chứng bại liệt.”

“Có phải anh bảo ông bà nói dối tuổi của anh không?”

“Không, anh sinh sau năm 1970 mà.”

“Thì cuối những năm 70 cũng là thế mà.”

“Anh sinh năm XX.”

Cô cười. “Đi đâu cũng chẳng quên được mấy câu đó.”

“Em quên được à?”

“Em cũng... không quên được.”

Hai người nói một lúc toàn chuyện riêng tư rồi mới lưu luyến cúp máy.

Cô trở lại thành phố E, mọi người nói bố Tiểu Long gọi điện, cô sầm mặt hỏi: “Bố nó có nói chuyện gì không ạ?”

“Bố nó chỉ hỏi con về chưa?”

Anh ta đã bao giờ quan tâm đến cô như vậy đâu? Chắc là lại có âm mưu gì đó đây.

Cô liền gọi ngay điện thoại cho Vương Thế Vĩ.

Vương Thế Vĩ hỏi: “Em về rồi à?”

“Em về rồi, người hơi mệt nên không đến chỗ anh, bác chở về thành phố E luôn.”

Dường như anh chàng cũng không có ý kiến gì, chỉ hỏi: “Thế bao giờ hai mẹ con về thành phố D?”

“Hai mẹ con muốn đi thẳng từ thành phố E tới sân bay thành phố D luôn.”

“Không qua chỗ anh à?”

“Thôi không vào nữa, phiền quá, anh lại phải mượn xe ra sân bay đón hai mẹ con, sau đó lại phải mượn xe đưa ra sân bay...”

“Ừ, thôi tùy em.”

Mẹ cô cảm thấy quyết định này không ổn cho lắm. “Con về nước mà không đến chỗ Thế Vĩ hả?”

Cô liền nói dối: “Không phải con không đến đó, mà là vì anh ấy không muốn con đến.”

“Tại sao?”

“Vì anh ấy đang có... bồ.”

Mẹ sững sốt hỏi: “Sao lại như thế được? Hồi đầu đáng lẽ con phải về nước cùng đợt với nó...”

“Những chuyện này làm sao con phòng được? Anh ấy muốn cặp bồ thì kể cả ngày ngày có con ở bên cạnh, anh ấy cũng vẫn cặp được.”

Chị dâu cô nói: “Không nói như vậy được, có vợ ở bên vẫn khác với không có vợ ở bên. Như anh Vương Bản nhà chị, chị bám chặt nên anh ấy chẳng có cơ hội cặp bồ.”

Anh trai cô nói: “Làm gì có chuyện em bám chặt? Chủ yếu là vì anh không có tư tưởng đó.”

Mẹ cô lo lắng hỏi: “Thế con... định thế nào?”

“Chẳng thế nào cả, ly hôn thôi mẹ.”

“Vậy Tiểu Long thì sao?”

“Dĩ nhiên là Tiểu Long theo con rồi.”

“Nhưng con không có bố...”

“Sao con lại không có bố? Chỉ là ly hôn chứ có phải chết đâu, bố nó vẫn đang sống sờ sờ đó mà mẹ.”

“Nhưng ly hôn rồi... sẽ thấy xa cách.”

“Chẳng lẽ hiện tại không chia tay, Tiểu Long và bố nó không xa cách à?”

Anh trai cô nói: “Anh thấy Thế Vĩ không giống với người... có bồ đâu, lần trước đến thăm Tiểu Long, nó quan tâm đến con lắm, đá bóng với con, còn cho Tiểu Long một nghìn tệ tiền tiêu vặt.”

“Điều này chứng tỏ anh ta không có bồ ư? Càng là người có bồ thì càng làm tốt trong vấn đề thể hiện tính sĩ diện.”

Chị dâu quan tâm hỏi: “Thế cô bồ của cậu ấy thế nào?”

Cô liền kết hợp chuyện của Tiểu Nhiễm và Mật Doãn Lệ để bịa: “Cùng khoa với ông ấy, nhà giàu có, hiện tại ông ấy đang phụ trách mảng tăng thu nhập cho khoa, phải kiếm được tiền mới ổn, lúc đầu là vì công việc, sau đó là cặp với nhau...”

Chị dâu cô hỏi: “Thế em phát hiện ra kiểu gì?”

Cô lại lấy chuyện của Tông Gia Anh ra bịa: “Em đọc được trên blog của cô ta.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 65 – Hoàn Chương 64 Chương 63 Chương 62 Chương 61 Chương 60 Chương 59 Chương 58 Chương 57 Chương 56 Chương 55 Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

60. Chương 60

60

Mọi người trong nhà rất sốc khi biết chuyện Vương Thế Vĩ ngoại tình, đều nghiến răng giả vờ không quan tâm, còn an ủi Vương Quân.

Mẹ cô nói: “Đây chỉ là sự xốc nổi nhất thời của nó thôi, sau một thời gian thấy hết mới mẻ, nó sẽ lại quay về với hai mẹ con.”

Bố bực bội nói: “Xã hội thời nay đều thế cả! Một thằng thật thà như Thế Vĩ mà còn đổ đốn như vậy!”

Anh trai cô còn khẳng khái cho rằng Vương Thế Vĩ không có bồ. “Đừng có nghi ngờ vô lối, làm sao tin được những cái viết trên blog? Nếu có người hận nó, bịa đặt rồi viết lung tung thì em cũng tin được à?”

Chị dâu cô thì cay cú hơn. “Đối với hạng đàn ông này tuyệt đối không được nương tay, ly hôn! Đưa con đi! Lấy hết sổ tiết kiệm đi! Để cho hắn ra đi với hai bàn tay trắng!”

Cô không nói gì mà cứ kệ mọi người lời ra tiếng vào, chỉ lo Vương Thế Vĩ biết cô đến thành phố H lại dựa vào manh mối đó và biết được chuyện của Kevin, bèn trách: “Anh ta gọi điện thoại đến, sao bố mẹ lại nói con về thành phố H?”

“Thế bố mẹ biết nói mày đi đâu?”

“Nói đi đâu chẳng được...”

“Mày có dặn gì bố mẹ đâu...”

Cô không biết phải nói gì, chỉ trách mình không dặn mọi người trước, nhưng cô đâu có nghĩ là Vương Thế Vĩ lại gọi điện thoại đến đây?

Cô đang vắt óc nghĩ xem liệu Vương Thế Vĩ sẽ làm cách nào mới tìm ra được Kevin thì một nhân vật khác không liên quan lại lộ diện. “Bạn cũ à, anh không ngờ em lại lên về nước và đến thăm anh!”

“Sao anh lại biết em đến thành phố H...”

“Hừ, ông chồng em suýt thì tấn anh một trận vì chuyện này, anh còn không biết à?”

“Bọn anh... gặp nhau khi họp trường hả?”

“Làm sao có chuyện không gặp? Nếu không vì hỏi tội anh thì làm sao hắn ta đi họp lớp được? Nói thật là số sinh viên tốt nghiệp khóa mình như hắn bây giờ không nhiều...”

Cô tò mò hỏi: “Anh ấy như thế là ổn hay chưa ổn?”

“Dĩ nhiên là chưa ổn rồi! Giáo sư còn chưa ngoi lên được, chỉ làm phó chủ nhiệm khoa, trong tay không có tiền cũng chẳng có quyền, ai thèm để mắt? Hơ hơ, lần này hắn đến một mình, chẳng cặp được với cô nàng nào cả...”

Nguồn ebook: s:// .luv-ebook.com

“Bọn anh đưa cả bồ đi hả?”

Đầu bên kia có vẻ phát hiện ra mình lỡ lời, vội lấp liếm: “Toàn là đùa chơi thôi mà.”

“Vương Thế Vĩ... có gây rắc rối gì cho anh không?”

“Không hẳn là gây rắc rối, nhưng anh ta hỏi anh tại sao không ở thành phố H đợi em, bảo là em đến thành phố H tìm anh. Anh nói với anh ta rằng, ông cứ yên tâm, tôi không chơi xỏ bạn cũ đâu. Hơ hơ, thế là hắn ta yên tâm, coi anh là bạn cũ thật và tâm sự hết. Hắn ta bảo anh đừng xin việc cho em ở thành phố H, nói em không được về nước, vì sức ép học hành ở các trường trong nước quá lớn, con trai bọn em phải học ở Mỹ...”

Cô không có ý định quay về Trung Quốc nữa nên không quan tâm đến việc Vương Thế Vĩ nói xấu sau lưng cô, chỉ cần anh ta không biết chuyện của Kevin là được, kể cả anh ta coi Hứa Đào là bồ của cô và sát hại thì cũng chẳng có liên quan gì đến cô.

Hứa Đào nhiệt tình nói tiếp: “Anh thật sự xin lỗi, anh không nghĩ em lại đến thành phố H tìm anh, nếu mà biết, chắc chắn anh sẽ ở đó đợi em. Hay là em đến thành phố D đi, bọn mình tìm một khách sạn hạng sang để gặp mặt, hàn huyên một lúc.”

Cô vội từ chối: “Thôi thôi, em... chuẩn bị sang Mỹ rồi.”

“Chuyến bay ngày hôm nay à?”

“Ồ... chuyến bay hôm nay.”

“Lúc nào?”

“Chiều nay...”

“Một mình em à?”

“Cả con trai em nữa.”

Đầu bên kia tính toán một lúc, chắc là phát hiện ra chẳng xơ mui được gì nên không nhiệt tình mời nữa. “Haizz, lần này... bỏ lỡ cơ hội, lần sau vậy nhé. Lần sau về nước nhớ báo trước cho anh để anh cho xe ra đón.”

“Vâng, cảm ơn anh nhiều nhé.”

Mấy ngày sau, cô đưa Tiểu Long lên đường về Mỹ. Tiểu Long rất buồn, từ đầu đến cuối chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, quay lưng vào cô, chắc là đang khóc.

Gần như phải mất đến nửa tiếng đồng hồ, Tiểu Long mới thôi nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng lại cầm cúi chơi iPad ngay, dường như đang né tránh ánh mắt cô, cũng né tránh việc nói chuyện với cô.

Cô vô cùng sốt ruột, không biết phải làm thế nào mới khiến Tiểu Long vui lên được, nếu cậu bé mang bộ mặt này về gặp Kevin, chắc chắn anh sẽ rất buồn, có khi còn đòi chuyển đi thật.

Trên đường đi cô chỉ tập trung nghĩ cách làm cho Tiểu Long vui lên, nhưng mất bao nhiêu công mà cũng không đổi được một nụ cười của cậu bé.

Máy bay hạ cánh xuống thành phố A cùng với nỗi lo lắng mỗi lúc một lớn của cô, Kevin ra sân bay đón hai mẹ con. Từ xa cô đã nhìn thấy anh, bèn lên chỉ cho Tiểu Long. “Đó là Kevin đấy, con thấy có giống Kenny G không?”

Tiểu Long nhìn và cũng đáp nhỏ: “Chú ấy giống Kenny G quá mẹ ạ!”

Cô đắc ý nói: “Mẹ không nói dối con đúng không? Đợi con nghe chú ấy chơi saxophone thì con càng thấy đúng.”

Kevin cũng đã nhìn thấy họ, rảo bước đến chào Tiểu Long: “Hi young man, welcome back!” (Hi, chàng trai trẻ, chào mừng cậu đã trở về!)

Tiểu Long nói nhỏ với cô: “Mẹ, chú ấy gọi con là young man!”

“Con là young man mà, mấy chục ngày không gặp, trông con cao hẳn lên, chẳng mấy nữa mà có râu.”

Tiểu Long rất phấn chấn, ngồi đằng sau với mẹ, trên đường đi chỉ thì thầm nói chuyện về Kevin: “Mẹ ơi, chú ấy là tutor (gia sư) dạy con saxophone ạ?”

Cô cũng trả lời bằng âm lượng chắc chắn Kevin sẽ nghe thấy: “Ừ, chú ấy tốt nghiệp Học viện âm nhạc chuyên ngành saxophone đấy.”

“Chú ấy còn dạy con đá bóng được nữa à?”

“Ừ, con có thích không?”

Tiểu Long không nói gì, nhưng rõ ràng tinh thần đã khá hơn trước lúc lên máy bay rất nhiều.

Ba người về đến nhà, Kevin đã bày biện cơm nước xong xuôi nên cả ba người vào ăn cơm ngay.

Tiểu Long hỏi nhỏ: “Mẹ bảo chú ấy là tutor của con, tại sao chú ấy còn nấu cả cơm ẹ con mình nữa?”

Kevin liền đáp: “Mẹ cháu không nói với cháu à? Chú còn là maid (người hầu nữ) của cháu nữa.”

Cả ba người cùng cười rất vui vẻ.

Ăn cơm xong, Kevin rửa bát, cô đưa Tiểu Long lên xem phòng ngủ của cậu. Tiểu Long vui lắm: “Mẹ ơi, một mình con ngủ ở đây ạ?”

“Đúng rồi, con có dám không?”

“Dĩ nhiên là dám chứ ạ! Con là young man mà.”

“Con xem này, mẹ còn mua bàn chơi bi a nữa. Lúc đầu định mua bàn chơi bóng bàn, nhưng gian phòng này hơi nhỏ, hơn nữa một mặt tường là tường lửng, chơi bóng bàn sợ không tiện lắm, không có chỗ chạy, lại dễ để bóng rơi xuống tầng dưới, thế nên mẹ mới mua bàn bi a...”

Tiểu Long hoan hô nhiệt liệt: “Con thích bi a! Mẹ ơi, giờ mình ở nhà là có bi a chơi rồi nhỉ!”

Hai mẹ con lại chạy xuống tầng dưới, cô giới thiệu: “Đây là phòng âm nhạc, saxophone của con và Kevin đều đặt ở đây...”

Tiểu Long liền chạy đến gần saxophone của Kevin. “Mẹ ơi, kèn của chú ấy là ống cong! Con có xem được không?”

“Dĩ nhiên là được chứ, đợi mẹ gọi chú ấy đến.” Cô ra ngoài phòng và gọi vọng ra bếp. “Kevin, anh cứ để bát đó lát nữa em rửa, anh vào dạy Tiểu Long saxophone đi...”

“Dạy luôn bây giờ hả? Để Tiểu Long nghỉ ngơi một lúc đã...”

“Bái kiến sư phụ trước mà...”

Kevin lấy giấy ăn lau tay rồi bước đến.

Cô kéo Kevin vào phòng âm nhạc và nói với Tiểu Long: “Tiểu Long, con gọi thầy đi.”

Tiểu Long xấu hổ nhìn Kevin, ngại không gọi.

Kevin nói: “Không cần gọi thầy, cứ gọi chú Kevin là được rồi. Để chú chơi một bài trước, cháu xem chú có đủ tư cách làm tutor của cháu không.”

Cô liền lui ra để cho hai chú cháu tự nhiên rồi vào bếp rửa bát, nghe thấy Kevin chơi bài Going home, giai điệu rất đơn giản nhưng cô nghe mà rớt cả nước mắt, dường như nhìn thấy Tiểu Long đang lang thang giữa thảo nguyên bao la, ngơ ngác nhìn bốn phía xung quanh để tìm đường về nhà, còn Kevin đứng trên đỉnh núi, chơi giai điệu này. Tiểu Long lần theo tiếng nhạc để tìm, cuối cùng cũng đã tìm ra, sau đó đi theo tiếng nhạc về nhà.

Kevin biểu diễn xong, bèn nói với Tiểu Long: “Now it’s your turn (Đến lượt cháu rồi đây)! ”

Tiểu Long bèn lên một lúc rồi cũng bắt đầu biểu diễn, cũng là bài Going home, mặc dù đến cô là người ngoại đạo cũng nhận ra được sự non nớt trong cách chơi, nhưng vẫn được Kevin cổ vũ nhiệt liệt.

Tối đến, Tiểu Long lên phòng ngủ ngủ say rồi, cô với Kevin mới dám đóng cửa lại tâm sự, quần quýt bên nhau hồi lâu mới cảm thấy đã bù đắp được sự trống vắng trong hơn một tuần vừa qua.

Ngày hôm sau là cuối tuần, Kevin đi làm, chỉ còn cô và Tiểu Long ở nhà, cô hỏi: “Tiểu Long, Kevin chơi saxophone có hay không?”

“Hay lắm mẹ ạ, sao chú ấy chơi hay thế nhỉ? Con cũng muốn được chơi hay như thế.”

Cô mừng lắm. “Con có chú ấy dạy, chắc chắn sẽ thổi hay được như thế.”

“Con còn muốn có mái tóc như chú ấy, cool quá!”

“Được chứ, con để tóc dài đi, sau này lớn lên, nhờ chú ấy uốn cho.”

“Được không hả mẹ?”

“Dĩ nhiên là được chứ”.

Tiểu Long rụt rè hỏi: “Bao giờ... bố sang ạ?”

Tim cô thất lại. “Sao vậy? Con nhớ bố à?”

“Không, con sợ bố nhìn thấy con uốn tóc sẽ... mắng con.”

“Bố con sẽ không sang đây sớm đâu.”

“Thế khi bố sang thì làm thế nào ạ? Lúc ấy bố sẽ nhìn thấy tóc con mà.”

Cô liền hỏi dò: “Thì mẹ sẽ ly hôn với bố, có được không con?”

“Ly hôn thì sẽ... không sang nữa ạ?”

“Ừ.”

Tiểu Long ngần ngừ đáp: “Tùy mẹ thôi.”

Tối đến, cô kể cho Kevin nghe cuộc đối thoại của hai mẹ con lúc ban ngày, anh trầm ngâm nói: “Hiện tại Tiểu Long muốn làm tóc nên sợ bố phản đối. Nhưng đến lúc ly hôn thật, cu cậu sẽ vẫn lưu luyến bố...”

“Không đâu, bố Tiểu Long chưa bao giờ quan tâm đến con cả, lúc nào cũng chỉ quát tháo...”

“Nhưng bố Tiểu Long đá bóng giỏi mà!”

“Chắc chắn là anh đá giỏi hơn.”

Tiểu khu cô ở có sân bóng đá nhưng không có mấy ai sử dụng. Trong khi sân bóng chày và tennis ở bên cạnh lại thường xuyên chật kín người thi đấu.

Kevin nghỉ hẳn một ngày để đưa Tiểu Long ra sân đá bóng. Cô cũng ra ủng hộ, trong mắt một người không am hiểu gì về đá bóng và lại hay đánh giá người khác qua tướng mạo như cô, chắc chắn Kevin đá hay hơn Vương Thế Vĩ.

Mấy hôm sau, Kevin mua một cầu bóng rổ về, dựng trước cổng nhà cô, hai người đàn ông không đi đá bóng nữa mà chơi bóng rổ. Tiểu Long chơi rất nhiệt tình, còn cùng Kevin xem giải thi đấu NBA trên truyền hình, chẳng mấy chốc đã gạt bóng đá ra khỏi đầu.

Cô liền nói với Kevin: “Trẻ con dễ đánh lạc hướng thật!”

“Cậu bé còn đang ở trong giai đoạn mào mò khám phá mà, còn chưa biết rốt cuộc mình thích gì, đợi đến khi khám phá ra rồi, chắc chắn cậu sẽ chọn một môn, lúc ấy kể cả em có đánh lạc hướng cũng rất khó.”

“Có phải anh cũng như vậy không?”

“Ừ.”

“Thế anh phát hiện ra anh thích saxophone nhất từ khi nào?”

“Hồi học cấp ba. Anh lười học, chỉ ham chơi, điểm số rất kém. Bố anh chẳng biết làm thế nào, đành tìm cửa cho anh vào đại học, họ tìm cho anh rất nhiều gia sư, cái gì anh cũng học một thời gian, nhưng cuối cùng đã chọn saxophone.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 65 – Hoàn Chương 64 Chương 63 Chương 62 Chương 61 Chương 60 Chương 59 Chương 58 Chương 57 Chương 56 Chương 55 Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

61. Chương 61

61

Chẳng mấy chốc Tiểu Long đã bám riết lấy Kevin như hình với bóng, mở miệng ra là “chú Kevin nói”, không thấy Kevin đâu lại hỏi: “Mẹ ơi, chú Kevin đâu?”

“Chú ấy đang cắt cỏ ở đằng sau.”

Tiểu Long liền chạy ngay ra sân sau nhà.

Sau khi Tiểu Long từ Trung Quốc sang Mỹ không lâu, cuối tuần Kevin không đi làm nữa vì Tiểu Long muốn có quãng thời gian có chất lượng với anh. Cứ đến cuối tuần là hai young men lại cùng tập saxophone, chơi bóng rổ, cắt cỏ, dọn dẹp bể bơi. Đến tối, ba người cùng bơi lội, chơi bi a, vô cùng vui vẻ.

Điều khiến cô rất mừng là Tiểu Long không bao giờ hỏi những câu hỏi như “tại sao chú Kevin lại ở nhà mình”, dường như cậu bé nghiêm nhiên coi Kevin là một thành viên trong nhà. Sau đó, đến buổi chiều tan học cũng là Kevin đi đón, vì thời gian tan sở của cô không cố định, thí nghiệm chưa làm xong thì không thể ra về, còn thời gian hết giờ làm việc của Kevin lại được tự chủ động nên khá linh hoạt.

Chẳng mấy chốc đã đến buổi hòa nhạc giữa học kỳ của Tiểu Long, cô và Kevin đều đến cổ vũ. Lần đầu tiên cô nhìn thấy anh mặc com lê, cảm thấy anh thật sự rạng ngời, cô chỉ sợ mình không xứng với anh, thay rất nhiều bộ nhưng vẫn không ưng.

Buổi hòa nhạc bắt đầu từ lúc bảy giờ nhưng sáu giờ ba mươi, các thành viên trong đội quân nhạc đã phải có mặt ở trường, Kevin đành phải đưa Tiểu Long đến trường trước, sau đó mới quay lại đón cô, trong khi cô còn chưa trang điểm xong xuôi, vẫn đang trần như nhộng rầu rĩ ngồi nhìn đồng hồ.

Kevin hớn hỏ hỏi: “Sao vậy? Múa thoát y hả em?”

“Anh trẻ trung, đẹp trai như thế, em mặc gì cũng không xứng với anh được.”

“Thế thì em đừng mặc nữa. Đi thôi, cứ thế này đi nghe concert (hòa nhạc), chắc chắn mọi người sẽ phải lác mắt.”

Kevin liền bước đến kéo cô, cô vẫn không chịu nhúc nhích. Không biết làm thế nào, Kevin liền cởi phất áo com lê ra, ôm cô nằm lăn ra giường.

Thấy giờ biểu diễn sắp bắt đầu, cô vội la lớn: “Anh làm gì vậy, làm gì vậy? Concert sắp bắt đầu rồi, không cẩn thận là muộn đấy!”

“Đằng nào em cũng không có ý định đi mà.”

“Ai bảo em không có ý định đi?”

“Thế thì mặc quần áo nhanh lên!”

Kevin ngồi dậy để cô mặc quần áo.

Sau khi buổi hòa nhạc kết thúc, tại bãi đỗ xe, có người chào Kevin: “Hi, Kevin, không ngờ lại gặp cậu ở đây!”

Máu trong người cô như ngừng chảy, trước mặt là đôi vợ chồng trạc tuổi trung niên, người chồng chắc chắn cũng làm việc ở viện A, hình như là người Đài Loan, cô không biết tên, nhưng chắc chắn đã từng gặp, khuôn mặt không xa lạ, hình như còn là người phụ trách chính đề tài nghiên cứu.

Kevin nói: “Eric! Anh cũng đến đây hả? Đây là con gái anh à?”

“Ừ, đây là con trai cậu hả?”

“Đúng vậy!”

Cô sợ Eric nhận ra cô là người của viện A nên vội chui vào xe.

Kevin nói chuyện với Eric một lúc rồi cũng cáo từ và lên xe.

Đợi xe chuyển bánh rồi, cô mới hỏi: “Đây chính là Eric... mà anh từng làm sàh cho đó hả?”

“Đúng đây, cũng làm ở viện A bọn em, đang định giới thiệu hai người làm quen với nhau thì phát hiện ra em đã lẩn mất rồi...”

“Em không muốn anh ấy... nhận ra em...”

“I see (Anh hiểu).”

Tối đến, đợi Tiểu Long “tha” cho Kevin và về phòng mình ngủ, cô mới có cơ hội nói chuyện này với anh: “Em... chủ yếu là do sợ... người ở viện A sẽ... đàm tiếu linh tinh, rồi lại lan tin về Trung Quốc...”

Kevin liền kiểm điểm bản thân: “Tất cả là tại anh, đáng lẽ anh không nên đi nghe concert.”

Cô bắt đầu cuống. “Sao có thể trách anh được? Muốn trách thì phải trách em, đến giờ này vẫn chưa ly hôn được.”

“Không phải em không muốn ly hôn...”

Cô rất biết ơn Kevin vì anh rất hiểu cô, nhưng trong lòng cô biết tận sâu trong tiềm thức của mình, cô rất sợ phải nói chuyện ly hôn với Vương Thế Vĩ, sợ Vương Thế Vĩ nổi cơn điên lại gây ra những chuyện đe dọa đến sự an toàn của Kevin.

Nhưng hiện tại xem ra né tránh cũng không ăn thua, sớm muộn gì Vương Thế Vĩ cũng biết chuyện của cô và Kevin nên buộc phải nhanh chóng ly hôn, tốt nhất là trước khi Vương Thế Vĩ nắm bắt được bằng chứng ngoại tình, như thế sẽ dễ ly hôn hơn. Nhưng chuyện của Tiểu Nhiễm và Tông Gia Anh đều được anh chàng giải thích trơn tru, khi đi họp trường, anh chàng cũng đi một mình, chẳng lẽ anh chàng không cặp bồ thật ư?

Sao bảo một trăm phần trăm đàn ông từ nước ngoài về nước phát triển sự nghiệp đều ngoại tình? Chẳng lẽ Vương Thế Vĩ là trường hợp ngoại lệ ư?

Không thể như thế được!

Cô nhớ đến lời chị cả từng nói trước đây, Vương Thế Vĩ đã từng hỏi lão Mục chuyện quyền góp tiền, và lão Mục từng xin được tài trợ từ bố Mật Doãn Lệ, còn vì thế mà cặp với Mật Doãn Lệ. Không biết lão Mục có vạch đường cho Vương Thế Vĩ hay không?

Vừa nghĩ đến con đường này là cô lại liên tưởng các dấu vết lại với nhau. Biết đâu Tiểu S (s) trong blog của Mật Doãn Lệ là Vương Thế Vĩ, chữ “Thế” phiên âm là Shi, bắt đầu bằng chữ S còn gì? Vương Thế Vĩ trẻ hơn lão Mục, lão Mục là S lớn thì Vương Thế Vĩ là s nhỏ thôi.

Còn cả chi tiết đột nhiên Mật Doãn Lệ đóng blog, có thể không phải vì lão Mục nói gì, mà là Vương Thế Vĩ nói gì đó, vì cô đã từng kể chuyện Mật Doãn Lệ cười nhạo lão Mục cho Vương Thế Vĩ nghe. Nhưng trong lòng anh ta sẽ hiểu đó không phải là cười nhạo lão Mục, mà là cười nhạo anh ta, thế nên anh ta đã nổi cáu với Mật Doãn Lệ, và Mật Doãn Lệ đã đóng blog lại.

Cú điện thoại dịu dàng mà anh ta gọi khi quay trở lại Mỹ chắc chắn là gọi cho Tiểu Mật.

Chắc chắn là như vậy!

Cô lại gọi ngay điện thoại cho chị cả: “Người có bài post liên quan đến anh S trong blog của Mật Doãn Lệ không... Ý ta nói là anh Tiểu S (s) ấy?”

“Copy rồi, sao vậy?”

Cô vô cùng hào hứng. “Copy rồi thì tốt quá! Gửi cho ta một file nhé?”

“Ok, nhưng người phải nói cho ta biết tại sao người cần cái này, lão Mục nhà ta...”

“Việc này không liên quan gì đến lão Mục, ta biết anh Tiểu S (s) không phải là lão Mục...”

“Thế người...”

“Ta nghi anh Tiểu S (s) là Vương Thế Vĩ.”

Chị cả sững lại một lát rồi nói: “Wow, cũng có khả năng đó nhỉ! Tên Vương Thế Vĩ cũng có chữ “S” mà.”

“Đúng vậy, ta cũng nghĩ như thế.”

Chị cả liền gửi hết file chứa các bài post của Mật Doãn Lệ qua email, cô đọc từng bài một, cảm thấy anh Tiểu S (s) có thể là bất kỳ người đàn ông nào, vì không có chi tiết nào đặc biệt, toàn bộ đều là chuyện gái trai, trong bài post cười nhạo anh Tiểu S (s) kém khoản chẵn gối và cả bài post cười nhạo vợ anh Tiểu S (s) không huấn luyện chồng chu đáo đều không nằm trong file này, rất có thể đã xóa trước khi chị cả .

Cô bảo chị cả hỏi dò từ phía lão Mục, xem bố Mật Doãn Lệ có quyền góp tiền cho trường F hay không.

Chẳng mấy chốc chị cả đã có thông tin: “Có quyền góp! Chia làm ba đợt, đợt thứ nhất một triệu nhân dân tệ đã chuyển rồi.”

“Thế lão Mục có nói là ai đã xin được khoản tiền tài trợ này hay không?”

“Chi tiết cụ thể ông ấy không biết, chỉ biết bố Mật Doãn lệ có quyền góp cho trường F, chuyện này được đưa tin lên báo và truyền hình.”

“Quyên góp từ bao giờ?”

Chị cả nói mốc thời gian, rơi đúng vào thời gian sau khi Vương Thế Vĩ về nước.

Cô tin chắc một trăm phần trăm Vương Thế Vĩ là Tiểu S (s), nhưng cô quyết định sẽ không tiếp cận vấn đề từ phía Vương Thế Vĩ, nếu không anh ta lại thông đồng với Mật Doãn Lệ, để Mật Doãn Lệ đứng ra “làm chứng cho sự trong sạch của anh ta” với cô thì lại trở thành “vụ Tông Gia Anh” thứ hai.

Cô mở một blog trên website mà Mật Doãn Lệ mở blog, ID là “anh s”, sau đó cô gửi tin nhắn cho Mật Doãn Lệ: “Anh cũng mở blog rồi”.

Nhưng Mật Doãn Lệ không trả lời cô, không biết là do đã phát hiện ra điều bất thường hay đã bỏ hẩn ID đó, không những đóng cửa blog mà tin nhắn cũng chẳng kiểm tra.

Cô không thể công phá thành quách Mật Doãn Lệ, đành trực tiếp ra tay với Vương Thế Vĩ: “Tôi muốn ly hôn với anh.”

“Em điên à?”

“Tại sao cứ nhắc đến chuyện ly hôn với anh lại là điên?”

“Hai... vợ chồng mình đang yên ổn, tại sao em lại nghĩ đến chuyện ly hôn?”

“Anh cảm thấy như thế là ổn hả? Tôi cảm thấy chẳng ổn chút nào.”

“Rốt cuộc có gì là không ổn?”

Cô nghĩ một lát rồi nói: “Anh chưa bao giờ yêu tôi cả...”

“Ai bảo anh không yêu em?”

“Việc này mà còn phải ai nói à? Tự mình cảm nhận được thôi.”

Cô lấy một số ví dụ chứng minh Vương Thế Vĩ không yêu cô, nhưng anh ta lại kêu trời vì oan: “Những cái đó chứng tỏ anh không yêu em ư? Anh không yêu em mà làm chồng em lâu như vậy ư? Không yêu em mà lại có con với em?”

“Kết hôn, có con với tôi chứng tỏ anh yêu tôi ư? Chẳng lẽ anh chưa bao giờ nghe thấy người ta nói đến “hôn nhân không tình yêu” à?”

Vương Thế Vĩ nói rất thành khẩn: “Quân, em nói anh cái khác thì anh thừa nhận, nhưng em nói anh không yêu em thì anh sẽ không bao giờ thừa nhận, vì đó không phải là sự thật.”

“Ít nhất là anh không yêu tôi theo cách mà tôi thích.”

“Em thích anh yêu em bằng cách nào? Em phải nói ra chứ, em không nói với anh thì làm sao anh biết được?”

“Chuyện này nếu còn phải người khác nói ới biết thì còn ý nghĩa gì nữa?”

Vương Thế Vĩ im lặng một lát rồi nói: “Thế có nghĩa là em ép anh phải chết hả?”

Cô vội hỏi: “Anh nói thế là có ý gì?”

“Anh muốn em nói cho anh biết rằng em thích anh yêu em như thế nào, em không chịu nói mà bắt anh phải đoán, nhưng anh... không đoán ra được. Anh sinh ra và lớn lên ở nông thôn, cũng không đọc... nhiều tiểu thuyết Quỳnh Dao như em, em không nói cho anh thì làm sao anh biết em... thích anh yêu em như thế nào. Nhưng từ xưa đến nay anh vẫn yêu em hết lòng mà!”

Cô liền kể một loạt những tật xấu của Vương Thế Vĩ sau khi kết hôn rồi chất vấn “Thế mà bảo là anh yêu tôi ư?”

“Anh... hồi ấy phải học hành nhiều mà. Anh là người đầu óc không nhanh nhạy, thi thạc sĩ phải nhờ em với chị cả xin đề hộ mới đỗ, nếu anh không dành quãng thời gian nhiều gấp hai, ba lần người khác thì làm sao lấy được bằng thạc sĩ, tiến sĩ? Hơn nữa nhà lại có ông bà ngoại Tiểu Long giúp thì anh... chủ yếu tập trung thời gian cho việc học. Em chê anh không làm việc nhà, sao em không nói với anh sớm? Hồi ấy em nói với anh thì chắc chắn anh sẽ bỏ thời gian ra làm việc nhà giúp em...”

Nghe thấy câu “làm việc nhà giúp em” là cô đã ôm một bụng tức rồi, nhưng cảm thấy cứ tranh cãi mãi vấn đề này cũng không đem lại kết quả gì, bèn bỏ qua chuyện này và tập trung vào việc chỉ trích sự thô bạo và thờ ơ của Vương Thế Vĩ đối với Tiểu Long.

Vương Thế Vĩ bèn nhận lỗi: “Hồi ấy đúng là anh hơi thô bạo, nhưng xuất phát điểm của anh... vẫn là tốt, em hãy tha thứ cho sự kỳ vọng quá lớn của anh vào Tiểu Long. Hơn nữa đó là chuyện từ lâu lắm rồi. Sau này anh có còn ép Tiểu Long như vậy nữa đâu. Em không nên cố chấp mãi chuyện cũ như thế. Đánh giá một con người thì phải xem sự tiến bộ của người ta chứ!”

Cô chỉ trích hết chuyện này đến chuyện khác, nhưng Vương Thế Vĩ tìm đủ mọi lý do để biện minh mình, cuối cùng còn trách: “Em coi em đó, bao nhiêu năm rồi mà giấu kín những âm ứ trong bụng, không chịu góp ý với anh, làm sao anh tiến bộ lên được?”

Cô âm ứ lắm, bao nhiêu năm qua chịu khổ, bây giờ lại đổ trách nhiệm lên đầu cô!

Cô kể hết cuộc đối thoại này cho Kevin nghe, hồi lâu anh không nói gì, cô sợ quá. “Anh... đang nghĩ gì vậy?”

“Anh không nghĩ gì cả. Anh cảm thấy đúng là anh ta yêu em, chắc là cách yêu của anh ta không phù hợp với em, nhưng mỗi người có một cách yêu khác nhau...”

“Nhưng em không yêu anh ta!”

“Không phải em không yêu anh ta, chỉ có điều sống với nhau lâu ngày nên dần dần cảm thấy chán thôi.”

“Không phải như thế! Ngay từ đầu... em đã không có cảm giác với anh ta.” Cô kể hết chuyện chán gối giữa cô với Vương Thế Vĩ bao năm qua cho Kevin nghe rồi nhấn mạnh: “Thật đấy, em chưa bao giờ có được cảm giác như đối với anh.”

“Có thể là vì hồi ấy em còn... trẻ, cơ thể còn chưa được đánh thức.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 65 – Hoàn Chương 64 Chương 63 Chương 62 Chương 61 Chương 60 Chương 59 Chương 58 Chương 57 Chương 56 Chương 55 Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

62. Chương 62

62

Vương Quân sợ hãi nói: “Anh... đừng dọa em!”

Kevin thắc mắc: “Sao vậy?”

“Anh... nói thế là có ý gì?”

“Chẳng có ý gì cả, anh chỉ đoán vậy thôi.”

“Tại sao... anh lại đoán như thế? Có phải... trốn em vì... khoảng cách tuổi tác không?”

Kevin liền bật cười. “Anh trốn em làm gì?”

—hể tại sao anh lại nói... anh ta... yêu em, chỉ có điều cách yêu không phù hợp với em?”

“Có khả năng đó mà.”

“Không phải như thế! Nếu không phải là... cách yêu mà em muốn thì đó... không gọi là yêu em!”

“Wow, bá đạo vậy hả?”

“Không phải bá đạo mà là sự thật! Hai người yêu nhau buộc phải có định nghĩa tương đồng về tình yêu, nếu không... nếu không không gọi là... yêu nhau. Bà chủ của Phúc Lâm Môn bảo là cô ta yêu anh, nhưng anh có nghĩ là... cô ta yêu anh không?”

Kevin ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Ừ, em nói cũng có lý. Nếu định nghĩa về tình yêu của hai người không giống nhau thì đó không gọi là yêu nhau mà là ông nói gà, bà nói vịt.”

“Chứ sao nữa!” Cô được đà lấn tới. “Em không cho phép anh nói anh ta yêu em, cũng không cho phép anh nói em yêu anh ta, vì đó không phải là sự thật, anh ta chưa bao giờ yêu em cả, em cũng chưa bao giờ yêu anh ta, hồi ấy em... không hiểu tình yêu là gì. Nếu không quen anh thì mãi mãi em sẽ không biết tình yêu là gì.”

“Ừ, anh cũng thế.” Kevin lo lắng hỏi. “Không biết sau này có xảy ra tình trạng em gặp ai đó rồi mới phát hiện ra cảm giác của em đối với anh bây giờ... cũng không phải là tình yêu không nhỉ?”

“Liệu anh có thể không?”

“Anh... không.”

“Thế thì làm sao em như thế được?”

“Anh không như thế thì em cũng không như thế ư?”

“Dĩ nhiên rồi! Tâm hồn của hai chúng mình hòa thành một nhịp mà.”

Kevin cười ranh mãnh. “Giờ em hiểu rồi chứ? Thế nên không bao giờ được nghĩ ngợi lung tung, tự mình dọa mình nghe chưa? Tâm hồn của hai chúng mình hòa thành một nhịp, định nghĩa về tình yêu của chúng mình cũng giống nhau, em phải tin rằng anh yêu em. Nếu em biết bản thân em không bao giờ thay lòng đổi dạ thì em cũng nên tin rằng anh sẽ không thay lòng đổi dạ.”

Cô vui lắm. “Anh giỏi lừa người khác thật đấy.”

Kevin âm ỉ nói: “Sao em vẫn cứ nói là anh giỏi lừa nhỉ?”

Lòe ở đây không phải là lừa bịp, mà là... khuyên giải.”

“Ừ... thế còn tạm được.” Kevin nói rất chân thành. “Tình yêu của chúng mình vốn gặp nhiều trở ngại, nếu bọn mình còn nghi ngờ lẫn nhau, thần hồn nát thần tính thì... chẳng lâu dài được...”

Cô thẳng thắn đáp: “Em sẽ không thần hồn nát thần tính nữa, anh cũng không được thần hồn nát thần tính nghe chưa?”

“Còn lâu anh mới như thế.”

“Anh cũng không được dọa em đâu nhé!”

“Anh không dọa em. Tại em suy nghĩ linh tinh đó chứ...”

“Em sẽ không suy nghĩ linh tinh nữa mà chỉ tập trung cho chuyện ly hôn.”

“Ly hôn hay không thì có liên quan gì đâu?”

“Sao lại không có liên quan? Ly hôn rồi em mới được kết hôn với anh.” Cô miêu tả kế hoạch lớn lao của mình cho Kevin nghe rồi thề: “Em muốn anh thành công như Kenny G!”

“Đừng, đừng, đừng! Em đừng kỳ vọng quá lớn vào anh, anh cần sự thành công như thế làm gì? Anh không có khả năng đó và cũng không có tham vọng đó, anh chỉ muốn được sống một cuộc sống yên ổn với em và Tiểu Long đến khi đầu bạc răng long...”

“Thế thì em cũng phải ly hôn chứ! Nếu không làm sao sống cuộc sống yên ổn được...”

“Vậy em ly hôn đi, anh sẽ đứng sau lưng ủng hộ em.”

Cô đã nói là làm, bèn lên mạng tìm một mẫu đơn xin ly hôn rồi bắt chước để viết, sau đó gửi email cho Vương Thế Vĩ ký tên. Nhưng mấy ngày liền không thấy Vương Thế Vĩ có động tĩnh gì. Cô đành gọi điện thoại về giục: “Đơn xin ly hôn tôi gửi cho anh, anh đã đọc chưa?”

“Đơn gì?”

“Đơn xin ly hôn.”

“Ở đâu?”

“Trong hòm thư email!”

“Viết cái gì vậy?”

“Dĩ nhiên là... chuyện ly hôn rồi. Tiểu Long theo tôi, anh có quyền được đến thăm, tôi không bắt anh phải gửi tiền nuôi con hằng tháng.”

“Em gửi cái đó cho anh làm gì?”

“Ly hôn chứ làm gì!”

“Tại sao phải ly hôn?”

“Vì... tôi... không còn yêu anh nữa.”

Vương Thế Vĩ liền cười với vẻ không thêm chấp. “Ai bảo em không yêu anh nữa?”

“Tôi bảo.”

“Em không biết em đang nói gì đâu.”

Cô bực bội nói: “Tại sao tôi lại không biết tôi đang nói gì?”

“Chẳng lẽ em biết ư?”

“Dĩ nhiên là tôi phải biết rồi.”

“Tôi thấy cô ở phòng thí nghiệm đó lâu quá nên lạc hậu so với xã hội rồi. Cô thử hỏi chị cả và bạn bè cô xem hiện nay một người phụ nữ gần bốn mươi có ai dám đòi ly hôn không, có mà còn phải đề phòng chồng đòi ly hôn ấy chứ!”

Cô liền mỉa mai: “Anh nắm sai tình hình thì phải?”

“Cô mới là người nắm sai tình hình! Cô tưởng gã họ Hứa kia yêu cô thật lòng hả? Cô tưởng cô ly hôn rồi hẳn ta sẽ lấy cô ư? Đừng có nằm mơ nữa!”

“Anh ta ly hôn hay không thì liên quan gì đến tôi?”

“Hừ, đàn bà tôi còn không hiểu à? Nếu bọn họ không nghĩ mình đã tìm được đường lùi thì làm sao họ có thể to gan lớn mật ly hôn với chồng như thế? Cẩn thận đấy, cô coi một người như gã Hứa Đào kia làm đường lùi sẽ chết thảm đấy!”

“Tôi chẳng có quan hệ gì với anh ta cả!”

“Tôi đây nể tình vợ chồng nhiều năm nên mới khuyên cô thật lòng, cô đừng có lầm đường lạc lối...”

Cô lạnh lùng nói: “Tôi cũng vì nể tình vợ chồng nhiều năm nên mới ly hôn trong hòa bình với anh, nếu không đi đến thống nhất được thì tôi sẽ nộp đơn lên tòa án.”

Vương Thế Vĩ sững lại một lát mới nói: “Em đòi ly hôn với anh thật hả?”

“Dĩ nhiên là thật rồi.”

“Em làm như thế là... dồn anh vào đường chết ư?”

Cô cũng thấy lo, nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh nói: “Anh đừng nói linh tinh.”

“Chẳng lẽ em đã quên lời hẹn ước giữa hai chúng mình ư? Ngày xưa bọn mình đã nói là sẽ không bao giờ nói lời chia tay, nếu em đòi chia tay với anh, anh sẽ... không ăn không uống, tuyệt thực cho đến chết...”

Dĩ nhiên là cô còn nhớ câu này, nhưng từ lâu đã chẳng buồn nhớ đến những chi tiết cụ thể nữa, vì cứ nhớ đến chuyện ngày đó là cô lại cảm thấy mặt đỏ bừng, hồi đó ngốc thật!

Cô bình tĩnh nói: “Hồi đó trẻ nên không hiểu chuyện...”

“Có thể hồi nói câu đó em còn trẻ, chưa hiểu chuyện, nhưng anh không như thế, anh là người nói lời luôn giữ lấy lời...”

Cô hậm hực quát: “Sao anh lại như thế nhỉ? Lúc cần yêu thì không chịu yêu hết mình, đến ngày phải chia tay thì lại đòi sống đòi chết...”

“Anh đã giải thích với em rồi còn gì. Từ trước đến nay anh luôn yêu em thật lòng, chỉ có điều không hợp ý em. Em nói đi, em muốn anh yêu em thế nào, anh sẽ làm như thế...”

“Hiện tại đã muộn rồi!”

“Không muộn! Anh có chết đâu mà muộn.”

Cô không biết phải nói thế nào.

Vương Thế Vĩ đã túm được lý. “Em xem, anh bảo em phải nói cho anh biết em muốn anh yêu em theo cách nào, nhưng em đâu chịu nói, mấy ngày sau lại bảo anh không yêu em theo cách mà em thích, sao phụ nữ bọn em... rắc rối vậy nhỉ?”

Cô đành kiên nhẫn giải thích: “Chuyện tình yêu không thể để người khác dạy anh được, anh phải tự mình ngộ ra vấn đề, nếu không ngộ ra được thì chứng tỏ định nghĩa về tình yêu của anh và tôi không giống nhau...”

“Anh cảm thấy định nghĩa của tụi mình về tình yêu giống nhau, nếu không tại sao cách nhau xa như vậy mà còn đến được với nhau? Và lại sống với nhau lâu như thế nữa chứ?”

Cô không biết phải nói thế nào, và cũng không muốn nói nữa, chỉ khẳng định như đinh đóng cột: “Anh thích nói gì thì nói, chẳng nào thì tôi cũng đã quyết định ly hôn rồi.”

“Được thôi, chẳng nào thì cái mạng này của anh cũng không là gì đối với em, anh thích làm thế nào thì làm!”

Cô thật sự bó tay, đành gọi điện thoại xin ý kiến chị cả.

Chị cả liền khuyên: “Thôi, đừng ly hôn nữa, ta cảm thấy Vương Đẹp Trai cũng được đấy chứ, thời nay bói đâu ra mầu đàn ông như thế? Đúng là như hẳn ta nói thật, đám phụ nữ tuổi trung niên như bọn mình bây

giờ suốt ngày chỉ nơm nớp lo chồng ngoại tình, chỉ sợ chồng đòi ly hôn, nếu hẳn ta kiên quyết như vậy thì chúng tỏ hẳn ta yêu nhà người, người cũng đừng sống trong phúc mà không biết hưởng phúc...”

“Chẳng lẽ đám phụ nữ trung niên tại mình phải ngồi đợi chồng bỏ ư?”

“Nhà người muốn ra tay trước cho bỏ tức hả?”

“Cũng không hẳn là ra tay trước cho bỏ tức, mà chỉ cảm thấy đàn bà bất luận ở độ tuổi nào cũng đều có quyền được yêu, đều có quyền được hưởng hạnh phúc...”

“Vấn đề là làm gì có người yêu các bà tuổi trung niên như bọn mình? Anh soái đệ kia của người cũng chỉ là nhiệt tình nhất thời, chẳng mấy nữa mà thấy hết mới mẻ, phải dứt bỏ đi thì người làm thế nào?”

“Thì sống một mình thôi.”

“Tội gì phải như thế? Có lão Vương Thế Vĩ vẫn hơn là không có lão nào...”

Cô biết mình không thể thay đổi cách nghĩ của chị cả nên không nói gì nữa.

Đang sốt ruột thì Hứa Đào lại gọi điện thoại cho cô: “Hơ hơ, Vương Quân à, em chẳng biết gì nhỉ?”

“Sao vậy?”

“Cả thế giới đều biết, chỉ mỗi em là không!”

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

“Anh chồng em đang giấu em ăn chơi trác táng trong nước kia kìa!”

“Thật hả?”

“Em không hề biết gì à?”

“Ai vậy? Anh nói cho em biết ngay đi!”

Hứa Đào thủng thẳng đáp: “Anh vốn là người không thích phá hoại hạnh phúc gia đình của người khác, nhưng hẳn ta... lừa dối em như vậy thì quá đáng quá, dù gì bọn mình cũng là bạn học cũ của nhau đúng không? Anh không thể để người ta... cười vào mũi em được...”

©STENT

“Anh nói cho em biết đi!”

“Chuyện là thế này, mặc dù anh đã quay về thành phố H nhưng ở thành phố D anh vẫn có rất nhiều mối quan hệ, nhiều bạn học cũ ở lại thành phố D làm việc. Anh thấy rất tò mò, Vương Thế Vĩ về nước rồi, bỏ mặc em ở Mỹ một mình mà chịu ngoan ngoãn làm sư khổ hạnh trong nước ư? Không thể như thế được! Nếu làm sư khổ hạnh thì còn về nước làm gì? Ai cũng biết đàn ông từ nước ngoài về nước nhằm mục đích gì...”

“Rốt cuộc là ai vậy?”

“Đừng sốt ruột, nghe anh nói đã nào...”

Cô không còn đầu óc nào mà nghe anh ta huyền thuyên nên sốt sắng hỏi: “Có phải một con bé họ Mật không?”

“Ái chà, em biết rồi hả?”

“Em có nghe nói...”

“Con bé họ Mật đó không phải là nhân vật đơn giản đâu, nhà giàu lắm, chồng em cặp với nó chắc chắn là kiếm bọn...”

Cô không quan tâm đến việc Vương Thế Vĩ kiếm bọn thế nào mà chỉ hỏi: “Anh có bằng chứng không?”

“Có chứ, sao lại không, không có mà anh nói linh tinh với em được à?”

“Cho em bằng chứng đi.” .

“Này, em phải nghĩ thoáng đi nhé, thời buổi này những chuyện như thế nhiều lắm, nếu như Vương Thế Vĩ không có chuyện thì mới gọi là bất thường...”

“Em thoải mái mà, đang buồn vì không có cách nào để ly hôn với anh ta.”

“Thật hả? Em... làm thật hả?”

Cô biết anh ta lại bắt đầu tưởng bở, nhưng cũng không buồn nói thẳng thừng với anh ta ngay bây giờ, quan trọng nhất vẫn là phải thu thập chứng cứ. “Dĩ nhiên là làm thật rồi, anh mau cho em bằng chứng đi.”

“Bằng chứng à... em cần bằng chứng như thế nào?”

“Thế nào cũng được, chỉ cần chứng minh được anh ta cặp bồ, ảnh nuy, thư tình, tin nhắn, ghi âm... cái gì cũng được.”

“Cái này... để anh thử tìm xem, không biết có lấy được không, nhưng việc anh ta cặp bồ là đúng một trăm phần trăm, rất nhiều người biết, con bé họ Mật kia không bao giờ giấu chuyện này...”

Cô liền nảy ra một ý: “Thế anh có cách liên hệ với con bé họ Mật đó không? Ý của em là làm sao mới có thể liên hệ với con bé đó?”

“Để anh nghĩ cách.”

Đúng là Hứa Đào không hề đơn giản, chẳng biết nghĩ ra cách nào mà Tiểu Mật tự mò đến, viết một lá thư gửi vào hòm thư email của viện cho cô, cho cô số điện thoại, nói có thể gọi điện thoại bằng số này.

Cô liền gọi điện ngay cho Tiểu Mật, đi thẳng vào vấn đề: “Chị là vợ Vương Thế Vĩ, chị muốn ly hôn với anh ta nhưng anh ta không chịu, rất mong em cho chị ít bằng chứng chứng minh anh ta ngoại tình.”

Tiểu Mật liền than: “Cô à, cô mạnh mẽ thật đấy! Bốn mươi tuổi rồi mà còn đòi ly hôn với chồng! Cháu thật ngưỡng mộ cô!”

“Cháu có bằng chứng chứng minh ông ấy ngoại tình không?”

“Còn phải xem bằng chứng mà cô nói ở đây là gì nữa.”

“Ảnh nuy, thư tình, tin nhắn, ghi âm, tất cả những cái chứng minh rằng ông ấy ngoại tình đều được.”

“Dạ... ông ấy rất giỏi hoạt, chẳng bao giờ cho chụp ảnh, cũng không viết thư tình, tin nhắn cũng rất ít...”

“Thế làm sao chứng minh được ông ấy... có chuyện đó với cháu?”

“Có mà, cô vẫn không tin hả? Chẳng lẽ cháu mang danh dự của mình ra để đùa ư?”

Cô nghĩ bụng: “Người đàn bà như người mà còn có danh dự ư?”, nhưng cô biết hiện tại không phải là lúc mở phiên tòa đạo đức, bèn kiên nhẫn nói: “Không phải cô không tin cháu, mà cô chỉ cần bằng chứng...”

“Có người sống sờ sờ như cháu mà không được gọi là bằng chứng ư?”

Cô nghĩ cũng phải. “Nếu ông ấy không thừa nhận thì cháu có đứng ra làm chứng không?”

“Dĩ nhiên là có chứ! Chẳng lẽ cháu sợ ông ấy à?”

“Hiện tại hai người... bye nhau rồi hả?”

“Cháu đá ông ấy rồi.”

“Tại sao?”

“Chẳng tại sao cả, già quá, lại chẳng biết lắng mạn, chán chết đi được...”

“Bố cháu quyền góp tiền cho trường ông ấy à?”

“Vâng.”

“Cháu là người tác động ở giữa ư?”

“Cháu nói với bố cháu mới có ba triệu nhân dân tệ...” Tiểu Mật thanh minh. “Nhưng cô đừng nghĩ ông ấy đến với cháu vì tiền, ông ấy yêu cháu thật lòng, nói mãi đến khi gặp cháu mới biết tình yêu là gì, trước đó sống với cô là... tạm bợ thôi.”

Cô tức lắm, nhưng lập tức ý thức được rằng đây chỉ là cách thể hiện lòng sĩ diện mà thôi, bèn cố gắng đáp thật bình tĩnh: “Tốt mà, thế tại sao cháu lại đá ông ấy?”

“Cháu không thể cứ gặp người yêu cháu là lại yêu người ta, nếu như thế thì cháu đã yêu người khác từ lâu rồi, làm gì đến lượt ông ấy?”

Cô không muốn nói về chuyện tình yêu của hai kẻ đó nữa nên chỉ nói rất đơn giản: “Cảm ơn cháu, để cô nói chuyện với ông ấy.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 65 – Hoàn Chương 64 Chương 63 Chương 62 Chương 61 Chương 60 Chương 59 Chương 58 Chương 57 Chương 56 Chương 55 Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

63. Chương 63

63

Vương Quân gọi điện thoại mấy lần mới túm được Vương Thế Vĩ. Đầu tiên cô chưa nói đến chuyện của Mật Doãn Lệ mà chỉ giục: “Cái đơn đó... anh ký tên chưa?”

Vương Thế Vĩ làm như bây giờ mới biết chuyện đơn từ vậy. “Đơn hả? Đơn gì?”

“Đơn ly hôn.”

Vương Thế Vĩ nói với vẻ rất đau đớn: “Em chưa quên chuyện này hả?”

“Tại sao tôi phải quên chuyện này?”

“Anh đã nói đến nước tuyệt thực cho đến chết rồi mà em vẫn nhắc đến chuyện này à, trái tim em làm bằng sắt ư?”

“Anh đừng diễn bài khổ nhục kế nữa, bỏ thì tìm rồi mà còn túm chặt vợ không bỏ là sao?”

“Ai tìm bỏ rồi?”

“Anh chứ còn ai vào đây nữa!”

“Anh tìm bỏ ở đâu?”

“Tiểu Mật không phải là bỏ của anh à?”

“Tiểu Mật nào? Anh chỉ là phó chủ nhiệm khoa, ai cho thư ký[1] chứ?”

[1] Trong tiếng Trung, từ “tiểu mật” còn dùng để chỉ “thư ký trẻ”.

Cô giận dữ nói: “Đừng vờ vịt nữa! Ai thèm nói chuyện thư ký gì với anh? Tôi nói là Mật Doãn Lệ!”

“Mật Doãn Lệ là ai?”

“Con gái Mật Kinh Tùng, anh giả vờ giỏi thật đấy!”

“Anh không biết em đang nói ai!”

Cô liền mỉa mai: “Anh có vẻ giả vờ hơi quá đà nhỉ? Anh không quen Mật Kinh Tùng thì làm sao xin được tài trợ cho khoa anh?”

Vương Thế Vĩ giờ mới hiểu ra vấn đề. “Em đang nói ông sếp họ Mật hả?”

“Không giả vờ được nữa hả?”

“Không hề có ý định giả vờ, bình thường mọi người đều gọi là sếp Mật, không để ý tên đầy đủ của ông ta là gì.”

“Thế tên con gái ông ta cũng không để ý à?”

“Không để ý thật mà, chỉ biết cô ta là một “bồn cầu mạ vàng” nổi tiếng ở thành phố D.”

“Thế có nghĩa là sao?”

Vương Thế Vĩ cười với vẻ khinh miệt. ““Bồn cầu mạ vàng” còn không hiểu à? Đây là cách gọi khá văn minh mà em có thể chấp nhận đấy, nếu em không sợ bẩn tai anh nói thẳng với em là ở thành phố D, cô ta có rất nhiều “danh hiệu”, nói thẳng ra là một cái... hổ xí...”

Cô cũng đã hiểu được phần nào nghĩa của cụm từ “bồn cầu mạ vàng”, nhưng không hiểu tại sao Vương Thế Vĩ lại dùng những lời lẽ cay nghiệt như thế để nói Mật Doãn Lệ. “Anh tưởng anh dùng những ngôn từ đó để nói về cô ta là tôi tin anh không có quan hệ gì với cô ta ư?”

“Anh chẳng có quan hệ gì với cô ta cả, bất luận em có tin hay không thì đó vẫn là sự thật.”

“Thế sao anh lại xin được tiền tài trợ?”

“Anh không xin cô ta tiền tài trợ...”

“Nhưng anh xin tiền tài trợ của bố cô ta!”

“Em buồn cười thật đấy! Anh xin tài trợ từ bố cô ta lại chứng minh rằng anh có quan hệ mờ ám với cô ta ư? Bố cô ta là nhà từ thiện nổi tiếng, đối tượng tài trợ rất đông, chẳng lẽ những người đó đều có quan hệ bất chính với con gái ông ta à?”

“Ít nhất lão Mục là như thế.”

Vương Thế Vĩ hậm hực nói: “Làm sao em có thể so sánh lão Mục với anh được?”

“Bất luận anh có thừa nhận hay không thì chuyện này vẫn là sự thật, Mật Doãn Lệ đã thừa nhận rồi.”

Vương Thế Vĩ liền khuyên: “Sao em không nghĩ sâu sắc hơn nhỉ, nếu anh có... quan hệ đó với cô ta thì tại sao cô ta lại dồn anh vào chỗ chết chứ?”

Cô chưa hiểu vấn đề. “Cô ta dồn anh vào chỗ chết?”

“Chứ sao nữa, cô ta làm như thế không phải là dồn anh vào chỗ chết à? Tự dưng cô ta bịa chuyện này ra là nhằm ý đồ khiến em ly hôn với anh chứ còn gì nữa.”

Cô biết kiểu suy luận của Vương Thế Vĩ đằng sau câu nói này là gì, nhưng cô không biết rõ có phải anh ta sợ ly hôn như thế thật hay không. Với những biểu hiện của anh ta trong bao năm qua, cô không hề nhận thấy anh ta sợ ly hôn.

Nhưng cô cũng bắt đầu đuối lý: “Nói như anh có nghĩa là anh hoàn toàn trong sạch, Mật Doãn Lệ đang có ý đồ hãm hại anh ư?”

“Rõ ràng là cô ta đang hãm hại anh mà.”

“Tại sao cô ta phải hãm hại anh?”

Vương Thế Vĩ trầm mặc một lúc rồi nói: “Anh rất nể mặt cô ta rồi đấy, chẳng bao giờ nói chuyện này với ai, nhưng cô ta biến thái quá, dám lấy oán trả ân, định phá vỡ hạnh phúc của anh, đã thế thì anh không

nể tình nữa, cô ta làm một thì đừng trách anh làm mười, nói thẳng ra nhé, đúng là cô ta muốn làm chuyện đó... với anh, nhưng anh không đồng ý, không ngờ cô ta có nhiều đàn ông như thế mà còn để bụng và rắp tâm trả thù anh...”

Cô không biết đằng nào mà lần. “Anh đừng nói mình... trong sạch như thế...”

“Anh vốn trong sạch như thế mà! Những gã khác từ nước ngoài về, chẳng có ai là không giấu vợ ăn chơi trác táng cả. Chỉ có anh một lòng dành cho công việc, đến những nơi như massage chân cũng rất ít khi đi, nói gì đến chuyện... cặp bồ...”

“Tôi không tin!”

“Tin hay không là quyền của em! Nhưng nếu vì mấy lời đồn đại mà em đòi ly hôn với anh thì chẳng có lý gì, em cũng phải đưa ra được bằng chứng chứ? Làm sao nói là làm ngay được? Quả “WC” công cộng họ Mật kia nói anh có quan hệ với cô ta, em có bằng chứng không?”

Đây đúng là điểm yếu của cô, nhưng cô vẫn nói rất cứng rắn: “Một người giáo hoạt như anh thì làm sao có chuyện để lại bằng chứng được?”

“Không có bằng chứng thì em vu khống cho anh làm gì?”

“Tôi không vu khống cho anh.”

“Nhưng em lại tin vào lời vu khống của người ta!” Vương Thế Vĩ nghĩ một lát rồi đột ngột nói: “Chuyện này nếu không có gã họ Hứa kia làm thầy dùi thì anh không phải họ Vương!”

Cô không muốn làm liên lụy đến Hứa Đào. “Anh đừng nghi kỵ linh tinh! Chuyện này chẳng có liên quan gì đến Hứa Đào cả, Tiểu Mật tự tìm đến thôi, cô ta gửi email vào hòm thư của tôi trên trang web viện A...”

“Làm sao cô ta lại biết hòm thư của em trên trang web viện A?”

“Chắc chắn là anh cho cô ta biết.”

“Sao anh lại cho cô ta địa chỉ email của em được?”

“Chẳng phải anh cũng cho Tông Gia Anh địa chỉ email của tôi còn gì, thế nên anh hoàn toàn có thể cho cô ta.”

“Anh cho Tông Gia Anh biết là để cô ta xác nhận chuyện kia với em. Việc gì anh phải cho con phò họ Mật kia địa chỉ email của em? Chẳng lẽ anh muốn cô ta gặp trực tiếp em để bịa chuyện thị phi à?”

Cô càng nghe càng không biết đầu mà lần, bèn kết thúc câu chuyện. “Bất luận thế nào thì anh vẫn phải gửi cho tôi đơn xin ly hôn đã ký tên.”

“Em... định dồn anh vào đường chết thật hả?”

Cô lại đành phải bỏ cửa chạy lấy người.

Cô kể cho Kevin nghe kết quả cuộc nói chuyện, anh cũng không tin Tiểu Mật. “Anh cũng cảm thấy lời Tiểu Mật không đáng tin, theo như lời cô ta thì bọn họ chia tay nhau không phải mới một hai ngày, sao bây giờ mới nghĩ đến chuyện tố giác? Rất có thể là gã Hứa Đào kia giở trò gì trong chuyện này...”

“Việc gì Hứa Đào phải giở trò?”

“Ai mà biết được? Có thể là anh ta muốn trả thù chồng em chẳng?”

“Việc gì anh ta phải trả thù Vương Thế Vĩ?”

“Muốn cướp em từ tay chồng em?”

“Anh đừng đùa nữa, vợ anh ta vừa trẻ vừa đẹp, làm gì có chuyện... cướp em được?”

“Cũng chưa chắc là cướp em đi để làm... phu nhân, có thể chỉ là để rửa mối hận cũ thôi chẳng?”

“Em không nghĩ như thế, hồi ấy anh ta có theo đuổi em thật đâu...”

“Mặc kệ bọn họ thôi, bọn mình cứ sống hạnh phúc bên nhau là được.”

Cô nghĩ thấy cũng phải, bọn mình sống hạnh phúc bên nhau là được, không quan tâm đến những chuyện linh tinh nữa.

Nhưng mấy ngày sau, Vương Thế Vĩ lại xuất hiện nhờ cô giải quyết vấn đề: “Quân, em cứu anh với!”

“Có chuyện gì vậy?”

“Em đừng quan tâm đến chuyện gì vội, phiền em gửi cho anh một khoản tiền với!”

“Gửi... bao nhiêu?”

“Một trăm nghìn.”

“Đồ la?”

“Ừ.”

“Anh cần nhiều tiền thế làm gì?”

“Anh... trả nợ.”

“Sao anh lại nợ nhiều tiền như thế?”

Vương Thế Vĩ ấp úng nói: “Anh... đầu tư...”

“Anh lấy đâu ra lắm tiền như thế để đầu tư?”

“Anh... lấy đợt tiền quyền góp thứ hai của ông Mật... mang ra đầu tư riêng...”

Cô tức tím người. “Anh đầu tư vào đâu?”

“Một doanh nghiệp nông thôn... lãi suất cao... huy động vốn...”

“Doanh nghiệp ở nông thôn mà anh cũng dám đầu tư hả? Đến lúc bọn họ mang tiền cao chạy xa bay thì anh đi đâu đòi?”

“Em đừng nói những lời xui xẻo thế, doanh nghiệp mà anh đầu tư kinh doanh ổn lắm.”

“Anh kiếm tiền tốt thì việc gì phải nhờ tôi chuyển khoản cho anh trả nợ? Anh mang tiền kiếm được đi mà trả nợ chứ?”

“Một chốc một lát chưa kiếm được nhiều như thế.”

“Muốn đầu tư thì anh mang tiền riêng đi mà làm, có thua lỗ cũng là thua tiền của mình, sao anh lại mang tiền người ta tài trợ đi đầu tư? Thế thì khác gì lạm dụng công quỹ? Hơn nữa anh lạm dụng nhiều như vậy, hơn trăm nghìn đô, tôi kiếm đâu ra lắm tiền như thế gửi cho anh?”

Vương Thế Vĩ liền mĩa mai: “Một trăm nghìn đô mà cũng nhiều ư? Đúng là chẳng hiểu gì về sự đời, chẳng ai là không đầu tư mấy trăm nghìn hay mấy triệu. Anh đầu tư ít như vậy cũng thấy mất mặt lắm rồi.”

“Người ta đầu tư nhiều như thế vì người ta lắm tiền. Anh đâu có tiền, đủ gì chứ?”

Vương Thế Vĩ bực bội đáp lại: “Em không có tiền thì cứ nói là không, việc gì phải lắm lời như thế? Anh ra nông nổi này cũng chỉ vì em thôi!”

“Anh nói gì mà lạ thế, tôi có bắt anh đi đầu tư đâu!”

“Em không bắt anh đầu tư, nhưng nếu em không đi gây rắc rối cho con phò kia thì làm sao tự nhiên bố nó lại báo với trường rằng khoản tiền này đã đổ vào tài khoản?”

“Tôi không biết anh đang nói gì, tôi có gây rắc rối cho ai đâu.”

“Cô không biết thì thôi.” Vương Thế Vĩ cúp máy cái rụp.

Cô vắt óc nghĩ hồi lâu cũng không hiểu những rắc rối trong chuyện này, nhưng có một điểm đã rõ là Vương Thế Vĩ đang nợ một trăm nghìn đô, hiện tại cần gấp để trả. Mặc dù cô biết không nên thừa cơ lúc người ta rơi vào cơn nguy khốn, nhưng vẫn muốn lợi dụng cơ hội này, bèn gọi điện thoại cho Vương Thế Vĩ: “Rốt cuộc chuyện nợ nần của anh là thế nào? Anh nói cho rõ đi để tôi còn... vay mượn giúp anh.”

Nghe nói đến vay mượn giúp, thái độ của Vương Thế Vĩ dịu hẳn. “Anh đã nói với em rồi mà. Anh mang tiền người ta tài trợ cho trường đi đầu tư... hiện tại người tài trợ đã báo trường rằng đã chuyển khoản, trường bắt anh phải trả tiền... Lúc đầu anh định cuối năm có lãi thì trả cho trường khoản này.”

Cô vẫn chưa hiểu hết chuyện này, nhưng cô cũng không muốn hỏi thêm nữa mà nghiêng rằng nói: “Tôi có thể vay hộ anh một trăm nghìn đô này, nhưng anh phải đồng ý với tôi một điều kiện.”

“Điều kiện gì? Em đừng thừa lúc người ta trong cơn hoạn nạn mà gây khó dễ, nếu em mang điều kiện ly hôn ra để trao đổi thì anh sẽ không cần em phải vay hộ đâu...”

“Anh đúng là đến nước này rồi mà còn nhiều sự, anh không dùng tiền tôi vay nóng cho thì lấy gì trả người ta?”

“Không trả được thì thôi, cùng lắm là anh quay lại Mỹ...”

Cô kể cho Kevin nghe chuyện Vương Thế Vĩ nợ nần rồi nói thẳng: “Lúc đầu em định rút tiền trong khoản lương hưu của em ra để cho anh ta trả nợ, nhưng anh ta vẫn không chịu ly hôn...”

Hồi lâu không thấy Kevin nói gì, cô hoảng quá. “Anh đừng có... thay đổi ý định... rồi về nước nhé?”

“Sao anh lại thay đổi ý định rồi về nước? Em ở đây thì anh không về nước đâu, việc này em cứ yên tâm.”

“Thế anh đang nghĩ gì vậy?”

“Anh đang nghĩ xem nên huy động tiền ở đâu.”

“Anh ta không chịu ly hôn thì bọn mình huy động tiền làm gì?”

“Theo anh vẫn nên trả nợ hộ anh ta đã rồi tính sau, đừng để dính dáng đến chuyện kỷ luật, ngồi tù gì đó.”

“Nhưng em rút tiền lương hưu của em ra trước thời hạn, không những phải nộp thuế mà còn bị phạt nữa...”

“Rút lương hưu ra làm gì?” Kevin rút điện thoại di động ra. “Anh còn ít tiền nhưng gửi ở chỗ Jimmy. Để anh hỏi anh ấy xem rút ra được bao nhiêu.”

Cô bồn chồn nhìn Kevin gọi điện thoại cho Jimmy.

Anh nói chuyện với Jimmy một lát rồi cúp máy và nói với cô: “Anh ấy bảo rút ra được một trăm nghìn đô, em cho anh số tài khoản của em và routing number (số tài khoản cần chuyển) cho Jimmy, ngày mai anh ấy sẽ chuyển khoản cho em, rồi em đi chuyển cho chồng em.”

“Anh lấy đâu ra nhiều tiền thế?”

“Tiền anh kiếm thôi. Anh làm một công trình là nhận được mấy nghìn, những thời điểm nhiều công trình, một tháng anh có thể nhận sáu, bảy cái... nhưng đây không phải là tiền của anh tất, có một phần là của Jimmy, sau này anh sẽ trả anh ấy bằng tiền công...”

Cô liền nhắc: “Anh ta không chịu ly hôn đâu.”

“Anh biết. Em cũng đừng ép anh ta ly hôn nữa, đừng để anh ta phải tuyệt thực cho đến chết.”

“Thế bọn mình...”

“Bọn mình cứ như thế này không tốt à?”

“Chắc chắn khoản tiền này sẽ một đi không trở lại...”

“Anh cũng chẳng kỳ vọng anh ta trả.”

Cô vẫn ôm một tia hy vọng, muốn dùng khoản tiền này để đổi lấy lời cam kết ly hôn của Vương Thế Vĩ.

Ngày hôm sau, Jimmy đã chuyển khoản một trăm nghìn đô vào tài khoản của cô, cô liền gọi điện thoại cho Vương Thế Vĩ: “Tôi vay được tiền cho anh rồi.”

Anh ta vô cùng phấn khởi. “Thật hả? Nhanh thế cơ à? Em vay ai vậy?”

“Vay một người bạn.”

“Cô Trương à? Chồng cô ấy lương cao lắm.”

“Không.”

“Thế thì ai? Cô Ngụy à?”

“Anh không cần phải quan tâm đến việc ai cho vay. Tôi chỉ cần anh chấp thuận một điều kiện.”

Đầu bên kia lập tức đề cao cảnh giác. “Điều kiện gì? Em đừng có nhắc đến chuyện ly hôn gì nữa nhé.”

“Chính là việc ly hôn đấy.”

Vương Thế Vĩ lại bắt đầu la lối: “Gì cơ? Em vẫn chưa từ bỏ ý định đó hả? Hôm ấy anh đã giải thích hết với em rồi cơ mà?”

“Tôi đã quyết tâm rồi, anh giải thích thế nào cũng chẳng ăn thua.”

“Tại sao em lại như thế? Em cố tình dồn anh vào đường chết ư?”

“Tôi không dồn anh vào đường chết. Hai người sống không hạnh phúc thì ly hôn, một chuyện hết sức đơn giản.”

“Chỉ có thể nói là đơn giản đối với em, nhưng đối với anh thì không hề đơn giản.”

“Tại sao không đơn giản?”

“Vì anh không muốn ly hôn!”

“Tại sao anh không muốn ly hôn?”

“Vì anh... yêu em!”

Cô chán nản đến cực độ. “Tại sao đến giờ phút ly hôn rồi anh mới nói là yêu tôi? Sống với nhau bao nhiêu năm, anh đã bao giờ nói yêu tôi đâu?”

“Anh chưa từng nói, nhưng trong lòng anh luôn yêu em!”

“Miệng anh không nói, hành động cụ thể cũng không, chỉ yêu trong lòng thì làm sao tôi biết được?”

“Bây giờ anh nói bù không được ư? Quân ơi, anh yêu em.”

Cô thật sự ngán ngẩm, bèn nói: “Anh cho tôi số tài khoản để tôi chuyển tiền, anh trả nợ trước đi đã.”

“Có phải anh nhận tiền của em là em sẽ nghĩ anh đã chấp nhận điều kiện ly hôn với em?”

“Nếu thế thì sao?”

“Thì anh sẽ không nhận nữa.”

Thấy anh ta kiên quyết như thế, suýt thì cô cảm động rơi nước mắt, tần ngần một lúc cô mới nói: “Anh không trả nợ mà không sợ bị kỷ luật à?”

“Bọn họ mà kỷ luật anh thì anh quay sang Mỹ.”

“Nếu bọn họ tống anh vào tù thì sao?”

“Ngồi tù thì ngồi tù, kiểu gì cũng không bị kết án tử hình, vẫn hơn là ly hôn.”

Cô thật sự bó tay hết cách. “Anh cứ trả nợ đi đã rồi tính sau.”

Vương Thế Vĩ vẫn tiếp tục lải nhải: “Em cho anh vay tiền thì ok, nhưng anh phải nói trước nhé, em không thể lấy đó để đổi lấy chuyện ly hôn...”

Cô liền quát: “Anh có thôi ngay đi không? Còn nhiều lời nữa là tôi không gửi tiền nữa đâu đấy.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 65 – Hoàn Chương 64 Chương 63 Chương 62 Chương 61 Chương 60 Chương 59 Chương 58 Chương 57 Chương 56 Chương 55 Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương

48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương
39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương
30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương
21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12
Chương 11 Chương 10 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2
Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

64. Chương 64

64

Vương Thế Vĩ liền gửi vào email cho Vương Quân các thông tin về số tài khoản, tên ngân hàng mà anh ta mở tài khoản..., sau đó lại gọi điện thoại dặn dò: “Quân à, anh rất biết ơn em khi em vay tiền cho anh trả nợ, nhưng nếu em mượn cơ hội này để ly hôn với anh thì anh sẽ không đồng ý đâu. Em đừng dồn anh vào đường chết.”

Cô thật sự bó tay hết cách, “hứ” một tiếng rồi cúp máy.

Cô kể cho Kevin nghe những điều Vương Thế Vĩ nói rồi đề nghị: “Hay là bọn mình đừng gửi tiền cho anh ta...”

“Sao lại không gửi?”

“Đến bây giờ anh ta vẫn khẳng khái không chịu ly hôn.”

“Bọn mình huy động tiền cho anh ta là để anh ta trả nợ chứ có phải mua lời cam đoan ly hôn của anh ta đâu.”

“Nhưng...”

“Đừng nhưng nhì gì nữa, em gửi ngay cho anh ta đi, để mượn anh ta lại bị kỷ luật, gửi cũng không còn tác dụng gì nữa.”

Cô nghĩ một lát rồi nói: “Gửi tiền cho anh ta cũng được, nhưng em không muốn lấy tiền của anh để trả nợ cho anh ta, thôi cứ để em dùng lương hưu của em.”

Kevin giận dữ hỏi: “Rốt cuộc là em theo anh ta hay em theo anh?”

“Dĩ nhiên là theo anh rồi!”

“Thế tại sao em cứ đứng về phía anh ta vậy?”

“Em đâu có...”

“Nếu em theo anh thật thì tại sao lại nghĩ đến chuyện rút lương hưu ra trước thời hạn? Anh làm nghề này không có lương hưu, sau này bọn mình chỉ sống nhờ vào đồng lương hưu của em thôi. Hiện tại em rút lương hưu ra, rồi lại phải nộp thuế, lại bị phạt nữa, lấy ra một trăm nghìn đô sẽ thiệt hai trăm, ba trăm nghìn, thế bọn mình chẳng thiệt lớn à?” .

“Em biết, em chỉ sợ cha mẹ anh cần tiền dùng thì anh không có tiền gửi cho các cụ...”

“Vẫn còn lương hưu của em cơ mà. Đến lúc đó rút ra vẫn chưa muộn.”

Cô nghĩ một lát rồi vui vẻ nói: “Anh nói đúng, em không nên coi anh là người ngoài, em sẽ đi chuyển khoản cho anh ta ngay đây. Đàng nào thì em vẫn còn lương hưu, có việc gì cần dùng vẫn rút ra được.”

Cô chuyển khoản về cho Vương Thế Vĩ, nhưng trong lòng vẫn có gì đó nghi hoặc, bèn đi hỏi Mật Doãn Lệ: “Rốt cuộc chuyện bố cháu quyền góp cho trường F là thế nào vậy?”

Mật Doãn Lệ bèn thắc mắc: “Thì chỉ là quyền góp tiền thôi.”

“Quyền góp bao nhiêu?”

“Cháu đã nói với cô rồi mà! Ba triệu nhân dân tệ.”

“Chia thành mấy đợt?”

“Chia thành mấy đợt là sao?”

“Tức là ba triệu nhân dân tệ này chuyển khoản vào tài khoản của trường F thành mấy đợt?”

“Ba cháu mà cứ tũn mủn như thế thì nghèo kiệt xác từ lâu rồi.”

“Tại sao?”

“Thời gian là tiền bạc mà! Có ba triệu mà còn chia thành mấy đợt thì mất bao nhiêu thời gian.”

“Chuyện này mà ba cháu phải tự làm à? Nhân viên lo không được ư?”

“Nhưng tên vẫn phải là ba cháu ký chứ. Cô ạ, cô không hiểu tình hình của đại lục thì đừng quan tâm đến những chuyện linh tinh này nữa.”

Cô bực lắm. “Không phải cô thích quan tâm đến những chuyện linh tinh mà vì thắc mắc không hiểu hai người đang giở trò gì?”

“Hai người? Những ai ạ?”

“Cháu phải biết rõ hơn ai hết chứ.”

Mật Doãn Lệ có vẻ rất ám ức. “Cô ạ, cháu thật sự không hiểu cô đang nói gì.”

Cô đoán chắc là Mật Doãn Lệ không biết thật, bèn kể cho cô ta nghe chuyện Vương Thế Vĩ mang tiền tài trợ ra để đầu tư, cho vay lãi suất cao.

Mật Doãn Lệ bèn phì cười. “Cô ơi, cô ngây thơ quá nên mắc mưu ông ta rồi. Bố cháu tài trợ cho trường F thì phải chuyển khoản từ tài khoản của công ty vào tài khoản của trường F chứ, làm sao chồng cô kiếm được khoản tiền này? Chắc chắn là ông ta muốn moi của cô ít tiền rồi cho vay với lãi suất cao...”

“Cháu... biết chuyện cho vay lãi suất cao hả?”

“Chuyện này thì ai chẳng biết. Hiện nay chỉ cần trong tay có ít tiền là người Trung Quốc đều cho vay với lãi suất cao.”

“Thế cháu thì sao?”

“Cháu ạ? Hơ hơ, cháu chẳng bao giờ quan tâm đến tiền mà chỉ quan tâm đến thẻ thôi. Ba cháu thuê nhiều người quản lý tiền nong lắm...”

“Thế... Vương Thế Vĩ cho vay bao nhiêu?”

“Làm sao mà cháu biết được? Cháu chỉ biết ông ta... từng cho vay lãi suất cao, kiếm được ít tiền nên ông ta động viên cháu cũng làm trò này, còn nói cháu bỏ tiền, ông ta bỏ công, sau này kiếm được chia đôi...”

“Cháu có bỏ tiền không?”

“Cháu thềm vào kiếm mấy đồng vật vãn đó. Hơ hơ, cô cũng cả tin thật đấy, ông ta vừa nói gửi tiền là cô gửi luôn hả? Sao không đi hỏi cháu trước?”

Vương Quân không biết phải trả lời thế nào.

Mật Doãn Lệ liền lên mặt dạy đời: “Cô à, ông chồng này của cô nên bỏ phất cho xong, vào bếp không giỏi, lên giường không xong, cô thử nói xem còn giữ lão ta làm gì? Lão ta bảo ở nhà mọi việc trong nhà đều một tay cô lo, đến ba bữa ăn, cơm bưng nước rót đến tận nơi lão mới vào ăn. Lão ấy còn bảo đến bát đĩa trong nhà để đâu lão ấy còn không biết, đều do có bà mẹ già là cô quán xuyến hết rồi...”

“Anh ta... nói với cháu như vậy hả?”

“Không lão ta thì ai? Lão ta bảo chồng có bồ đều là do lỗi của vợ, cô cả tin như thế, lão ta không lừa cô cũng thấy bứt rứt chân tay...”

Cô tức đến nổi chân tay lạnh cóng, vội gọi điện thoại về chất vấn Vương Thế Vĩ.

Anh ta vẫn một mực kêu oan như những lần trước: “Quân à, con bé đó lừa em đấy! Con này nó thù anh nên hạ quyết tâm phá vỡ cuộc hôn nhân của bọn mình mới hả hê!”

“Tại sao cô ta muốn anh phải ly hôn?”

“Anh chẳng nói rồi còn gì, cô ta muốn dụ dỗ anh, nói cho anh một triệu nhân dân tệ để anh kết hôn với cô ta, đưa cô ta sang Mỹ, nhưng anh không chịu, vì lý do đó thôi!”

“Tại sao anh không chịu?”

“Hừ, em tưởng anh là thằng nào à? Một người như cô ta, sang Mỹ rồi lại đá bay anh ngay. Tự anh đầu tư, kiếm một triệu quá nhẹ nhàng.”

“Thế tại sao anh không hỏi vay cô ta mười triệu nhân dân tệ?”

“Mười triệu rồi phải lấy một cái WC cũng quá tội.”

“Anh không sợ cô ta tìm cách khác hại anh à?”

“Cô ta làm sao hại được anh, giờ anh đã trả hết tiền công quỹ, cô ta còn làm được gì nữa? Kể cả cô ta có mua đứng trường F đuổi anh đi thì anh cũng chẳng sợ, anh vẫn quay sang Mỹ được mà.”

Cô lại kể hết nội dung cuộc nói chuyện cho Kevin nghe, anh nghĩ một lát rồi nói: “Anh cũng không biết bọn họ ai nói dối, ai nói thật, thôi mặc kệ bọn họ đi, đằng nào thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc sống của bọn mình.”

“Nhưng nếu Vương Thế Vĩ nói dối thì số tiền của bọn mình chẳng... biếu không anh ta à?”

“Bất luận anh ta nói dối hay không thì số tiền đó... vẫn biếu không rồi. Chẳng lẽ em còn kỳ vọng lấy được về hả?”

“Em không kỳ vọng lấy được về, nhưng... cũng không muốn bị anh ta lừa mang đi cho vay lãi suất cao...”

“Lừa thì đành chịu vậy, cũng không hẳn là điều xấu. Nếu anh ta nợ tiền thật mà không có tiền trả thì kiểu gì anh ta chẳng quay lại Mỹ. Hoặc anh ta đầu tư cho vay lãi suất cao ở trong nước nhưng không có tiền đầu tư, rồi lại nghĩ ra mấy trò mèo, cuối cùng bị người ta phát hiện, vẫn phải quay sang Mỹ. Giờ anh ta có khoản tiền đó rồi, ít nhất là không... quay sang đây nữa, đúng không?”

Cô thấy Kevin nói cũng có lý. “Thôi ừ coi như mình bỏ tiền ra mua hai chữ bình an vậy.”

Đúng là một trăm nghìn đô đã mua được một giai đoạn khá bình an, cô không giục Vương Thế Vĩ ký đơn ly hôn nữa, Vương Thế Vĩ cũng không hỏi tiền cô trả nợ nữa, bên phía Mật Doãn Lệ cũng không có tin tức gì nữa, chỉ có điều Hứa Đào vẫn gọi điện thoại, lần nào cũng tỏ vẻ ảm ức thay cho cô. “Em dễ bắt nạt quá! Hắn đề em ra bình cả lên đầu mà em còn dính dáng đến hắn làm gì?”

Cô kiên nhẫn trả lời mấy lần rồi cũng bực, bèn khiêu khích: “Một cô nàng bốn mươi tuổi đầu như em, ly hôn rồi ai thèm ngó? Chẳng lẽ anh ly hôn với cô vợ trẻ trung, xinh đẹp kia để lấy em ư?”

“Có khi anh cũng làm thế thật đấy! Hồi xưa anh còn tán em sớm hơn Vương Thế Vĩ cơ mà...”

“Hiện tại không phải là hồi xưa...”

“Tình cảm đó vẫn còn mà...”

“Em già rồi, không đủ tự tin nữa, hay là anh ly hôn trước đi, nếu không làm sao em dám tin vào thành ý của anh?”

Cô kể với Kevin chuyện này, anh liền dọa cô: “Cẩn thận không hẳn ta lại ly hôn thật để lấy em đấy!”

“Anh yên tâm, còn lâu hẳn mới ly hôn với cô vợ trẻ đẹp kia để lấy em, hẳn chỉ muốn em ly hôn với Vương Thế Vĩ để trả mối thù ngày xưa, thấy em dính vào hắn rồi, chắc chắn hẳn sẽ chạy mất dép à coi...”

Quả nhiên từ đó Hứa Đào bắt vô âm tín.

Bọn họ được đón một Noel yên bình.

Cô gần như quên hẳn thế gian này còn có một anh chàng tên là Vương Thế Vĩ, dường như từ xưa đến nay cô và Kevin là vợ chồng, ai ai cũng biết vậy.

Nhưng vừa sang năm mới không lâu, cô đang đi làm thì bất ngờ nhận được điện thoại của Vương Thế Vĩ: “Quân, anh sang đây rồi, em ra sân bay đón anh nhé!”

Cô suýt thì ngất xỉu. “Anh... anh... sang đâu?”

“Thành phố A chứ đâu.”

“Anh sang đây làm gì?”

“Sang đây sống thôi.”

“Là sao?”

“Không sống ở Trung Quốc nữa mà sang Mỹ sống.”

“Sao anh... không nói năng gì mà mò sang vậy?”

“Anh muốn cho em một niềm vui bất ngờ mà, em chẳng rất thích sự lãng mạn còn gì?”

Cô rửa thắm: Lãng mạn cái đầu anh! Anh làm tôi một phen suýt xỉu!

Cô liền gọi điện cho Kevin ngay: “Anh ta quay trở lại rồi.”

“Ai quay trở lại? Chồng em hả?”

“Vâng. Anh ta đến sân bay rồi, bắt em ra đón.”

“Em... cẩn thận nhé!”

“Em không sao, anh cũng cẩn thận nhé!”

“Anh sợ gì chứ? Chẳng lẽ anh còn không đấu được với anh ta ư?”

“Bọn mình tạm thời chưa nên đắc tội với anh ta, nếu không anh ta lại đi tố giác anh.”

“Thế đêm nay... anh không đến nữa nhé, để hai người đoàn tụ vậy.”

Cô bực lắm. “Sao anh lại ăn nói kiểu đó?”

“Thế thì anh phải làm sao? Chẳng lẽ em muốn anh đêm nay ở lại nhà em rồi thách đấu với anh ta ư?”

“Anh...”

Kevin liền bật cười. “Em đừng giận, anh nói đùa thôi, anh sẽ ra chỗ khác ở.”

“Anh... định đi đâu?”

“Đi đâu chẳng được, chỗ Jimmy cũng ok, nhà trọ nào rẻ cũng được.”

Cô rất áy náy. “Em xin lỗi, em không ngờ anh ta lại quay sang...”

“Lại bắt đầu xin lỗi rồi đấy? Lại về phe anh ta hả?”

“Không, ý của em là...”

“Thôi, đừng giải thích nữa, anh hiểu mà. Em ra sân bay đón anh ta đi, em cẩn thận nhé, đừng chọc giận anh ta.”

“Em biết rồi.”

Cô ra sân bay trong trạng thái thấp thỏm, Vương Thế Vĩ đợi lâu bắt đầu cáu, nhìn thấy cô liền trách: “Sao bây giờ em mới đến?”

Cô liền nói dối: “Có thí nghiệm chưa đi ngay được nên hơi muộn...”

Vương Thế Vĩ mang hai chiếc va li to, cốp xe của cô không nhét được, đành phải đưa lên ghế sau.

Cô hậm hực hỏi: “Sao anh mang nhiều hành lý thế?”

“Sang ở hẳn mà, phải chuyển hết đồ mang sang chứ.”

“Ý anh là... không quay về Trung Quốc nữa ư?”

“Về chứ, sao lại không về? Cha mẹ đều đang ở Trung Quốc, kiểu gì chẳng phải về thăm.”

“Ý tôi hỏi anh là có về đó làm việc nữa không?”

“Sang đây định cư rồi còn về làm gì nữa?”

“Sao tự nhiên anh lại nghĩ đến chuyện quay sang vậy?”

“Nhớ em và con thôi. Sao vậy, em không hoan nghênh à?”

Cô không nói gì, nhưng lòng thì nặng trĩu.

Trên đường về nhà, đầu óc cô rối như tơ vò, không biết bước tiếp theo phải làm gì. Trong khi Vương Thế Vĩ có vẻ rất hứng khởi vì sắp được về nhà, hào hứng đề nghị: “Chắc giờ này Tiểu Long tan học rồi nhỉ? Mình đi đón con rồi ra nhà hàng ăn luôn đi em.”

Cô không nói gì mà lặng lẽ cho xe chạy về phía trường con, đến nơi liền đi thẳng vào lớp after school (Ở lại trường sau giờ tan học) đón Tiểu Long.

Nhìn thấy bố, Tiểu Long giật bản mình, phản ứng đầu tiên là sờ lên mái tóc xoăn ngắn của mình, nhưng Vương Thế Vĩ không để ý đến điều đó. “Tiểu Long có nhớ bố không?”

“Con có.”

Ba người lên xe, cô hỏi: “Nhà hàng nào nhỉ?”

“Tùy em.”

“Tiểu Long, con muốn ăn gì?”

“Thế nào cũng được mẹ ạ.”

Cô nói: “Mọi người đều bảo tùy thì mẹ đưa đi ăn buffet nhé.”

Cô lái xe chở hai cha con đến nhà hàng buffet lần trước ăn với Kevin, vẫn là cô nhân viên đó dẫn vào bàn, vẫn là kiểu bàn ngồi đối mặt với nhau như trên tàu. Nhưng cô không hề muốn ăn, chỉ lấy mấy miếng sushi, mấy con tôm và một miếng cá hồi.

Dường như Vương Thế Vĩ ăn rất ngon, vừa hào hứng ăn vừa nói: “Đây là buffet, không ăn thì phí. Tiểu Long, con ăn nhiều vào, ăn cho đỡ phí tiền! Mẹ con ngốc thật, chọn nhà hàng buffet mà không chịu ăn, phí quá!”

Cô ăn mà không hề thấy ngon miệng, trong đầu hiện lên cảnh tượng hôm đó ăn cơm với Kevin, sống mũi cay cay, nước mắt suýt trào ra.

Cô quay đầu đi, định giấu đôi mắt đỏ hoe nhưng lại nhìn thấy Kevin ngồi ở góc bàn phía xa ăn cơm, cô tưởng mình nghĩ nhiều nên hoa mắt, dụi mắt định thần nhìn lại, đúng là anh ấy thật!

©STENT: .luv-ebook.com

Cô lập tức tranh thủ lúc Vương Thế Vĩ đi lấy đồ ăn để dặn con trai: “Tiểu Long, chú Kevin ngồi bên kia, nhưng hôm nay con đừng chào hỏi hay nói chuyện gì với chú ấy nhé!”

Tiểu Long liền nhìn về phía Kevin rồi hỏi: “Tại sao lại không chào hỏi ạ?”

“Cứ kệ chú ấy thôi, vờ như không quen biết, nhớ chưa?”

“Tại sao ạ?”

“Mình... chơi một game, nhớ là đừng chào hỏi chú ấy, đừng nhìn về phía đó.”

Tiểu Long hào hứng nhìn về phía Kevin một cái rồi quay đầu lại ngay và nói nhỏ: “Mẹ ạ, thú vị thật đấy! Đây là game gì vậy mẹ?”

“Lát nữa mẹ sẽ nói cho con biết.”

Tiểu Long lại nhìn về phía Kevin một lần nữa.

Cô sợ quá, nhưng lại không dám nói nhiều, sợ càng nói Tiểu Long lại càng nhìn hăng hơn.

Một lát sau, cô nhìn thấy Kevin ra bàn lấy đồ ăn, cô cũng ra theo và hỏi nhỏ: “Sao anh lại đến đây?”

“Sao anh không thể đến?”

“Nguy hiểm quá, nếu em không dặn Tiểu Long kịp thời thì chắc chắn nó sẽ chạy ra chào anh.”

“Anh đang thắc mắc tại sao cu cậu cứ như không nhìn thấy anh vậy, hóa ra là em dặn trước à?”

“Em phải vào bàn đây, anh cẩn thận nhé.”

“Em cũng cẩn thận nhé.”

Ăn buffet xong xuôi, ba người lại lên xe, cô vừa lái xe vừa nhìn vào gương chiếu hậu, chỉ sợ Kevin bám theo xe cô rồi Vương Thế Vĩ lại phát hiện ra. Nhưng cô nhìn mãi mà không thấy xe anh đâu, cuối cùng cũng tạm thời yên tâm.

Về đến nhà, việc đầu tiên mà cô làm là lao vào phòng ngủ giấu đồ của Kevin đi, nhưng không thấy gì cả, chắc chắn là anh đã đến đây và thu hết đồ đạc của mình về.

Cô lại bắt đầu thấy lo, không biết có phải Kevin giận và một đi không trở lại nữa hay không?

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 65 – Hoàn Chương 64 Chương 63 Chương 62 Chương 61 Chương 60 Chương 59 Chương 58 Chương 57 Chương 56 Chương 55 Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

65. Chương 65 – Hoàn

65

Vương Thế Vĩ nhìn quanh nhà một lượt, nói: “Về nhà cửa, đúng là nhà của Mỹ vẫn đẹp hơn. Ở Trung Quốc thế này được gọi là biệt thự vườn rồi, nếu không là lãnh đạo cấp thành phố thì e rằng cả đời cũng chẳng được ở cái nhà thế này.”

Thấy Vương Thế Vĩ khen nhà cửa, cô biết anh ta sang đây ở hẳn thật.

Vương Thế Vĩ hỏi: “Ngôi nhà này có một nửa của anh đúng không?”

“Đúng.”

“Thế phải bao nhiêu tiền? Có đến hai trăm nghìn không?”

“Đến.” Cô hậm hực nói. “Nhà mua trả góp, có một nửa của anh thì cũng có một nửa số nợ anh phải trả.”

Vương Thế Vĩ không nói gì nữa mà chỉ giục: “Em đi tắm đi..”

“Vội thế làm gì?”

“Cứu biệt thằng tân hôn mà, em không nghe người ta nói thế à?”

“Tiểu Long đã ngủ đâu.”

“Sợ gì chứ? Nhà rộng thế này, hai tầng, nó ở tầng trên...”

“Chẳng lẽ nó không xuống tầng dưới à?”

“Bọn mình đóng cửa mà.”

Cô miễn cưỡng đi tắm, vừa tắm vừa nghĩ cách xem làm thế nào để tránh được chuyện make love với anh ta. Có lẽ bây giờ nên chơi bài ngựa luôn. Nhưng nếu chọc giận anh ta, anh ta lại đi tố giác Kevin thì làm sao? Hay là cứ đối phó qua chuyện đã? Nhưng cứ nghĩ đến cảnh lên giường với anh ta là cô lại thấy khó chịu, sau này biết ăn nói với Kevin thế nào?

Giữa phòng ngủ của cô và nhà vệ sinh không có cửa cài chốt, cô vào nhà tắm, Vương Thế Vĩ cũng vào theo, cô liền chặn anh ta lại. “Anh muốn tắm thì lên tầng mà tắm, trên đó còn có một phòng tắm nữa...”

Thấy Vương Thế Vĩ đi rồi, cô mới bắt đầu tắm gội.

Cô tắm rất lâu mà vẫn chưa nghĩ ra được cách nào ổn thỏa.

Không đợi được nữa, Vương Thế Vĩ liền giục: “Sao vậy? Anh tắm xong lâu lắm rồi mà em còn chưa xong à? Đừng để tắm lâu quá lại xỉu đấy nhé.”

“Xong ngay đây.”

Cô chần chừ thêm một lát nữa mới mặc đồ lót và vấy ngủ vào, rồi lại khoác một chiếc áo choàng dày bên ngoài, thắt đai lại và ra khỏi nhà tắm, vào phòng ngủ đã thấy Vương Thế Vĩ nằm trên giường rồi, cởi trần, phía dưới đắp một cái chăn.

©STENT: .luv-ebook.com

Cô cứ có cảm giác phòng ngủ có gì đó hơi lạ, nhìn kĩ mới phát hiện ra rèm cửa đằng sau phòng ngủ được kéo ra. Đó là cánh cửa thông ra sân sau, nửa trên là kính nên cô đã bố trí rèm cửa trên đó. Hiện tại rèm được kéo ra, nhìn qua kính thấy màn đêm bên ngoài, tựa như hai mặt gương vậy.

Cô chỉ ra rèm cửa, hỏi: “Anh mở ra hả?”

“Ừ, sao vậy?”

“Anh không mặc quần áo, mở rèm cửa đó ra làm gì?”

“Em sợ ai nhìn thấy à?”

Sân sau nhà cô được rào bằng lưới sắt, người ngoài không vào được, qua sân là bể bơi, sau đó là lùm cây, người ngoài sẽ không thể nhìn thấy cảnh tượng diễn ra trong phòng. Cô nghĩ một lát rồi nói: “Sợ Tiểu Long ra sân sau lại nhìn thấy...”

“Bên ngoài lạnh thế này, nó ra sân sau làm gì?”

Cô định đi ra kéo rèm cửa, nhưng đã bị Vương Thế Vĩ túm lại và kéo lên giường. Anh ta bắt đầu cởi đai áo choàng của cô, cô không chịu, ra sức đẩy anh ta ra. “Anh làm gì vậy?”

“Làm em!”

“Đừng có mà... lưu manh như thế được không?”

“Đây mà gọi là lưu manh hả? Vợ mình mà không được làm ư?”

“Tôi không có hứng thú.”

“Làm một lúc sẽ có hứng thú ngay mà.”

“Làm một lúc cũng không có hứng thú.”

“Làm sao em biết?”

“Bao nhiêu năm qua đều như thế sao tôi lại không biết chứ?”

Nét mặt Vương Thế Vĩ lộ rõ vẻ không tin. “Đừng nói với anh là bao nhiêu năm qua em chưa từng được enjoy (tận hưởng) những cảm giác khi make love đó nhé...”

“Chính xác là chưa được tận hưởng... giữa hai chúng ta...”

“Thế trước đây... em lên đỉnh không phải là enjoy à?”

“Đó đều là giả vờ.”

“Lần nào cũng là giả vờ ư?”

“Lần nào cũng vậy.”

“Tại sao phải giả vờ?”

“Muốn anh làm nhanh cho xong.”

Sắc mặt Vương Thế Vĩ tái đi, hồi lâu mới nói: “Chính vì điều này mà cô mới cặp bồ ư? Hắn ta thế nào? Cho cô lên được đỉnh không?”

Cô không biết có phải Vương Thế Vĩ đang bắt nạt cô hay không, bèn đáp ậm ờ: “Tôi không biết anh đang nói cái gì.”

Vương Thế Vĩ lặng lẽ mặc quần áo vào rồi chỉ ra ngoài cửa. “Bảo hắn ta vào đi.”

“Ai?”

“Giả vờ ngây thơ hả?”

Cô không giả vờ mà thật sự không biết Vương Thế Vĩ đang nói ai.

Vương Thế Vĩ nói: “Cô không ra gọi là tôi gọi đấy.”

Cô còn chưa kịp hiểu ra vấn đề thì Vương Thế Vĩ đã đi ra cửa, bật đèn ở cửa thông ra sân sau và gọi với ra ngoài: “Kevin, anh là Kevin hả? Vào đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Cô cũng bước ra theo, nhìn thấy đúng là bên ngoài có một bóng người, nhìn dáng dấp thì đúng là Kevin thật, nhưng người đó lại mặc một chiếc áo Jacket màu hạt dẻ mà cô chưa bao giờ nhìn thấy nên không chắc chắn lắm.

Người đó liền b về phía họ, cô đã nhận ra, đúng là Kevin thật, bèn buột miệng: “Sao... anh lại ở đây?”

“Anh không ở đây thì còn ở đâu nữa?”

Vương Thế Vĩ nói: “Nếu cậu ấy không ở đây thì tôi có thể đề nghị cô bỏ ngay cậu ấy được rồi đấy.”

“Tại sao?”

“Cậu ấy không ở đây bảo vệ cô thì cô còn cần cậu ta làm gì nữa?”

Kevin mỉm cười, nói: “Thầy Vương, không ngờ chúng ta lại gặp nhau theo cách này.”

“Chúng ta gặp nhau từ trước rồi, ở nhà hàng, cậu đến đó để bảo vệ cô ấy hả?”

Kevin không đáp mà chỉ mỉm môi cười.

Vương Thế Vĩ nói: “Cậu cũng đa nghi quá, chẳng lẽ ở nhà hàng mà tôi làm được gì cô ấy ư?”

“Tôi cũng muốn được gặp mặt thầy Vương đã nghe danh từ lâu mà.”

Ba người đều vào trong nhà rồi ra phòng khách và ngồi xuống sofa.

Vương Thế Vĩ hỏi: “Hai người đã cặp với nhau rồi, tại sao còn giấu tôi hả?”

Kevin liền giải thích thay cô: “Chủ yếu là vì cô ấy sợ anh đi... tổ giác tôi.”

“Một người vượt biên như cậu, nếu tôi tổ giác thì thế nào?”

“Chính phủ Mỹ sẽ tống về nước thôi.”

Vương Thế Vĩ hậm hực nói: “Về Trung Quốc thì có gì đáng sợ? Hai người không phải là con cháu Viêm Hoàng à?”

“Về Trung Quốc không đáng sợ, đáng sợ là do... không được gặp June nữa.”

“Nếu cô ấy yêu cậu thật lòng thì không về nước với cậu chắc?”

Cô liền cướp lời: “Tôi sẽ về, trước đó tôi đã liên hệ với một số trường đại học trong nước, trường J và trường K đều sẵn sàng nhận tôi...”

Vương Thế Vĩ liền nói với vẻ khinh miệt: “Cô đừng bốc phét nữa, trường J và trường K đều là những trường hàng đầu ở Trung Quốc, đến trường hạng hai như trường D và trường hạng ba như trường F cô đều không vào được, còn định mơ tưởng trường J và trường K hả? Hay là định vào làm nhân viên phòng thí nghiệm ở đó?”

Cô tức nổ đom đóm mắt, xông vào phòng lấy thư của trường J và trường K ra và ném vào mặt Vương Thế Vĩ. “Anh không tin hả? Không tin thì đọc đi! Người ta dành cho tôi vị trí tương đương với phó giáo sư đấy! Anh tưởng các trường đại học hàng đầu đều như các trường hạng hai, hạng ba của các anh, đồ kỹ với những người có tài, không dám nhận người ta ư?”

Vương Thế Vĩ đọc liếc rồi vứt thư xuống sofa và lên mặt dạy đời: “Cô tưởng cậu ta về Trung Quốc mà còn yêu cô hả? Trung Quốc thiếu gì gái trẻ gái đẹp, người như cô, kết quả tốt nhất là làm vợ cả, sớm muộn gì chồng cũng ra ngoài cặp bồ, không cần thận đến vợ cả cũng chẳng làm được, bị người ta đá ngay ra khỏi nhà.”

Cô nói: “Tôi không sợ, anh ấy về nước thì tôi cũng về, tôi chỉ cần sống ở nơi có anh ấy là được.”

“Thế thì có lẽ tôi vẫn phải đi tổ giác cậu ấy để cậu ấy phải về nước, rồi cho cô về theo, để cô thấy lời dự đoán của tôi thiêng thế nào.”

Cô và Kevin đưa mắt nhìn nhau, thấy anh mỉm cười, dường như đang nói: “Anh ta không hiểu điều này đâu.”

Cô liền đáp rất thoải mái: “Tùy anh thôi.”

Vương Thế Vĩ liền nói với Kevin: “Thật đấy, tôi không lừa cậu đâu, Trung Quốc thiếu gì gái trẻ đẹp, cậu ở đây, quanh năm suốt tháng chẳng gặp được mấy người, đành phải kiếm đại mấy cô bằng tuổi mẹ, đến người như cô ta mà còn coi như báu vật, chỉ bằng về nước, người như tôi còn kiếm được các em tầm đôi mươi, nói gì đến cậu.”

Kevin liền cười. “Thầy Vương khiêm tốn quá! Thầy là giáo sư đại học, người bình thường làm sao độ nổi với thầy về độ quyến rũ.”

“Cậu cũng không tồi mà, sao bảo cậu biết chơi... saxophone gì đó cơ mà? Chắc chắn có không ít cô gái chết mê chết mệt.”

Cô liền trả lời thay Kevin: “Trước đây ở trong nước anh ấy đã có rất nhiều fan, toàn là các em xinh đẹp.”

Vương Thế Vĩ nói: “Thế ý cô là cô có sức quyến rũ hơn các em xinh đẹp hả?”

“Tôi không nói như thế.”

“Cô không nói như thế nhưng ý cô không như thế thì là gì? Ở trong nước cậu ta có nhiều fan, nhưng cậu ta lại để mắt đến cô...”

Kevin nói: “Thầy Vương, thầy nói đúng đấy ạ, June thu hút tôi hơn các cô gái trẻ kia.”

“Thế thì cậu hơi biến thái rồi.”

“Hơ hơ, nếu thầy Vương cảm thấy tôi biến thái thì thầy cũng biến thái chẳng kém, chẳng phải thầy cũng bỏ hết các cô gái trẻ trong nước và đòi giữ June cho bằng được đó sao?”

“Tôi khác cậu, tôi là chồng cô ấy từ thuở hàn vi.”

“Đó là đứng trên góc độ hôn nhân để nói, nhưng khi nói về sự ngưỡng mộ và tình yêu dành ột người thì không có sự tách bạch trước sau.”

“Nhưng cô ấy không thể cùng lúc lấy hai người được.”

“Tôi biết, tôi tôn trọng sự lựa chọn của cô ấy.”

“Ý cậu cứ như là tôi không tôn trọng quyết định của cô ấy vậy...”

“Tôi không có ý đó, tôi chỉ nói rõ thái độ của mình, bất luận June đưa ra quyết định gì thì tôi đều phục tùng...”

“Vấn đề là bản thân cô ấy cũng không biết mình muốn cái gì.”

Cô vội nói: “Tôi biết mình muốn cái gì!”

“Cô biết hả? Thế tại sao đến bây giờ cô vẫn chưa đưa ra sự lựa chọn?”

“Đó là do tôi sợ anh trả thù anh ấy thôi.”

“Tại sao tôi phải trả thù cậu ấy? Vì một người đàn bà đầu bốn, tóc sắp bạc, da sắp mồi như cô, tôi có đáng phải làm chuyện bỉ ổi đó không?”

“Anh không làm là tốt rồi.”

Kevin liền bổ sung: “Cô ấy còn sợ anh tuyệt thực cho đến chết.”

Vương Thế Vĩ liền cười ha ha. “Cô tưởng mình đang đọc tiểu thuyết Quỳnh Dao à?”

Cô bắt đầu bực. “Anh không tuyệt thực đến chết thì tại sao lại nói như thế?”

“Xem xem cô có còn chút nhân tính nào không.”

“Chuyện này thì có liên quan gì đến nhân tính?”

“Sao lại không có liên quan? Nếu vì sự dâm ô của mình mà cam tâm tình nguyện để tôi chết thì tôi sẽ không tha cho cô đâu.”

Nói xong, Vương Thế Vĩ liền đứng dậy nói tiếp: “Hôm nay hai người hãy nể mặt tôi mà đừng ngủ với nhau, đợi hai, ba hôm nữa tôi về, các người thích vô liêm sỉ thế nào thì vô liêm sỉ...”

Cô hỏi: “Hai, ba ngày nữa... anh lại về nước hả?”

“Chứ sao nữa, chẳng lẽ đây không phải là điều cô mong muốn ư?”

“Thế lần này anh sang...”

“Tôi sang để làm thủ tục cho Thẻ Xanh của tôi.”

“Anh nói là có Thẻ Xanh hay không cũng không quan trọng cơ mà?”

“Tôi thì không sao, nhưng có người vẫn coi trọng cái đó.”

“Ý anh là Mật Doãn Lệ hả?”

“Đừng nhắc đến cái WC đó nữa.”

“Đó là ai?”

“Hiện tại cô vẫn quan tâm đến những chuyện đó của tôi ư? Cô chỉ cần biết vẫn còn đây con gái thích tôi là được rồi.”

“Chắc chắn rồi.”

Kevin cũng đứng dậy cáo từ: “Thôi tôi... về đây.”

Vương Thế Vĩ liền gọi anh lại: “Cậu về làm gì? Cậu yên tâm khi để tôi và cô ta ở cùng một nhà ư? Cậu yên tâm, còn tôi thì lại không, không cẩn thận nửa đêm tôi lại nổi cơn điên, lấy dao tàn phá nhan sắc của cô ta đấy.”

Kevin nói: “Thế thì tôi ngủ ở phòng khác vậy.”

“Trên tầng còn một phòng ngủ nữa cơ mà. Ba người đàn ông chúng ta, mỗi người một phòng.”

Cô sợ Vương Thế Vĩ đang giăng bẫy, bèn nhắc: “Kevin đừng đi...”

Vương Thế Vĩ liền nói với Kevin: “Cô ta còn đang tưởng tôi sẽ vì cô ta mà giết người. Haizz, đàn bà đến tuổi trung niên là điên điên rồ rồ như vậy đấy.”

Kevin liền khẳng định như đinh đóng cột: “Điều cô ấy nghĩ không sai đâu.”

“Cậu sẽ vì cô ấy mà giết người ư?”

“Chỉ cần cô ấy lên tiếng.”

“Thế thì tôi phải cảnh giác với cậu mới được.”

ô liền tranh thủ cơ hội nói với Vương Thế Vĩ: “Thế tranh thủ mấy ngày anh ở đây, mình làm thủ tục ly hôn... luôn chứ?”

“Đợi đêm nay tôi nghĩ đã.”

Ba người đàn ông đều ngủ ở tầng trên, chỉ có cô nằm ở tầng dưới, cô trằn trọc mãi mà không ngủ được, có tiếng động nhẹ là cô lại nghĩ Vương Thế Vĩ đang hãm hại Kevin, mấy lần liền cô định lên tầng xem, nhưng nghĩ đến việc Kevin không phải là người dễ bắt nạt, chỉ cần nhìn cái dáng lực lưỡng kia thôi cũng đã thấy không dễ bị Vương Thế Vĩ hãm hại, tục ngữ nói, cao to sức lớn không thiệt thòi mà.

Đến khi trời gần sáng, cô lại ngủ thiếp đi, trong lúc mơ màng, cô nghe thấy có tiếng động trên tầng, sợ quá cô vội lao ra khỏi phòng thì nhìn thấy Kevin và Tiểu Long đang đi về phía bếp. Cô sực nhớ ra hôm nay Tiểu Long vẫn phải đi học, vội theo vào bếp.

Kevin đã nhìn thấy cô. “Hơ, anh không muốn làm ảnh hưởng đến em và anh ấy, nhưng rồi vẫn làm em thức giấc.”

“Em chẳng ngủ được...”

“Anh cũng thế.”

Tiểu Long liền hỏi: “Sao mẹ và chú đều không ngủ được? Có phải đợi Giao thừa không? Đêm qua là đêm Giao thừa à?”

Đột nhiên cô sực nhớ ra điều gì đó, bèn hỏi: “Tiểu Long, có phải có lần bố gọi điện thoại cho con hỏi chuyện chú Kevin không?”

“Vâng, bố thường xuyên hỏi.”

“Bố hỏi con chuyện gì?”

“Bố hỏi chú Kevin là ai, trông thế nào, sống ở đâu, còn hỏi con có thích chú ấy không?”

“Con trả lời thế nào?”

“Con bảo... chú Kevin là chú Kevin, trông giống Kenny G, ở nhà mình, con thích chú ấy.”

“Sao mẹ không thấy con nói gì về chuyện này?”

“Bố bảo con giữ bí mật, không nói với ai.”

“Hóa ra là anh gián điệp nhỏ này!”

“Mẹ ơi, gián điệp là gì ạ?”

“Spy!”

Ấn tượng của Tiểu Long về spy không tồi nên cu cậu lắc lư cái đầu, nói: “Chú Kevin, mẹ bảo cháu là spy!”

“Ha ha, spy ăn sáng nhanh lên, xe bus của trường sắp đến rồi đấy.”

Tiểu Long ăn cơm xong liền lên xe bus của trường đi học. Cô không đi làm, Kevin cũng không đi làm, cả hai người đều đang đợi Vương Thế Vĩ.

Mãi đến hơn chín giờ, Vương Thế Vĩ mới dậy, đánh răng rửa mặt xong xuôi bèn xuống bếp.

Cô bày đồ ăn sáng lên bàn, anh ta ngồi xuống ăn rồi than: “Kevin, cậu có con mắt thật đấy, có bà vợ thế này thật tuyệt! Ngày ba bữa cơm dẻo canh ngọt sẵn sàng trên bàn...”

Kevin liền đáp: “Việc đó đơn giản, bỏ tiền ra thuê giúp việc là xong.”

“Đừng nói là cậu đánh giá rất cao giá trị tinh thần gì đó của cô ta nhé.”

“Tôi đang định nói như vậy.”

“Thế thì tôi đành tạo điều kiện cho hai người vậy, tôi là đàn ông, tìm vợ phải tìm gái trẻ đẹp, tôi không có những theo đuổi khác người như cậu, bỏ mặc các em trẻ trung xinh đẹp, thích tìm cô nàng đầu bốn mươi có con riêng, mấy năm nữa hai người đòi bỏ nhau thì đừng trách tôi không cảnh báo từ trước.” Rồi Vương Thế Vĩ quay sang cô. “Mang ra đây để tôi ký.”

“Mang cái gì cho anh ký?”

“Đơn xin ly hôn chứ còn gì nữa!”

——HẾT——

o~(^o^)-o

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 65 – Hoàn Chương 64 Chương 63 Chương 62 Chương 61 Chương 60 Chương 59 Chương 58 Chương 57 Chương 56 Chương 55 Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gai-thang-sau>